CONTINUAREA ROMANULUI FENOMEN „TU"

NETFLIX
CARTEA CARE STĂ LA BAZA SERIALULUI NETFLIX „TU", SEZONUL 2

Caroline Kepnes

CORPURI ASCUNSE

„Hipnotizant!... Pe de-a întregul original."
— STEPHEN KING —

„Întunecat de sclipitor."
— ERIN KELLY —

Herg Benet Passport

Să ascundă corpuri nu e ceva nou pentru Joe Goldberg. În ultimii zece ani, acest tânăr de treizeci-și-ceva a ascuns deja patru dintre ele, victime colaterale ale încercării sale de a găsi dragostea autentică. Acum, el se îndreaptă către Los Angeles, orașul noilor speranțe, hotărât să lase trecutul în urma sa.

La Hollywood, Joe se integrează perfect în peisaj, alături de ceilalți tineri dornici de noi începuturi. Mănâncă guac, lucrează într-o librărie și flirtează cu o vecină. Însă în timp ce alții par fixați pe propriile imagini în oglindă, Joe nu poate să se abțină să nu se uite peste umăr. Problema cu corpurile ascunse e că nu întotdeauna rămân așa. Ele revin la suprafață, asemenea unor gânduri negre, multiplicându-se și amenințând să distrugă tocmai ceea ce Joe își dorește cel mai mult: dragostea adevărată. Iar atunci când el o descoperă într-o încăpere întunecată din Soho House, e mai disperat ca oricând în a-și ține îngropate secretele. Nu vrea să își rănească noua lui iubită – vrea ca ei să fie împreună pentru totdeauna. Dar dacă ea află ce a fost în stare să facă în trecut, s-ar putea să nu aibă de ales...

„Nebunesc și savuros!"
— Lena Dunham —

„Kepnes nimerește la fix, taie adânc și răsucește bine cuțitul."
— Entertainment Weekly —

„Un roman obsedant."
— Jessica Knoll —

Caroline Kepnes

CORPURI ASCUNSE

Traducere din limba engleză de
ANCA ZAHARIA

PASSPORT
HERG BENET
2019

Hidden Bodies | Copyright © 2015 by Caroline Kepnes

Published in agreement with
Alloy Entertainment, LLC

Copyright © 2019 Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET
Str. Brațului nr. 20, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
carte@hergbenet.ro

Concept grafic: The Spartan Bureau
Foto copertă: © artifirsov | Adobe®

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KEPNES, CAROLINE
Corpuri ascunse / Caroline Kepnes ; trad. din lb. engleză de Anca Zaharia. - București : Editura Herg Benet, 2019
ISBN 978-606-763-217-0

I. Zaharia, Anca (trad.)

821.111

Tipărit la ArtPrint

Cartea aceasta e pentru tine, mamă.

Îți mulțumesc pe viață.

1

CUMPĂR violete pentru Amy. Nu trandafiri. Trandafirii sunt pentru oamenii care au făcut ceva greșit. De data asta, totuși, am făcut totul bine. Sunt un iubit bun. Am ales bine. Amy Adam trăiește în prezent, nu în computer.

— Violetele sunt floarea statului Rhode Island, îi spun tipului care îmi împachetează florile.

Mâinile lui neglijente, murdare, ating în treacăt petalele, petalele mele. *New York Futut.*

— Pe bune? chicotește. În fiecare zi înveți câte ceva nou.

Plătesc numerar și ies cu violetele mele în East Seventh Street. E cald pentru luna mai și simt mirosul florilor. *Rhode Island.* Am fost în Rhode Island. Iarna trecută am fost în Little Compton. Îndrăgostit lulea, eram siderat că iubita mea – odihnește-te în pace, Guinevere Beck – era în pericol din cauza prietenei ei instabile emoțional – odihnește-te în pace, Peach Salinger.

Cineva mă claxonează și eu îmi cer scuze. Îmi dau seama când ceva e vina mea și, când te arunci pe trecere pe culoare intermitentă, e vina ta.

Cum a fost vina mea și iarna trecută. Mi-am revăzut mental greșeala de zeci de ori pe zi. Cum mă ascundeam în dulapul de la etajul casei familiei Salinger. Cum a fost nevoie să mă piș, dar nu aveam unde. Așa că am făcut-o

într-o cană – o cană de ceramică – și am pus cana jos, pe podeaua din lemn masiv a dulapului. Am fugit cu prima ocazie și n-are rost să o dau cotită: am uitat cana acolo.

Din acea zi, sunt un alt om. Nu te poți întoarce ca să schimbi trecutul, dar poți merge înainte, devenind o persoană care își amintește. Acum sunt dedicat detaliilor. De exemplu, îmi aduc aminte cu precizie totală momentul în care Amy Kendall Adam s-a întors la Mooney Rare and Used și în viața mea. Îi văd zâmbetul, părul ciufulit (blond) și CV-ul ei (minciuni). Asta a fost acum cinci luni și atunci susținea că își caută de lucru, dar știu și eu, cum o știi și tu, că de fapt mă căuta pe mine. Am angajat-o, iar a doua zi a venit la timp, cu un caiet cu spiră și o listă de cărți rare pe care voia să le vadă. Avea o caserolă din sticlă cu *superfructe* și mi-a spus că acestea te ajută să trăiești o eternitate. I-am spus că nimeni nu trăiește atât și ea a râs. Râdea frumos, cu ușurință. Și avea și mănuși de latex.

Am ridicat una.

— Ce sunt astea?

— Ca să nu fac rău cărților, mi-a explicat.

— Am nevoie de tine în față, am contracarat. E un loc de muncă obișnuit, în mare parte reumpli rafturile, ai grijă de casă.

— Bine, mi-a spus. Dar știai că există exemplare din *Alice în Țara Minunilor* care valorează peste un milion de dolari?

Am râs.

— Nu-mi place că-ți frâng inima, dar nu avem nicio *Alice* jos.

— Jos? a întrebat. Acolo țineți cărțile speciale?

Am vrut să-i pun mâna pe spate și să o conduc jos, în cușcă, acolo unde *cărțile speciale* sunt restaurate, puse în

cutii, salvate. Am vrut să o dezbrac și să ne încuiem acolo și să o am. Dar aveam răbdare. I-am dat un W-9[1] și un pix.

— Știi, aș putea merge cu tine la vânzările din curți, să căutăm cărți vechi, a spus. Niciodată nu știi ce găsești la vânzările din curți.

Am zâmbit.

— Doar dacă promiți să nu mai spui *vânzare din curți*.

Amy a zâmbit. Din punctul ei de vedere, dacă avea să lucreze aici, voia să își pună amprenta. Voia să mergem la vânzări de proprietăți și să vânăm bibliotecile care se goleau și să ne înfigem mâinile în cutiile goale de pe stradă. Voia să *muncim împreună* și așa ajungi să cunoști pe cineva atât de repede, atât de bine. Intrați împreună în încăperi goale, mucegăite, și ieșiți în fugă la aer curat și râdeți și sunteți de acord că singurul lucru rămas de făcut este să luați ceva de băut. Am devenit o echipă.

O bătrână care își împinge cadrul cu care merge mă privește. Eu zâmbesc. Arată spre violete.

— Ești băiat bun.

Sunt. Îi mulțumesc și-mi văd de drum.

Eu și cu Amy am început să ne vedem cu câteva luni în urmă, după ce am fost în Upper East Side, în atelierul unui tip mort. M-a tras de reverul jachetei albastre pe care mi-o cumpărase – cu cinci dolari – dintr-un garaj. Negocia să dau șapte sute pe o ediție semnată, dar învechită, de *Parada de Paște*.

— Amy, am șoptit. Yates nu e căutat acum și nu

---

1. Formular care se completează ca o cerere pentru numărul de identificare și certificare a plătitorului de taxe, astfel încât informațiile necesare plătitorului de venit pe anul respectiv să ajungă la acesta; nu se trimite la stat, odată cu celelalte acte de angajare, ci se folosește strict în scopuri de efectuare a plăților (n.tr.)

prevăd să își revină pe piață.

— Dar îl ador, a implorat. Cartea asta e totul pentru mine.

Așa-s femeile. Emotive. Nu poți face afaceri așa, dar nici nu te poți uita la Amy, cu ochii ei mari și albaștri și cu părul blond lung ca dintr-un cântec de la Guns N' Roses și să-i spui *nu*.

— Ce pot să fac ca să te răzgândești? s-a milogit.

O oră mai târziu, eu eram proprietarul unei *Parade de Paște* supraevaluate și Amy îmi sugea pula în baia celor de la Starbucks în Midtown și toată chestia asta era mult mai romantică decât sună pentru că *ne plăceam* unul pe celălalt. Aia nu era o muie, prieteni, era o *felație*. S-a ridicat și eu i-am tras în jos blugii masculini și m-am oprit brusc. Știam că nu-i plăcea să se epileze; picioarele îi erau adesea țepoase și ține mult la *economisirea apei*. Dar nu mă așteptam la un tufiș. M-a sărutat.

— Bun-venit în junglă.

De asta zâmbesc mergând și asta înseamnă fericirea. Eu și cu Amy suntem mai sexy decât Bob Dylan și Suze Rotolo pe coperta *The Freewheelin'* și suntem mai deștepți decât Tom Cruise și Pénelope Cruz în *Vanilla Sky*. Avem un proiect: strângem exemplare din *Complexul lui Portnoy*. E una dintre cărțile noastre preferate și o recitim împreună. Ea și-a subliniat paragrafele favorite cu un marker și eu i-am cerut să folosească ceva mai delicat.

— Eu nu-s delicată, mi-a spus. Urăsc ce e delicat.

Amy e fata-marker, e pasionată. Iubește în draci *Complexul lui Portnoy* și eu vreau să dețin la subsol toate exemplarele galben închis apărute vreodată, astfel încât doar eu și cu Amy să le putem atinge. Nu am voie să am stoc prea mare la un titlu, dar îmi place să o fut pe Amy lângă peretele nostru

cu cărți galbene. Philip Roth ar fi de acord. A râs când i-am spus și ei asta și a zis că ar trebui să-i trimitem o scrisoare scriitorului. Ce imaginație are, ce inimă!

Îmi sună telefonul. De la Gleason Brothers Electricians, pentru dezumidificator, dar mai poate aștepta. Am un e-mail de la BuzzFeed despre o listă cu ceva *librării indie faine*, dar și asta poate să aștepte. Totul poate fi pus în așteptare când ai parte de iubire în viața ta. Când poți să mergi pe stradă, pur și simplu, imaginându-ți fata pe care o iubești goală pe un munte de *Complexe*.

Ajung la Mooney Books și clopoțelul de la intrare sună când deschid ușa. Amy își încrucișează brațele și mă privește și poate că e alergică la flori. Poate că violetele-s de căcat.

— Ce s-a întâmplat? întreb și sper că nu e ăsta începutul sfârșitului, când fata devine o javră, când mirosul de mașină nouă se evaporă.

— Flori? întreabă. Știi ce-mi doresc mai mult decât florile?

Dau din cap.

— Chei, răspunde. Tocmai a fost aici un tip și i-aș fi putut vinde Yates-ul, dar nu i l-am putut arăta pentru că nu am *chei*.

Pun florile pe tejghea.

— Mai încet. I-ai luat numărul de telefon?

— Joe, spune bătând din picior. Iubesc afacerea asta. Și știu că-s o fată proastă și n-ar trebui să-ți spun cât de implicată mă simt. Dar te rog. Vreau cheile.

Nu spun nimic. Trebuie să memorez totul, să pun totul la păstrare sub lacăt, zumzetul încet al muzicii – *Sweet Virginia*, de la Rolling Stones, unul dintre favoritele mele – și modul în care cade lumina acum. Nu încui ușa.

Nu întorc semnul cu DESCHIS. Trec de cealaltă parte a tejghelei și o iau în brațe, o strâng și o sărut, iar ea mă sărută înapoi.

NICIODATĂ nu am dat cuiva o cheie. Dar așa trebuie să se întâmple. Viața trebuie să se extindă. Patul trebuie să fie destul de mare, încât să mai încapă și altcineva și, atunci când apare acel cineva, e treaba ta să primești în pat acea persoană. Îmi trăiesc viitorul. Plătesc mai mult ca să primesc chei personalizate, roz și cu floricele. Și când pun chestiile astea metalice roz în palma lui Amy, ea le sărută.

— Știu că e uriaș acest gest, spune. Îți mulțumesc, Joe. Le voi păzi cu prețul vieții.

În acea seară vine la mine și ne uităm la unul dintre filmele ei cretine – *Cocktail*, aia e, nimeni nu-i perfect – și facem sex, comandăm pizza și se strică aerul condiționat.

— Să sunăm pe cineva? întreabă ea.

— Dă-l în pulă, spun. Mâine e Ziua Eroilor.

Zâmbesc și o țintuiesc la pământ și picioarele ei nerase le zgârie pe ale mele și de-acum sunt deja obișnuit cu asta. Îmi place. Își linge buzele.

— Ce pui la cale, Joe?

— Du-te acasă și fă-ți bagajul, spun. Am de gând să închiriez o Corvette mică și roșie și să plecăm de aici.

— Ești nebun, zice. Și unde mergem noi în această Corvette mică și roșie?

O mușc de gât.

— O să vezi.

— Mă răpești? întreabă.

Și dacă asta e ceea ce își dorește, atunci da.

— Ai două ore la dispoziție. Du-te și fă-ți bagajul.

2

SE EPILASE; știam că poate. Și eu m-am ținut de cuvânt. Chiar am închiriat o decapotabilă roșie. Suntem *genul ăla de figuranți* și trecem prin partea împădurită din Rhode Island. Suntem cel mai rău coșmar al tău. Suntem fericiți. Nu avem nevoie de tine, oricine ai fi. Ne doare-n pulă de tine, de ce crezi despre noi, de ce ne-ai făcut. Eu sunt la volan și Amy e iubita ideală și asta e prima vacanță împreună. În sfârșit. Am parte de iubire.

Prelata e coborâtă și cântăm împreună *Goodbye Yellow Brick Road*. Eu am ales acest cântec deoarece îmi iau revanșa pentru toate lucrurile frumoase din lume care au fost corupte de iubita mea, bolnavă, în mod tragic, Guinevere Beck. (Acum îmi dau seama că suferea de tulburare de personalitate borderline. Nu ai cum să repari așa ceva.) Beck și prietenele ei groaznice au stricat atât de multe lucruri pentru mine. Nu mai puteam merge nicăieri în New York fără să mă gândesc la Beck. Crezusem că nu aveam să-l mai ascult niciodată pe Elton John pentru că muzica lui se auzea când am omorât-o pe Peach.

Amy mă atinge pe umăr și-mi arată un șoim pe cer. Zâmbesc. Nu e genul de idioată care trebuie să dea mai încet muzica pentru a discuta despre pasăre și aprofundeze subiectul. Doamne, fainâ e. Dar indiferent cât de

frumos e totul, adevărul e mereu acolo:

Am uitat să iau cana.

Fututa aia de cană mă bântuie. Și înțeleg că există consecințe. Nu sunt unic; a fi în viață presupune și o cană cu urină undeva, acolo. Dar nu mă pot ierta pentru că am dat-o în bară, ca o gagică care „uită" un cardigan după o aventură de o noapte. Cana aia e o tâmpenie. O greșeală. Dovada că nu sunt perfect, deși de obicei sunt atât de precis, de atent. N-am făcut un plan ca să iau cana de acolo, dar Amy mă face să-mi doresc să-l fi făcut. Vreau ca lumea să fie curată pentru noi, curată ca după produsele Lysol.

Acum îmi oferă ochelarii ei de soare:

— Conduci, spune. Ai mai multă nevoie de ei decât mine.

Ea e anti-Beck; ei îi pasă de mine.

— Merci, Ame.

Mă sărută pe obraz și viața e un vis de om bolnav și mă întreb dacă nu-s în comă, dacă nu e totul doar halucinație. Iubirea îți fute viziunea și eu n-am ură în inimă. Amy o îndepărtează pe toată, vindecătoarea mea, frumusețea mea anestezică. În trecut aveam tendința de a fi pasional; se poate chiar spune obsedat. Beck era atât de praf încât, pentru a putea avea grijă de ea, a trebuit să o urmăresc acasă și să-i sparg e-mail-ul și să-mi fac griji despre Facebook-ul și Twitter-ul ei, despre mesajele scrise non-stop, toate contradicțiile, minciunile. Cu ea am făcut o alegere proastă și am suferit urmările. Mi-am învățat lecția. Cu Amy funcționează pentru că nu o pot urmări pe internet. Fii atent: nu există acolo. Nu are Facebook, Twitter, Instagram, nici măcar adresă de e-mail. Folosește cartele preplătite și trebuie să îi salvez

numărul nou la fiecare câteva săptămâni. E perechea perfectă, perechea mea perfectă.

Prima dată, când mi-a spus, am fost consternat și am judecat-o un pic. Cine pula mea nu-i pe net? Era o nebună pretențioasă? Mințea?

— Și cecurile de plată? am întrebat. Trebuie să ai cont bancar.

— Am o prietenă în Queens, mi-a răspuns. Scriu cecurile pe numele ei și ea îmi dă numerar. Mulți dintre noi se ajută de ea. E cea mai bună.

— Noi?

— Noi, ăștia care nu suntem pe net. Doar nu sunt singura.

Curvele se vor imaculate ca fulgii de zăpadă. Vor să le spui cum nimeni pe lumea asta nu se compară cu ele (Scuze, Prince). Atâția monstruleți avizi de faimă pe Instagram – uită-te și la mine, cum pun gem pe pâine! –, iar eu am găsit pe cineva diferit. Amy nu încearcă să iasă în evidență. Eu nu stau singur, frunzărind printre actualizările ei de stare, regăsindu-mă în fotografiile înșelătoare cu fericire prefăcută. Când sunt cu ea, sunt cu ea, iar când pleacă, se duce exact acolo unde zice că se duce.

(Sigur că am urmărit-o și mă uit ocazional în telefonul ei. Trebuie să știu că nu mă minte.)

— Cred că simt mirosul sării în aer, spune Amy.

— Nu încă, îi spun. Încă vreo câteva minute.

Dă din cap. Nu intră în dispută pentru căcaturi stupide. Nu e Beck cea furioasă. Bolnava aia i-a mințit pe oamenii de care era cea mai apropiată – eu, Peach, futuții ăia de colegi *scriitori* de la școală. Mi-a spus că tatăl ei murise. (Ba nu.) Mi-a spus că ura *Magnolia* doar pentru că nici lui Peach nu-i plăcea. (Mințea, i-am citit e-mail-ul.)

Amy e o fată drăguță și fetele drăguțe îi mint pe străini ca să fie politicoase, nu pe cei dragi. Chiar și acum, poartă un maieu ros de la URI. Ea nu a mers la URI; nu a studiat nicăieri. Dar poartă mereu un tricou de la ceva universitate. Și-a luat unul cu Brown pentru mine, doar pentru vacanța asta.

— Le putem spune oamenilor că eu sunt studenta și tu ești profesorul, a chicotit. Profesorul *căsătorit*.

Dă de aceste tricouri la magazinele de caritate din tot orașul. Pieptul ei strigă mereu *Hai, Tigers! Statul Arizona! PITT*. Mă ascund după cărți și trag cu urechea când oamenii vin în librărie și încearcă să stabilească o conexiune cu ea – *Ai studiat la Princeton? Ai fost la UMass? Studiezi la NYU?* – și ea mereu răspunde *da*. E drăguță cu femeile, iar pe tipi îi lasă să creadă că au o șansă. (N-au.) Îi plac conversațiile. Îi plac poveștile, mica mea antropoloagă, ascultătoarea mea.

Ne apropiem de drumul care ne duce spre Little Compton și chiar când mă gândesc că viața nu poate fi mai bună de-atât, văd faruri de poliție. Un polițist vine spre noi. Cu viteză. Are luminile pornite și sirenele țiuie și muzica a dispărut. Frânez și încerc să-mi stăpânesc tremurul picioarelor.

— Ce pula mea? întreabă Amy. Nici măcar nu aveai viteză.

— Nu cred că aveam, spun cu ochii în oglinda retrovizoare, la polițistul care deschide portiera.

Amy se întoarce spre mine.

— Ce ai făcut?

Ce am făcut? Mi-am omorât fosta iubită, pe Guinevere Beck. I-am îngropat trupul în nordul statului New York și apoi i-am înscenat totul terapeutului ei, dr. Nicky

Angevine. Înainte de asta, am strangulat-o pe prietena ei, Peach Salinger. Am omorât-o la mai puțin de cinci mile futute distanță de-aici, pe plaja de lângă casa familiei ei, și-am făcut ca totul să pară o sinucidere. Am scăpat și de un căcat pasionat de ape cu bule, dependent de droguri, pe nume Benji Keyes. Corpul său ars e în boxa lui, dar familia crede că a murit de supradoză. Ah, încă ceva. Prima fată pe care am iubit-o vreodată, Candace. Am băgat-o în mare. Nimeni nu știe că am făcut ceva dintre toate acestea, așa că e mai mult gen întrebare de tipul „dacă un copac cade în pădure...".

— Habar n-am, răspund, și totul pare un nenorocit de coșmar.

Amy scotocește pe lângă cutia de mănuși pentru formularul de închiriere, îl scoate și-l deschide. Ofițerul Thomas Jenks nu își dă jos ochelarii de soare. Are umerii rotunzi și uniforma îi e un pic prea mare.

— Permisul și talonul, spune.

Ochii i se opresc pe pieptul meu, pe cuvântul BROWN.

— Vă întoarceți la școală?

— Mergem doar până-n Little Compton, răspund, apoi continui. La un moment dat. Nu ne grăbim.

Nu observă tonul meu pasiv-agresiv. În pula mea, nu aveam viteză și nu-s vreun căcat de la Brown și, uite, eu de asta nu port tricouri de la universități. Îmi analizează permisul de conducere emis în New York. Trece un secol, apoi încă unul.

Amy tușește.

— Domnule polițist, ce am făcut?

Ofițerul Jenks se uită la ea, apoi la mine.

— Nu ați semnalizat când ați schimbat direcția de mers.

Glumești, în pula mea?

— Ah, răspund. Îmi pare rău.

Jenks spune că are nevoie de „încă vreo câteva minute" și pleacă înapoi spre mașină, aproape luând-o la fugă când nu ar trebui să o ia la fugă. Nici n-ar trebui să mai aibă nevoie de „încă vreo câteva minute". Când deschide portiera mașinii și se strecoară înăuntru, mă gândesc la infracțiunile mele anterioare, la activitățile secrete și gâtul mi se strânge.

— Joe, relaxează-te, spune Amy, punându-și mâna pe piciorul meu. E doar o încălcare minoră a legii.

Dar Amy nu știe că am ucis patru oameni. Transpir și am mai auzit eu despre chestii din astea. Un tip e tras pe dreapta pentru ceva infracțiune minoră și, cumva, printr-o magie sadică făcută de calculatoare și sisteme de-ale lor, tipul e prins și cu restul căcaturilor. M-aș putea împușca.

Amy pornește iar radioul. Cinci cântece răsună și douăzeci de minute trec și ofițerul Thomas Jenks e încă în mașina lui, cu documentele mele în mână. Dacă doar îmi scrie un avertisment pentru că nu am semnalizat, dacă ăsta e singurul lucru pe care îl face, atunci de ce vorbește la telefon? De ce tot butonează la laptop? Libertatea mea se termină la începutul unui nou anotimp, când iPhone-ul îmi arată soare și cerul de-afară e încărcat cu nori de ploaie? Pentru că mai știu un polițist, tot în statul ăsta. Îl cheamă Nico și crede că pe mine mă cheamă Spencer. Dacă mi-a văzut poza pe vreun calculator? Dacă m-a recunoscut și l-a sunat pe Jenks și i-a spus „îl știu pe tipul ăsta". Și dacă...

— Joe, spune Amy, despre care aproape am uitat că e aici. Arăți de parcă ai avea un atac de panică. Nu e grav.

Nici măcar nu e amendă pentru încălcarea vitezei.

— Știu, îi spun. Doar că urăsc polițiștii.

Mă lovește peste picior.

— Știu.

Întinde mâna în geanta frigorifică și scoate o piersică. O *piersică*[2]. Sigur că mă omoară să văd întoarcerea în timp. Ea mănâncă o piersică și eu mă gândesc obsesiv la Peach Salinger și la cana cu pișat.

Cana aceea.

Încerc să cred că nu mai este. Îmi imaginez o femeie de la curățenie dând peste ea, dezgustată, frecând-o să o curețe, adăugând înălbitor. Îmi imaginez un golden retriever – oamenii cu case de vacanță iubesc câinii mari – care adulmecă prin casă, dă cu laba peste cană și o dărâmă, iar stăpânul îl cheamă și el aleargă și urina mea se îmbibă în parchet și eu sunt în siguranță. Îmi imaginez un copil de-ai Salingerilor care se joacă de-a v-ați ascunselea. Cana e lovită. Sunt în siguranță. Văd o verișoară de-ale Salingerilor, o îngâmfată care scrie mesaje și își aruncă pantofii în dulap cu neatenție, turbează în draci când o cană se varsă peste pantofii ei Manolo, peste sandalele Tory Burch. Aruncă pantofii. Sunt în siguranță.

Aud portiera izbindu-se. Jenks pășește. S-ar putea să-mi ceară să ies din mașină. M-ar putea minți. S-ar putea să încerce să mă păcălească. Ar putea să îi ceară lui Amy să coboare din mașină. E dat cu apă de colonie, săracul, și îmi înmânează permisul și talonul.

— Scuze pentru așteptare, spune. Știți, avem calculatoarele astea vechi care jumătate din timp nu merg.

2. În engleză, *peach*, exact ca numele personajului ucis de Joe în primul volum („Tu"), Peach Salinger (n.tr.)

— Tehnologia asta, oftez.

Liber. Sunt *liber*!

— Ea va fi sfârșitul tuturor, nu?

— Un motiv în plus să folosiți semnalizarea, glumește.

Zâmbesc.

— Îmi pare rău, pe bune, domnule polițist.

Jenks ne întreabă dacă locuim *chiar în oraș* și eu îi răspund că-n Brooklyn e mai liniște și totul va fi bine deacum. Sunt binecuvântat. Miros deodorantul plin de speranță al lui Jenks. Îi văd viața măruntă, o poartă pe toată în privire, netrăită, visuri pe care nu le-a urmat, pe care nu le va urma, nu pentru că îi e frică, ci pur și simplu pentru că nu-și vede visurile în detaliu, genul de detalii care determină o persoană să-și facă bagajul și să se mute. A devenit polițist datorită simplității uniformei; așa nu trebuie să-și bată capul cu ce să se îmbrace zi de zi.

— Să vă distrați, spune. Aveți grijă.

Intru iar pe drum și sunt ușurat că ziua mea, viața mea nu se termină aici. Am o mână pe volan și o bag pe cealaltă pe sub hainele lui Amy. Văd în față, sus, unde trebuie să ies din drumul principal spre Little Compton. Nu mai vreau să am parte de poliție niciodată și accept că am dat-o în bară, că am lăsat ceva la voia întâmplării și jur că niciodată nu voi mai face asta.

De data aceasta, când ies, folosesc fututa de *semnalizare*.

3

NE OPRIM la Del's Lemonade și ne așezăm la o masă de picnic, toastăm cu pahare de plastic cu suc. Amy ridică din umeri.

— E bine, zice. Dar sincer, nu e chiar atât de bine, știi?

Îmi place modul ei de a fi anti-curent.

— Oamenii au impresia că totul e mai bine când sunt în vacanță.

— Yelp Nation, răspunde. Oamenii care se simt nasol vor să zică că sucul merită o stea, iar cei nesiguri vor ca toată lumea să îi invidieze și-s gen „cel mai bun suc evăăăăr".

Uneori îmi doresc să o fi cunoscut pe Beck.

— Wow, îi răspund. Tocmai mi-ai descris fosta în detaliu.

Plesnește din buze.

— Pe care dintre ele?

E vacanță, așa că mă relaxez. Îi spun câte un pic despre Beck, chiar dacă nu ar trebui să vorbești cu actuala despre fostele iubite.

— Și era genul de tipă de Ivy League? întreabă. Era snoabă?

— Uneori. Dar în general era doar tristă.

— Știi, majoritatea oamenilor care merg la astfel de

școli sunt psihopați pentru că își petrec întreaga copilărie încercând să intre la școlile alea. Nu reușesc să trăiască clipa.

Aș fute-o aici, pe masă, în clipa asta.

— Ai atâta dreptate, îi răspund. Tu ai fost vreodată cu cineva la fel?

Dă din cap.

— Poți să-mi spui despre fostele tale, dar eu nu o să-ți spun despre foștii mei.

E unica femeie în viață care mai știe valoarea misterului. Își aruncă paharul într-un coș de gunoi și ne întindem pe spate pe masă, privind cum se clatină crengile de deasupra noastră.

— Povestește, mă îndeamnă. Spune-mi.

Încep cu începutul, din librărie, cu Beck fără sutien – Amy zice că asta înseamnă că era în căutare de atenție – și Beck cumpărându-și Paula Fox – Amy spune că a făcut-o ca să mă impresioneze pe mine – și uite aici e Amy frumoasă și neobișnuită. Nu mă întrerupe ca să-mi spună povestea ei și nu o ia pe arătură cu gelozia. Mă ascultă și e ca un burete. Pentru mine e cathartic să descriu răutatea lui Beck, iar acesta este motivul pentru care uneori trebuie să te sui în mașină și să o pornești la drum. Nu cred că am fi avut această conversație în New York. Alături de Amy sunt atât de conștient, ea pricepe clar când îi povestesc despre Beck care posta pe Twitter din Bemelmans Bar așa cum căuta „solipsism" în dicționar. Când îi spun că Beck se referea la Little Compton zicând *LC*, dă cu piciorul în aer. Ea înțelege. Totul. Sunt înțeles. Întoarce capul.

— Veneați aici împreună? ridică puțin tonul, suspicioasă.

— Nu, răspund.

Și nu mint, în teorie. Am urmărit-o pe Beck aici. Asta-i diferența.

Îi povestesc cum Beck m-a înșelat cu psihologul ei.

— Ce oribil, spune Amy. Și tu cum ai aflat?

Am ținut-o prizonieră și i-am spart apartamentul și am găsit dovezile în MacBook Air-ul ei.

— Am avut o bănuială, mint, pentru că oricum e și un pic de adevăr aici. Așa că am întrebat-o, iar ea mi-a răspuns și cam aia a fost. Ne-am despărțit.

Mă izbește peste picior. Îi zic să caute pe Google pe Nicholas Angevine și o face, apoi scanează titlurile și mă privește oripilată.

— A omorât-o?

— Dap, îi răspund.

Și e impresionant. I-am înscenat lui omorul, așa că eu nici măcar nu *exist* pe pagina de Wikipedia despre crimă.

— A ucis-o și a îngropat-o lângă a doua casă a familiei lui, în nord.

Se cutremură.

— Îți e dor de ea?

— Nu, îi răspund. Îmi pare rău de ea, desigur. Dar noi nu eram bine împreună, știi? Și când ai apărut tu... adică sună bolnav, dar era gen, bine, de-acum nu îmi mai este dor de ea.

Își împinge genunchiul în al meu.

— Ce drăguț.

Îmi promite să nu mă înșele niciodată cu un psiholog. E precaută cu psihologii și psihiatrii, „oamenii care prosperă pe spatele durerii altora".

Dumnezeule, îi iubesc creierul roz și vâscos și suspicios. O sărut.

— Mă întorc imediat, spune și își lasă poșeta la mine și

traversează parcarea pentru a merge la baie.

Se dă în spectacol și se întoarce să-mi facă cu ochiul, așa cum face și la librărie. Când dispare la baie, îi scot telefonul din poșetă.

Niciodată nu îmi e teamă de ce am să aflu când mă uit prin telefonul ei. Vreau doar să știu totul. Ca tipul acela din filmul vechi cu Julia Roberts căruia îi place să o privească probând pălării și dansând pe *Brown Eyed Girl*. Nimic din telefonul lui Beck nu m-a făcut vreodată să zâmbesc, dar să umblu prin telefonul lui Amy îmi reconfirmă mereu ce simt pentru ea. Prima căutare din istoricul ei Google este *Henderson e de căcat*. Citește reluări ale emisiunii lui, *M#*e Narcisism*, cea pe care o privim cu ură de câteva ori pe săptămână, când el stă pe canapea și invitații stau la biroul lui. Chestia e că el stă pe canapea pentru că e un *narcisist* care vrea să se vorbească doar despre el, dar fiecare interviu evident că deviază spre filme de căcat pe care *gazda-musafir* le promovează. Ea crede că succesul lui Henderson e dovada că toată cultura noastră se îndreaptă spre o apocalipsă canibalică.

— Ce faci?

Mă alarmez și aproape scap telefonul. Arăt vinovat când umbra ei se întinde peste mine. Stă în picioare, cu brațele încrucișate, ochii îngustați.

Băga-mi-aș. Înghit. M-a prins.

— Amy, spun, strângând de telefon. Știu cum pare, însă nu e ce pare.

Întinde mâna.

— Dă telefonu'.

— Amy, o rog. Îmi pare rău.

Întoarce privirea. Îi dau telefonul și vreau să stea alături de mine, dar și-a încrucișat iar brațele. Are ochii umezi.

— Și chiar mă gândeam la cât de fericită sunt cu tine.

— Îmi pare rău, îi repet.

— De ce scotocești? întreabă. De ce strici totul?

— Nu e așa, îi spun, întinzând mâna.

— Nu, mă respinge. Înțeleg. Nu ai încredere în mine. Și cum ai putea să ai? Eu sunt cea care a apărut cu un nenorocit de card furat în ziua când ne-am cunoscut. Sigur că n-ai încredere în mine.

— Dar am încredere în tine, îi spun și îmi dau seama cât de ciudat sună adevărul. Mă uit în telefonul tău pentru că sunt înnebunit după tine și mi-e dor de tine chiar și când ești la baie.

Mă pun în genunchi și mă umilesc singur:

— Amy, jur. Niciodată n-am fost așa nebun după cineva și știu cum pare. Dar te iubesc. Chiar și când ești la baie, și-atunci îmi lipsești.

La început, nimic. E nemișcată. Apoi oftează și-mi ciufulește părul.

— Ridică-te.

Ne-am așezat pe bancă atunci când o familie apare cu un minivan, gălăgioși, plini de nisip. Acum cinci minute am fi făcut glume despre ei. Acum suntem sobri. Arăt spre ei cu capul.

— Noi doi n-am crescut așa și suntem puțin dați peste cap din cauza asta, îi spun. E greu, pentru oamenii ca noi, să aibă încredere unul în altul, dar eu am încredere în tine.

O privește pe mamă cum împroașcă loțiune pe copii.

— Bine. Ai dreptate. Cu copilăriile de căcat și încrederea.

O țin de mână și ne uităm la tatăl care încearcă să se-nțeleagă cu fiul de neînțeles de patru ani, spunându-i că nu

mai poate bea încă un suc pentru că după aceea nu va mai avea loc pentru hot dogii de la grătar. Copilul țipă. El *nu vrea hot dog – vrea suculeț*. Apare mama care se apleacă și îmbrățișează copilul și spune *te rog, explică-i mamei ce îți dorești*. Copilul urlă suculeț și tatăl afirmă că mama îl răsfață pe copil și mama zice că e important să comunici cu copiii și să le respecți dorințele. E ca și cum ne-am uita la televizor și, când dispar în spatele minivan-ului, spectacolul a luat sfârșit.

Amy își pune capul pe umărul meu.

— Te plac.

— Nu ești supărată pe mine?

— Nu. Și eu sunt la fel. Uneori nu-mi vine să cred cât de multe avem în comun.

Înțepenesc.

— Te-ai uitat în telefonul meu?

CandaceBenjiPeachBeckCanăcuPișat.

Râde.

— Nu, spune. Dar dacă ți-ai lăsa vreodată telefonul nesupravegheat, clar aș face-o. Nici eu nu-s prea bună la a avea încredere în oameni.

Dau din cap.

— Uite. Nu vreau să fiu genul ăla. Putem fi mai buni de-atât.

Mă strânge de mână.

— S-ar putea să o dau în bară.

Să fim împreună e cel mai frumos sentiment din lume, mai bun decât sexul, mai bun decât o decapotabilă roșie sau primul *Te iubesc*.

— Da? o întreb.

— Da, răspunde, iar alintul e o formă de iubire.

A fost o idee bună călătoria asta. Luăm mai multe

sucuri pentru drum și urcăm iar în mașina 'Vette. A avut loc un atac atomic și suntem singurii doi oameni rămași pe Pământ și de asta oamenii nu ar trebui să se sinucidă pentru că poate, într-o zi, ai putea ajunge să stai la umbră cu cineva *revigorant de diferit*! O fac să râdă atât de tare, încât sucul i se revarsă pe la colțurile gurii. Apoi căutăm un loc tăcut și ferit și o ling, iar când termin e ea cea care mi se revarsă pe la colțurile gurii. Vacanța voastră nu e cea mai tare. A mea e. Am câștigat-o. M-a prins umblându-i prin telefon și tot și-a desfăcut picioarele.

Când ajungem la hotel, oftează.

— Wow.

Când intrăm în cameră și apoi pe terasă, eu nu oftez. Știam că suntem aproape, dar nu mi-am dat seama că vom putea să o vedem atât de clar – casa Salinger, sclipind, aprinsă de artificii, plină de oameni. Oameni care poate mi-au văzut, poate nu mi-au văzut cana. Amy arată cu capul spre ei.

— Cunoști pe careva dintre cei de acolo?

— Doar pe unul, îi spun. Ăștia sunt familia Salinger.

Îi spun lui Amy despre prietenia disfuncțională dintre Beck și Peach și de inevitabila sinucidere a celei din urmă. Amy mă cuprinde cu brațele și, dacă am fi într-un desen animat, mi-aș putea întinde brațele de cauciuc tocmai până pe plajă, în casă, sus pe scările șubrede, în dormitorul acela, mi-aș lua cana cu urină și-atunci aș avea totul.

4

ZIUA următoare mergem la plajă cu prosoape Ralph Lauren. Stăm lângă familia Salinger. Mă gândesc că poate, *poate* aș putea cere să le folosesc baia. Noi doi am putea cere asta. Nimeni nu îi poate spune *nu* lui Amy și, cât ar sta ea la taclale, eu aș merge până la etaj. E un risc, dar n-am altceva.

— Wow, spune cu mâna streașină la ochi. Pare *enervat*.

Mă întorc. Un bărbat Salinger fluieră și se năpustește spre noi. Coaiele îmi urcă-n abdomen. Amy mormăie.

— Sunt la fel de nașpa precum ziceai.

— Hai să fim calmi.

Doar că el nu e calm. Scuipă.

— Plaja asta e privată, mârâie.

Familiile mă fascinează; Peach e moartă, dar uite-i nasul, uite-i părul zburlit.

— Trebuie să fiți de cealaltă parte a nisipului.

N-ai cum să fii de cealaltă parte a nisipului și Amy își dă jos tricoul de parcă ar fi Phoebe Cates în *Fast Times at Ridgemont High*.

— Îmi pare atât de rău, spune ea. Voiați să ne mai spuneți și altceva?

Îi zâmbește, iar el se uită la corpul ei și ea e un geniu absolut. El se uită înapoi, la nevastă-sa urâtă, iar Amy râde.

— Putem intra în apă?

— Trebuie să mă încălzesc, îi spun, dar de fapt trebuie să mă ascund de Salingerii ăștia.

Sunt atât de mulți, în pula mea, zburdând pe *trambulinele* lor din apă, pe nisip, de parcă nisipul și valurile și *căsoiul* nu-s destul. Copiii se aleargă și bătrânii în pantaloni scurți din bumbac de Madras și tricouri cu mânecă scurtă vorbesc despre vinuri de colecție, despre cursuri de golf în Irlanda și reuniuni. Femeile se plâng de dădace și de vânzătoare și de chelnerița aia care, cred ele, le vânează bărbatul grăsan. Nu ai ghici niciodată că familia asta și-a pierdut *fiica*, *sora*, *mătușa*. Sunt în vacanță în fiecare sens al cuvântului și singura lor grijă e să-i alerteze pe trecători că nu le pot folosi trambulina sau că nu se pot așeza prea aproape de ei. Niciodată n-am văzut o astfel de familie de pizde trăind pentru a pune bariere. Deja au țipat la noi și eu nu intru azi în casa aia.

Așa că-mi bag pula.

O apuc pe Amy și mi-o arunc pe umăr, ea țipă și Salingerii se holbează, invidioși că suntem tineri, săraci și *îndrăgostiți*. O car spre apă, aceeași apă unde am scăpat de Peach, pe același mal unde a apărut la câteva luni după tragica ei aparentă sinucidere. Amy își înfășoară picioarele după mine și bărbații invidioși privesc, își doresc și beau. Stăm așa, lipiți în mormântul-ocean al lui Peach și, până ieșim din apă, majoritatea membrilor familiei Salinger s-au retras în casă. Acum e mai frig și ne îmbrăcăm cu pulovere și Amy bagă mâna în geanta ei de plajă și scoate o carte pentru copii numită *Charlotte & Charles*.

— E preferata mea, spune. Pot să-ți citesc și ție?

— Desigur.

Se sprijină de mine, iar povestea e așa: doi uriași, un

bărbat și o femeie, trăiesc pe o insulă pustie. Femeia se simte singură, dar el crede că sunt în siguranță. Apoi sosesc oamenii și, în vreme ce ea e entuziasmată, bărbatul e șovăielnic. Ultima dată când fuseseră oamenii aici, totul se dusese dracului. Oamenii au încercat să-i omoare. Charlotte vrea să încerce iar, Charles se conformează, dar sigur că oamenii sună din clopotele al căror sunete îi vor omorî pe Charlotte și pe Charles. Însă Charlotte și Charles au dopuri în urechi pentru a se proteja.

Are loc un cutremur, iar Charlotte și Charles îi ajută pe oameni, apoi înoată spre o nouă insulă. Pe penultima pagină a cărții e o imagine cu uriașii noaptea, împreună, pe insulă. Au trecut câțiva ani. Privesc către stele și Charlotte își pune o dorință: să vină mai mulți oameni. Charles spune că oamenii ar face, dracului, același lucru, încercând să le-o tragă. Charlotte recunoaște că e posibil. Dar îi mai spune și că ar putea să se înșele. Iar pe colțul paginii e un vapor. Vin oamenii.

Amy închide cartea și îmi zâmbește.

— Deci?

— E o carte a dracului de macabră.

Mă plesnește peste picior.

— Nu poți înjura cartea *Charlotte & Charles*, se întoarce cu fața spre mine. Spune-mi ce părere ai.

— Mi-a plăcut, îi spun.

Mă îndeamnă dintr-o mișcare a capului.

— Serios. Ce *părere* ai?

Pare că e un test, iar asta ar trebui să fie o vacanță. Ridic din umeri.

— Vreau să o las să se așeze un pic. Nu-mi place cultura asta în care citești o carte și scuipi imediat și reacția.

Înclină capul ca o profesoară în fața unui elev prost.

— Înțeleg, spune. Eu am citit-o de sute de ori și am avut toată viața la dispoziție să mă gândesc la ea.

Se înfioară.

— Ți-e frig?

Își îndeasă cartea în geantă și plecăm de pe plajă. Am eșuat în a ascunde cana și am eșuat în a înțelege *Charlotte & Charles* și e de căcat să mergi prin nisip. Întotdeauna.

La hotel facem duș împreună, eu îl introduc pe Charles al meu în Charlotte a ei, iar ea mă ajută să răspund tipului de pe BuzzFeed. Aducem în cameră scoici și rulouri de homari în unt și cannoli. Mâncăm în pat, ne futem în pat și râdem în pat și ne trezim umflați și fericiți.

O fut în duș și în cadă și pe balcon – preferatul ei, după cum îmi spune în timpul a ceea ce numește *afine în pat* – și o fut pe canapea și o fut pe fotoliu. Îi memorez fața, buzele care îi tremură, *Oh, Joe*, picioarele vibrând, agățându-se. Deschide gura, foca mea mică. Îi bag o afină în gaura aia din față, cea care îmi ia pula într-un mod în care nu a mai făcut-o nicio gură până acum.

Îmi face cu ochiul.

— Bun și de data asta.

Trăim aici și acum, în aceste așternuturi, ca un cântec de John Mayer personificat, în pula mea. Glumim că vor izola camera asta după ce plecăm pentru că nimeni nu o va mai ocupa așa ca noi. Acum o iubesc mai mult decât acum cinci minute, mai mult decât acum cinci ore. Încalc regula și i-o spun și ei, pentru că ea nu e ca altele.

— Știu, spune. Nu e ciudat cum majoritatea oamenilor devin *tot mai* enervanți când tu devii tot *mai puțin* enervant?

Arunc după ea cu o pernă.

— Eu nu sunt deloc enervant.

Ridică sfidător din umeri și aruncăm cu perne unul în celălalt, iar ea mă ține la pământ și îmi bagă o afină în gură și eu îmi fixez gura peste a ei, degustăm împreună, o singură gură. O întreb despre *Charlotte & Charles* și îmi spune să o las baltă, iar eu îi pătez tot corpul cu sărutările mele albăstrui, cărnoase. Vor fi nevoiți să arunce așternuturile și, atunci când termină, țipă și aruncă o pernă în cealaltă parte a camerei. Iese pe fereastră și cade peste balcon.

Chicotește.

— Presupun că asta e ceea ce s-ar numi *orgasm de pernă*.

Pentru un moment scurt, o văd pe Beck încălecată pe perna ei verde. O plesnesc pe Amy peste fund.

— Și până diseară nu va mai rămâne nicio pernă aici, îi spun, pregătit pentru încă o tură.

Mă oprește cu o mână pusă în piept.

— Wow, Joe, *trebuie* să mai și ieșim de aici.

— Nu *trebuie* să facem nimic, spun conștient că ar fi fost mult mai ușor în Evul Mediu, înaintea restaurantelor, când nu exista niciun futut de *Ghid cu Discounturi pentru Little Compton*, special gândit ca să interfereze până-n măduva dracilor cu viețile noastre.

— Uite, spune frunzărind ghidul cu reduceri. La Sabordul din Golf. Au și o formație.

— Livrează la domiciliu? încerc, dar pierd vremea degeaba.

A coborât deja din pat și-mi spune că-i voi mulțumi abia după ce voi mânca o masă bună. Și uite așa știi când ești îndrăgostit. Pui pe tine pantaloni lălâi și te prefaci entuziasmat de scoici și *soft rock live* și iei cheile și plecați.

Sabordul din Golf e plin de căcănari. Locul e aglomerat și chelnerii par fumați. O formație de coveruri de

mâna a șaișpea zdrăngăne în fundal – și omoară *What's Love Got to Do with It* al Tinei Turner și gălăgia din bucătărie se asortează cu urletele unui copil răsfățat de la o masă alăturată, cu niște părinți de bani gata care se mâțâie la niște scoici puse pe o frigăruie. Nu avem rezervare și cuponul de reduceri nu e valabil și ni se cere să așteptăm la bar încă o oră, poate două.

Sugerez să plecăm și Amy îmi arată, printr-o mișcare a capului, un cuplu de la bar. Sunt îmbrăcați prea elegant, el își plimbă vinul prin pahar și ea bea ceva albastru. Nu vreau să vorbesc eu ei, dar când Amy șoptește să o urmez, începe să mă excite. Își pune luciu pe buze.

— Uite, ne vom preface că suntem alții și ne vom agăța de ăștia.

— Serios?

Îi sclipesc ochii.

— Tu vei fi Kev și eu Lulu.

Chiar suntem una și aceeași persoană. Și mie îmi plac numele false, dar m-am obișnuit ca asta să fie o variantă de supraviețuire sau de a scăpa, ca atunci când polițistul Nico a crezut că mă chema Spencer Hewitt din cauza șepcii Figawi.

— Nu știu, Amy, spun luând-o la mișto. Lulu sună al dracului de inventat.

Bate din palme cu entuziasm, și decidem să fim Kev și Mindy din Queens.

— Eu sunt bucătăreasă și tu ești actor debutant.

— Actor? întreb îndurerat. De ce nu regizor? Sau doctor?

Îmi prinde bărbia în palme.

— Păi, ești prea sexy ca să faci orice altceva, dragule.

Mi-ar plăcea să o duc în baia pentru handicapați și să o

fut de să-i sară creierii, dar ea deja s-a apropiat de cuplul drăguț. Când o femeie vrea să socializeze, niciun penis din lume nu poate echivala conversațiile fără rost despre auto-corectul de la iPhone – *rățoit*. *Hahahaha* – și mașinile *făine* de închiriat. Așa că ne cuplăm cu Pearl și Noah Epstein. Și ei sunt din New York – vai, ce nebunie!!! – și amândoi sunt avocați și-s foarte faini, de fapt, amuzanți. Când dăm ne mâinile, Noah spune:

— Salut, ea e Pearl, eu sunt Noah, iar împreună suntem ceea ce Grammy Hall ar numi drept *Evreii*.

Vorbim despre Woody Allen și apoi facem cunoștință cu Harry și Liam Benedictus. Harry e prescurtarea de la Harriet – casc un pic – și e consilier financiar, iar el e broker. Au doi copii mai mici de trei ani și sunt scorțoși, dar plini de complimente. Liam *iubește filmele, la naiba*, și vrea să afle tot ce se poate despre cariera mea. Vorbim banalități – *cât de amuzant e când îți scrie mesaje mama ta?!* – și eu inventez căcaturi despre țăcănita de maică-mea, care îmi trimite rețete de făcut la Crock-Pot. Amy povestește cum mama ei crede că PLM înseamnă *plec la muncă*, iar noii noștri prieteni cred că suntem *atât de amuzanți, la naiba*.

Conversația o ia spre zone aiurea uneori, cu urcarea și deprecierea NASDAQ, dar supraviețuim. Niciodată nu am fost mai apropiați ca în acest bar, mințindu-i pe acești străini. Suntem tot mai apropiați cu fiecare minciună, suntem sub acoperire amândoi, fuzionăm. Amy vorbește despre tatăl ei imaginar, cel care îi trimite articole despre Rachel Ray. E vulnerabilă și aveam nevoie de asta, să ne prefacem că suntem oameni cu părinți, părinți care le trimit mesaje și sună și ne iubesc și cer ajutorul atașând ceva într-un mail. Ospătărița ne spune că

putem să ne așezăm la masă dacă ne convine să ne înghesuim puțin într-un separeu, dar eu mi-aș înghesui pula-n Amy, iar ea bate din palme. Iubește separeurile. Toate femeile iubesc separeurile.

În drum spre separeu, Amy șoptește:

— Vezi, n-am avut eu dreptate?

— Ba da, e foarte tare totul.

Stau lângă Amy, ni se ating picioarele. Lovește ușor cu degetele în masă și începe un joc.

— Bun, bun, spune.

Orice bărbat din restaurant și-ar da femeia pentru Amy.

— Scena preferată de sex dintr-un film. Eu încep prima. *The Town*.

Eu am mai auzit asta, cât de mult îi place lui Amy să-i vadă împreună pe Ben Affleck și pe Blake Lively. Îmi strecor mâna sub fusta ei, nu se împotrivește, iar eu mut mâna mai adânc, sub chiloți, pe fund.

Noah divinizează noutățile britanice de pe HBO – wow, ce mă mir – și trimite înapoi în bucătărie scoicile negătite, iar Pearl își varsă *Chablis-ul* și spune că e din cauză că s-a *abțiguit*. Harry *confecționează* bijuterii și le vinde pe Etsy. Ospătarul se întoarce cu scoicile, iar eu iau prima gură și dau din cap.

— Sunt perfecte, în pana mea.

Tot grupul izbucnește în râs la gluma mea idioată și banală, cred că am putea fi prieteni și în viața reală. Ar fi ca o reclamă lungă la produsele de curățenie Swiffer, cu câini și țopăieli în Park Slope. Încep să-mi doresc să nu mă știe drept un actor debutant pe nume Kevin. Dar, pe de altă parte, dacă ar ști că amândoi suntem absolvenți de liceu care n-au făcut nicio facultate, dacă ar ști că lucrăm

în comerț, oamenii aceștia n-ar mai fi oricum prieteni cu noi. O strâng pe Amy de coapsă; asta e realitatea, ce vine cu mine acasă.

Amy spune că *sigur voi reuși în actorie*, iar Pearl spune că am *o față numai bună*. Soțul ei râde și ochii lui Amy strălucesc, a stat prea mult în soare azi. Mi-ar plăcea să pot apăsa butonul de PAUZĂ și să rămân aici, blocat în acest moment, cu lumina pălind. Despre asta sunt toate cântecele, despre clipa când îți găsești drumul alături de cineva, când știi că nu mai e cale de întoarcere.

Amy îmi face cu ochiul și iese din separeu ca să ceară o melodie – *Paradise City*, de la Guns N' Roses –, dar cei din formație nu o știu, iar ea s-a bosumflat, în vreme ce prietenii noștri discută meniul. O sărut pe obraz.

— Ești drăguță.

— Asta pentru ce a fost?

O pișc de coapsă și îmi mut mâna mai sus, acolo unde obișnuia să aibă tufa aia.

— Înțeleg.

E intrigată.

— Ce?

— *Paradise City*, spun. Guns N' Roses, gen prima dată când m-ai lăsat să pătrund în jungla ta...

Nu schițează un gest. Pearl vrea să știe dacă preferăm calamarii sau scoicile casino, Amy spune că amândouă, dar nu își amintește de conexiunea noastră cu Guns N' Roses. Nu e așa de deșteaptă ca mine, dar poate că e mai bine că suntem un pic diferiți.

Când vine vremea să plătim nota, Amy scoate din buzunarul meu tichetul de la parcare. Se scuză pentru a merge la baie și eu mă prefac că trebuie să ies ca să dau un telefon. Ne agățăm unul de celălalt și valetul ne aduce-o

aduce pe 'Vette și plecăm și e ca și cum nici n-am fi fost vreodată acolo.

— Mă simt un pic nașpa, spun. Mi-a plăcut de Pearl și Noah și Harry și Liam.

— Ei, haide, oftează. Când e de calculat cât vine împărțită o notă de genul ăla, aproape că e mai ușor dacă mai dispar unii de la masă, știi?

Când ajungem înapoi în cameră, își ia afinele în pat și îmi face o felație cu gura plină de fructe, iar eu îi zdrobesc afine pe țâțe. Vreau să vorbesc despre minciunile noastre și despre părinți și despre *Charlotte & Charles*, dar ea spune că ar trebui să ne punem să dormim pentru că mâine avem de condus înapoi. Știu că are dreptate, dar în același timp nu mă pot împăca cu ideea de a dormi și a rata fie și o secundă din viața noastră împreună.

În vreme ce Amy sforăie, ies pe plajă să mă plimb și văd luminile aprinse la etajul casei familiei Salinger. Mă doare undeva de cana aia. Nu mă mai sperie. Am o iubită acum și de data asta las cana în urmă de bunăvoie.

5

DRUMUL spre casă e mereu diferit de cel de plecare. Suntem amândoi puțin arși de soare, puțin mahmuri. Nu vrem să ne oprim la Del pentru sucuri și suntem de acord că sucul de lămâie cu gheață e exact genul de chestie care sună grozav când începi o vacanță, nu ceva ce ai lua pe drumul de întoarcere acasă. Dăm de aglomerație. Râdem de falșii noștri prieteni și am uitat să verificăm de la ce firmă erau așternuturile de la hotel. Mă ține ciudat de mână, de parcă ar spune „nu-mi vine să cred că exiști cu adevărat". Asta e iubire într-o zi de duminică, și când ajungem în oraș mă prinde de gât.

— Mă urăști dacă vreau să dorm în patul meu azi?

— N-aș putea să te urăsc vreodată, îi răspund.

Ajungem pe strada ei și semnalizez, iar ea râde și știm că asta va fi o glumă eternă pentru noi, momentul când am închiriat o Corvette roșie și am fost trași pe dreapta pentru că nu am folosit o futută de *semnalizare*. Abia aștept să îmbătrânim împreună. Parchez. Ea mă sărută.

— Mulțumesc, îmi spune. Sper că știi cât de minunat ești.

O țin aproape și inspir. Cineva claxonează în spatele nostru. Dau din mână către dobitoc și Amy coboară. La predarea mașinii, tipul mă întreabă dacă am întâmpinat

probleme cu mașina. Îmi face o mare plăcere să îi spun că *noi* nu am avut absolut nicio problemă. Mă privește de parcă aș fi nebun și e în regulă, pentru că sunt. Sunt nebun de atâta iubire.

Dimineața următoare, parcă nu ajung mai repede la librărie. Abia aștept să o văd pe Amy. abia aștept să îi spun că i-am găsit pe net pe Pearl și Noah și Harry și Liam. Abia aștept să aflu dacă s-a uitat aseară la *M#*e Narcisism* și, dacă da, cum i s-a părut Kevin Hart. Mă întreb ce chiloți poartă azi și dacă a continuat chestiunea cu epilarea.

Iuțesc pasul și ajung la librărie, dar muzica din capul meu se întrerupe brusc. Ușa e subtil întredeschisă. Dacă Amy ar fi venit devreme azi, ar fi închis ușa, iar domnul Mooney nu a mai trecut pe la librărie de ani buni. Deschid larg ușa și intru. Văd particule de praf plutind în aer și nasul mi se adaptează librăriei, așa cum un loc miroase diferit când te întorci după câteva zile de absență. Simțurile mi-au luat foc, am fost jefuiți și n-am nevoie de genul acesta de problemă după un weekend atât de bun.

Violetele pe care le-am adus pentru Amy sunt pe jos, împrăștiate, uscate, vaza făcută bucățele. Sunt hârtii peste tot, cărțile răsturnate. Laptopul meu a dispărut. Merg pe vârfuri până la tejghea și scot încet maceta din ascunzătoarea secretă de deasupra intrării. N-am mai ținut-o în mână de multă vreme și pare mai grea decât îmi aminteam.

Nu sun la poliție – nu sunt toți ca Jenks și eu mi-am învățat lecția. Mă furișez în spatele librăriei, verific rafturile din stânga, apoi din dreapta mea. Trec de FICȚIUNE și BIOGRAFII, iar în fundul sălii e întredeschisă și ușa care duce la subsol. Liniștea din librărie îmi ucide nervii. Sunt duși demult, mă gândesc. Dar dacă sunt încă aici, le tai

gâturile. Strâng maceta când cobor pe scări, fără un zgomot. Când ajung pe ultima treaptă, oftez și o scap. Nu mai am nevoie de ea.

Nu mai e nimeni aici, dar *cineva* a fost, cineva care mănâncă *superfructe*. Pe podea există un bol, lângă gaura care se cască acolo unde fusese *Complexul lui Portnoy*.

Amy.

Mi-a furat cărțile până la ultima, nici măcar una nu mi-a lăsat. Mi-a luat și prima ediție de Yates, cea pentru care mi-a supt-o, cea de la care a început totul. Pe podea e și un exemplar din *Charlotte & Charles* pătat cu afine, chiar lângă calculatorul meu și cheile roz, pe care le-am făcut pentru ea. Scot telefonul și o apelez, dar sigur că numărul e mort, indisponibil, dispărut, exact ca toate celelalte.

Cad în genunchi și țip. M-a părăsit. A furat de la mine. Am cumpărat gogoașa aia cu nevoia de a dormi în propriul pat și probabil că a venit direct aici imediat după ce am lăsat-o. Arunc superfructele într-un perete. *Superpizda morților mă-tii.*

Iau exemplarul de *Charlotte & Charles*. Acum înțeleg sensul acestei cărți, băga-mi-aș pula. Să nu ai încredere în femei. Niciodată. O deschid și are un mesaj mâzgălit înăuntru:

Scuze, Joe. Eu am încercat. Dar chiar suntem la fel. Amândoi ascunși. Amândoi fără control. Amândoi avem secrete. Ai grijă de tine. Cu drag, Amy

NU AM FĂCUT o listă detaliată a tuturor lucrurilor pe care le-a luat, dar deocamdată estimez cam 23.000 $ în cărți rare. Știa ce face chiar din ziua în care a intrat aici, iar eu am căzut în capcană. Ar trebui să fiu scos pe câmp

și împușcat pentru că am fost atât de supt de pulă, încât am orbit. *Suntem la fel*, a spus. Fute-mă. Fute-m-aș.

Mi-a acoperit ochii cu mănușile ei de latex și cu ochii ăia de sugătoare de pulă. Niciodată nu a fost vorba despre iubire, nici pe plaja din Little Compton, nici în cușca asta, nici în patul meu. Curva a venit să mă fraierească, să mă jefuiască, iar eu i-am făcut și chei, în pula mea.

Iau laptopul și ies, în pula mea, din cușca asta futută pe care o încui – un pic cam târziu – ce dobitoc sunt, în pula mea, ar trebui *să mă încui singur* în subsol – și atunci văd restul dezastrului. Amy a cotrobăit și prin secțiunea mea favorită din librărie: DRAMĂ. A furat manuale de actorie:

Pregătirea pentru un actor
10 moduri prin care să reușești la Hollywood
Cum să-i faci să te sune
Monoloage pentru femei, vol. IV
Glumești cu mine, în pula mea, bestie păroasă și furăcioasă?

Mi se învârte capul. Amy nu era o socioloagă fără școală care purta haine de facultate ca să facă experimente cu comportamentul uman. Nu îi mințea pe Noah și Pearl și Harry și Liam. *Juca*. De ce altceva ar fi furat manualele alea?

Mă așez la tejghea și deschid laptopul. Spune că era *așa de paralelă* cu căcaturile ce țin de tehnologie, dar a reușit să șteargă căutările recente din istoric. Simt înțepături în obraji când mă gândesc la ea întinsă pe jos, încercând să mă blocheze, să curețe istoricul de căutări pe care le-a făcut de pe calculatorul meu. Ei bine, ar fi trebuie să învețe un pic mai bine despre cum funcționează aceste mașinării, despre ce pot face pentru mine. Chrome nu e chiar așa de simplu. Ea a șters doar ultima oră de căutări de pe calculator, nu întregul istoric. Știu care sunt căutările

mele recente – cărți rare și moteluri în Little Compton – și nu e forte greu să identific care sunt cuvintele ei, în pula mea:

UCB, cele mai ieftine foto tip buletin, foto tip buletin gratuite, cursuri ieftine UCB, Ben Affleck, cele mai scumpe cărți uzate, vânzări cărți rare, preț Philip Roth, audiții, casting, audiții pentru blonde, subînchirieri Hollywood

Și nici nu și-a șters fututele de descărcări și așa dau de aplicația ei pentru un curs de improvizație: Bazele Improvizației la Upright Citizens Brigade[3] și un scenariu pentru un futut de scurtmetraj cu o copertă care face referire la o reclamă pe Craigslist. Așa că târfa a trebuit să fugă ca să-și încerce norocul la Hollywood. *A reușit la Hollywood* mi se pare cea mai dezgustătoare formulare în limba engleză. E mai deranjantă decât *criminal în serie prolific* și *boli terminale rare*. Abia aștept să o prind și să-i zic ce idioată terminată e.

Printez istoricul ei de căutări și nu e nimic mai înfricoșător decât să îți dai seama că acela care te cunoaște cel mai mult te iubește cel mai puțin, ba chiar simte milă pentru tine. Ea știa că eram praf și singur. Știa că voiam un oral și o iubită și știa că voiam toate acestea atât de rău, încât aveam să o las să se uite la *Cocktail* de 50 de ori pe săptămână în patul meu și să îi dau fututa aia de cheie. Am făcut-o și nu mai pot repara nimic. Dar o pot găsi. O pot elimina.

Și o voi face. Nu apucă ea să plece de parcă ar fi scăpat cu atât. La dracu', nu. Nu scapă crezând că sunt un fraier pe care să-l fuți și să-l lași numai cu *Charlotte & Charles*. Eu i-am lins sfârcurile și i-am gustat din tufa aia păroasă

3. UCB, școală de improvizație în comedie (n.tr.)

și ea m-a folosit. E diabolică. E periculoasă. E incapabilă de iubire. E sociopată. Mai rău decât un caz de borderline. De asta folosește telefoanele alea nenorocite cu cartelă preplătită. E o infractoare.

Crede că e așa de deșteaptă, dar dacă ștergi o singură oră nu înseamnă niciun căcat, nu fără să ștergi și săptămânile care au dus la acea oră. Crede că viața e mai bună dacă nu apare pe nicăieri. Mda. Va muri crezând asta. Pizdă proastă. Sun la JetBlue. Cumpăr un bilet. Îmi pare rău, Amy. Ai pierdut.

6

DACĂ e un lucru pe care l-am învățat de la șarlatanul futăcios de Dr. Nicky Angevine și pacienta/amanta lui, Beck, acela e că nu poți controla ceea ce fac ceilalți. Îți poți controla doar gândurile tale. Dacă ai un șoarece în casă, trebuie să devină prioritate să scapi de rozătoare, să pui capcane, să le verifici. Amy e șoarecele meu, dar aceasta este casa *mea* și deja sunt profund implicat în procesul de exterminare. Am sunat la UCB și m-am prefăcut că-s un tip pe nume Adam care sună să-și verifice înregistrarea. Așa am putut să-mi confirm că există o fată pe nume *Adam, Amy* înscrisă la un curs de improvizație.

Am anunțat că renunț la contractul de închiriere. Bag pula în jegul ăla, e timpul să mă car dracului de aici, să ies din apartamentul în care aduc numai femei nepotrivite în patul meu, fete reci, de oraș – inimile lor sunt tari și spălăcite – și nu pot deveni un astfel de newyorkez care se lasă doborât de oraș. Nu voi fi în spatele tejghelei din librăria aia futută data viitoare când vine vreo gagică să-și fluture genele la mine. Am zis gata, în pula mea.

E iunie și orașul e copt într-o căldură de căcat și fără rost. În LA va fi altfel de căldură, genul acela care i-a bronzat și năucit pe cei de la Beach Boys, o căldură care nu te urmărește și la umbră.

Urc în tren și încep ultima mea călătorie, umedă și împuțită, spre domnul Mooney. M-am gândit să îi scriu o scrisoare sau să-l sun, dar au trecut prea mulți ani. Îi datorez un rămas-bun. Călătoria mea ia sfârșit, în cele din urmă, și ies din trenul în care se instalează o formație de mariachi, iar zdrențele își fac selfie-uri. La revedere, oameni de la metrou.

Un tip la costum iese dintr-un magazin de vizavi cu trandafiri proaspeți, alergând, încercând, crezând. Idiot. Intru la măcelărie și aleg cârnații preferați ai domnului Mooney. Sper să nu plângă. Sper să nu încerce să mă încuie la subsol. Cotesc și bat la ușă.

Nu zâmbește.

— Nu-mi spune că iar am fost jefuiți.

— N-avem noi așa noroc, domnule Mooney, râd.

Aproape că a fost fericit când l-am sunat să-i spun despre jaf. A spus că banii pe asigurare erau „cei mai frumoși bani care există pe lumea asta".

— Atunci ce e? latră.

— Nimic, insist ridicând cârnații. Vă e foame?

Deschide ușa și-mi face semn să intru. Casa lui miroase ca litiera pisicii și ca babele, iar el nu are nici pisică, nici soție. Are două ouă pe aragaz și radioul pornit.

Pune cârnații pe care i-am adus într-un frigider vechi.

— Vrei niște cafea cu lapte? întreabă.

Nu.

— Sigur!

Agită amestecul de pudră și pune pe masa din fața mea un mic pahar ciobit. Îmi povestește despre o pernă pe care a cumpărat-o la teleshopping, cum dama de la telefon i-a spus că nu o putea returna pentru că trecuseră cele treizeci de zile. Îmi povestește despre ouăle de la

piață. Mai demult erau mai ieftine, dar acum s-au scumpit ridicol de mult pentru că provin de la ceva fermă din apropiere.

— Caz în care ar trebui să fie mai ieftine, deraiază.

Dă din mâna lui încrețită. Nu vreau să fiu așa cândva, singur, prăjind niște ouă, mâncând alimente locale cu o zgârcenie furioasă. În același timp, nu-mi pot imagina să mai iubesc vreodată pe cineva.

Domnul Mooney termină de gătit ouăle și se așază cu mine la masă. Ouăle sunt prea prăjite, lucesc. Cred că a folosit o jumătate de kilogram de unt și nu cred că a mai curățat tigaia din 1978.

— Deci, cărui fapt îi datorez onoarea? întreabă.

Îmi beau cafeaua cu lapte. Printr-un miracol, rămân calm.

— Păi, spun. Am decis că am nevoie de o schimbare. Mă mut în Los Angeles.

Râgâie. Umed. Bucăți moi de ou îi zboară din gură.

— Cum o cheamă?

— Pe cine?

— Pe fată. Nimeni nu se mută nicăieri dacă nu e vorba de o fată.

Ezit, apoi îi spun despre Amy, despre dorința ei de a deveni actriță, de felul în care mi-a ascuns asta. Nu-i spun însă că ea a fost hoțul.

— Știam eu că-i vorba de o fată.

Își bagă degetul în ketchup-ul din farfurie și îl linge.

— Ai fi mai înțelept dacă ai lăsa-o baltă.

Dau din cap.

— Trebuie să fac asta.

Domnul Mooney oftează.

— Întoarce lumea pe o parte și tot ce e instabil va

cădea în Los Angeles.

— Frank Lloyd a spus asta.

— Avea dreptate.

Domnul Mooney se ridică de pe scaun și îndeasă buretele jegos în chiuvetă.

— Los Angeles e locul răului, Joseph. E pântecele prostiei. E locul de unde vine tot ce e rău, vârful vulcanului idioțeniei acestei nații. Nu e locul pentru un om deștept. De asta nu ai nimic de văzut la nenorocitul de televizor. Ți-e mai bine aici.

Nu o va spune niciodată, dar îi va fi dor de mine.

— Vă las adresa mea de e-mail, să putem ține legătura.

Îmi ia farfuria și o pune peste a lui. Știu că, dacă mă ofer să spăl vasele, îl voi scoate din sărite.

— E-mail-ul este fără rost, spune. Doar promite-mi că nu-ți vei irosi viața în fața unui computer, la naiba.

Îi spun că ne vom vedea în curând, iar un gândac trece în grabă și se izbește în pantoful lui.

— N-ai de unde ști. Nu ai de unde să știi așa ceva.

Îmi cere să încui ușa când ies.

— Cercetașele sunt mai agresive ca niciodată.

APARTAMENTUL meu e gol. Tot ce iau cu mine se află în geanta uriașă a tatei, cea pe care nu am mai folosit-o până acum pentru că niciodată nu am fost plecat atât de departe, niciodată nu am avut ocazia de a împacheta tot ce vreau, cărți, haine, perna, computerul. Cineva bate la ușă și eu nu verific pe vizor, crezând că e proprietarul, care se va plânge de daune. Dar nu. E domnul Mooney, cu ochelari de soare. Nu-i pot vedea ochii.

— Niște sfaturi, începe. Să dai multă muie.

— În regulă.

— Să dai multă muie, repetă. Nu ți-o trage cu actrițele. Nu pierde vremea cu burgerii de la In-N-Out. Nu te uita la prea multe filme. Nu mânca prea multe legume. Nu te referi la legume drept „veggies". Nu intra în piscine. E rece și e murdar. Nu intra în ocean. E rece și e murdar. Nu face copii. Majoritatea celor născuți acolo devin curve.

— Am înțeles.

Se uită la frigiderul meu, care nu e scos din priză.

— Magazinul e închis?

— Da, declar. Încuiat, închis.

— Bun, spune și zâmbește. Poate fug și eu.

— Vreți să intrați, să luați un loc?

Dar nu are unde să stea. Bagă mâna în buzunarul de la piept. Scoate un plic gros și mi-l întinde.

Mă împotrivesc.

— Nu-l pot lua.

— Ba da, poți, spune. Vei avea nevoie de el.

Pornește încet pe scări în jos și îmi dau seama că s-ar putea să nu-l mai văd niciodată. Îmi adun lucrurile și strecor cheia pe sub ușă. Un copil gras de la primul etaj mă întreabă unde plec.

— California, răspund.

— De ce? întreabă.

— Ca să fac lumea un loc mai bun, îi spun.

Îi dau niște cărți copilului, niciuna rară, toate importante. Copilul e recunoscător și eu sunt nobil și e adevărat. Voi face lumea un loc mai bun. Copilul deja răsfoiește *Împăratul mușteloi*. Următorul lucru pe listă: Amy, legată de mâini și de picioare, ducându-se la fund într-o piscină. *California*.

7

NU CITESC pe durata zborului spre LAX[4]. Nu mă uit la vreun film. Fut timpul pe Facebook – mi-am făcut cont, în sfârșit, ca Joe Goldberg, eu –, dar nu e ce te-ai aștepta să fie. Trebuie să fut timpul pe Facebook. Sunt un vânător plecat într-un safari și am nevoie de îndrumări în drumeția mea prin acest mic segment de la poalele Hollywood-ului, cunoscut drept Franklin Village. Am nevoie de camuflaj. Am nevoie de *prieteni* și să ai nevoie de oameni nu e chiar cel mai rău lucru din lume. Mă inspiră filmele din seria *Fast & Furious*, unde eroii Toretto și O'Conner nu pot pleca la vânătoare de băieți răi decât după ce își încropesc o echipă. Am nevoie de ajutor pentru a o găsi pe Amy în același fel în care ei au nevoie de ajutor ca să găsească un traficant brazilian corupt. Și un lucru pot spune despre aspiranții din Upright Citizens Brigade: sunt o carte deschisă. Îl acceptă ca prieten pe *Joe Goldberg, scriitor*, iar oamenii ăștia vorbesc o grămadă. Despre uscătoare și Tinder și pantofi și audițiile lor. Și da, vorbesc și despre cineva la care se referă cu *Amy Offline*.

Cea mai bună resursă de până acum e un tip pe nume Calvin, care lucrează la un anticariat chiar lângă UCB.

4. Los Angeles International Airport (n.tr.)

A postat un anunț cu locuri de muncă și îi scriu. Cred că am obținut slujba; niciunul dintre ceilalți tipi pe care îi știe nu au experiență cu casa de marcat. Îl întreb despre cărțile rare, dacă a văzut vreo ediție originală a *Complexului lui Portnoy*. Poate că Amy a început deja să vândă cărțile. Îmi răspunde:

LOL bă, primim gen una valoroasă pe an. În mare parte oamenii care trăiesc în Beachwood își aruncă căcaturile mucegăite când se mută sau când le mor părinții sau ceva. Sau când unii sunt faliți și încearcă să vândă chestii, dar e super ușor pentru că primesc câțiva dolari și e super chill frate

Pe lângă Facebook și Twitter, Calvin are un site unde dezvăluie tot ce ți-ai putea dori vreodată să știi despre el. E un scriitor-regizor-actor-producător-designer de sunet-comediant-actor de improvizație aspirant. Îți poți imagina să cerșești atenție cu atâta disperare încât identitatea ta să aibă nevoie de atâtea cratime? Îi divinizează pe Henderson și pe Marc Maron și bretelele și bărbile și pozele cu bărbi și Tinderul și șunca și *Breaking Bad* și chestiile din anii 80. În Brooklyn, tipul ăsta ar lucra la o firmă de branding. S-ar preface sărac și seara, târziu, și-ar număra cele 401 (de mii). Dar Calvin are un cont PayPal unde „fanii" îl pot ajuta să-și plătească chiria. Nu l-aș putea respecta niciodată pe Calvin, dar e de treabă și recunoscător că vreau să-i țin locul când are audiții.

Cer un Sprite Zero și o vodcă. Al doilea cel mai util prieten al meu de pe Facebook e un comediant de stand-up aspirant bătrân, pe nume *Harvey Swallows*. Am cerut un apartament lângă UCB, într-o clădire numită *Hollywood Lawns*. Harvey e managerul, iar când i-am dat e-mail pentru apartament, mi-a răspuns cu o solicitare de prietenie pe Facebook și invitația de a-i deveni fan.

Angelenos. Harvey e echivalentul de pe Coasta de Vest al vechiul meu coleg Ethan Semn de Exclamare. Harvey e o altă carte deschisă cu site-ul lui: și-a schimbat numele în Harvey Swallows și s-a mutat în LA pentru a face comedie „la vârsta fragedă de 57 de ani". Motto-ul lui e: „Am dreptate sau am dreptate?". E pasionat de #ThrowbackThursday și a distribuit atât de multe fotografii din vechea lui viață în Nebraska, unde era căsătorit și vindea asigurări și se îmbolnăvea cu atâtea aspirații. Notă pentru mine: nu o lua pe arătură cu aspirațiile. Îți mănâncă creierul și îți păcălesc inima și ajungi pe o scenă dintr-un subsol spunând chestii deloc amuzante și așteptând să râdă cineva.

Nimeni nu râde și/sau îl plătește pe Harvey să spună chestii amuzante, așa că administrează 45 de locuințe din Hollywood Lawns. Locul înseamnă o frumoasă schimbare de ritm pentru mine. Intru de pe Facebook și mă uit la poze cu noua mea casă. Există piscină – aș putea să o țin pe Amy sub apă – și am o cadă – aș putea să o fierb pe târfă – și o *cameră de jocuri* – îi pot băga pe gât un tac – și e la mică distanță de mers de orice mi-aș putea dori vreodată. Incluzând-o aici, desigur, pe Amy.

Nu o fi ea pe Facebook, dar nu poți avea o carieră în actorie în LA fără internet. O fată ca Amy, o sociopată nouă, fără agent, fără legături, ar trebui să înceapă să își caute ceva de lucru pe Craigslist. Oricine poate posta un anunț de casting pe site, iar actorii trimit constant fotografiile și CV-ul lor, conform lui Calvin. Așa că scriu o invitație la casting, în mod special gândită să apeleze la ego-ul înfumurat al lui Amy.

SUBIECT: Ești mai înaltă și mai frumoasă decât vecina?

MESAJ: Film indie caută actriță în rol principal. Răvășitoare

și blondă. 1.70 - 1.80 m. Vârsta 25 - 30. Răspundeți cu poze/ CV.

Sunt uimit de viteza cu care merge tot. În doar câteva minute, sunt zeci de fete care-mi trimit poze. Îmi tremură mâna de fiecare dată când deschid un mail de la o fată. Unele sunt dezbrăcate, altele sunt urâte, unele sunt chiar superbe, dar niciuna dintre ele nu e superpizda.

Mai cer o vodcă și un Sprite Zero și două fete de vizavi de mine vorbesc despre Metoda Bar – o adoră – și carbohidrați – îi detestă – și regizori – vor să-i cunoască. Mă întreb dacă Amy ar deveni genul acesta de persoană în LA dacă nu aș omorî-o. O parte din mine vrea să îi povestească despre căcații din avion, dar cea mai mare parte din mine vrea să țipe la ea, să o facă răspunzătoare pentru tot ce a făcut, dar nu pot, nu încă. Deschid un document Word și îmi scriu mie însumi.

Dragă superpizdă, ești diabolică și rea și îmi doresc să nu fi intrat niciodată în viața mea, cu mănușile și cu vrăjelile tale. „Cocktail" e de căcat pentru că, în final, protagonistul este răsplătit pentru că e un puțoi superficial care vânează potul cel mare. Crezi că te-ai îndreptat spre ceva bun. Ba nu. Nu ești profundă. Chiar și când te rădeai, picioarele tale erau aspre. Ai greșit furând de la oamenii aceia din Little Compton. Ei sunt mai buni decât tine. Afinele sunt dezgustătoare și vei muri, orice-ai face. Ți-ar prinde bine o tunsoare. Ai picioarele prea lungi. Pielea ta e risipă de spațiu pentru că n-ai o inimă înăuntru. Ești prea pizdă și prea falsă ca să ai cont pe Facebook. O sugi bine. Dar nu ești specială. Ești moartă.

Femeia mai în vârstă bate în tabla mesei. Arată spre ecranul meu:

— Ești scriitor?

Salvez documentul. Îl închid.

— Da. E un monolog în chestia asta pe care o scriu.

Arată spre pozele tip buletin.

— Și regizezi? Ții castinguri, nu? Văd pozele.

— Dap. Așa sper.

Limitele: unde s-or fi dus oare?

Dă din cap.

— Știi, dacă ai vreun casting pentru ceva, nepoata mea trăiește în North Hollywood și e foarte talentată. O poți vedea pe Gretchen Woods punct com.

Deci de asta e ea aici. Îi spun că fac un film pentru adulți și ea oftează și îndreaptă capul spre fereastră, iar de-acum înainte poate că nu va mai umbla pe drumuri, spunând la întâmplare tipilor unde să o găsească pe nepoată-sa pe internet. Dar mi-a dat o idee. Să fii scriitor este o acoperire grozavă pe durata expediției mele. Voi spune că lucrez la ceva numit *Kev & Mindy Forever* și va fi despre mine și Amy și ultimul nostru weekend împreună în Little Compton. Va începe cu Amy spunându-mi că nu poate dormi în propriul pat și știu deja și cum se va termina: cu mine omorând-o pe Amy.

Comand încă o vodcă și Sprite Zero și intru iar pe Facbeook. Unul dintre prietenii lui Calvin, Winston Barrel, mi-a cerut prietenia online. Nici măcar nu mă cunoaște. Îl accept de prieten pe Winston. Primesc imediat o invitație la un show de stand-up, alături de alți 845 de oameni. Asta e bine. Când voi târî corpul extra-lung al lui Amy într-o piscină și voi face să pară ca un accident – imaginează-ți asta! – totul va fi în regulă pentru că voi fi un tip cu Facebook, un băiat normal. Trăim într-o eră în care oamenii care nu au 4355 de prieteni sunt considerați viciați, de parcă tipii sociabili nu sunt capabili să comită crime. Am nevoie de prieteni pentru ca atunci

când Amy va dispărea, prietenii mei să-și dea ochii peste cap la ideea ca frumosul, jovialul Joe *ar putea omorî* pe cineva. Nu pot fi tipul care „ține totul pentru el". Ar fi prea conform cu stereotipul demodat, dar complex, al ucigașului, susținut de show-uri de televiziune părtinitoare, indiferent de cât de mulți soți blazați se-apucă să-și omoare nevestele. Cu toții vrem să ne temem de oamenii singuri. E endemic. E american.

Dau click-uri printre noii mei prieteni de pe Facebook. din Los Angeles. Îi iubesc; sunt ca niște copii, cum speră ei așa, în pula mea. Îi urăsc; sunt ca niște copii, cum speră ei așa, în pula mea. Îi invidiez. Ei nu își sacrifică trupurile pentru librării și nu-și irosesc viețile sub pământ, călătorind cu metroul și expunându-se la chimicale și la căcaturi vechi. Oamenii se mută în LA ca să *reușească*. Visează mai intens decât cei din New York și cred că socializarea cu ferocitate este esențială, că totul în viață se reduce la „pe cine știi?".

Și sincer, nu urăsc Facebook-ul pe cât de mult crezusem că aveam să-l urăsc. (Să o sugi, Amy. Scuze, Beck.) Odată ajuns membru, se formează o rețea în care tu ești centrul; îți dă putere. Oamenii sunt distractivi, e amuzant să-i privești. La fel sunt pisicile. Oamenii sunt atât de singuri, își petrec zilele de naștere pe Internet, mulțumind oamenilor pentru că le spun la mulți ani, oameni care știu că e ziua lor doar pentru că le-a spus Facebook. Dau like paginii *Fast & Furious* ca să fiu și eu distractiv și apoi scriu pentru Amy: *Dragă Pizdă, Facebook înseamnă doar oameni care încearcă să se scoată unii pe alții din singurătate. Sugi pula. Cu drag, Joe.*

Pilotul spune că aproape am ajuns și eu mă aplec să văd Los Angeles-ul prin fereastra mică. Orașul e o grilă, iar

mie mi-a plăcut tufa lui Amy de prima dată când i-am văzut-o, chestia aia e uriașă. Nu mă pot abține, zâmbesc. Amy se crede în afara grilei, dar are niște cărți extrem de rare ușor de găsit și aspirații care cer socializare online. O voi găsi. Îmi doresc să pot deschide fereastra acum și să sar cu parașuta în Franklin Village, acolo unde știu că e ea, dar atunci m-ar putea vedea venind și asta ar fi ca și cum i-ai șopti căprioarei *psst, sunt aici*, chiar înainte de a apăsa pe trăgaci.

8

PRIMUL cântec pe care îl aud pe LAX e rahatul ăla prostesc de la Tom Tom Club despre ieșirea din închisoare și mă trezește dur, brusc. O răsfățată de la UCLA se izbește în mine cu valiza ei supradimensionată. Oamenii se împing și turiștii se izbesc de mine, cu toții aflați într-un exod pentru a obține poze cu Sean Penn, care se află la zona de ridicat bagajele. În New York, oamenii se luptă să prindă trenul cu care să ajungă acasă sau ca să ajungă pe insulițele de la Trader Joe's. În LA, oamenii se luptă să miroasă un actor bătrân.

Am primit două notificări electronice de când am aterizat.

Una este de la Harvey: *Wow! Ai recomandări perfecte! Majoritatea oamenilor care se mută aici au recomandări groaznice!*

Pare că mi-e scris să am de-a face numai cu oameni care abuzează semnele de punctuație. Celălalt este de la Calvin: *Avem blu-Ray, deci adu-ți orice filme vrei să vezi pe tura ta.*

Nu ar trebui să te uiți la filme într-o librărie și eu urc în taxi și șoferul tastează adresa din Hollywood Lawns pe GPS și mă întreb dacă Amy a mers cu taxiul sau cu autobuzul. Mă întreb când mă voi opri din a mă mai întreba lucruri. Urăsc partea asta a despărțirii, când fata trăiește

numai la tine în cap. Trebuie să fac sex și o luăm pe bulevardul La Cienega și orașul devine mai strălucitor pe măsură ce te îndrepți spre nord și văd femei în rochii de seară plimbându-se în lumina zilei de parcă ar fi în regulă așa. Văd oameni fără adăpost parcă ieșiți din *Down and Out in Beverly Hills* și văd clădirea Capitol Records, iar inima mi-o ia razna când ajungem pe Franklin Avenue – Amy, Amy, Amy – și când cobor din taxi calc într-un căcat de câine.

— Morții tăi, spun.

Îmi zvâcnesc tâmplele de la soare și de la vodca în exces. Șoferul râde.

— Oamenii din LA, frate, ce să le faci, le plac câinii.

Hollywood Lawns arată precum clădirea din *Karate Kid*, iar câinii din micile apartamente încinse latră când urc scările. Semnul cu DE ÎNCHIRIAT anunță că e valabil lunar LUNAR. Mă întreb dacă Amy locuiește aici, chiar în această clădire. N-ai de unde să știi. Ea e genul de mincinoasă în tranzit care ar cocheta cu o astfel de idee; apartamentul ei subînchiriat din New York avea contract *săptămânal*. Ar fi trebuit să știu de-atunci, dar pula te orbește.

Harvey pare mai în vârstă, are sprâncenele epilate și arcuite. E greu să-l privesc și-l las să-mi povestească despre el și sunt de acord să bem ceva împreună. Îmi spune că apartamentul meu e la primul etaj, chiar lângă biroul lui, iar eu caut deja scuze ca să evit să petrec timp cu el. Mă avertizează în legătură cu un căcat ridicol.

— O chestie trebuie să știi despre cartier, nou-venitule, îmi zice. Aici nu e ca la New York. Nu poți traversa prin loc nepermis. Vei lua amendă și amenzile se vor tot strânge.

— Știam că LA-ul e un oraș anti-mers pe jos, dar asta chiar e o treabă ridicolă, îi răspund.

Harvey zâmbește.

— Faci ca mine, când îl văd pe Joe Rogan la televizor. De-a dreptul ridicol. Am dreptate sau am dreptate?

Conversațiile despre Joe Rogan nu sunt parte din existența mea, așa că nu-l încurajez, exact așa cum nu râzi când un copil începe să înjure.

— Auzi, am văzut semnul de afară. Se mută mulți aici mereu?

— E plin de oameni care visează cu ochii deschiși. Ai prieteni care își caută chirie?

— Da, îi spun.

Acesta e punctul unde trebuie să testez terenul. Nu vreau să spun că o *caut* pe Amy Adams pentru că, atunci când va dispărea, voi deveni suspect. Am grijă.

— Știu o fată care caută, dar vrea spațiu comun.

Fapt: Amy nu a avut niciodată un loc doar al ei. E o lipitoare.

Harvey dă din cap.

— Dacă aș avea o monedă pentru fiecare gagică sexy care se mută aici ca să stea pe canapea și să plătească doar jumătate de chirie... dă din cap iar. Aș putea tapeta pereții cu monede. Am dreptate sau am dreptate?

Harvey îmi face cunoștință cu un alt tip din clădire. Auto-intitulatul Dez, ușor dur. Și el stă la primul etaj, și arată ca un figurant dintr-un videoclip cu Eminem de prin 2000. Dez are un câine, Micul D, și ceva sfaturi pentru mine.

Mă privește cu duritate.

— Nu. O. Fute. Pe. Delilah.

Dau din cap.

— Promit.

Am nevoie de cineva ca el în echipa mea, cineva fluent

în limbajul fătălăilor californieni ai anilor '90, care sigur are acces la Xanax și alte narcotice.

Harvey pescuiește cheia noii mele locuințe și îmi spune că Delilah este doar *drăguță* și *prietenoasă* și înțeleg că asta înseamnă că e o *curvă disperată*, iar el completează că o grămadă de tipi din clădirea asta sunt grosolani.

— E gen așa, eu sunt gazda emisiunii și toată lumea vine la destăinuiri la mine în birou, spune el.

Trebuie ca toată lumea să vrea să fie Henderson?

— Deci vii oricând, vezi tu. Aici e un vibe de Seth MacFarlane, știi, Broseph?

— Sună grozav, mint.

— Am dreptate sau am dreptate? întreabă de parcă ar avea contract cu el însuși ca să-și dea fraza favorită de cel puțin două ori pe oră.

Apartamentul meu miroase a portocale putrede și pui și e plin de mobilă roz, mobilă de fete. Fosta chiriașă Brit Brit s-a mutat brusc, împotriva voinței ei.

— Părinții ei au apărut aici supărați, spune Harvey aprinzând o veioză sferică roz care luminează un poster cu Kandinsky. A cheltuit jumătate dintre banii pe care îi dăduseră ei pe o operație la nas și restul pe cocaină, apoi a aterizat la spital pentru că a început să-i sângereze nasul. Dă din cap și mângâie fotoliul roz aprins. Știu că e o glumă pe-aici. Lucrurile amuzante ți se întâmplă în serii de câte trei. O să aflu eu, jur. Oricum, vestea bună e că ai dat lovitura, Broseph. Fotoliul, puiul din frigider, televizorul, toate sunt ale tale. Părinții ei voiau să aruncăm tot.

Cel puțin nu trebuie să mă duc la IKEA.

— Super.

Harvey ia gunoiul.

— Știu sigur că un lucru pe care nu-l vrei e pui stricat.

BRB, Broseph!

E primul lucru aproape amuzant pe care l-a spus. Scot un cuțit Rachel Ray din suportul nou de cuțite de pe blat. Sunt utile, ascuțite, deși mi-aș dori ca mânerele să nu fie portocalii. Mă trântesc pe fotoliu și pătura de pe el e pătată, Sriracha și spermă. Posterul lui Kandinsky mă face să-mi fie dor de New York. Mi-e dor să fac sex. Se aude o bătaie în ușă și dă buzna o fată. Machiată complet și cu o rochie mulată, care e cu o mărime prea mică. E sexy, dar nu atât de sexy pe cât se crede. O vreau în echipa mea, posibil în pula mea.

— Chill, spune. Sunt Delilah și am venit să iau blenderul.

Aproape îi spun că porecla ei e *Nu. O. Fute. Pe. Delilah.*, dar vorbește prea mult ca să mai apuc să strecor și eu un cuvânt. A întârziat la muncă – bârfele de rigoare – și locuiește fix deasupra – scuze pentru sunetele pe care le voi auzi pe viitor, pereții sub subțiri ca hârtia – și *curva aia drogată* i-a promis un blender. Deschide dulapurile, trântind ușile.

Delilah e plină de furie. Poate ține că există o ordonanță împotriva vaginului ei în clădire. Arată spre Kandinsky.

— Teoretic, și ăla e al meu, spune ea. Dar cred că o să-l apreciezi tu. Arăți de parcă ai ști chiar cine e acolo.

— Andrew Wyneth, spun.

Dă din cap.

— Mișto, zice. Brit Brit habar n-avea cine era. Taci-Harvey ți-a povestit despre ea?

Toată lumea are o poreclă.

— Puțin, pare o poveste tristă.

Delilah îmi spune că Brit Brit a venit aici să joace și a sfârșit prostituându-se.

— Mergea în Vegas cu tipi și se întorcea praf. Și a tot

încercat să mă facă să merg cu ea, spunându-mi cât de minunați erau tipii și cum tu nu trebuie să plătești pentru nimic și stai la Cosmo și te simți bine.

— Hmm.

— Exact, spune. Așa că mi-am pregătit bagajul, să merg cu ea. Adică, știam că nu mergeam pe bune, dar voiam să îi văd pe toți la aeroport în caz că ar fi fost cineva faimos pe acolo, cineva despre care aș fi putut să scriu. Și la aeroport, dintr-o suflare, îmi zice: *Oh, apropo, vezi că trebuie să te fuți cu cel puțin doi dintre ei, dar tu alegi care doi, și nu e naspa, jur!*

— Și pe care i-ai ales? o întreb.

— Ha, spune impasibilă. Nu. I-am spus că aveam să sun la poliție și la părinții ei dacă se urca în avion.

— Și ai sunat?

— La dracu', nu. A zburat înapoi ziua următoare și am luat-o eu, apoi am dus-o la Baskin-Robbins și am lăsat-o să plângă.

Merg la bucătărie și găsesc blenderul în dulapul de deasupra frigiderului. Mă măsoară din priviri.

— Ai și tu un nume?

— Joe Goldberg, răspund. Tu?

— Ți-am spus, spune.

— Știu, dar care e numele tău adevărat?

— Of. Melanie Crane. Dar nu mă mai cheamă așa. Melanie Crane e fata care a dat-o în bară cu masteratul în jurnalism după ce s-a îndrăgostit de un tip însurat de la *New York Times*. Ridică din umeri. Pare că a fost acum un secol. Asa îmi place la LA. Totul e nou. Acum sunt reporter sub acoperire și *ghostwriter*. Aici e posibil, la propriu, să îți lași trecutul în urmă.

Toate cred asta, toate fetele – Amy – că își pot lăsa

trecutul în urmă. Oare nu știu că nu e chiar atât de simplu? Ceva nu e trecut, dacă nu e o etapă încheiată, cumva.

— Ar trebui să-mi dai numărul tău, spune Delilah în timp ce curăță blenderul. Primesc atât de multe invitații la petreceri. Poți să vii cu mine uneori, mai cunoști lume.

Mă fixează cu degetul.

— Avertisment: trebuie să mai cunoști lume. Oamenii trăiesc aici și merg la Birds și la La Pou iar și iar, în vreme ce există atâtea alte locuri în oraș.

Oftează.

— Adică e important să ieși.

Îmi explică cum Birds e un bar luminos și prietenos aflat la subsol, iar La Poubelle e un bar franțuzesc la modă întunecat și că toată lumea din Village se duce într-unul sau în celălalt. Îmi aduc aminte de episodul din *Office* când B.J.Novak spune că nu vrea să aibă o identitate la muncă. Și apoi arde un covrig cu pizza și capătă una: *Piromanul*. Eu nu sunt un tip pentru Birds și nici unul pentru La Pou, dar îmi scriu numărul de telefon în agenda ei. S-ar putea să am nevoie de ea.

Delilah râde.

— Sunt ușor ipocrită, spune, și mă întreb dacă oamenii din LA gândesc cu voce tare lucruri despre ei așa cum noi, newyorkezii, o facem doar în gând. Adică eu mă duc la Birds aproape în fiecare seară, chiar am și un tatuaj inspirat de un cântec pe care-l tot aud acolo. Dar chestia e că mă duc *seara târziu*, după ce am fost în alte locuri, știi?

Se apleacă și își ridică rochia și mă încurajează să mă apropii ca să-i pot vedea piciorul – epilat, dat cu autobronzant – și cuvintele gravate pe coapsa ei interioară. Versuri de la Journey. De parcă trebuie să fie și pe coapsa ei după ce au fost folosite în *Clanul Soprano* și *Glee* și în

fiecare alt bar din America.

— Știu că pare trist, spune și mă mângâie pe cap, îndemnându-mă să mă ridic. Dar nu poți trăi aici decât dacă crezi.

Delilah e aproape specială, iar asta e greu pentru o fată care nu e destul de frumoasă ca să fie frumoasă, nici destul de deșteaptă ca să fie deșteaptă. Pentru Amy e mai ușor: ea e mai înaltă, mai sexy, mai inteligentă. E ceva atât de nesigur la Delilah încât nu ar putea fi niciodată prietenă cu cineva ca Amy, căreia îi e natural să stea picior peste picior și să mănânce afine, cu părul nespălat. Delilah este o fată care încearcă. Amy e una care ia, pur și simplu. În final, să încerci e mai bine. Acum știu asta.

E un moment de tăcere, în care eu și Delilah am putea fugi împreună și dinamica noastră ar fi deja stabilită: aș inspira-o să renunțe la aspirațiile care o țin pe loc, marcându-și corpul. Ea m-ar face să trec peste Amy. Dar eu vreau răzbunare și Delilah își vrea blenderul. Face cu mâna. Pleacă. Sfârșit.

Descarc un album de Journey. Îmi imaginez coapsa lui Delilah lipită de fața mea și mă masturbez pe canapeaua mea roz. Apoi fac duș și-mi pun blugi – refuz să port pantaloni scurți – și un tricou. Arunc mâncarea lui Brit Brit (reziduuri bolnăvicioase cu cocaină) și mă opresc pe la biroul lui Harvey. Își face un selfie, iar coșul de gunoi, pe care nu mi l-a mai adus înapoi, stă lângă el. E atât de diferit de New York. Aș putea trăi luni întregi în vechea mea locuință fără să văd oameni. Dar biroul lui Harvey e o cușcă de sticlă. Toți de aici vor cu atâta disperare să fie văzuți, observați. Și paradoxul este că dorința de a fi văzut te orbește. Harvey nici măcar nu mă observă când trec pe lângă ușa lui și îmi încep vânătoarea după Amy.

9

MICUȚA curvă sociopată lacomă și egocentrică nu ar lăsa să treacă o zi nenorocită fără să-și mănânce superfructele, așa că prima mea destinație este magazinul alimentar din cartier, Pantry. Doar că asta nu e o alimentară. E un muzeu de artă modernă, parțial neon, parțial cu opritori metalice, parțial cu semne de lemn reinterpretate. Podeaua e poroasă, iar fontul etichetelor cu prețuri e buclat și lumina e non-fluorescentă. Muzica e dată mai tare decât într-o alimentară normală, iar cântecele sunt amestecate, un adevărat mix audio – Donny Hathaway și Samantha Fox și Everly Brothers și DMX – și eu le trec pe toate prin Shazam pentru că vreau să mi le salvez.

Asta e o alimentară numai dacă Cameron Crowe proiectează alimentare, iar lumina e bună, difuză, ca de club. Fiecare zonă are un nume amuzant. Există una de cărți (ÎNAINTE SĂ SE FACĂ FILME DUPĂ ELE), gustări (PROSTIOARE ☺), condimente (ROZMARIN & CIMBRU) și prăjituri și fursecuri procesate (CALORII GOALE DELICIOASE). Zona cu mâncare pentru animalele de companie este aglomerată și se numește IUBIRE NECONDIȚIONATĂ și cea cu mâncare pentru bebeluși se numește IUBIRE SEMI-NECONDIȚIONATĂ.

Majoritatea fetelor de aici sunt ca Amy, înalte și dezlânate, cu păr ciufulit și coșurile pline de superfructe. Aici

o voi găsi. Știu. Dar nu o găsesc la produsele organice (ASTA SUNT EU) sau la produsele mai ieftine (AIA E, MAI ESTE ȘI CHIRIA). Începe să cânte *Talking 'Bout My Baby* a lui Fatboy Slim și când naiba auzi așa ceva într-o alimentară? Cred că nu te-ai putea enerva niciodată aici și poate că ar putea să-mi placă LA, cel puțin această parte a lui.

Zona cu flori (ÎMI PARE RĂU / TE IUBESC) e un deșert și poate că nimeni nu iubește pe nimeni în LA. Sunt orhidee și trandafiri și apoi văd violete, un mov mai electric decât cele pe care le luasem eu pentru Amy.

O mică mexicancă rotundă, într-o rochie de vară albastru-deschis, zâmbește.

— Sunt vopsite, domnule, râde. Dumnezeu nu face așa ceva.

Sigur că nu face; aceste flori sunt echivalentul botanic al implanturilor mamare. Îmi mulțumesc și plec mai departe, toată lumea de aici e atât de *fericită*.

Îmi vibrează telefonul. Șase mesaje consecutive, toate imagini, toate de la Delilah. Le deschid pe rând, capturi de ecran cu invitații la petreceri de la Hollywood, completate cu adrese, instrucțiuni de parcare, logo-urile corporațiilor care sponsorizează, date și ore. Una dintre aceste petreceri e în casa lui Henderson. *Henderson*! Voi ucide partea din creierul meu care își dorește să-i spun lui Amy despre asta. Scriu înapoi către Delilah: *Merci, te anunț.*

Îmi răspunde: *Spor acolo, cu Calvin* ☺

Îngheț. Nu e în regulă. Nu i-am spus unde lucrez. Scriu: *Huh*?

Îmi răspunde: *Suntem amici. L-am văzut în drum spre muncă. E ok omul. Sport*!

Intenționat a lăsat greșeala, ca să aibă mesaj să-mi scrie

și câteva secunde mai târziu: *Sport. Ha. SPOR. Iubesc autocorrect-ul.*

Of. Nu îi mai scriu iar lui *Nu. O. Fute. Pe. Delilah.* Merg spre MUȘCAT DE FRIG, zona unde țin mâncarea pentru oamenii singuri și legumele congelate, iar în față la semipreparate e Adam Scott. E prima celebritate pe care o văd și l-am iubit în draci în *Stepbrothers* și *Burning Love* și *Friends with Kids* și palmele îmi amorțesc, poate chiar devin un locuitor de LA, pentru că ce mi se întâmplă acum chiar mi se pare important.

Și nu sunt singurul. O actriță aspirantă se uită la el în timp ce își butonează telefonul și la fel face și un pămpălău care ține un pachet de sparanghel congelat. Câteva fete de liceu chicotesc și îi fac poză, și-atunci mă izbește. Chestia bună la social media și vânătoarea de celebrități este că pânza se întinde în toată lumea, larg deschisă, douăzeci și patru de ore pe zi. Facbeook nu e suficient; am nevoie de tot pachetul.

Scot telefonul și descarc Twitter și Instagram și e cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. *CandacePeachBenjiBeck* nici nu și-ar da seama, pentru că și pe mine mă iau prin surprindere, fac ceva ce nu m-aș fi gândit vreodată. Încep să-l urmăresc pe Adam Scott pe Twitter, apoi îi caut numele. Sigur, oamenii au postat deja și se pare că Joshua Jackson și iubita lui nepermis de drăguță sunt și ei aici.

Duaaamne tocmai l-am văzut pe Pacey #dawsoncreek #pantry #iubescLA

Cât de sexy e Adam Scott? E atât de fierbinte încât toate alimentele congelate se topesc acum în alimentară. Nu zic în care. #lacomă

Diane Kruger e prea frumoasă. #nuedrept #amvăzutunVIP

#nupoțidoarsăieșilashopping

LA, locul unde nu poți face cumpărături fără să te simți ca un #fraier #pantry #adamscott #joshjackson #dianekruger #nammailucratde4luni

Mă uit la tejghea și iată-l pe Joshua Jackson. Râde. E aproape. Oamenii de aici nu vin să cumpere alimente la suprapreț, vin să caute celebrități, așa cum eu o caut pe Amy. Abordez un tip care așază piersici.

— Frate, zic pentru că *vreau să par de-ai locului*. Nu te supăra, frate, dar prețurile astea sunt pe bune?

— Știu, spune. Frate, nu mă spune, dar eu sunt fan Ralph's. Cel de pe Western. Poți să cumperi, gen, cinci burrito cu cinci dolari.

— Mda, zic lăsând jos coșul. Iubita mea, totuși, e cea care ar trebui să se ducă la Ralph's. Dar apoi vine aici și-mi sparge toți banii pe afine și Wolfgang Puck. Jură că nu-i așa, dar avem programe de lucru complet opuse și nu reușesc să o prind niciodată.

Râde. Îl cheamă Stevie și e actor slash baterist și vrea să știe cum arată Amy.

— Vulpe impasibilă. Păr lung și blond, ochi albaștri, mereu poartă tricouri de la diverse facultăți și blugi tăiați și teniși mari, colorați. N-ai cum să o ignori. Zebrele se ridică din iarbă și ea nu are nimic în comun cu pizdele din LA, cu rochiile lor supradimensionate sau outfit-urile de n-am-un-loc-de-muncă-și-am-transpirat-groaznic.

Îmi spune că Amy îi sună *familiar, mai ales dacă are teniși*.

— Când crezi că ai văzut-o? întreb.

Rotițele se învârt în creierul zăpăcit de chimicale al lui Stevie. Ridică o mână.

— Frate. A fost aici gen acum trei zile, cu încă o tipă, și erau bete și mâncau afine și le-am zis gen „Fetelor, tre'

să plătiți" și ele au fugit.

Da.

— Cine era cealaltă fată? îl întreb.

Ridică din umeri.

— Abia am văzut-o pe-a ta, răspunde. Era *bine*.

Batem palma, iar el vrea să-mi scrie când mai vine Amy pe aici. Îi spun că nu, e în regulă așa, dar e acaparat cu totul, se vede. Insistă. E plictisit ca dracu' și clar că poate face o poză cu Amy când e așa.

Îl testez.

— Serios, frate?

Dă din cap.

— Pe cuvânt.

— Pe mama, confirm și eu, mirat că nu există urmă de ironie.

Facem schimb de numere de telefon și îmi umplu coșul de cumpărături cu Rice Krispiers și lapte și salată Wolfgang Puck și curcan.

Când mă duc spre casă, o femeie zâmbește larg.

— Ray și Dottie te pupă cu drag.

— Cine? întreb.

Mămica botoxată din spatele meu scoate un *awww*.

— Ești prea drăguț, spune. Ești nou. Ei sunt proprietarii. E o chestie specifică la Pantry. Ray și Dottie te pupă cu drag.

Privesc la casieră. Aprobă și ea din cap.

Ray și Dottie sunt niște genii, în pizda mă-sii. Ce modalitate mai bună de a câștiga un oraș de respinși și disperați dacă nu să creezi o afacere unde ultimul lucru pe care îl aud înainte să-mi fie luați banii și să fiu expediat afară este că sunt *pupat cu drag*.

Turul meu continuă și trec de librăria dărăpănată

unde voi lucra. Pe semnul din geam scrie MĂ ÎNTORC ÎN 5 SAU 10 MIN și eu merg în continuare spre teatrul UCB. E mai mic decât mă așteptam, ca o vitrină de magazin. Posterele acoperă sticla, implorând după atenția mea, iar o fată grăsană care ține un clipboard mă întreabă dacă vreau bilet.

— Da, spun improvizând. Clasa de începători are spectacol curând?

— Care clasă? întreabă. Cineva dinăuntru bate în geam și ea flutură clipboard-ul. Voiați bilet la Master Blasters, la cinci?

Nu, nu asta vreau. Intră înapoi în clădire și eu îmi văd de drum. Aproape am ajuns acasă, la colț de Franklin cu Tamarind, iar mersul pe jos aici nu e confortabil, nu ca la New York. Scot telefonul ca să-mi verific Facebook-ul și îmi bag pula-n tot, pentru că cineva tocmai a comentat despre cum Amy-Fără-Facebook a abandonat cursurile la UCB. Îmi zvâcnesc tâmplele, căldura, veștile. Băga-mi-aș pula.

Și apoi are loc un fenomen, ca atunci când te gândești la cineva și acel cineva apare brusc. Pentru că exact acolo, în fereastra de la Birds Rotiserie Chicken Cafe & Bar, e o poză cu Amy. E o captură de la camerele de supraveghere, în alb și negru, cu purici, dar e ea, de la părul blond și lung până la tricoul cu STANFORD SWIMMING. Sub fotografie se află cuvintele: *Fereastra Rușinii*.

Intru la Birds. Mă înalț spre bar. Când barmanița sexy mă întreabă ce vreau, îi cer să mă surprindă. Îi zâmbesc. Femeia asta trebuie să mă vrea. Așa o voi face să-mi povestească despre Amy.

Îmi face cu ochiul.

— Sper că-ți place ananasul.

Detest în draci ananasul.

— Îl iu-besc, îi spun. Dă-mi.

Țâțele ei sunt tari, false, dure ca ea, prinse strâns pe piept cu maieul negru. O cheamă Deana și reprezintă ceea ce se întâmplă când crește fetișcana bună din videoclipul de la Guns N' Roses. Acum e pe bune și îmi povestește cum a ajuns Amy în Fereastra Rușinii.

— A început să vină aici acum vreo două săptămâni, începe. A fost enervantă din prima zi, cerea vodcă cu afine și trimitea băuturi înapoi zicând că erau prea slabe sau nu ce își dorea ea. Scuze proaste. Gen, javră ce ești, te-am văzut că ai îndoit-o cu apă. Și-apoi a dispărut pur și simplu și nu și-a plătit nota.

— Cea mai nasoală situație, îi spun. Ai sunat la poliție?

Deana încetează să-mi mai amestece băutura și se uită la un tip mai în vârstă, cu păr roșu slinos. Râd ca la o glumă de-ale casei.

— Dacă am sunat la poliție? repetă ea.

— Exact așa, acum câte minute te-ai mutat aici? întreabă bărbatul.

— Azi, de dimineață, răspund.

Deana se entuziasmează și sună dintr-un clopoțel și apucă o portavoce și îmi pune un shot gratis de Patron.

Bărbatul mi se prezintă. Numele lui este Akim, iar Deana spune că nu au sunat la poliție pentru că așa e la Hollywood. Ridică din umeri.

— Au chestii mai bune de făcut decât să vâneze fete care fug fără să plătească nota.

Deana pune că la La Poubelle o primesc pe Amy pentru că acolo e altfel treaba.

— Băieții cumpără băuturi pentru tipele care arată așa, genul model. Nu își ascunde dezgustul. Eu nu merg unde

nu-mi permit propria băutură. Ține de respectul de sine.

Stau câteva ore la Birds, bând din rahatul cu ananas, punându-mă bine cu Deana, râzând la glumele ei, dându-i voie să-mi spună că ea nu iese cu clienții. Las un bacșiș gras și îmi duc acasă cumpărăturile și mă schimb și mă grăbesc spre La Poubelle, locul unde ar trebui să fie Amy. E un bar lung și întunecos, ca o carenă de vas de pirați parizieni. Stau în colțul din spate. Rămân până la două, așteptând să ajungă și Amy. Cumpăr niște Xanax de la Dez. Sunt sigur că pe Amy o voi găsi în douăzeci și patru de ore, cel mult patruzeci și opt. Nu are clasă. Va fi aici. Va fi.

10

DAR nu a fost aici. În seara aceea nu s-a dus la La Pou, nici în altă seară. Și a trecut deja o lună și eu am încercat de toate – drumeții, Craigslist, intrat în baza de date a locatarilor lui Harvey, chiar și pilates – dar tot nu dau de Amy, în morții ei. Tot ce am acumulat e un bronz de fermier și o serie de tricouri cu nasturi de sus până jos pe care la New York nu mi le-aș fi cumpărat. Creierul meu mă urăște pentru toate anunțurile de casting pe care le-am pus. Nimic nu merge. Rămân optimist. Ascult *Patience* de la Guns N' Roses și mă gândesc la vânătorii și exploratorii care și-au petrecut nenumărate nopți în sălbăticie, nesiguri de locul lor sau dacă aveau să găsească ceea ce căutau. Dar LA e al dracului de monoton și mă epuizează pentru că nu o găsesc. Și când încerc să vorbesc oamenilor, toată lumea îmi spune același lucru: Tinder!

Dă-i în pula mea. Amy nu e pe Tinder. E prea deșteaptă. Prea prefăcută. Prea de modă veche. Suntem la fel. Mă enervez atât de rău, încât nu pot dormi și Dez râde – *dar știu că-ți plac barbituricele* – și fac rost de Percocets, în caz că va fi nevoie să o droghez.

Detest locul ăsta. Toată lumea e greșită. Delilah e proastă la flirt. Harvey e prea agresiv în legătură cu băutura. Și fiecare zi aici înseamnă de fapt trei zile, o

dimineață înghețată, o zi dogoritoare, o noapte răcoroasă. Ai nevoie de o grămadă de haine. Și fiecare zi e aceeași zi, de aia e important să ai un calendar de perete. Înțeleg de ce oamenii care s-au mutat aici se trezesc într-o zi, se scarpină în cap și se întreabă când au împlinit 40 de ani sau ce an este.

E un mediu care-mi dă claustrofobie și nu am mașină și o urăsc pe Amy pentru că nu are Facebook, pentru că nu are un e-mail pe care să i-l pot sparge. Trăiesc aproape exclusiv în acest pătrat de pământ cuprins între Tamarind Avenue la vest și Canyon Drive la est. În New York poți să mergi ore întregi pe jos și nu te vede nimeni, poți urmări o femeie preț de câteva străzi fără ca ea să știe. Dar clișeul e real și oamenii de aici nu merg decât dacă e cu scopul de a aduce îmbunătățiri prețiosului lor corp sau ca să ajungă la un mijloc de transport, o mașină, un autobuz, un lift. Își pun teniși și cară gamele argintii și ce n-aș da să am parte măcar de o oră pe Seventh Avenue, în miez de noapte. Mi-e dor să fiu invizibil. Cred că am început și să mă îngraș.

În fiecare zi mă trezește ceva zgomot infernal, Stevie de la Pantry care îmi dă mie mesaj în loc să-i scrie iubitei lui, Harvey, care exersează la ukulele sau oameni care vin să filmeze ceva căcat rapid în clădire. Nu sunt vreun snob, dar omul mediu de aici este... ei bine, pur și simplu nu-i ca la New York. Mă uit la tavanul meu de popcorn și mă gândesc la vechiul și frumosul meu apartament. Văd ce fac Pearl & Noah & Harry & Liam; trăiesc prin ei acum. Poate că Amy a dat-o în bară și i-a spus vreunei fete ceva de m-ar ajuta să o găsesc. Dar e o profesionistă. A știut foarte bine tot timpul ce face.

LA ÎNCEPUTUL lui iulie semnez un cec pentru chirie și îl înmânez lui Harvey.

— Nu fi trist, spune. Durează cam zece ani până să se stabilească o persoană aici. Tre' să rămâi pozitiv. Am dreptate sau am dreptate?

Ridic degetul mare, aprobarea pe care-și dorește atât de mult să o vadă, el bate din palme și eu plec, sunt atât de sătul de toată idioțenia de aici, de Harvey și de fututul lui de zâmbet mare, de șeful meu, Calvin, care e un cu totul alt fel de tip enervant.

Nimic nu se compară cu Mooney Books, iar Calvin e unul dintre acei oameni care sunt mai faini pe Facebook decât în viața reală. Ar fi mai înțelept să se evaporeze și să trăiască exclusiv online, cu claia lui de păr, negru și gros. Aș vrea să i-o șterg naibii de pe frunte și să-i dau jos și ochelarii ăia supradimensionați penibili. Simt asta mult aici, că aș vrea să rup hainele de pe oameni într-un mod deloc sexual, să le rad capul, să-i aliniez ca să-i bag la un duș de decontaminare. Calvin își ține toate parolele notate pe un bilețel din portofel, idiotul pulii, iar în librărie se aude cum rulează mereu un film, de parcă am fi într-un magazin de închirieri video din anii '90. Azi e *True Romance*, astfel că, îmi spune Calvin pentru a cincizecea oară, o parte din el a fost filmată aici, pe Beachwood.

— Care-i treaba, Joe-Bro?

— Salut, Calvin.

Mereu e câte o *treabă* cu Calvin și începe să-mi spună o poveste despre managerul lui, care pare inventată. În ultima lună am învățat că există o mulțime de Calvin, depinde de drogul pe care-l folosește la momentul respectiv. Există Calvin Cocaină, pregătindu-se pentru o audiție pentru *Better Call Saul*. Există Calvin Marijuana,

relaxat, care se uită la filme de Tarantino și visează să joace într-un film de Tarantino și care râde tare la glume menite să te facă doar să zâmbești. Există Calvin Actorul Respins, cu burta ieșindu-i prin tricoul mov strâmt, cu ochelarii la ochi, uns cu tot felul de produse de îngrijire a părului, cerându-mi să fac liniște pentru că el *vizualizează* ceva.

În alte zile, Calvin e scriitor. Își urcă părul într-o coadă. Lucrează la ceva numit *Ghost Food Truck*. În unele zile are în plan un adolescent care ajunge într-un camion de mâncare bântuit. În altele e despre un camion cu mâncare deținut de niște fantome, și vrea să-l scrie pentru canalul IFC. Neconvențional, îi place lui să spună, de parcă asta ar însemna un show TV care nu are nevoie de o *poveste*. În alte zile se concentrează pe un camion cu mâncare gourmet pentru scenariul-pilot – posibil pentru HBO sau FX, dar niciodată o rețea – despre un criminal în serie care cutreieră țara ucigând oameni și făcând burrito din ei. Chestia e că *Ghost Food Truck* e cum e Calvin și cum e toată lumea aici, atât de lipsit de substanță. Se schimbă în funcție de ce film a văzut noaptea trecută. Sau ce-au văzut prietenii lui.

Cel puțin azi am de-a face cu varianta bună de Calvin Cocaină. Dansează și se bate în piept și îmi povestește iar despre *True Romance* și e mai bine când e așa, entuziasmat înaintea unei audiții, epuizându-se ca un copil. Pleacă în încercarea de *a reuși la Hollywood* și eu mai postez un anunț pentru un casting pe Craigslist – *se caută blondă înaltă și frumoasă*.

Anunțurile mele devin tot mai neinspirate odată cu trecerea timpului și cu fiecare zi în care Amy nu-mi trimite o poză pentru unul dintre anunțurile mele imaginare,

mă simt ca un detectiv în una dintre emisiunile acelea în care te tot stresează cu faptul că un copil dispărut devine aproape imposibil de găsit după ce trec cele 24 de ore critice. Te-ar putea înnebuni să cauți pe cineva în LA, și de-aia oamenii de aici sunt atât de nefericiți. E al dracului de greu să faci ceva, orice. Să obții faimă. Iubire. Loc de parcare. Gaz ieftin. Poze tip buletin bune și ieftine. Un agent. Un manager. O ofertă la happy hour care să nu aibă nachos scârboși. O artistă înaltă și blondă pe nume Amy.

A fost o lună lungă fără ploaie, fără nori, fără să văd pe cineva. Mi se face rău să mă uit în urmă pentru că eu mi-am făcut treaba. Am așezat capcanele. Mi-am încropit o echipă. Calvin știe să-mi dea mesaj în clipa în care intră cineva să vândă *Complexul lui Portnoy* și Amy ar fi trebuit să facă asta până acum. Cum mama dracului își plătește superfructele?

Harvey știe să-mi spună dacă apar blonde înalte cu tricouri de la universități. La fel și Dez. N-a mers cu Deana de la Birds, dar am pus capcane mai bune și-acolo, și la La Pou și în alte locuri. Am cumpărat sticle cu vitamine prenatale și le-am spus barmanilor că iubita mea înstrăinată e însărcinată. Am plâns un pic. Femeile de la bar de la Birds au spus că suntem cu toții o *familie* în Village și nu le venea să creadă de cât de dulce sunt, cărând vitaminele cu mine. Tipul de la barul din La Poubelle a fost empatic. M-a privit în ochi și a ridicat punga și mi-a promis că va fi cu ochii în patru. Aveam atât de multe speranțe. Așa că de ce mama dracului nu am găsit-o?

Calvin se întoarce tot praf, uhuind și chiuind și făcând același lucru pe care îl face întotdeauna după ce îi iese. Intră pe Tinder.

— Isuse, exclam, nu ți-ai tras-o și azi-noapte?

Dă din cap.

— Nu asta fac acum. Lucrez, Joe Bro. Tinder e cea mai importantă bază de date pentru castinguri din lume, urlă delirant. Locul unde-și fac veacul toți actorii și toate actrițele, așa cum erau cluburile mai demult, sau cum erau dozatoarele de suc din farmacii în anii 50.

Râgâie.

— Tinder, frate, în pula mea. Prietenul meu, Leo, a fost luat la un casting direct de pe Tinder săptămâna trecută.

— Dar nu e site pentru întâlniri și căcaturi d-astea? protestez.

Nu vreau să fie adevărat. Nu vreau să-mi fac cont și acolo și nu vreau să o găsesc pe Amy *dându-se pe Tinder*.

Calvin râgâie.

— Swipe. Fuți. Rezervi.

Nu am de ales. Mă înscriu. Dau swipe. Și, 48 de ore mai târziu, cred că mi-au crăpat ochii și mi-am umplut capul cu atâtea fețe, încât îmi fac griji că partea vizuală din creierul meu ar putea rămâne fără spațiu de stocare. Sunt atât de multe fete. Și sunt toate aici. E o infinită bază de date și când fetele de pe Tinder îmi intră în raza de 8 kilometri, le pot vedea în telefonul meu. Acum Tinder îmi ia creierul în stăpânire și, de fiecare dată când dau swipe, mi-o imaginez pe Amy într-un tricou cu USC, căscând și ieșindu-mi din rază, așa că nu mă pot opri din swipe pentru că trebuie să o găsesc. Nu dorm deloc timp de două zile.

E cea mai penibilă mișcare de până acum și cred că mă copleșește California. Îl sun pe domnul Mooney. Nu are răbdare cu mine.

— Eu ți-am spus, îmi trântește. Du-te dracului să ți-o sugă cineva.

Așa că încerc. Întâlnesc pe Tinder o fată pe nume Gwen și e ca și cum aș comanda mâncare chinezească. În acele poze, Gwen e strălucitoare și odihnită, luminând ca un orez cu friptură de porc. Apare Gwen și nu e deloc acea persoană luminoasă, exact așa cum orezul cu carne de porc e mereu mai plin de grăsime decât ți-ai dori să fie. Pielea ei e de dolofană. E palidă. Ea e dovada că nu pot fi toate *fete de California* și îmi povestește despre cursurile ei de teatru și ultima ei întâlnire proastă cu cineva de pe Tinder. Bea vin roșu și se admiră în oglindă. Are dinții pătați. Strănută. Îi urez sănătate. Beau vodcă și mă uit la bar după Amy. E diferit aici când sunt cu o femeie, nu cu Calvin. Mă uit la oameni și Gwen observă.

— Și eu eram la fel în prima mea lună aici, mărturisește. Toată lumea e mult *mai frumoasă* aici. Până și bărbații.

Evident, cât sunt la bar cu Gwen, văd cea mai atrăgătoare femeie pe care am văzut-o vreodată. Și nu-mi pot da seama de ce. În nici un caz nu are o frumusețe clasică și nici tânără nu e. Tricoul moale cu umăr gol lasă la vedere o parte serioasă din sânii ei, ca două cupe de înghețată, moi și cremoase. Părul ca vata de zahăr. Picioarele de caramel. Când barmanul îmi aduce paharul cu apă pe care l-am cerut în urmă cu o oră, bomboana de fată și cu mine întindem mâna în același timp după el.

— Vai, îmi cer scuze, spune ea.

— Ia-l, îi răspund.

Zâmbește. Ar fi o mișcare de dobitoc să mă dau la ea în fața lui Gwen și eu nu sunt un dobitoc. De asta accept să văd apartamentul lui Gwen. Trăiește într-o casă de oaspeți lângă o piscină din Los Feliz. E mic și deprimant și

sunt poze cu Madonna peste tot. Gwen sare pe mine și eu închid ochii și mă gândesc la bomboana de fată. Ne folosim unul pe celălalt. Mi-o suge.

Petrec noaptea în casa de oaspeți a lui Gwen și uite cum se adevărește ceea ce spun actorii aspiranți dezamăgiți, că totul ține de sincronizare. Singura noapte nenorocită când plec și eu din Village și adorm în Los Feliz, mă trezesc și văd trei mesaje de la Calvin:

Frate e tipa aici cu Complexul lui Portnoy

E ciudată cu banii vrea bani în mână nu în cont vrei să o cumperi tu?

Toate bune, se grăbea, așa că am luat-o eu pt tine

Îmi tremură mâinile și casa asta miroase a supă și eu mă dau jos din patul care scârțâie și mă uit după pantofi și să-mi bag pula. E vina mea. Mi-am pierdut concentrarea. Trebuie să ies de aici, dar mi-am pierdut fututul de pantof și mă uit sub pat, dar nu-i nimic acolo în afară de vibratoare, pantofi cu toc cui și manuale de actorie. Bag pula-n pantofii mei. Nu-i merit.

Taxiul de la Lyft e la un minut distanță și ies în soarele nenorocit și prea cald, aproape insuportabil, și-mi plec capul și uite-mi pantofii, aliniați lângă cei ai lui Gwen, de parcă ar fi vrut ca oamenii din casa mare să știe despre asta, despre noi.

Urc în Lyft și șoferul vrea să știe dacă să o luăm pe Franklin sau pe Fountain și el nu poartă ochelari de soare, aerul condiționat e stricat și pe GPS scrie greșit numele străzii mele. Sintagma *aventură de-o noapte* e o denumire greșită. Nu există așa ceva. Uneori, ce faci într-o singură noapte îți distruge viitorul.

11

NU E o carte. E un *scenariu de film*. Pagini albe și subțiri, tipărite pe o singură față, legate cu o spirală. Calvin se freacă la ochi. Fumat. Suge dintr-un smoothie de kale.

— Frate, ai zis de *Complexul lui Portnoy*.

Sunt livid.

— Cartea.

— Mdeah, zice. Fix acoloșa.

— Ăsta e un *scenariu*, șuier. Cine colecționează *scenarii*?

— JoeBro, nu mă înțelege greșit, dar ai nevoie să te relaxezi. Ai urmat vreodată o dietă cu sucuri?

Dă cu mâna peste o cutie cu American Spirits de pe biroul lui.

— Te intensifică. Îți face cortizolul să fugă. Cortizolul nu e mișto.

Mă simt de parcă aș fi tras pe dreapta pentru că nu am folosit semnalizarea și l-aș putea omorî pe Calvin. Aș putea-o omorî pe Amy. Aș putea omorî pe toată lumea, să-i pun într-un blender și să-i fac smoothie pe toți. La televizor e *Fast Five* și mă uit la Dominic Toretto și RIP Brian O'Conner care încropesc o echipă. Echipa e un căcat nenorocit.

— JoeBro, spune Calvin. Ți-ai tras-o pe Tinder și acum arăți groaznic, căcat.

— M-am grăbit aici pentru carte.

— Păi, uite, scenariul e *despre* carte, deci, gen, e gen cartea, dar într-o formă diferită, gen cuburile de gheață cu cafea care tot cafea sunt.

Nu am ce să mai fac.

— Du-te dracului, Calvin, îi arunc.

— Frate, răspunde, trebuie să te liniștești.

Toretto nu se *liniștește* niciodată pentru că nu ajungi nicăieri în lumea asta dacă ești liniștit și Calvin îi tot dă înainte despre un LP Flaming Lips și despre camioane de mâncare și Big Bear și bacon, despre cât de *praf* era în noaptea aceea. Mi-aș fi dorit să am parte de Calvin Cocaină. Calvin pe Iarbă e imposibil, fratele Duplass netalentat, înfumurat și lent. *Amicii* lui îi trimit mesaje. Sunt în ceva piață în centru și ne pot aduce ei prânzul și Calvin tot nu pricepe că nu beau legume sau că nu-mi pasă despre *camioanele de mâncare marfă din K-Town*. Mie îmi pasă de cărți.

Îi spun că nu-mi e foame și zice că trebuie să râd și-mi dă iPad-ul lui și-mi poruncește să mă uit la un *video mortal cu Henderson*. Îi spun că nu vreau să mă uit la video, el insistă că trebuie.

— A început Henderson, spune. O ia razna cu gagică-sa nouă și faza asta e aur. E aur. Genial.

Toată lumea de aici caracterizează orice drept genial.

— Calvin.

— JoeBro, ai nevoie să te liniștești. Uită-te. Relaxează-te. Fii.

Dar cum pot să fiu relaxat când Delilah trimite mesaje și Calvin chițăie despre a pasa *Ghost Food Truck* la Comedy Central sau la IFC? Ar putea chiar să o ia pe arătură și să se ducă la Adult Swim și lovește țigara

electronică, care nu merge niciodată, de tejghea, iar egoul i se umflă și *Ghost Food Truck* ar putea fi, de fapt, mai potrivit pe HBO și poate că ar putea chiar să pună un John Cusack în acel camion și poate că ar agăța fete și ar dispărea să le caute și să nu le găsească niciodată pentru că, gen, e *Ghost Food Truck* și el e o fantomă și nici nu știe asta. Mă predau și îi mărturisesc lui Calvin că e genial și el îi scrie un mesaj partenerului său de scris, Slade, iar eu mi-aș paria coaiele că Slade și Calvin n-o să scrie niciodată *Ghost Food Truck* – desenele animate, filmul sau serialul HBO. Oamenii din LA vorbesc despre scris, dar nu o fac niciodată. Este echivalentul din LA al meresului la Cloisters sau la Met în New York. Tot spui că o vei face, dar știi cum e, e duminică sau e prea cald sau e prea frig sau e mai comod să te uiți la televizor.

Dar din nou, pe mine ce mă face superior? Nici măcar nu-s în stare să o găsesc pe Amy.

— Fug până vizavi să mai iau un smoothie cu kale, spune. Tu vrei?

— Nu, merci, zic.

— JoeBro, trebuie să te mai relaxezi, frate. Uită-te la prietenul H.

— Calvin, sunt destul de ocupat.

— Filmarea mai are două minute.

— Și îl cam urăsc pe Henderson.

— Nimeni nu-l urăște pe Henderson, spune el. Mă faci să mor de râs, JB.

Renunț iar și mă uit la Henderson la *M#*e Narcisism*. Stă pe canapeaua lui, într-unul dintre tricourile lui semnătură autoironice (#ȚÂȚE), vorbind despre o fată care are o *păsă murdară*. Nu-mi place prescurtarea asta; e păsărică sau vagin, nu păsă. O numește pe fată *porc sălbatic*

care întinde *superfructe* pe toate cearșafurile lui și e greu de ajuns la *păsă* a ei din cauza *tufișului*. Încep să-mi tremure mâinile și dau mai tare.

— Afine, o ponegrește el. Eu îi zic să țină afinele în păsă și cred că e o cerință rezonabilă asta. Mi se face foame. Mușc un pic. Dar cearșafurile alea, cearșafurile mele, sunt dintre cele mai fine, oameni buni. Bine, îmi pare rău că sunt genul acela de dobitoc, dar nu mi se dau cu reducere de la Comedy Central. Am o înțelegere cu idioții ăștia. Așa că cearșafurile nu sunt ieftine. Și ea se va revanșa față de mine, știi, mă iubește puțin, dar apoi începe emisiunea mea și ea vrea să se uite. Puteți să credeți așa ceva? Așa că acum am afine, testicule albastre și îmi tai singur orice chef!

Mulțimea e în delir. El se uită la cineva din public. Strigă:

— Te iubesc, Amy baby. Super sărutări, baby, suntem în regulă, așa-i?

Îmi zvâcnește inima și gâtul mi se strânge. Camera nu se îndreaptă spre Amy și eu dau clipul înapoi ca să-l aud spunând-o din nou – *Te iubesc, Amy baby*. Se culcă cu dușmanul – al meu, al nostru. Pizdă malefică și duplicitară, ca în *Crimes and Misdemeanors,* Mia Farrow aruncă tot căcatul pe Woody Allen. Se uită la filme împreună și se creează o legătură între ei pe baza dezgustului resimțit față de producătorul de televiziune jucat de Alan Alda. Woody e supus, dulce, nobil, iar în final, Mia Farrow alege să se mărite cu *producătorul*. Îi spune lui Woody că nu e chiar atât de rău. Când îmi voi strânge mâna în jurul gâtului pătat cu spermă al lui Amy, îmi va spune același lucru despre Henderson, îmi va spune să mă maturizez. În acest moment, la tejgheaua din librărie, după ce am

găsit-o pe Amy, trebuie să fac și eu ceva malefic. Trebuie să îi scriu lui Calvin: *E genial.*

Calvin vine grăbit înapoi, poate că a băgat puțin Adderall, și e încântat că am văzut lumina și m-am alăturat lui în preaslăvire la altarul lui Henderson, mai amuzant decât Richard Pryor, mai deștept decât Jerry Seinfeld – *Știi că nici măcar nu a fost la Harvard? Nu a studiat niciodată precum* Conan! – și totuși, Henderson este un geniu – *la propriu, IQ-ul lui e gen 10 000* – și se zbate și se luptă și omul poate face orice. Chiar acum e în Malibu, face surf și postează pe Instagram în vreme ce se dă pe valuri. M-aș putea duce în Malibu să-l înec și să-l dau cu capul de pietre, dar cu traficul și cu orarele autobuzelor, n-aș ajunge până la apus.

— Trăiește pe plajă? întreb.

— Nu, pe dealuri, spune Calvin. Are sesiuni în fiecare vineri seara, își umple casa cu oameni și testează material nou, știi cum fac cei de la stand-up, lui îi place să facă asta la el acasă.

E vineri. Mi-ar putea exploda inima în cuțite de la Rachael Ray.

— Mișto, zic. Vrei să mergem?

Calvin ridică din umeri.

— Nu știu, JoeBro. Sunt, gen, în zona asta cu scrisul și mai demult ieșeam cu gașca lui. Adică l-am cunoscut și pe el, dar, gen, încerc să mă concentrez numai pe scris acum, știi, să mă întorc în peisajul în care să fie despre mine în loc doar să ies și chestii.

Oh, dar Calvin, nu va fi niciodată despre tine pentru că nu vei termina niciodată nimic. Respir. Mă gândesc.

— Păi, e bine, dar uneori chestia de care ai nevoie este reluarea legăturilor cu oamenii, știi. Pariez că, dacă i-ai

spune și lui despre *Ghost Food Truck*, ar lua-o razna.

Calvin oftează.

— Adevărat, dar, gen, mă simt distrat de el și-l iubesc, dar pur și simplu n-ar fi el producătorul bun pentru *GFT*, știi?

Pentru că nu va exista *GFT* și eu mă voi muta înapoi în New York într-o zi – îi promit creierului meu, așa voi face – dar spun asta.

— Sincer, Calvin, ești un tip amuzant. Gen, GFT ar putea ieși ceva de o oră, dar imaginează-ți-i pe Henderson și pe oamenii lui făcând reclamă de la început, apoi ai folosi muniția respectivă ca să avansezi.

Voi sta aici și voi spune minciuni cât e ziua de lungă ca să-l fac pe Calvin să vină la petrecere. Amy va fi acolo. Trebuie să fiu și eu. Dar nu pot să apar singur. Nu pot fi *tipul ăla* și nu-l pot lua pe Harvey pentru că singurul lucru mai înfiorător decât tipul singur la petrecere este să fii tipul care vine cu un *bătrân* la petrecere.

Calvin ezită.

— Nu știu parola.

Sunt atât de aproape. L-am câștigat cu complimentele mele și nu există altă variantă. Am nevoie de parola aia. Am nevoie acum. Scriu un mesaj pentru Delilah: *Întrebare random. Știi parola de la Henderson?*

Îmi răspunde: *Halatul de baie cu glugă al lui Jim Walsh.*

Îi scriu: *Merci.*

Scrie și ea: *Cea mai bună, nu? Îi iubesc parolele. Îmi plăcea aia veche, 90210.*

Nu îi mai răspund. Tot ea mai scrie: *S-ar putea să mă duc. Tu vii?*

Dar nu pot să o am pe Delilah prin preajmă. După ce apar cu Calvin, o să mă furișez, zic ceva că trebuie să mă

întâlnesc cu o fată, apoi o voi găsi pe Amy și trebuie să fiu singur, nu o pot avea pe Delilah prin preajmă, întrebându-mă după cine mă uit. E brutal, e crud, dar e singura cale de a o opri să apară la Henderson. Îi scriu: *De fapt, îmi bag picioarele. Vrei să mergem la o cină târziu, 10 sau 11? Vreau să mă duc la Dan Tana. Da?*

Scrie și ea: *DA.*

Calvin pune muzică, a intrat în modul petrecere, delirează despre *guac*-ul lui Henderson. Și sunt sigură că Delilah e la ea în apartament, țopăind peste tot, încercând să se convingă ce rochiță de parașută să îmbrace în seara asta pentru mine, fără să-și dea seama că ar arăta mai bine mai îmbrăcată, dacă m-ar întărâta.

Îmi imaginez că Amy stă în genunchi și i-o suge *iubitului* ei și pariez că nu trebuie să facă nimic ca să pregătească pentru marea petrecere de diseară. Pariez că au menajere.

12

NU TE DUCI la o petrecere cu mâna goală și sacoșa eco de la Pantry e plină ochi cu sfoară, cuțitul Rachael Ray, mănuși de cauciuc, pungi de plastic, bandă adezivă și Percocets de la Dez.

Mi-am petrecut întreaga după-amiază căutând pe internet poze cu casa lui Henderson. Uneori e mai ușor să plănuiești o crimă dacă știi ceva mai multe despre cadru. Dar nu am putut găsi poze cu casa lui pe internet și am cam luat-o razna încercând să-mi dau seama ce să fac.

Dacă Amy m-ar fi iubit, ar fi fost diferit. Aș putea să o privesc în ochi și i-aș face semn să ne vedem afară și ne-am putea șopti unul altuia regretele și sentimentele nerezolvate. I-aș cere să inventeze o scuză și ne-am putea strecura amândoi de acolo și am conduce la munte sau la mare. Los Angeles e plin de locuri unde să ascunzi un cadavru, dar când omul din interiorul corpului respectiv nu te iubește, nu e lucru ușor să transformi persoana aceea care respiră în una moartă.

Am cumpărat o grămadă de Percocets de la Dez, gândindu-mă că așa e la Hollywood. Oamenii iau mereu supradoze. Dar apoi mi-am dat seama că Henderson e îndrăgostit de ea și că, dacă ea leșină, el se va agita și va suna la ambulanță. Așa că am luat un taxi Lyft până la

Home Depot, de unde am cumpărat chestii la întâmplare, sfoară și bandă adezivă, pungi de plastic și legături cu cablu, mănuși de cauciuc. Fata de la casa de marcat mi-a făcut cu ochiul și mi-a spus că și ea e fană *Fifty Shades* și uite ce-a ajuns societatea noastră. Să te fuți și să omori sunt unul și același lucru.

Acum ies cu sacoșa din magazin și Delilah îmi scrie: *Nu că te urmăresc, dar spor la cumpărături* ☺

O ignor. Pentru binele ei. Vreau să o învăț să fie mai rezervată.

La La Poubelle, Calvin e deja semi-praf, testând hastag-uri.

— Care îți place mai mult? întreabă. Casa lui Henderson sau la Henderson acasă?

Încep să-mi plantez semințele alibiului și îi spun că am invitat și o tipă de pe Tinder. Spune că-i mișto, și bine-ar face să-și amintească despre asta în eventualitatea unei investigații. Calvin cheamă un Uber și trei dintre amici lui apar – morții mamelor lor – și plătim ca să ne vedem afară. Băieții au adus cu toții bere și își bagă în portbagaj baxurile și se comportă ca niște căcați pentru că eu insist să-mi țin sacoșa eco de la Pantry în poală. E prea aglomerat și prietenii lui Calvin sunt prea gălăgioși și nu tac naibii odată în legătură cu sacoșa mea.

Enervantul unu:

— Ai trusele de machiaj acolo?

Enervantul doi:

— Nu, are penisul acolo.

Enervantul trei:

— Am tot auzit despre penisurile retractabile. Se fac tot mai multe pe zi ce trece.

Calvin:

— Băieți. Dacă mai insistați cu căcaturi despre JoeBro și penisul lui retractabil, nu o să vă spună de unde să vă luați și voi.

Tipii ăștia sunt palizi și pufoși, cu tricouri ostentative sub cămăși șifonate din flanel și ei îl urăsc pe Woody Allen și-l iubesc pe Wes Anderson. Ei resping *Crimes and Misdemeanors* pentru că ar fi prea multă vorbărie în el și cred că nici măcar n-au văzut filmul până la capăt. Mi-ar plăcea să fie sociabil acceptat să fluturi în mână un cuțit. Dar șoferul e un martor inocent și nu l-aș face obiectul unei torturi adiționale. Suntem aproape, dar tot nu știu cum o voi omorî pe Amy.

Enervantul unu:

— Americanii nu sunt destul de amuzanți ca să priceapă Parks and Rec.

Enervantul doi:

— Parks and Rec nu e destul de american ca să prindă la americani.

Enervantul trei:

— Aș fute-o pe Amy Poehler.

Enervantul unu:

— Aș pulări-o pe Amy Fuck.

Calvin:

— Asta pentru că ea e opusul tău?

Calvin mă ghiontește; a luat prea multă coca.

— JoeBro, haide, spune. Tu ești ăla care a vrut cu disperare să meargă. Bucură-te. Alții ar ucide, în pula mea, să poată merge acum la petrecerea asta.

Continuăm să urcăm pe dealuri și țara asta are nevoie de schimbare; căcații ăștia ar trebui provocați, dărâmați. Șoferul Uber-ului e neasumat și absent și nu m-ar mira dacă ne-ar omorî pe toți. Oamenii dispar în Los Angeles;

acesta e un loc trist, bântuit. Mergem în continuare, tot mai sus și mai sus și mai sus, eu nu-s un enervant cu Puma pe mine și idioții ăștia nu mai tac odată.

O etichetează drept curvă pe Chelsea Handler și pe Jimmy Kimmel drept un vândut și pe Jimmy Fallon un nenorocit norocos și se înșală în legătură cu atât de multe lucruri de pe lumea asta și *tot n-am ajuns*? Nu aspir să sclavagesc până să ajung să trăiesc aici, sus. Dealurile acestea sunt triste și neutre, chiar pe măsură ce urcăm, iar urechile în pocnesc și ar fi trebuit să vin singur. Nu am un plan și dealurile astea nici măcar nu sunt cele corecte, ridicăturile de pământ atrăgătoare care planează deasupra lui Chateau Marmont. Astea sunt dealuri de hipsteri, unde oameni leneși în haine la modă pretind că n-au vrut niciodată să fie atât de *grețos de bogați*, ci că au vrut *să le fie bine, știi, să fie liniștiți*.

Sună alarma de pe telefon, pentru că e zece și jumătate. Scriu un mesaj pentru Delilah: *A intervenit un căcat, mai stai un pic, poate bem ceva mai târziu, în loc de cină.*

Îmi răspunde: *E în regulă. Mă anunți tu! Pot aduce de băut!*

Lumea e prea extremă cu Delilah și lipsa ei de respect de sine și cu Amy, cu ego-ul ei uriaș. Mă voi ocupa de câte o fată, pe rând, și-mi trec telefonul pe modul avion. Încetinim. Am ajuns. Șoferul spune că nu este disponibil să ne transporte înapoi acasă mai târziu și apucă să plece, nenorocit norocos – și mi se usucă gâtul și parcă mă strânge lenjeria – uscătoarele de la Hollywood Lawns nu-s bune de nimic – și îmi clănțăne dinții. Începusem să cred că nu aveam să mai ajungem niciodată și acum iată-ne.

Urmez enervanții în casă unde a trăit Bobcat Goldthwait timp de câteva săptămâni în anii '90 (de

parcă mi-ar păsa). Există o cameră de supraveghere la poarta deschisă și un mesaj deasupra, pe care scrie SCOATE LIMBA LA MINE, SUNT FALSĂ. Chestia cu californienii este că ei cred că lipsa oricărei frici e mișto; nu există nici o măsură de securitate, lucru care înseamnă vești excelente pentru mine.

Traversăm gazonul netuns la timp, unde hipsteri absenți își fac selfie-uri și vorbesc despre cum au ajuns la Mecca. Spunem parola și intrăm prin ușa supradimensionată de mahon – nenorocitul – și simt miros de eucalipt și castraveți și bani. Nu o văd pe amy. Apuc mai strâns de sacoșa mea.

— Calmează-te, spune Calvin. Uită-te în jur. Lord Henderson trăiește într-un nenorocit de borcan cu miere.

Îl las să plece ca să caute guac-ul și apoi mă arunc pe canapea și mă enervează că îmi place canapeaua. N-am mai fost într-un loc atât de frumos de foarte multă vreme. Dacă aș avea bani, aș avea o casă exact ca asta, și numi vine să cred că Amy e iubita lui Henderson. Ea trăiește aici, cu toate chestiile astea faine, și m-am înșelat să cred că ar ajunge într-o fundătură cu o mână de alte aspirante în competiție una cu alta. Mi se învârte capul și mă ridic. Nu voi sta pe această canapea, știind că i-a supt-o lui Henderson pe canapeaua asta.

Mă îndrept spre bucătărie și Calvin mi se alătură. Tot nu are guac; a dat de niște amici. A luat ceva. Îmi e clar. Se transformă. E băgăcios. Întinde mâna spre sacoșa mea. Mă feresc.

— O țin eu.

— E ok, spune. Toată lumea duce în bucătărie alcoolul adus. Henderson are un bar întreg acolo.

— Mă ocup eu, insist.

Și-apoi îmi dau seama că totul ar putea începe chiar acum, înainte să apuc să beau sau să iau o gustare, pentru că se apropie Henderson. E mai luminos și mai uscățiv în persoană, iar zâmbetul de pe fața lui ar fi mai la locul lui într-un film de acțiune. Amy nu e cu el, dar probabil că i-a dat permisiunea să poarte nenorocitul de tricou cu o poză de album școlar cu Louis C.K. Citatul de dedesubt zice: „Van Halen e de căcat" și bălește fraier după fraier – *cel mai tare tricou* ever, *frate, ce tare, aia e, frate, fraaate, Van Halen* chiar *e de căcat* – și Henderson spune cu plăcere, de parcă el a făcut gluma, de parcă are măcar o zecime din talentul lui Louis C.K. Nimic nu e autentic la iubitul lui Amy, cu pielea lui lucioasă. E adevărat; când reușești în industria de divertisment, faci o înțelegere cu diavolul. Cu cât ți se fac mai multe fotografii, cu atât mai puțin rămâne ceva din tine înăuntrul tău (asta dacă nu ești Meryl Streep) și Henderson e o fantomă, numai mușchi, fără grăsime, totul pe exterior, nimic pe interior.

— Du-te și ia, băiete, spune Calvin. Ia guac înainte să se termine tot.

— Marfă guac-ul, spune un dobitoc, iar eu iau un Dorrito și-l înfig în guacamole.

Nu e nimic remarcabil la acest guac, la nici un guac, iar California trebuie să se calmeze, dracului. E doar avocado. Guac-ul e guac și în vreme ce poate fi, uneori, grețos și dezgustător, niciodată nu e *delicios*.

Mă uit după Amy și nu o văd și unde e? Iubitele parazite nu trebuie să stea cu iubiții lor în astfel de momente, când tot felul de fete se revarsă în casa lui? Un fan îl întreabă despre iubita lui. Nu mai mișc.

— E în nord în seara asta, cu mama, răspunde el.

Iubită. Nord. Nu. Nu. N-am luat în calcul că nu va fi aici. Încerc să mă calmez, dar e gălăgie și Cards Against Humanity nu e un joc atât de amuzant și fetele comice poartă haine vechi, care ies în evidență, cu freze intenționat făcute ca în anii '50. *Dragi femei din New York: sunteți superioare.* Trec din cameră în cameră în căutarea lui Amy, chiar dacă ea e în nord. Torn vin într-un pahar și Calvin o ia razna iar cu Henderson.

— Steve Martin redistribuie pe Twitter tot ce postează el, exultă Calvin. Gen, indiferent ce ar spune. Cât de tare e asta?

Henderson se ivește, îndesând Skittles în gura plină de fațete dentare.

— Destul de mișto, frate.

— Bestial, spune Calvin. Nebunie. Hei, el e Joe, lucrează pentru mine la Counterpoint.

Henderson dă din cap și o fată cu microfon ciripește și Henderson îl întreabă pe Calvin dacă tot în Village stă.

— Sunt sus, în Beachwood, răspunde Calvin gudurându-se ca o fată la un concert New Kids on the Block. Joe stă în Hollywood Lawns.

Henderson mă privește. Nu are nici un por vizibil și genele lui sunt prea lungi.

— Birds, spune. Iubesc locul ăla, în pula mea. Toate fetele alea coapte, bete. Oh, frate, mai demult mă duceam acolo așa cu m te duci la Mickey D.[5] *Festin.*

Henderson vorbește din inimă și se urcă pe un scaun și apoi pe insula de gătit din marmură și fluieră ca să se facă liniște în încăpere.

— Băieți, vă deranjează dacă iau microfonul ăsta și

5. McDonald's (n.tr.)

poate zic câte ceva din ce am mai lucrat?

Urale. *Da. Te iubim, Henderson.* Și încurajările: *Hai! Hai! Hai!*

Henderson ne spune că se vede cu cineva. (Urale.) Ne spune că merge bine. (Urale.) Spune că numele ei este Amy. (Urale.) Că Amy e plecată din oraș. (Cele mai mari urale de până acum, oferte să facă sex, să i-o sugă etc.) Fiecare femeie de aici urlă din când în când un *Ce-ți-aș-trage-o*, iar dacă vrei să vezi cum arată opusul feminismului, mergi în casa unui comediant.

El continuă.

— Când pisica nu-i acasă, șoarecele se va masturba pe canapea și nu va răspunde invitațiilor la petreceri.

Huiduieli, și nu cred că o mulțime newyorkeză ar putea râde atât de tare.

— Dar chestia e că sunt fericit. Sunt implicat. Când îmi scrie un mesaj Kate Hudson și-mi zice să ne vedem în parcarea CVS pentru una rapidă, eu sunt, gen, frate, nu. Du-te și pune-ți țâțe noi.

Iar, toate femeile râd și asta nu e ok.

— Sunt atât de al dracului de fericit încât aș putea trece pe lângă o școală generală fără să mai simt amărăciunea profundă că n-am făcut sex nici măcar o dată în generală.

Nu e amuzant, face mișto de molestarea minorilor. Henderson nu înțelege cât de necioplit e.

— Azi, mai devreme, aveam niște curve japoneze și eram, gen, „Sunt atât de fericit cu relația mea, încât nici nu trebuie să-mi sugeți pula, futeți-vă între voi."

Și mai multe râsete.

— Iubita mea m-ar urî dacă aș recunoaște asta, așa că trebuie să ne ținem de mâini pe tot cuprinsul Americii și să îmi promiteți că nu mă veți spune.

Calvin jură credință, laolaltă cu ceilalți urmași.

— Cred că am coaiele inegale.

Fetele țipă.

— Coaiele tale sunt drăguțe.

— Și cred că pula mea e prea mare. Pentru un evreu.

Râsete iar, de parcă un evreu care analizează dimensiunile sale anatomice e ceva amuzant în acest stadiu de dezvoltare a umanității.

— Deci vă dați seama cât de bine e pentru mine că fata asta cu care mă văd acum, Doamne, wow, cum sună, mă văd. Gen nu-mi vine să cred? Vouă vă vine să credeți?

Scutură din cap. *M#*e Narcisism.*

— Deci bine, iubita mea, când ne-o punem, se implică foarte tare și vreau să zic, gen – băieți, trebuie să jurați că rămâne doar între noi – unde e camera? Cine are camera de filmat?

Toată lumea are, în pula mea, și el știa asta, cu aroganța omului care se urcă pe scenă și crede că nici nu are nevoie de un *punchline*. Se învârte în jurul cozii. Face mișto de Amy, de cum geme ea. Se preface că termină și rânjește. Fututul ăla de rânjet, apoi se înclină.

— Deci după aceea, eu sunt, gen, nu te supăra, dar fut și eu de ceva vreme și știu că nu-s foarte bun la asta. Așa că o întreb dacă mimează.

Mulțumea izbucnește într-un *ooh* și Henderson ridică din sprâncene.

— Și știți ce-mi spune?

Zâmbește. Ce groaznic trebuie să fie să fie el, să debordezi de viciat ce ești.

— Trebuie să mă înțelegi. Am fost cu un tip – și, bine, să zicem că nu l-am iubit niciodată și că era foarte prost în pat.

Podeaua din plăci spaniole se prăbușește la subsol și *Acesta este sfârșitul* și în interiorul meu se face liniște când Henderson împărtășește cu lumea ce i-a spus Amy despre mine.

Mă retrag din sufragerie și urc scările și intru în dormitorul lui, unde îl fute Amy și unde îi șoptește răutăți despre mine. Ei bine, să te fut, Amy. M-a folosit pe mine și apoi s-a folosit de noi ca să-și distreze noul iubit. El știe lucruri despre mine, așa că merit și eu să aflu câte ceva despre el și îi caut cutia cu secrete – toată lumea are așa ceva, iar cei fără imaginație și le țin sub pat – desigur, are o cutie plină cu căcaturi despre fosta soție: notițe făcute în jurnal, tăieturi din ziar, fotografii, teancuri de bilete.

Numele ei e Margie și a fost cu el la Birds, a stat în poala lui, a râs la glumele lui proaste, a făcut selfie-uri dezbrăcată pe canapeaua lor de căcat. L-au văzut pe Billy Joel și au avut locuri foarte proaste. El era mai gras și, odată ca niciodată, avea o inimă. A divorțat când a început să devină mai cunoscut, când era în ascensiune. Margie trăiește în Lake Kissimmee acum și are trei copii cu un om de vânzări. Nu pare acră. *Nu l-am iubit niciodată, era prost în pat.* Nu poate fi fericit fără ea, clar, și îl voi scoate eu din propria mizerie. Jos, râsetele se aud tot mai tare. Cineva trebuie să îl oprească din a otrăvi lumea.

Pisez patru Percocet și le torn în sticla lui reutilizabilă pentru apă, din metal, de lângă pat, chiar lângă cutiile lui cu Xanax și prescripțiile pentru somnifere. Îi duc cutia în fututul de dulap mare cât să trăiești în el și îi scriu lui Clavin că iau un Lyft cu fata de pe Tinder. Scriu mesaj către Delilah: *Scuze că fac asta în ultima clipă, dar trebuie să abandonez.*

Înțeleg de ce îi place improvizația lui Calvin. Există

ceva captivant în a avea controlul atât de puțin. Nu plănuisem să-l omor pe Henderson, dar uite, când apari la televizor și te plângi de tufișul iubitei tale și faci stand-up la tine acasă și spui chestii răutăcioase despre Kate Hudson și te lauzi cu obiceiurile pe care le ai când te masturbezi și îți deschizi casa ta străinilor – parola era peste tot pe Twitter la zece minute după ce am ajuns aici – ei bine, Henderson va învăța, prin metoda dură, că nu poți să faci mișto pe seama oamenilor pe care nu îi cunoști.

13

DUREAZĂ mult până se termină petrecerea pentru că majoritatea invitaților sunt fani rupți în cur care au nevoie de noaptea aceasta ca să își alimenteze iluzia carierelor lor șubrede. Ascult conversațiile lor de American Apparel și felul în care își analizează expresiile – *până și dinții tăi par fericiți* – și mă întreb ce se va alege de ei toți. Nu sunt destule vile și locuri de muncă pentru toți.

Să stau ascuns după costumele lui Henderson nu e confortabil și mă doare gâtul și îmi dau seama că aș putea pleca de aici oricând, să mă întorc la New York. Dar am nevoie de o încheiere. Reprezentația cretină a lui Henderson a schimbat totul și acum trebuie să știu de ce a spus Amy lucrurile acelea groaznice despre mine. Nu pot ieși din casa asta și să-mi văd de restul vieții întrebându-mă dacă sunt prost în pat. Și nu pot rata șansa de a vorbi cu singura persoană care știe unde e Amy.

Se aude un bum tare jos și acelea au fost jaluzelele controlate prin telecomandă, care au coborât în toată casa. Există o goliciune acum în casă, iar sunetul făcut de Henderson, care își toarnă cereale într-un bol, cât se uită la o mică înregistrare cu Seth Meyers înainte să oprească tot și să încuie ușile – ce băiat bun! – și îndreptându-se sus pe scări. Toți bărbații singuri sunt la fel și ăsta nu e

diferit de domnul Mooney, când tropăie pe scări în sus. Îmi bate inima. Sunt atent, ascultând pe măsură ce se pregătește să se pună în pat.

Din fericire, rutina lui de noapte include doar să se spele pe dinți și să își frece cu loțiuni toată fața aia prețioasă. Îl aud mergând în dormitor, click-ul inconfundabil al sticlei de metal în care am fărâmițat Percocet, *plip-plop*-ul somniferelor în mâna lui, *plip-plop*-ul Xanax-ului, o altă înghițitură din apa cu Percocet. Și apoi stinge luminile. Se masturbează și adoarme în câteva minute.

Acum sforăie. Deschid ușa. Nu mișcă – mulțumesc, pastilelor. Și mulțumesc, Henderson, pentru că ești genul de dobitoc care se epilează pe absolut tot corpul. Îi leg brațele cu cablu și, deși e înjositor – mi-e dor de cușca mea, unde n-aș fi fost nevoit să fac astfel de lucruri –, trag păturile de pe el și îi leg și gleznele. Îl acopăr cu o pătură de culoarea untului și apoi îl plesnesc peste față. Nimic. Îl plesnesc iar. Nimic. Fac asta o vreme, până când tot ce e-n lume se strânge în privirea lui, în țipătul lui. Se comportă ca un copil și eu îmi pun căștile lui de la Beats și aștept să își accepte situația. Căștile astea sunt atât de puternice; chiar blochează zgomotele și pornesc iPod-ul de lângă patul lui – coloana sonoră de la Jersey Boys , nu foarte hipsteresc din partea lui – și aștept până e epuizat, ca un rechin pe moarte.

Când încetează să se mai lupte, scot căștile și îi iau iPad-ul. Îi cer parola. Mă imploră – *nu nu te rog nu* – și mă apropii cu cuțitul meu Rachael Ray și el scuipă:

— Margie19.

— Cine e Margie? întreb cu inocență.

— Soția mea, spune.

Îl privesc și se corectează.

— Fosta soție.

Am intrat în iPad-ul lui și trebuie să îi contactez menajera.

— Ce? De ce? protestează. Te rog, spune-mi ce vrei, orice. Orice, numai dă-mi drumul.

— Ți-am spus ce vreau, numele menajerei tale.

— Îți pot transfera bani, spune cu fruntea lucind de transpirație. Pot vinde casa asta pe bani gheață și apoi să-ți dau banii, iar eu îmi văd de treaba mea, oftează. Frate, te rog.

Nu se oprește din negociat, oferindu-mi tot felul de recompense fabuloase pentru a-l lăsa liber.

— Nu-ți vreau banii, îi spun. Vreau să știu numele menajerei tale.

A priceput.

— Jennifer. O găsești în Contacte.

O găsesc pe Jennifer – JENNIFER MENAJERRĂ, lângă JENNIFER ȚÂȚE și JENNIFER ȚÂȚE MARI și JENNIFER FĂRĂ ȚÂȚE – și îi scriu: *Jennifer. Ai zi liberă. Am chemat artileria grea de data asta. Scuze că îți scriu așa târziu.*

Jennifer primește mesajul și răspunde imediat: *Ce frumos din partea ta!*

Și acum e timpul să înceapă adevărata distracție. Îi spun să înceteze cu smiorcăiala și îmi cere să îi dau drumul și eu îi spun că așa ceva nu se va întâmpla și el țipă iar. Mă așez pe tronul alb modern care îi ține loc de scaun de birou.

— Zi-mi când a spus așa ceva.

— Dă-mi drumul, în pula mea.

— Zi-mi când a spus așa ceva.

— Nu știu despre ce vorbești, dar să știi că sunt 50 de mii în seif.

— Vorbeam despre Amy.

— Cine?

— Amy, trântesc. Nu întreba *cine?* de parcă n-ai ști despre cine vorbesc. Ai vorbit despre ea la emisiune și-ai vorbit despre ea și în seara asta, așa că nu-mi spui tu mie că nu știi cine e Amy.

Înghite. Dă din cap.

— Ce vrei să știi?

— Vreau să știu cum ai cunoscut-o.

Îi tremură buza inferioară.

— Asta e... ești din rețea?

Îl privesc. Cum poate fi chiar atât de prost?

— Nu, îi răspund. Sunt din lume.

Plânge iar și se zvârcolește, iar eu mă concentrez pe viitor. Îmi imaginez busculada de pe internet care se va isca după ce moartea lui Henderson va deveni știre. Cineva va sifona detaliile despre cutia cu pozele cu fosta soție și psihologii vor spune că e bineștiut că sunt depresivi comedianții. Oamenii vor fi siderați că Henderson s-a sinucis în apogeu de carieră. Deja pot auzi bătăliile în plânsete-clișeu de la înmormântare. Toți devin psihologi după o sinucidere.

Uite așa vezi că banii nu înseamnă totul.

Poate că, dacă ar fi fost căsătorit, lucrurile stăteau altfel acum.

Măcar n-a lăsat nici un copil orfan.

Ce păcat că nu a apucat să facă copii.

Sărmana lui mamă.

Și când te gândești că tocmai le spusese oamenilor ălora că e fericit.

În sfârșit, Henderson încetează să se mai miște. Respiră, transpiră.

— Ce vrei?

— Ți-am spus. Vreau să știu când ai cunoscut-o pe Amy.

— Ești iubitul ei sau ceva?

— Am spus că vreau să știu când ai cunoscut-o pe Amy.

Dă din cap. Nu e nici măcar o pată de afine pe pătură, dar sigur e destul de bogat, încât are zeci de pături. Așternuturile astea sunt mai fine decât cele din Little Compton, cele care i-au plăcut ei atât de mult, atunci când eu eram suficient de bun pentru ea.

— Am cunoscut-o la Soho House.

N-ar trebui să mă mire, dar doare să mă gândesc la ea stând picior peste picior într-un club privat unde bogaților le place să stea lângă alți bogați și să vorbească despre chestii despre care vorbesc bogații. E genul de loc frecventat de fete ca Delilah și tipi ca Henderson, aventuriere și avuți, aproape ca un bordel, doar că mai puțin onorabil.

— Bine, spun. Și apoi?

— Ea era la bar și se uita la mine și am întrebat-o în ce an suntem.

Înfig cuțitul de la Racheal Ray în cotiera rahatului de scaun alb.

— Ce vrei să spui?

— Purta un tricou cu Peter Stark și cunosc câțiva oameni care au fost acolo, spune.

— Cine e Peter Stark? întreb.

Of, Amy.

E condescendent chiar și acum, ridicând din sprânceană.

— Programul de producție Peter Stark, de la USC, spune de parcă ar fi trebuit să știu asta, de parcă industria

de divertisment face lumea să se-nvârtă.

Mi-o imaginez în ziua în care a ajuns aici, învățând despre programul Peter Stark, găsind tricoul, cumpărându-l.

— Frate, spune el. Nu merită ea, bine? Nu merită 50 de mii.

— Și-apoi ce s-a întâmplat?

— Nu știu, răspunde. Ce se întâmplă de obicei? I-am cumpărat vreo 10 pahare de băutură și i-am luat numărul și... și pe urmă nu mai știu. Am șofer. Am leșinat.

E un alcoolic și sunt sigur că nu-și amintește mare parte din viața lui, dar bine ar face să încerce. Vreau să știu totul.

— A venit cu tine acasă?

— Frate, chiar nu e mișto ce se întâmplă.

Om de Los Angeles. De parcă *nu-i mișto* e modul corect de a descrie faptul că ești legat și interogat.

— A venit cu tine acasă?

— Ce?

— Nu te preface că nu faci asta cinci seri pe săptămână, Henderson. Eu pun întrebările. Tu dai răspunsurile.

— Și apoi mă eliberezi? vrea să știe.

— Da, spun. Fraier. Apoi te eliberez. Da sau nu, a venit cu tine acasă?

Privește spre perete.

— Ți-am spus că nu știu.

— Henderson, insist. E ridicol, la naiba. E foarte simplu. Ai cunoscut-o la Soho House. Ai întrebat-o în ce an a absolvit. Termină povestea asta futută.

Bodogăne.

— Bine, băga-mi-aș pula! Băga-mi-aș! Nu am ce poveste să termin pentru că nu e iubita mea. Am inventat totul!

Mă holbez la el.

— Seara trecută ai arătat spre ea. Ai spus „Bună, Amy".

Râde cu superioritate.

— E o emisiune televizată, îmi predică. Am arătat spre o plantă.

Oamenii din industrie; tot ce vor să facă este să inventeze chestii.

— Adică nu ești cu ea?

Rânjește.

— Nici măcar nu mi-a scris înapoi, copile. I-am trimis o poză cu penisul. O fi vreo mironosiță. Sau e lesbi. Sau nebună, în pula mea.

— Și-atunci de ce dracului le spui oamenilor că e iubita ta?

Se crispează.

— Pentru că asta mi-e meseria! Nu pot să mă duc acolo și să le zic cum le-o trag bunăciunilor seară de seară! Pentru că uneori vor bucăți despre căcate de relații! Pentru că la televizor. Inventezi. Lucruri.

— Nu te-ai culcat cu ea?

Râde.

— Ți-am spus. Ori e lesbi, ori e mironosiță.

Înfig cuțitul în scaun. E același căcat enervant care e la televizor; nu totul e inventat.

Fluieră.

— Iuu-huu, amice! Putem depăși rahatul ăsta de-acum?

M-am săturat de California și de minciunile ei și de solul denivelat și de dealuri și de monotonie. Mă duc în baie. Și nu, nu putem *depăși căcatul ăsta*. Nu dă la calcul. *Afine*. Ies din baie.

— Dacă nu te-ai culcat cu ea, de ce ți-a spus că fostul ei era prost la pat? îi cer să-mi spună.

Oftează.

— Ce obositor.

Își încleștează fălcile și sforăie și e ca un câine, un câine răsfățat.

— Bine, spune. Să-i punem punct odată. Am întâlnit o gagică, Amy. Mi-a spus că îmi ura emisiunea, lucru care evident că m-a excitat pentru că majoritatea fetelor se aruncă pe mine.

Asta, măcar, este o veste bună. El continuă.

— Nu a vrut să vină cu mine acasă. Mi-a spus că nu e genul acela de fată, dar, știi, cele care zic asta sunt cele care fac orice o zi mai târziu, corect? Așa că i-am cerut numărul și i-am trimis o poză cu penisul.

Revoltător. Totul. Ideea că Amy are penisuri în telefon.

— Și?

— Și nimic, îmi spune.

— Și cum de știi despre afine? îl întreb.

Râde.

— Mi-a spus că cel mai bun sex de care a avut parte a fost cu un tip, niște afine, nu știu, am flecărit la bar. Ți-am zis. Am inventat restul. Am întors-o în favoarea mea. Nimeni nu vrea să mă audă continuu despre cum fostul actualei mele e, gen, nasol în pat. Dar se numește număr de comedie, la naiba, băiete. Se numește *comedianții inventează căcaturi*. Se numește *motiv să-ți iei salariul*.

Chiar crede că scapă și intru iar în baie. Dau drumul la apă. *Cel mai bun sex de care a avut parte*. Totuși, a fugit de mine, de iubire, de tot binele pe care l-am împărțit. A preferat să stea într-un bar și să mintă străinii în loc să fie cu mine. *Charlotte & Charles*. Căcat. Îl face pe Futălăul de pe Tinder Calvin să pară ca John Dulcețică Cusack și

acum înțeleg. Sunt prea bun pentru ea. Mult prea bun. Mâinile mele sunt prea bune la a o apuca de cur și penisul meu e mult prea apetisant pentru ea și m-a iubit atât de mult, încât nu a putut suporta.

Îl verific pe Henderson. E activat iar, geme și înjură.

— Putem termina odată?

— Așteaptă, îi cer. N-am terminat aici.

— Frate, spune. Du-te după ea. Bag pula-n mine. Ba pula-n tot.

Mă uit prin telefonul lui, dar sunt atâtea Amy aici: Amy Toronto și Amy Grăsana și Amy Nas Urât și Amy Țâțe și Amy Cur.

— Care a apărut prima? întreb. Amy Țâțe sau Amy Cur?

— Frate, spune. Încearcă tu să întâlnești atâția oameni. Nu ai idee cum e să te afli în poziția mea.

— Nu. Dar sunt sigur că Amy Sală și Amy Castel și Amy Marmont și Amy Muie știu câte ceva despre poziții.

— Termină. Nu te preface că am pe cineva în agendă care nu a vrut să fie acolo.

— Chiar și Amy Cur Mare?

— Mai ales Amy Cur Mare, răspunde. Termină. Haide.

— Spune-mi. Amy Muie s-a pus în genunchi înainte sau după ce i-ai salvat numărul în agendă?

— Am patru scriitoare angajate la mine, izbucnește. Și le-am futut doar pe două dintre ele.

Mă uit în telefonul lui.

— Cui i-ai tras-o? Amy Buze de Pește sau Amy Sponsor?

— E o chestiune intimă, îmi trânțește. Nici una. Pula mea. Încetează. Serios.

Dar mai sunt atât de multe.

— Amy Sponsor Unu știe de Amy Sponsor Doi?

— Copile. Dacă renunți acum, primești banii. Mai bate-ți tu joc și nu vezi nimic.

— Cine o suge mai bine, Amy Sponsor Unu sau Amy Sponsor Doi?

— E o chestiune de la AA, latră. Am fost înscris acolo o vreme, de aia.

— Dar bănuiesc și că nu acolo le-ai întâlnit pe Amy Grey Goose și Amy Tequila.

Eu râd, dar el își dă silința mai mult.

— Frate, eu nu le mint pe fetele astea. Nu sunt băiatul tău. Te-am bătut, copile. Trebuie să te oprești.

— Ai întâlnit-o pe Amy Bellagio după ce ai călătorit cu Amy American Airlines sau înainte?

— Du-te-n pula mea, strigă. Vorbesc serios. Gata. Stop. Destul.

— Oh, haide, spun. Nu e show-ul tău, Henderson. N-ai priceput asta până acum?

Frankie Valli continuă să fredoneze încet în fundal, ținând lecții adolescenților despre postura lor juvenilă. Între timp, Henderson țipă, iar eu o caut pe Amy Afine. E și ea aici, iar eu nu m-am simțit niciodată mai trădat. Iubita mea, telefonul lui. Arată aiurea aici, lângă Amy Coaie Albastre și Amy Bradley Witford Petrecere. Vreau să o omor. Vreau să îl omor pe Henderson. Apelez numărul lui Amy Afine și aud un sunet cunoscut. Numărul nu mai este valabil; nenorocita de Amy.

Henderson urlă, roșu și înfuriat. Vrea să fie eliberat din cătușe. Acum cinci secunde îmi spunea că o să fiu plătit și uite, nu mai poți avea încredere în nimeni aici. Nu-i de mirare dacă Amy a crezut că se va simți ca acasă aici.

Îi caut în telefon conversațiile cu Amy Afine. Mă simt de parcă ar urma să iau boli numai citind mesajele și sunt atât de dezgustat de el, de abuzul lui de putere. Sunt sigur că Jack Nicholson nu a făcut vreodată ceva asemănător și sunt sigur că Paul Newman nu a cerut niciodată unor femei „vino pe la mine cu două prietene, vreau să vă văd cum vă lingeți una pe alta". Și toate cerințele lui îi sunt onorate. Fetele vin. Aduc alte fete. E îngrozitor și pornografic, iar el e unul dintre bărbații favoriți ai Americii și nu e vreun Bill Clinton în mrejele unei fete aflate în practică și nici Hugh Grant lălăind-o pe Hollywood Boulevard cu un trans. E revoltător. Nu șterge nici unul dintre mesaje și fetele îi tot scriu entuziasmate despre penisul lui – e URIAȘ și SEXY –, deși el le ignoră, odată ajuns în chiloții lor. E un narcisist lipsit de iubire și e interesat doar de ce e *nou*. Exact cum la emisiune face mișto de *cultura noastră nostalgică de căcat* și aduce o formație gălăgioasă și lipsită de suflet după alta, toate acestea ușor de înlocuit. Apoi ajunge acasă și dă din cap pe coloana sonoră de la Jersey Boys și se uită la poze cu fosta nevastă. E cel mai ușor lucru pe care l-am făcut vreodată, îi onorez cerința de a avea apă. Îmi opresc muzica.

— Hai să te hidratăm, îi spun.

Nu mai țipă. Dă din cap.

— Frate, spune. Crede-mă, fratele meu, cred că orașul ăsta te înnebunește, bine? Înțeleg. Putem rezolva totul împreună. Aici ai putea lua ceva. Știi, și dacă asta se întâmplă acum, dacă ai o criză, putem vorbi despre asta. Pula mea. Hai, că reușim, corect?

O spune de parcă ar fi un lucru bun și mă bucur că apa e puternică și mortală. Omul ăsta nu e bun pe lume. Scoate din femei tot ce e mai rău și cele 15 minute ale

lui au durat deja prea mult. Iau sticla metalică și îi torn în gură apă cu Percocet. Tușește și se înecă. Dar bea. O grămadă. Pupilele i se îngustează și respirația devine superficială și dă ochii peste cap. Îi leg o pungă de plastic în jurul capului. Mă duc la baie și-mi notez numele tuturor produselor de îngrijire a pielii. Toată lumea și-l va aminti datorită prostiei lui de emisiune, dar eu mi-l voi aminti drept omul care m-a făcut să-mi dau seama că trebuie să am mai multă grijă de pielea mea. Și-mi aduc aminte și că trebuie să-i tai cablurile de la mâini.

Până termin de trecut produsele în aplicația de notițe din telefon, e mort. Spun o rugăciune. Nu sunt trist. Henderson a făcut al dracului de multe aici, pe Pământ. E mai bine să moară acum decât să dea un BTS, fără să știe, unei fete pline de speranță și cu stimă de sine scăzută sau să devină gras și irelevant și să înceapă inevitabila alunecare către anularea emisiunii lui idioate, deteriorarea spre *tipul acela care avea o emisiune*. E fizică de bază. Era mult prea sus. A coborât acum.

Jos, casa miroase a guac și bere. Cineva a aruncat o pizza pe printul cu fața lui John Belushi. Nu știu dacă a fost intenționat sau accident, dar știu că nu s-a deranjat nimeni să curețe dezastrul. Nenorociți. Cu toții. Dar, în același timp, sunt recunoscător că oamenii sunt porci. îmi pun mănușile și adun resturile – pahare pătate cu ruj, un sutien din birou, boluri cu M&M – și le duc sus ca să transform patul într-o petrecere sexuală cu ADN. Știm cu toții câte amprente trebuie să fie într-un bol cu bomboane, pe o sticlă de vin, și asta va părea o clasică orgie deviantă de la Hollywood care s-a terminat prost. Iau căștile (sunt ale mele acum) și las pornită coloana sonoră de la *Jersey Boys*. Lasă să știe lumea că omul nu și-a adus

acasă munca lui mișto. Lasă-i să știe că avea o inimă bătrână. Iau două dintre tricourile lui noi, cu etichetele pe ele, apoi postez o bulă goală de pe contul lui de Twitter. Ultimele lui cuvinte sunt tăcerea.

Ultima lui postare pe Twitter explodează, oamenii o redistribuie și o apreciază, deși nu înseamnă nimic. Înțeleg. Tăcerea lui este o invitație pentru ca alții să își proiecteze vocile asupra lui. Criticii culturali ultra preocupați vor detalia asupra postării în *Salon*, în *Slate*. Omul care nu s-a oprit niciodată din postat a pus o bulă goală cu doar câteva minute înainte să moară. Simbolismul! Tragica lui moarte sexuală va mișca masele și oamenii vor învăța de la el, iar în acest sens e un tip norocos. Dacă există rai, probabil că acum contrazice tot ce a spus despre mine.

Pe drumul spre ieșire, îmi cumpăr coloana sonoră de la *Jersey Boys* pe iPhone; e un drum lung de mers ca să cobor dealurile și am nevoie de asta. Suntem construiți să mergem. Nu să folosim SoulCycle și să alergăm și să ne cățărăm. Mersul este mental. Gândurile ți se ascut și îți procesezi emoțiile.

Nu am omorât-o pe Amy, dar am găsit-o. *Soho House*. Dintre toate locurile posibile. Trebuia să fi știut că avea să se îndrepte spre vest. Nu se va opri niciodată din a merge spre vest, căutând pe cineva mai bogat, mai bun. Ea are o boală, ca un animal care nu se poate opri din colindat. Dar o voi opri eu curând, după ce fac duș, după ce mă odihnesc.

Dau drumul lui Bronson și e atât de devreme, încât nu mai e nimeni pe afară, cu excepția unui cuplu de alergători. Mă gândesc dacă să mă duc la Pantry, dar mă duc acolo prea des. E timpul să mai amestec lucrurile.

Traversez și văd Hollywood Lawns. O mașină de poliție cotește spre mine din colțul străzii, cu luminile roșie și albastră alternând. Trage pe trotuar și brusc iese un polițist din mașină, îndreptând arma spre mine. Pun sacoșa eco de la Pantry pe trotuar și ridic mâinile. Și nu știu cum mama dracului, dar m-au prins.

14

UN CĂCAT acru, numit ofițerul Robin Fincher, îmi smulge căștile de pe cap. Are păr blond de Bakersfield de căcat, genul care ar sta mai bine ascuns sub o cască de biciclist. Are ochii prea apropiați. La un anumit punct, cineva din familia lui a futut pe cineva care n-ar fi trebuit să fie futut și asta i-a compromis gena. Are pielea aspră și se rade prost și lumea nu e corectă. Chiar și cu toate produsele lui Henderson, acest Fincher tot un cretin ar fi.

— Oprește muzica și întoarce-te, grohăie.

Nu știu ce vrea cu căștile și nu știu cum m-a găsit și nu știu ce știe. Dar știu că tricourile lui Henderson sunt la mine în sacoșă. Sunt conștient de ele de parcă ar lumina intermitent.

— Întoarce-te, îmi ordonă.

Mă supun. Stau așa, complet futut. E acea perioadă a zilei când soarele e un zombie din filmele horror ale anilor '50, intensificându-se încet, cățărându-se pe mine, pe obrajii mei expuși, pe nas. Mi se strânge stomacul și îmi transpiră palmele, dar sus mi-am făcut treaba. Nu am lăsat amprente. N-am lăsat nici o cană cu pișat.

— Domnule polițist, spun transmițând inocență pentru că trebuie să mă prefac ca să scap. Puteți să-mi spuneți ce s-a întâmplat?

Fincher merge spre mașină, pășind greu pe trotuar.

— S-a întâmplat că ești un căcat nenorocit, așa că taci și așteaptă, cum ți-am zis, strigă.

N-a spus nimic despre un milionar ucis în Los Feliz, dar se întoarce și mă apucă de braț și-s destul de sigur că nu are voie să facă așa ceva.

— Dă-mi permisul.

Îi dau permisul. Pufnește.

— New York, spune. Figuranții pulii.

Nu voi lăsa să mi se vadă ușurarea pe față. Dar sunt ușurat. Nu se întâmplă asta pentru că sus, pe deal, e un mort. Dacă ar fi fost despre mort, acest om m-ar încătușa, nu s-ar pișa pe Manhattan. Îmi mențin postura pe măsură ce excesul de adrenalină se domolește.

— Te plimbi de parcă ești la tine acasă, tipic, în pula mea, scuipă.

Mi-ar fi plăcut să-l întâlnească pe polițistul drăguț din Rhode Island, să vadă cum se face. Oamenii cred că polițiștii sunt răi și puțoiul ăsta ar trebui concediat datorită tuturor polițiștilor buni care există și care urmează regulile și care își riscă viețile ca să ne servească și să ne protejeze.

Rânjește.

— Locuiești aici?

— Da, domnule.

— Aici, în cartierul ăsta?

— Da, domnule. În Hollywood Lawns.

— Atunci de ce morții mă-sii ai permis de New York? Glumește, în pula mea?

— Păi, spun, abia de puțin timp am ajuns aici.

— Ești boschetar?

Boschetar?

— Nu, domnule, îi spun. Sunt scriitor.

Înghite și știu: omul e actor. Calvin are aceeași mutră când cineva, cu potențial de a-l angaja cândva, intră în librărie.

— Gen la o emisiune?

— Nu, spun. Doar îmi formez mâna acum.

Se întoarce și eu fac un pas spre el.

— Domnule polițist, pot să vă întreb despre ce e vorba aici?

— Ți-am spus eu să te miști?

— Nu, spun.

— Și ești cumva surd?

— Nu, spun.

— Ești retard, în pula mea?

Cine mama dracului vorbește așa?

— Nu, spun. Nu sunt retard, în pula ta.

Vine spre mine ca o furtună și mi se bagă în față.

— Ți se pare în regulă să agresezi verbal un polițist?

— Nu, spun printre dinții încleștați.

— Te crezi ceva șmecher de New York, gunoi nenorocit și boschetar plimbăreț, crezi că poți să treci dintr-un stat în altul și să-ți clămpăni gingiile urâte la un polițist al statului California?

— Nu, reușesc să spun.

— Mda, râde. M-am gândit eu că ești o pizdă din New York care se vrea negrotei.

Negrotei. De asta e nevoie de camere de filmat pe mașinile de poliție și el termină de scris amenda, care e una pentru traversat neregulamentar, exact cum m-a avertizat Harvey. Trebuie să plătesc 375 de dolari pentru că am traversat strada când semaforul oricum era verde și nu se vedea nici o mașină la orizont. E greșit și nenorocitul îmi

zice că va păstra el căștile.

— Pentru că ești un nenorocit inutil, spune. Orașul nu-ți aparține. E al mașinilor și nu poți să mergi așa pe străzi, cu capul băgat în cur.

— Nu e corect, spun, dar nu mă pot certa cu el. Nu după ce tocmai l-am ucis pe Henderson.

— Oh, și bine ai face să te duci la DMV și să te înregistrezi, spune. Căcații ca tine, care veniți voi aici și refuzați să vă înregistrați la evidența populației, nu sunteți mai buni decât fasolarii de mexicani care au impresia că pot să vină pur și simplu aici și să ne fure locurile de muncă.

Polițistul Robin Fincher scuipă spre mine când urcă în mașină cu căștile mele și mă imaginez unindu-mi forțele cu toți întârziații mentali americani și toți muncitorii mexicani fără documente. Dăm buzna în văgăuna lui de apartament din Valley unde el mănâncă, fără dubiu, albușuri de ou cu spanac – avea ceva verde între dinți – și ridică greutăți – brațele lui erau inutil de umflate – și se uită la *COPS*.

După ce ajung acasă, ascund sacoșa de la Pantry în partea de sus a dulapului meu. Fac duș. Mă îmbrac. Mă duc în biroul lui Harvey și îi spun despre fututul de polițist și despre fututa lui de amendă pentru traversat prin zonă nepermisă.

Chicotește.

— Eu ți-am spus să ai grijă, spune. Am dreptate sau am dreptate?

Nimeni n-a fost vreodată mai pregătit să plece din Village decât sunt eu acum, dar imediat ce ajung în apartament, dă buzna și Delilah, purtând rochia Band-Aid de seara trecută. Suspină și se trântește pe canapeaua mea, isterică, și băga-mi-aș, am uitat că i-am dat cu flit.

Mă duc spre ea și îngenunchez. Rimelul îi pictează fața. Lacrimile curg. Tremură. Își scapă poșeta. Mă apucă de tricou. E ceva fals în tristețea ei pentru că se simte ca un spectacol, ca și cum ar fi inspirat adânc înainte să intre aici, ca și cum ar fi vrut ca eu să o văd în starea asta.

— Delilah, îi spun. Respiră.

Dar ea suspină. Închid ușa și dinții îi clănțăne și nu folosește cuvinte. Își scoate pantofii ascuțiți și se așază cu capul pe umărul meu.

— Delilah. Nu te pot ajuta dacă nu știu ce s-a întâmplat.

Se freacă la ochi. Bagă mâna în geantă și își deblochează iPhone-ul – 1492 – și mi-l dă. Titlul zice: CASA ORORILOR LUI HENDERSON. Strâng telefonul. Detaliile sunt insuficiente, dar deocamdată pare ca o *petrecere sexuală care a luat o întorsătură proastă*.

Se apleacă spre mine, plângând.

— L-am iubit, spune. Nu pot, efectiv nu pot.

O strâng. Îi mângâi părul. Dar în nici un caz nu am de gând să o fut ca să-i treacă depresia cauzată de moartea unei celebrități. Dacă ar fi venit la mine că a murit mai-că-sa, poate, dar așa e ridicol. Bombăne:

— Mă poți duce tu acasă?

Acasă înseamnă deasupra și o iau în brațe și o car pe hol și în lift și peste pragul apartamentului ei.

— Acolo, spune arătând spre patul care e exact deasupra canapelei mele.

Încerc să-i dau drumul, dar mă sărută. Apăsat.

— Fă-mă să mă simt bine, spune. Te rog.

Și până să-mi dau seama, mi-o pun cu *Nu. O. Fute. Pe. Delilah*. De ce să nu înrăutățesc lucrurile și mai mult? De ce să nu i-o trag hărțuitoarei de deasupra?

— Joe, deschide ochii.

Sunt înăuntrul și deasupra ei și o privesc.

— Hei.

Mă trage mai aproape.

— Vine mama în vizită săptămâna viitoare, șoptește. Vrea să te cunoască.

Încetez să mai pompez.

— Sunt destul de ocupat.

Mă apucă de fund.

— Mișto, spune, lăsându-mi pe gât bale de Franklin Village. Înțeleg.

Ne reapucăm de treabă și e mai bine decât a fost cu Tinder-Gwen și aveam nevoie de o astfel de eliberare după ultimele 24 de ore de iad, dar Delilah nu are orgasm și eu sunt aproape de final.

— Vreau să ai orgasm, îi spun și nu vreau să-i cunosc mama și ea își înfige unghiile în spatele meu și nimic.

— Vreau să ai orgasm, îi spun și o apuc de păr și o mușc de gât și îi apăs clitorisul cu degetul mare.

— Vreau să ai orgasm, spun și o trag de păr și încerc să nu bag în seamă farfuriile cu *High School Musical* luate la promoție de pe blatul din bucătărie.

Apoi înțeleg. Ea nu termină decât dacă sunt de acord să-i cunosc mama. Are nevoie de speranța cinei de duminică alături de mine, cu mama ei, cu familia, *Fast & Furious*.

— Pot veni la cină, șoptesc.

Delilah termină, dezorganizată și lipicioasă și mă dau de pe ea și mă uit în tavan, la fel de nefericit retro și prost făcut ca al meu. Se ghemuiește lângă mine și brațul meu cade într-un somn dureros din cauza greutății inimii ei, din cauza istoricului ei familial postcoital, cu sora ei măritată care le știe pe toate, cu mă-sa amuzantă când e

beată, dorindu-și ca Delilah să se mărite, de parcă asta ar îmbunătăți totul.

— Știi, ești bun. spune. Am fost cu tipi destul de cunoscuți și tu chiar ești bun.

Mă duc în baia ei, o copie la indigo după a mea, un vestibul fără ferestre, iad în iad. Mă cac. Nu trag apa. Plec. O oră mai târziu, îmi trimite un mesaj: *Ador că baia mea încă miroase a tine.*

Televizorul meu se transformă într-o înmormântare internațională a lui Henderson. Eu l-am omorât pe Henderson și nimeni nu știe, dar toată lumea știe. America jelește; fratele lui e acolo, iar asta înseamnă că toți oamenii care s-ar simți ofensați de prezența unei celebrități sunt acolo. Nici o acritură de asistent nu vine să spună că a fost un dobitoc. Trec orele. Delilah vrea să treacă pe la mine diseară; îi spun că sunt bolnav. E imposibil să nu o caut pe Amy la televizor când elicopterele intruzive survolează deasupra casei lui Henderson, chiar dacă logic știu că nu e acolo.

Delilah îmi răspunde: *Să te faci bine pentru mama. Abia așteaptă să te cunoască. Sunday Funday. Xx*

Îmi aduc aminte că am vorbit cu Amy despre mama mea, cum poate am fi găsit-o și am fi mers toți la cină. Voiam asta atât de rău, așa cum poftești la samosa la patru noaptea, fără motiv. Urăsc iubirea. Urăsc LA. Delilah lasă un pachet la ușa mea: supă de kale, un ziar *Los Angeles Times* și o cutie de Emergen-C.

Eu vreau pizza și un ziar *New York Times* și o cafea. Comand o pizza pepperoni mare și vine târziu și e rece și uscată și prea scumpă. Tot pepperoni a căzut pe o singură parte și tipul care o livrează zice că ar putea aduce alta, dar ar dura ore întregi, *timpul e totul, frate.*

Poartă un nenorocit de tricou cu *RIP Henderson* și viața se mișcă rapid. L-am omorât abia acum câteva ore. Tipul zâmbește.

— Îl am de la o reuniune din Vermont, spune. Mișto, nu? Adică, tricoul, nu, adică știi tu.

— Da, spun realizând greutatea faptei mele.

Nimeni nu a făcut tricouri pentru *CandaceBenji PeachBeck*. Oamenii ăia nu aveau fani. În încercarea de o asasina pe invizibila, insesizabila Amy, am omorât o *celebritate*. Ceilalți pe care i-am ucis s-au dus așa cum dispar bunicii din pozele vechi și cum animalele de companie dispar, pur și simplu. O persoană faimoasă nu se dezintegrează niciodată din conștiința colectivă. Henderson e la televizor, e pe tricouri.

Dr. Nicky Angevine încearcă constant să iasă din închisoare și cumnata lui are un website pe care se chinuie să atragă atenția publică, proclamându-i nevinovăția. Publicul american nu vibrează pentru un psiholog care și-a înșelat soția cu o pacientă.

Dar vibrează pentru un comediant care i-a eliberat, care le-a spus că e în regulă să fii narcisist, să nu te simți nicăieri acasă. *Eu, eu, eu*. Ar fi frumos să am ceva viu acum lângă mine, ceva care să mă iubească, ceva cu o inimă care să bată și pe care să o simt, ceva care să stea cu mine aici, în iad, căutând o scăpare.

— Am dreptate sau am dreptate? spun cu glas tare.

Dar nu e nimeni aici care să-mi răspundă la fututa de întrebare și de asta au oamenii câini mici, de asta îi țin captivi în apartamentele lor eficiente, pentru că uneori ai nevoie de altă ființă pe lângă tine, ai nevoie de ochi care să se uite la tine, chiar dacă ochii ăia aparțin unui căcat de Pomeranian.

15

OAMENII care dau lovitura la Hollywood își aruncă banii în nord, pe dealurile unde se stabilesc în vile, de unde pot privi în jos la toată lumea. Dar indiferent cât de mare ajungi, de cât de sus e casa ta, nu poți scăpa de șobolani. Șobolanii se cațără; sunt mobili. Nu sunt iepurași. Nu au îndemnul biologic de a-și face vizuină.

Amy e un șobolan ciorditor, genul de fată care bate din gene în prima zi de muncă și vrea să știe unde e depozitat *Alice în Țara Minunilor* care valorează un milion de dolari. Deci sigur că Amy l-a cunoscut pe Henderson la Soho House. Eu mi-am pierdut vremea pe Craigslist, la Birds. Ea a venit, a și plecat, mai aproape de 90210, de Soho House și de pula bogată din vest pe care și-a dorit-o atât de mult. Și n-am nici un dubiu că încă e acolo, în căutare; tricoul ei de la Peter Stark trebuie să fie jerpelit tot de acum, dar sunt sigur că ea încă îl poartă.

Traficul e ca-n iad și șoferul s-a mutat aici ieri, așa că o ia pe Sunset.

— Poate să facem stânga, să mergem pe Fountain? îl întreb pe șofer, pe copil.

Se crispează.

— Chiar nu-s bun la întoarcerile spre stânga și ar trebui să facem una ca să ajungem acolo.

Chiar și copilul ăsta, care s-a mutat aici ieri, are boala asta cu *eu eu eu* și renunț. Cel puțin pot să intru. Chiar dacă e un club privat, au și evenimente care permit plebeilor ca mine să intre și ei. azi, de exemplu, se ține o audiție pentru un film indie. Anunțul pentru casting e ridicol, pizdoșenie la persoana a doua:

Ești frumoasă, dar ești urâtă. Ești viața, dar ești și moartea. Ești centrul și împrejurimile. Ești un paradox. Ești mama și copilul și ești legătura dintre ei. Tu ești TARA.

SAG / Non-SAG[6]

Blonde, aduceți foto tip buletin

Șoferul folosește semnalizarea și simt un gol în stomac. Ideea de a o vedea pe Amy după tot acest timp îmi blochează creierul, să mă gândesc la ea, în mijlocul vânătoarei după penisuri bogate sau poate dând probe pentru filmul ăsta, încercând să fie și mama, și copilul. Pupa-m-ai cur.

Ies din Uber și nu îmi scot ochelarii de soare când trec pe lângă tipul de la pază și el nu mă oprește. Urc în lift. Am reușit. Trei scandinave grațioase se îngrămădesc cu mine și chicotesc, iar ele sunt biletul meu de intrare, așa că zâmbesc.

— Bună dimineața, doamnelor.

Cea mai înaltă nici nu clipește.

— Ești actor?

— Nu, spun. Sunt impresar.

Chicotesc mai tare. Ușile se închid, dar mai apar doi băieți care sunt impresari, păpușei înfumurați și gălăgioși.

— I-am spus să se ducă dracului.

---

6. SGA, Screen Actors Guild, sindicat al actorilor care a existat ca atare până în 2012, când a devenit SGA-AFTRA, după ce s-a unit cu Amerian Federation of Television and Radio Artists (n.tr.)

— I-ai spus să se ducă dracului.

— Am terminat-o, la dracu'.

— Înainte să înceapă.

— Înainte să existe.

— Înainte să fie în pântece.

— Înainte să fie în *pula mea*, spune alfa, cu ochelarii de soare la ochii. Dă din cap spre femei. Doamnelor.

Ele explodează în chicoteli. Cea care mi-a vorbit mie îl privește.

— Și tu ești impresar?

— Chiar acum nu, drăguță, spune.

O privește din cap până în picioare, apoi se uită la mine din cap până-n picioare. Își reîntoarce privirea asupra ei.

— Dacă tipul ăsta vă spune că vă poate face faimoase, credeți-mă când vă spun că minte. Cu pantofii ăia nu poate face pe nimeni faimos.

Ușile liftului se deschid și am ajuns la altă barieră. Bărbatul slab de ochi de la birou. Recunoaște pe doi dintre idioții din lift și îi salută cu respect. Principalul fluieră cu degetel în gură.

— Hei, Paco. Apar și abajururile mele?

Servitorul supus închide telefonul și își cere iertare pentru că nu a găsit abajururi, pentru că nu a găsit oameni capabili să găsească abajururi. Își cere iertare pentru că vorbea la telefon și pentru că scările sunt alunecoase și pentru că îl reține pe om din întâlnire și își cere iar scuze pentru că nu are abajururi. Curvele din fața mea îi urmăresc cu privirea pe dobitocii care dispar pe scările de marmură.

Sclavul de la birou se uită la fete.

— Vreuna dintre voi e membră?

— Nu, răspunde cea aflată la conducere, dând din cap.

Dar avem parola pentru audiții. Pentru film.

Suspină.

— Care e parola?

— Aniston, spune.

Le face semn și le cere să ia liftul, nu să urce pe scări. Mă privește.

— Sunteți invitat?

— Sunt o victimă, spun. Iubita mea e bolnavă de aspirația de a deveni actriță, asta însemnând că m-a lăsat singur să vină să dea probă aici, lucru care mă face pe mine diabolic dacă nu vin să o și susțin.

Râde.

— Sunt sus, în holul principal.

— E în regulă dacă mă opresc întâi la bar, să beau ceva? îl întreb.

Aprobă din cap.

— Spune că Ricardo ți-a dat voie. Trebuie să recunosc că și eu m-am îmbolnăvit de atâtea aspirații, șoptește, prefăcându-se că tușește. Alto. Dansator. Armăsar.

Râd și îmi place să fiu tipul acela care râde cu servitorul când se deschid ușile și vin și mai mulți invitați. Las în urmă arta și pereții albaștri și îmi încep urcarea pe scările de marmură.

La al doilea etaj sunt o mulțime de oameni zvelți și frumoși care lenevesc conștienți de sine, cu burțile supte. Ies pe terasă și văd tot Los Angeles-ul, care arată bine de aici, de sus. Sunt canapele mici, cu două locuri, curate, și oameni curați și mici care stau pe ele. *Romane vechi* și frumoase stau pe rafturi mici.

Asta e calea către Amy, o știu, dar ea nu e așezată la bar, sorbind dintr-un mojito, și nu face mofturi la desert, și nu se minunează de flori. Intru iar, unde există un șir

de uși pe hol. O încerc pe prima. Se deschide, iar luminile sunt stinse, dar o femeie stă pe un scaun pufos cu fața la un monitor. Abia se vede de sub pătura de cașmir și de căștile Beats.

— Bună, spun, dar nu mă aude.

E mai masivă decât Beck, dar mai mică decât Amy și detest cum mintea mea încadrează toate femeile între acestea două. Încerc iar. Mai tare. *Bună*. Nimic. Fac un pas spre fată și sunt destul de aproape ca să-i pot vedea în monitorul pe care-l privește atât de intens. Ah, deci fata asta se ocupă cu audițiile.

— Bună.

Tot nimic. Pășesc mai aproape și acum îi văd picioarele goale și bronzate, încrucișate la gleznă. Îi văd părul ca de vată de zahăr și inima începe să-mi bată mai tare. O știu. E bomboana de fată de la La Poubelle, cea care mi-a luat apa.

Să dau peste bomboană aici, când o caut pe Amy. Asta e soarta. O ating pe umăr și mă vede. Oftează. Există un studiu care spunea că dinamica tuturor relațiilor e determinată de primele interacțiuni. A noastră e cam așa: eu o sperii pe ea.

Dar ea râde. Îmi face semn să mă așez și o fac.

Unghiile de la mâini și de la picioare sunt colorate într-un alb ca de iPhone – ale lui Amy nu erau date niciodată cu nimic – și are părul prins sus, căzând, ca o balerină. Se mișcă și îi alunecă pătura, iar picioarele ei au culoarea mierii, mai catifelate decât ale lui Beck, ferme, mai bine definite decât ale lui Amy. Fata de pe ecran termină de citit și bomboana scoate un teanc de foi de notițe din carnețel.

Scrie: *?*

Îmi întinde pixul și îmi mut scaunul mai aproape și e momentul acela dinainte să faci sex cu cineva când fiecare moment e penetrant. Corpul meu înseamnă doar penis. Iau pixul. Degetele noastre nu se ating. Nu încă.

Scriu: *Caut pe cineva.*

Îi înapoiez pixul. Degetele tot nu ni se ating.

Pe cine?

Are diamante grase în lobii urechilor. Iau pixul și de data asta ni se ating degetele, subtil.

Nu ar fi corect. E și ea înscrisă la probe.

Un tip de la securitate dă buzna. Ea îi face semn să iasă. A fost atât de simplu. M-a salvat. Ea e șefa. Îmi face semn să rămân.

Îți datorez o apă ☺

Deci își amintește și ea. Scriu: *La Poubelle.*

Scrie: *Da.*

Scriu: *Da.*

Ia încă o pereche de căști și eu îmi mut scaunul și mai aproape și e sex, e atât de mult sex în tot ce face. Amy și cu mine eram ridicoli. ce e aici e mai sexy. Mai pur. Se scarpină pe cot și eu vreau să o plesnesc cu pula peste cot de cincizeci de ori. Strănută. Scriu: *Sănătate.*

Mulțumesc.

Rândul meu: *Eu sunt Joe. Tu?*

Își umezește buzele: *Bună, Joe. Eu sunt Love.*

Picioarele noastre, poziționate în paralel, și antebrațele apropiate generează căldură. Scriu: *Love?*

Își acoperă gura cu mâna. *Părinții mei sunt nebuni. Totuși, e un nume amuzant. Ca oricare altul, după o vreme. Te obișnuiești cu el și numele tău e doar numele tău. Dar da. E ciudat să te cheme Love. Bună, dobitoacă narcisistă, corect?*

Love e amuzantă. *Bună, dobitoacă narcisistă.*

Zâmbește și se întâmplă acum, o întâlnire spontană non-verbală. Spun glume. Love face poze glumelor mele despre actrițe și le trimite cuiva. Vine un ospătar. Îmi scriu comanda: *cheeseburger mediu cartofi prăjiți grey goose apă minerală*. Love își mușcă buza și se uită la ospătar și face semnul păcii. *Doi*. E o frumoasă fată demnă de copertă deloc dificilă, cu aer de vară. Îmi promit serios că nu mă voi gândi că e mai sănătoasă decât Beck și mai amuzantă decât Amy. Nu voi lăsa iubirile vechi, stricate, rele, moarte, împovărătoare să stea în aceeași încăpere cu noua, drăguța Love, cu picioarele ei ca mierea. Sunt aici, acum.

Pocnește din degete și arată spre monitor. Continui să o fac pe Love să râdă și când se întoarce ospătarul cu burgerii noștri. Bag mâna în portofel și Love se întinde și mă apucă de braț. Dă din cap că nu. Semnează ea pentru burgeri și eu mor de râs când îmi dau seama că toată lumea știe că sexul e mai bun când ești îndrăgostit. Mă vede râzând și scrie un singur cuvânt: *perversule*.

Nu își ferește privirea când mă uit în ochii ei. Amy m-ar fi lovit sau s-ar fi agitat sau ar fi transformat totul într-o glumă cinică. Beck s-ar fi bosumflat și ar fi adus în discuție ceva plictisitor, cum ar fi etimologia cuvântului *pervers*. Dar ochii lui Love rămân fixați pe ai mei și știu. Și ea e perversă.

16

NU CRED în dragoste la prima vedere. Dar cred în electricitate, în modul în care ea te poate reîncărca. Mă vindec. Când îmi scrie Delilah, îi răspund: *Am plecat câteva zile, îmi vizitez unchiul.*

Love ia o cutie cu gumă Ice Breakers Ice Cubes. Deschide capacul și îmi oferă cutia. Deschid palma, așteptându-mă să răstoarne cutia ca să-mi cadă o gumă în palmă, dar ea scrie: *Poți să bagi mn în cutia mea.*

Totul ar fi fost perfect dacă ar fi scris *mâna* în loc de *mn*.

Bag mâna în cutie și scot o gumă. Am aflat din schimbul nostru de notițe că Love este producător al acestui film. Lucrează cu un tip, cel căruia îi trimite glumele pe care le fac. Îi spun că am venit să o caut pe vecina mea, care e emoționată din cauza audiției.

Love face chestia aia pe care o fac fetele când te plac, când află că ești singur și nu pot zâmbi și să te privească în același timp, așa că se uită în podea și obrajii li se înroșesc și ochii li se micșorează și da.

Scriu că vecina mea e *foarte înaltă. Blondă. Ai văzut pe cineva așa?*

Love cea plină de încredere în sine dă din cap că nu. *Noi căutăm pe cineva mai degrabă mignonă. Nu-mi aduc aminte de nici o blondă înaltă, oricum, nici una remarcabilă. Ai o*

poză cu fata asta?

Dau din cap. *Dar e ok, nu mai contează de-acum*. Zâmbetul ei se mărește.

Toate primele întâlniri ajung la finaluri brutale și urâte și a noastră se termină când o voce erupe în căști. e un bărbat. Vorbește tare și repede.

— Forty către Love. Forty către Love. Pauză, pauză.

Scriu: *E iubitul tău*?

Râde. Dă din cap că nu.

Asta a fost, răspunsul meu, eficiența mea, indiciul meu, da-ul meu. Îmi scot căștile și Love face același lucru. O sărut. Mă sărută înapoi. Este cel mai cald sărut din viața mea. Gura lui Love e Soho House, catifea și marmură, doar pentru membri. Nu încerc să fac nimic altceva și eu mă retrag primul. Mă salută, iar vocea ei este sugestiv pornografică și judicios directă, de parcă ar fi fost testată, înregistrată, parte din acea generație care a fost instruită să își folosească cuvintele.

Își scutură capul și râde.

— E atât de ciudat să îți aud vocea când nu ați auzit-o de ceva vreme.

Are dreptate și eu râd și ea miroase atât de bine.

— Hai să-l cunoști pe fratele meu, spune ea. El este cel care a scris anunțul ridicol de casting, dar știi, are o viziune.

Îmi explică faptul că părinții lor erau obsedați de tenis, mai mult privindu-l decât jucând. Love nu joacă prea mult (da!) și Forty nu e prea priceput (cui îi pasă?). E amuzant ce cred fetele că vrei să știi.

Trecem prin camera principală și ea face cu mâna oamenilor, la întâmplare. Love este un pașaport; ea este Ray Liotta în *Goodfellas* și Julianne Moore în *Boogie*

Nights, o gazdă, un lider. Cu ea, pot merge oriunde. Se uită la mine înainte de a deschide ușa marcată cu CAMERĂ PROIECȚII.

— Să ai răbdare, spune ea. Forty poate fi mult de îndurat.

Nu glumește. Sala duhnește de la trabucuri și homari. Forty vorbește la telefon și ne face semn să tăcem în timp ce își distrează agentul. Contrar credinței populare, Philip Seymour Hoffman nu este mort; este viu și bine, ocupând corpul lui Forty Quinn. Forty este crăcănat și blond, în pantaloni scurți madra, tricou cu formația Steve Miller, cu un zâmbet uriaș de copil. Love îmi spune că sunt gemeni, dar Forty pare cu o sută de ani mai în vârstă. Pielea lui este rigidă de la soare, cocaină și de la serviciul în folosul comunității, cerut de instanță. Părul este opusul pielii sale, strălucitor până la punctul în care arată ca mătasea, posibil transplantat de la o păpușă, galben și îngrijit și despărțit la mijloc.

— E pasional, șoptește ea.

— Sunteți apropiați? o întreb.

— Suntem gemeni, răspunde.

Nu a răspuns concret la întrebare și își dă părul după ureche și începe să-i facă ordine în mizeria în care stă. Noi am comandat doar doi cheeseburgeri, iar Forty a cerut tot ce era în meniu. Încerc să nu reacționez la mizeria făcută de mâncarea irosită. Nu o voi da în bară.

Forty are o țigară care iese din gură și scoate dopul din plută de la o sticlă de Dom.

— Nu le-am simțit pe fetele Groundling, spune el în telefon. Am nevoie de mai multă inimă la o femeie, știi? Nancy o să audă de mine pentru că i-am spus în mod special: să nu-mi aduci chestii amuzante dacă nu-mi aduci și

ceva drăguț.

Închide, mârâie și Love intervine.

— Forty, spune pe un ton de profesoară de grădiniță. Calmează-te. O să fie bine.

— Nu e bine, spune el. Nu am găsit-o.

— O vom găsi, spune ea. Dar acum, Forty, fă cunoștință cu Joe. Joe cel amuzant.

Forty lasă sticla, își scoate țigara și bate din palme.

— Old Sport. M-ai spart, în pula mea.

Întind mâna și îmi place tipul ăsta nu pentru că mă complimentează, pentru că are dreptate. Sunt amuzant. Sunt talentat. Sunt *Old Sport*.

Toți trei ne așezăm în scaune *club* și vorbim despre actrițe și este ciudat de ușor. Toată viața mea m-am străduit să mă integrez. Nu pot digera aspirațiile lui Calvin și nu pot să stau cu Harvey și să-l ascult lucrându-și bucățile de material și nu aș putea niciodată să trăiesc viața ca jumătatea lui Delilah. Dar pare ușor.

Love pleacă să facă pipi și Forty aruncă un șervețel mototolit spre mine.

— Doar fii bun cu ea.

— Doamne, da, zic eu. Deci, voi sunteți de aici?

Mă privește ca și cum aș fi nebun.

— Vorbești serios acum?

Eu mă uit la el ca și cum el ar fi normal.

— Da.

Izbucnește în râs. Bate din palme.

— Tipule, spune el. Te iubesc pentru că nu știu unde ești acum. Epic. Privirea i se întunecă. Numai să nu fii vreun mincinos.

— Doamne, nu, zic eu. Am venit aici să caut pe cineva și am dat de sora ta. Asta e.

Love se întoarce și întreabă ce-a pierdut. Forty aruncă spre ea un alt șervețel mototolit.

— Ai pierdut partea în care mi s-a întregit din nou inima, spune el. Partea în care am aflat că noul tău prieten, Joe, nu are nici o idee despre cine suntem noi.

Love își încrucișează brațele.

— Forty, spune. Haide.

— E în regulă, zic eu. Nu sunt sub acoperire.

Forty râde prea tare și Love ridică șervețelul și îl aruncă, chiar dacă nu era nevoie să facă asta.

— Trebuie să-l ierți pe fratele meu, spune. O ia razna uneori și crede că suntem faimoși. Dar nu suntem.

— Dar suntem, spune el. Joe, ați auzit vreodată despre Pantry?

— Cel mai bun magazin alimentar care a existat vreodată, răspund. Există unul chiar lângă casa mea.

— În Brentwood? întreabă el.

— Nu, spun.

— Santa Monica? întreabă.

— Nu.

— Omule, tu stai tot timpul în 'Bu? întreabă.

— Locuiesc în Hollywood, îi zic. Într-un apartament.

Forty face un pas înapoi și este ca la școală, atunci când află că ai micul dejun și prânzul gratuite.

— Mișto, spune el. Holly ar fi vrut, dacă ar fi putut, corect, frate?

— Părinții noștri dețin Pantry, spune Love, iar eu sunt șocat și nu încerc să o ascund. Lucru care *nu* ne face cunoscuți.

Totul este tulbure, pe măsură ce Love și Forty se ceartă dacă sunt sau nu celebri. Nu-mi vine să cred că Love deține Pantry, locul meu special, refugiul meu. Ray și

Dottie încearcă să mă pupe cu toată dragostea de când am ajuns aici.

— Deci, te vei alătura nouă, mamei și tatei la marele C? întreabă el.

Mă uit la Love și ea îmi zâmbește.

— Mergem la Chateau, îmi explică. Vrei să vii?

— Sigur, spun eu, și era pe lista mea de locuri unde să merg, dar nu vreau să mă comport ca un nenorocit de turist.

Forty se lovește peste bărbie și se uită la mine și Love întreabă care e problema lui și el suspină.

— Voi presupune că noul nostru prieten nu are o haină potrivită și o să-ți sugerez o oprire pe drum pentru a modifica această nedreptate insuportabilă. Da?

Mă uit la Love. Spun da.

17

MĂ SIMT ca acasă în Tesla lui Love și am fost născut pentru asta. Ieșim din Soho House și îi arăt playlist-urile din Pantry din telefonul meu, istoricul meu de căutare pe Shazam. Vrea să vadă melodiile cele mai redate și este nedumerită.

— Ai o mulțime de melodii din *Pitch Perfect*, spune. Ai o iubită?

Îi spun că este amuzantă și inventez câteva rahaturi despre cum mă uit pe Netflix în miezul nopții și că-mi place faza de la piscină. Apoi aduc discuția înapoi la noi, în lista de redare a de la Pantry.

— Nu pot să trec peste, îi spun. Îmi plac melodiile alese. Mă duc acolo doar pentru muzică.

Ea se entuziasmează și genunchii i se ciocnesc și își izbește coatele de volan.

— Nu ai idee ce o să îți spun acum, spune. Eu fac acele playlist-uri.

Și nu glumește. Sunt șocat. Love este *music designer* și ea este persoana care lasă *Valerie*, de la Zutons, să se topească în Gregory Abbott.

— Nimeni nu observă niciodată, spune. Și vreau să spun că mă gândesc la muzica asta, am o obsesie pentru ea. Cred că e din cauza numelui meu, dar am, gen, zeci

de mii de poze ca pentru cântecele de dragoste, știi, gen *Oprește-te! În numele iubirii!*, cu mine în fața unui semn rutier de stop.

Mă gândesc că e în regulă să o ating și îi mângâi genunchiul.

— Nu îți face griji. Micul tău secret cretinel este în siguranță și nu voi sări din mașină.

Are atât de multe zâmbete diferite. Acesta este demonic.

— Nu poți, spune. Ești încuiat aici.

— Bun, răspund.

M-a pus deja în cușcă. Îi spun că îmi plac numele amuzante care sunt la Pantry pentru fiecare secțiune.

— Eu le-am pus numele acelea când am făcut rebranding-ul, spune ea. Eu am inventat Procrastination Nation când eram la facultate și intrasem în panică din cauza lucrării mele finale.

— Nu-mi vine să cred, spun.

O întreb dacă a studiat dramă în facultate și ea îmi spune că nu este actriță.

— Adică nu cred că poți crește aici fără să te gândești la asta, dar am o organizație numită Swim for Love, unde dăm lecții copiilor din zone cu risc. Asta e principalul lucru pe care mă concentrez. Aceste filme pe care eu și Forty încercăm să le facem nu se întâmplă niciodată, ceea ce este bine. Dar aș prefera să fac asta decât audiții. Nu-i așa că a fost foarte trist?

Îi spun teoria mea despre aspirațiile-zombie, că faima este antidotul, chestiunea ofertei și a cererii. Spune că vorbesc ca un scriitor și îi zic că sunt librar. Dar destul despre mine.

— Spune-mi despre Pantry. Totul.

Îmi povestește cum străbunicii ei au ajutat la construirea Californiei – un Pantry pentru a începe un imperiu – și acum dețin zeci de magazine în California. Dețin terenuri și mall-uri și pula mea, fata asta e putred e bogată.

— Nu zic ca să zic, spune ea. Adică nu mă laud.

— Știu, spun eu. Și vorbesc serios atunci când spun că aș fi încântat dacă ai avea un singur magazin. Îmi place acolo.

Râde.

— Încep să pricep. Și trebuie să-i mulțumim prietenei tale, cea care a dat proba. Motivul pentru care ne-am întâlnit.

Love este îndrăzneață; Love este excitată.

— Ar trebui să-i trimitem flori. Sau bomboane. Cum ziceai că o cheamă?

— Bună încercare, răspund. Nu-ți spun.

Plesnește volanul. Eu râd.

— Încă nu-mi vine să cred de felul în care părinții tăi mi-au tot spus despre tine, și eu nici nu aveam idee.

— Ei bine, chestia asta cu pupatul cu drag a fost ideea tatălui meu, spune ea. Părinții mei sunt foarte îndrăgostiți, la modul scârbos. Și după ce m-am născut – după ce ne-am născut – tatăl meu a fost gen: „Hai să răspândim dragostea. Să facem asta în fiecare zi."

— Mi se pare drăguț. Părinții mei s-au urât reciproc, iar magazinul nostru avea șobolani.

Are un râs amplu. Spune că Ray și Dottie au fost iubiți încă din școala generală. Tatăl lui Dottie era măcelar. Tatăl lui Ray deținea Pantry. S-au îndrăgostit pe vremea când erau copii, au rămas îndrăgostiți ca adolescenți și încă sunt amețitor de îndrăgostiți. Râd. Love spune că nu voi mai râde într-o oră, când vom fi cu toții împreună

la Chateau.

— Nu este normal, spune ea. E ca și cum nu s-ar fi plictisit niciodată unul de altul. Se comportă ca și cum ar fi la liceu.

— E neobișnuit.

Love spune că e cam nasol și oftează și spune că ea crede în a da totul pe față. Acuză fericirea părinților și numele pe care i l-au dat ca fiind motivul relațiilor ei multiple. Ea a fost căsătorită de două ori.

— De două ori? exclam.

Îmi țin telefonul la geam; semnalul meu este prost și vreau să o caut pe Google.

— Folosește iPad-ul meu, spune ea. Parola este Love.

Parola este Love și îi iau iPad-ul și ea îmi povestește despre soții ei. L-a întâlnit pe Michael Michael Motorcycle în Vegas – *un tâmpit total* – și ea era fost tânără și proastă, plină de resentimente și drogată. Au stat împreună unsprezece luni.

— Unsprezece luni? întreb. E impresionant.

— Trebuie să încerci, spune ea și, câteodată, nu pot să-mi dau seama dacă e serioasă.

S-a căsătorit cu al doilea soț, un doctor negru pe nume Trey Hanes, acum opt ani.

— El a fost inima mea.

Intru în Safari și mă uit în istoricul ei de căutare: *cizme cățeluși cizme zăpadă cizme căței Labrador ciocolată Labrador câini negri câine cizmulițe deasupra genunchiului Labradori galbeni*.

Nu văd cum asta poate fi totul. Poate că există o confidențialitate de oameni bogați care, indiferent de ceea ce cauți, spune pur și simplu *cizme cățeluși*, deoarece fata care caută cizme și cățeluși nu poate fi femeia profundă

de aici, din Tesla, cea care îmi povestește despre căsătoria cu Trey.

— Aveam amândoi douăzeci și șapte de ani, spune ea. Eram îndrăgostiți nebunește.

Cizme și cățeluși.

— Aha.

— Dar apoi s-a îmbolnăvit. Cancer. Oamenii vorbesc întotdeauna despre luptă, dar Trey nu a apucat măcar să lupte. Nu am ajuns să, știi, n-am apucat să-l curăț după chimioterapie sau să-mi rad capul ca să fiu solidară cu el.

— A murit repede, spun eu. Și poate cizmele și cățelușii sunt un mecanism de apărare. E oribil.

— Nu a fost de la cancer. S-a înecat când am mers să facem surf imediat după ce i s-a pus diagnosticul. Apucă volanul mai strâns. Mama m-ar ucide dacă m-ar vedea acum. Spune că vorbesc prea devreme despre chestiile astea. Dar știi cum creierul are un fel de gând de bază odihnitor, un lucru despre care discuți cu tine însuți?

CanăcuUrinăCandaceBenjiPeachBeckHenderson-CanăcuUrină

— Da.

— Ei bine, al meu este întotdeauna despre Trey, spune ea. Cred că s-a sinucis. Cred că s-a simțit atât de rău pentru că trebuia să-l văd murind, că s-a sinucis. Și nu otrăvindu-se sau ceva. Adică ai citit *Flesh and Blood*?

— Da, spun eu.

— Bune, îl știi pe tipul care este homosexual și nu poate accepta asta și el înoată ca să moară?

— Da, zic din nou și nu pot să cred că *Cizme și Cățeluși* vorbește cu mine despre Michael Cunningham.

— Uite, cred că asta a făcut Trey, spune ea. Nu putea să se împace cu ideea că eu și familia mea treceam prin

asta. Părinților mei le pasă numai despre lucrurile bune. Dar lucrurile negative... Scutură din cap. E prea mult? Ar trebui să pun muzică sau ceva de genul ăsta?

Îi opresc mâna pornită spre panoul de bord.

— Nu, îi spun. Deci, fratele tău e căsătorit?

— Ha, răspunde. Asta e gluma familiei noastre. Eu m-am căsătorit de două ori până la treizeci de ani, iar fratele meu nici nu poate sta la întâlnire cu o fată mai mult de cinci minute. Cele mai bune modele pot fi cele mai rele modele.

Love îmi spune că este imposibil să trăiești într-o relație ca a lui Ray cu Dottie. Nici măcar nu știe de ce au copii, sunt atât de îndrăgostiți unul de celălalt.

— Știi că mamele sunt gen, la dracu' cu soțul meu, acum îmi iubesc bebelușii, spune ea. Iar mama, vreau să zic, adică ea ne iubește, dar îl iubește pe tata mult mai mult. Părinții tăi sunt împreună? Ziceai că se certau, dar unii oameni pur și simplu așa comunică.

Ah, fetele astea bogate.

— Nu. Mama a plecat. Ei nu erau model pentru nimic.

— Măcar dacă ai putea să-ți alegi modelul, spune ea. Dar primim ceea ce primim.

Love are acum treizeci și cinci, ceea ce o va face cea mai în vârstă femeie cu care m-am culcat vreodată și îmi dau seama cât de rău vreau să mă culc cu ea. Își folosește semnalizarea. E un om bun. Spune că este și ea, *într-un fel*, din New York.

— Avem câteva locuri și acolo, spune ea. Dar niciodată nu durează mai mult de câteva luni. Pare trist ce zic, dar cred că sunt prea sentimentală.

— Cum așa? întreb.

Love a crescut *în cea mai mare parte în Malibu*, dar a fost

școlită acasă, cu excursii la biologie făcute în Galapagos și semestre de imersiune în școlile publice și iubește Los Angeles. Obișnuia să își dorească să fie avocat.

— Aceasta este o problemă pe care o avem, spune ea. O chestie de familie. Tatăl meu e gen: „Am acești doi copii și unul vrea să facă filme și celălalt vrea să-i apere pe băieții răi și nimeni nu dorește să conducă magazinul."

— Chiar așa vorbește el?

Mă lovește peste picior.

— O să vezi tu.

Love nu crede în oameni răi sau oameni buni; ea crede în oameni, pur și simplu. Din perspectiva ei, 11 Septembrie a fost așa: Love era în primul ei an de Drept la NYU.

— Și cu toată sinceritatea, nu-mi plăcea, spune. Nu mă înțelegeam cu nimeni, știi? Eram în camera mea uitându-mă la *Blonda de la Drept*, dorindu-mi să fie totul mai mult ca în film, și mă refer la partea nasoală, când Elle Woods nici măcar nu are prieteni. Mă simțeam groaznic.

— Nu erai un pic cam tânără? o întreb.

Love este cu cinci ani mai în vârstă decât mine, cu mulți ani mai în vârstă decât Beck și Amy. Dar nu este atât de bătrână.

— Păi bine, spune ea. Adu-ți aminte că am fost școlită independent și tatăl meu, bine. . . Vocea ei slăbește și bănuiesc că o mulțime dintre povestirile ei au găuri care au fost umplute cu bani. Deci, am fost toată noaptea la un bar pretențios plângându-mă prietenilor mei despre cum îmi doream un semn.

— Un semn? întreb.

— Știi, spune ea. Un semn că ar fi bine să părăsesc

școala de Drept. Claxonează la cineva care încearcă să o depășească. Și cât încă suntem beți, tocmai plecaserăm, și-atunci începe. Turnurile, Iadul, iar lumea o ia razna, iar prietenii mei sunt gen „Ce pula mea?". Uite, ăsta e semnul tău.

— Wow, spun eu.

Nu o voi judeca. În schimb, mă gândesc la sfârcurile ei.

— Te rog, îngrozește-te, îmi cere, citindu-mi gândurile. Îmi dau seama cât de idiot sună totul, să spun că era semnul meu. Sună stupid și egoist și solipsist să spun că 11 Septembrie a fost cartonașul meu de ieșire din jocul cu Facultatea de Drept.

— Ești prea dură.

Beck trebuia să caute *solipsism* în dicționar. Amy nici nu avea un dicționar.

— Dar când ești tânăr, ai nevoie de toată validarea aceea și îți citești horoscopul și spui lucruri de genul: „Dacă tipul de la bar îmi dă două cireșe și nu una, înseamnă că ar trebui să plec de la bar și să merg în altă parte."

— Înțeleg.

Love vrea să știe unde eram eu pe 11 Septembrie și suntem blocați în partea nasoală din Sunset, unde sunt toate mall-urile. Spun adevărul: am avut probleme la muncă. Domnul Mooney mă încuiase într-o cușcă la subsol. Am ratat evenimentul. Când am ieșit, fumul era clar.

— Wow, bate în volan.

Spune că iubește oamenii excentrici. Îi iubește pe bătrâni. Iubește o poveste bună. Spune că avem povestiri foarte bune din 11 Septembrie și că putem face un film bun din ele. Îi place ideea unui *newyorkez care a ratat New York-ul*. Îmi întreabă ce vârstă am.

— Șaisprezece, spun.

Prea rapid. Ea râde. Vreau să-i mănânc păsărica de bomboană.

— Joe. Un lucru să știi despre mine, nu dau doi bani pe vârstă. Nu sunt una din fetele alea. Poți să fii mai tânăr decât mine cu cât vrei tu.

Sună mama ei și Love îi vorbește despre bile de tenis și *Net Jets*. Îmi dau seama că Love mă place din melodicitatea vocii ei, prin felul în care îi spune mamei ei că *aduce pe cineva*.

Când termină cu mama ei, intră în parcare la Hollywood & Highland.

— Crezi că sunt o prințesă oribilă dacă spun că nu pot să mă descurc cu traficul ăsta și că mor după un pahar și aș prefera să-ți iau o haină de undeva de-aici?

Nu cred că Love este o prințesă oribilă și nu o las să plătească pentru hainele mele la Lucky sau la Gap.

— Aproape gata?, întreabă Love.

— Aproape, spun eu. Când ies din cabina de probă, Love poartă și ea haine noi, o rochie albă mică, cu despicături pe ambele părți.

— Wow, spune. Nu-mi vine să cred că haina asta e de la Gap.

Nu pot să cred că poartă o rochiță de noapte la cină, dar rup eticheta când întreabă. Mama spunea întotdeauna că *bogații sunt diferiți*.

18

LOCUIESC aici acum, la această masă, în această seară, la Chateau, cu acești oameni, oamenii mei, familia Quinn. M-am născut din nou, membru al familiei Quinn, ginerele neoficial al lui Dottie și Ray – *Dottie și Ray, care mă pupă cu tot dragul de la Pantry!* – și știu cum să îmbrățișeze, cum să vorbească. Sunt oameni rotunzi, fericiți și discutăm despre evenimente actuale și nu înțeleg vâlva legată de Henderson.

— Eu sunt de modă veche, declară tatăl lui Love. Dă-mi-l pe Johnny Carson sau pe Jay Leno la masa asta. La dracu', îl iau și pe Jimmy Fallon, pentru că se îmbracă bine copilul, dar nu-mi da distrusul ăsta cu canapea lui.

— Tată, nu fi așa de aspru, admonestează Love.

— Nu, spun eu. Văd ce vrea să spună. Cred că Henderson ne otrăvea pe toți. Există onoare în a pune întrebări oamenilor. Există onestitate în asta. Curiozitate. Este intelectual. Generațiile anterioare s-au simțit mai bine în calitate de ascultători, iar Henderson a promovat ideea că am putea fi cu toții în centrul atenției, tot timpul. Dar dacă toată lumea e pe scenă, cine mai e în sală?

Toată lumea se uită la mine și acest lucru s-a întâmplat deja de două ori în noaptea asta, când am pus la îndoială valoarea legumelor organice și când mi-am exprimat

părerea cu privire la kale. Dar îi domin și câștig din nou când Ray bate din palme.

— Ești o gură de aer proaspăt, Joe.

Dottie radiază.

— Atât de inteligent.

Love mă mângâie pe coapsă. Și are dreptate; Ray și Dottie par îndrăgostiți și mă iubesc și pe mine. Ray vrea să știe dacă îmi plac bărcile și Cabo pentru că are un nou Donzi pe care moare de nerăbdare să-l bage în apă și un locșor în Cabo.

— *La Groceria*, spune el, entuziasmat de accentul său teribil. Vecinii au crezut că suntem nebuni, dar mie îmi place un nume bun. De ce să nu-l numesc *La Groceria*? Totul sună mai bine în spaniolă.

Caut pe Google Donzi. Costă aproximativ 500.000 de dolari.

Ray și Dottie insistă să mănânc și să beau ce vreau.

— Prima dată la Chateau este un lucru special, conform lui Ray. Viețile se formează aici, Joe. Aceasta este *nava-mamă*. Aceasta este tradiția familiei noastre și, când ești cu noi, ești parte din familie. Înțelegi?

Love îl face să tacă râzând, dar are dreptate. Chateau Marmont este o țară care nu permite extrădarea, o zonă sigură, un refugiu, și toată lumea are grijă de mine. Scaunul meu este destul de moale? Băutura mea este așa cum îmi place? Este prea fierbinte? Prea rece? Am nevoie de o lampă de căldură? Mănânc crustacee? Nu am fost niciodată atât de îngrijit de cineva și Love șoptește – *părinții mei nu sunt chiar atât de răi, nu-i așa*? – și am un nou respect față de aspirații, pentru că acesta este un mod minunat de viață.

Forty năvălește și mă îmbrățișează ca și cum am fi cei

mai buni prieteni. Ray pufnește.

— Vezi toate fetele care vin azi la audiții, și cumva tot sora ta este cea care vine cu un tip nou.

— Ea e plină de iubire, tati.

— Tatăl tău și cu mine vrem doar să te vedem fericit, adaugă Dottie.

— Știu, mamă, spune Forty. Și vă asigur că, atunci când finalizez audițiile și redactările și îi duc agentului biografia de care are nevoie ca tragă episodul pilot în Sedona și îi fac și redactarea de care are nevoie pentru cealaltă filmare pilot în Culver, vă asigur, dragi părinți, că voi întâlni o fată foarte drăguță și o să mă căsătoresc și o să facem doi copii perfecți. Poate chiar gemeni.

Love râde.

— Ești oribil.

Dar Forty nu a terminat.

— Pentru că este foarte ușor să întâlnesc fetițe frumoase și disponibile în timp ce mă concentrez pe cinci proiecte simultan. Dă un shot de tequila. În seara asta, în cinstea mamei și a tatei, la jumătatea zilei de naștere a tatei.

În puloverul meu navy pus peste un tricou simplu, trec ca unul dintre acești oameni de la Chateau. Ray povestește despre zilele bune, cum era la primul Pantry, lucrând în schimburi duble pentru câțiva bani – părinții lui nu i-au dat nimic, erau alte vremuri atunci – și Dottie spune că trecutul este trecut. Spune că nu te poți preface că nu ai nimic când ai atâtea. Îmi strânge brațul.

— Vezi, tatăl său era *proprietarul* și tatăl meu era *măcelarul*, așa că doar din cauza mea știe ce înseamnă să fie sărac.

— Înțeleg, spun eu.

— Bineînțeles că înțelegi, spune ea. Ești din New York.

Love își ține mâna pe coapsa mea interioară. Aceasta este o *familie* și Ray și Dottie mă plac pentru că eu muncesc ca să-mi câștig existența. Aș putea trăi așa, dar *Westward Ho!* este, prin definiție, despre expansiune, iar petrecerea noastră este tot mai mare. Prietenii vin la această aproape-petrecere de zi de naștere, iar Love trebuie să meargă și să fie *drăguță*. Forty îmi plesnește un braț pe spate.

— Tu nu lucrezi în industrie, nu? mă întreabă.

— Nu, confirm. Oricum, am câteva idei.

— Observațiile tale au fost valoroase, spune el. Rupe trei pachete de îndulcitor artificial. Și asta este exact lucrul de care are nevoie această afacere.

Vrea să batem palma și îi răspund și vorbește despre *Almost Famous* și se entuziasmează.

— Oamenilor de aici nu le place să gândească. Se tem de asta, ca și cum, dacă ar gândi, ar lua-o pe un drum fără de întoarcere. Dar tu ești un *gânditor*. Ești ca statuia aia. Știu eu. Văd asta.

— Mulțumesc, spun.

Ray se apleacă spre mine.

— E ca un profesor.

Forty aprobă din cap. Iar asta este o poreclă pe care o pot tolera, *Profesorul,* și Love se întoarce, își împletește brațele după mine și îmi șoptește în ureche: *Profesor.*

— Nu, îi spun. *Profesorul.*

Ray bate din palme și apare oaspetele de onoare neoficial, producătorul Barry Stein. Toată lumea se ridică pentru Barry Stein și apoi pentru Bradley Pula Mea Cooper – *Chateau*! – îl îmbrățișează, îl invită să se așeze. Și acum, Barry vine aici pentru noi. E atât de demn de coasta de vest încât ar fi putut să joace în *Ocean's Eleven*.

Ne cere să ne așezăm. Nu zâmbește. E prea mișto el ca să zâmbească. Dottie este *devastată* că a venit singur.

— Soția și dădaca sunt concentrate numai pe Henny, spune el, și asta e o noutate, *Henny*.

Se adaptează repede, spre deosebire de Delilah, și lasă un braț să alunece în jurul lui Love.

— Dar Dottie, dacă te îndurerează să mă vezi singur, o să o iau cu plăcere pe fata acesta de aici.

Porcul dracului, dar tatăl lui Love râde și Love se scuză ca să meargă la toaletă cu un sărut pe care mi-l pune pe obraz. Stein suspină.

— Toate cele bune sunt luate.

Dottie zâmbește.

— Acesta este noul prieten al lui Lovey, Joe. E genial.

Ray mă susține și el.

— Acest copil este ce trebuie, Barry.

Barry spune că se bucură să mă cunoască și nu-mi place de el și nu-mi place nici nenorocitul bogat și blond care se apropie de masă. Pe pălăria lui scrie VINEYARD VINES și pe tricou FOUR SEAS ICE CREAM și când eu am vrut să vin aici în tricou și blugi, a trebuit să mergem la cumpărături. Love se întoarce de la toaletă și îl îmbrățișează pe bărbat.

— Milo, mă bucur să te văd.

Chelnerița îi face loc și Dottie îl pupă și îl invită la cină, iar Forty îmi dă coate.

— Nu-ți pierde timpul înverzindu-te, spune. Milo este doar fratele nostru dintr-o altă mamă.

Îi spun lui Forty că sunt bine și apoi sunt în picioare, întinzând mâna. Milo deschide brațele pentru o îmbrățișare.

— Dă-o dracului, spune. Treci aici.

Ochii lui Milo sunt prea mari, cu zâmbetul de codoș.

E prea drăguț cu chelnerițele, face prea multe complimente tortului pe care l-a luat Dottie pentru Ray. E un mincinos nenorocit în profunzime. E producător de televiziune.

— Prin adopție, spune. Inima mea este în teatru.

Vreau să știu dacă pula lui a fost în Love și ea spune că el se subestimează prea mult. Toți oamenii au o slăbiciune. A lui Love e Milo. Nu înțelege că el se subestimează în mod deliberat pentru ca ea să-l bage atât în seamă.

— Milo este uimitor, insistă ea. Spre deosebire de mine, el a rămas la școala de Drept.

El pleacă privirea și imediat știu că pe 11 Septembrie se futeau. Love continuă.

— Și Milo nu este doar producător, el este *producătorul*. El este motivul pentru care *New Blood* și *Connecticut* au câștigat toate acele premii. Știe atât de multe lucruri.

Milo zâmbește.

— Doamna exagerează. Te rog, fii prietenos și spune-mi despre tine.

Dar Love nici nu mă lasă să răspund.

— Joe, spune ea. Milo este, de asemenea, un scriitor fantastic. Tocmai s-a întors de la Martha's Vineyard, unde filmul lui s-a difuzat la festival, nu?

— De fapt, a fost în Nantucket, spune. Și cred că unchiul Barry ar fi putut să-și bage coada acolo. Și este doar un scurtmetraj.

Mă uit la Barry Stein, care doar scutură din cap.

— Tot ce am făcut a fost să urmăresc filmul, domnule polițist. Jur.

Râdem cu toții de parcă ar fi amuzant și nu este așa și Milo le spune tuturor despre filmul său de scurtmetraj, iar Love îi acordă atenție lui, nu mie. Nu sunt implicat

în această conversație și mă retrag un pic ca să aflu mai multe despre acest nenorocit. Intru pe net și aflu că Milo este fiul lui Barry Stein, nu nepotul lui. Aflu că el și Ben Stiller au fost fotografiați împreună cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă. Aflu că scurtmetrajul lui este *o relatare a evenimentului cel mai înfricoșător al copilăriei lui Milo Benson, când fratele său mai mare a șocat orașul Darien, Connecticut, prin uciderea tatălui lui Milo, investitorul Charles Benson, cu sânge rece.*

Republicanii dracului. Se ucid reciproc pentru bani, iar apoi băiatul liberal care a rămas ia toți banii și își face o carieră din repovestirea acestui unic eveniment din copilărie, mai întâi într-o carte cu desene și apoi într-un eseu în Vanity Fair și apoi într-o emisiune de televiziune.

Mă îndrept înapoi spre masă, unde Milo și Forty luptă pentru atenția și aprobarea lui Barry Stein, care spune că ideile lui Milo au *un potențial extraordinar*, dar pe Forty îl bate pe spate și îi spune că ideile lui au nevoie *să mai fie muncite*. Acestea sunt două afirmații foarte diferite, lucru idiot deoarece, în final, ai ceva sau nu ai nimic. Milo comandă un *bol cu açai*, iar Forty comandă un dublu Patrón. Aprob din cap spre Forty și îi spun că ultima idee a sunat bine.

Forty dă din cap și Ray ridică paharul.

— Pentru familie, pentru mâncare, pentru distracție, pentru cei rapizi și furioși.

Ray și Dottie sunt dovada că banii *pot* cumpăra fericirea și Forty suspină – *Tata, gata cu filmele alea* – și Love râde.

— Joe, spune. Un lucru pe care trebuie să-l știi despre tata este că e obsedat de *Fast & Furious*.

Zâmbesc.

— E în regulă, zic. Atâta timp cât tatăl tău recunoaște că *Fast Five* este cel mai strălucit dintre toate, afirmarea valorilor familiei care arată simultan cu degetul spre sistemul nostru judiciar corupt, chiar dacă abordează valori tradiționale americane, cum ar fi cina de duminică și loialitatea.

Sunt genial în seara asta, în pizda mă-sii, iar Ray bate din palme.

Love oftează, ea preferă *filme mici* și Forty este beat acum și citează din *The Big Chill*, ca și cum cunoștințele sale despre filme apreciate îl vor convinge pe Barry Stein că are și el ceva de spus. Ray nu-i place fiului său așa, beat și încercând. Nu-i place când Barry Stein face semn lui Milo ca să se apropie și să-l salveze de Forty și pun pariu că uneori Ray își dorește ca el și Dottie să nu o fi dat în bară și să nu fi făcut copii.

Interiorul unei familii este o chestiune urâtă, cu dezamăgiri și dezgust, și sunt ușurat când Dottie mă trage de braț.

— *Profesore*, spune ea. Tot nu pot să trec peste faptul că ai citit toate cărțile lui Jonathan Franzen. Mi-a plăcut *Corecțiile*, dar nu am putut să o termin. Toată lumea din clubul meu de film a fost atât de entuziasmată la gândul să devină un film *Corecții*.

— Club de film? întreb.

— Am fost club de carte, recunoaște ea. Dar nu am putut termina o carte care ne-a blocat pe toți, ceva despre Haiti, nu știu, a fost atât de lungă și atât de tristă. Și Haiti? E prea departe de noi, sincer. Aș fi vrut să fiu mai concentrată pe lumea largă, dar nu am o inimă atât de mare. Și așa că acum ne uităm la filme. Dar poate că dacă am avea un *ghid* pentru cărțile pe care să le alegem...

— Ar trebui să reîncepeți ușor, cu ceva în care să vă regăsiți mai mult, spun. Poate *Complexul lui Portnoy*?

Și mă înec cu băutura pentru că nici nu mi-am dat seama că Amy îmi e încă în gânduri și clar că e, altfel n-aș fi sugerat fix fututa aia de carte.

— Hei, Profesore.

Forty se apropie, doar ca să fie întrerupt de o chelneriță care îmi pune o mână pe umăr. Îi pare rău că mă deranjează, dar are un mesaj urgent. Mă uit după Love și Love a plecat, iar chelnerița îmi strecoară un șervețel.

Comandă: Joe Goldberg

Adresă livrare: Apartament 79

Oră livrare: Acum

19

VIAȚA e cam ca un film de-ale lui Barry Stein, acolo unde totul se rezolvă până la urmă. Iau la cunoștință comanda și găsesc aripa în care stă Love și bat la ușă. Răspunde greu și eu iau în plin luxul a toate, detaliile, panourile de pe pereți. Chiar și tăvile de serviciu abandonate arată ca niște operele de artă – prăjituri cu model, cuțite de brânză, ulei de trufe. Ușa se deschide și Love își încruntă sprâncenele, privind prin mine.

— Îmi pare rău, spune. Nu am comandat nimic în cameră.

— Love. Știu că nu ai comandat nimic de mâncare. Ți-am primit biletul, știi, la masă.

Îmi taie vorba.

— Am spus că nu am comandat nimic în cameră, obiectează.

Apoi zâmbește și aha, *așa o facem*. Încearcă să închidă ușa și o opresc cu piciorul. Love este bună, Love este răbdătoare, dar mai ales, mai presus de toate – da – Love este perversă.

— Domnișoară, spun de parcă aș fi făcut asta de un milion de ori. Este un gest de politețe din partea hotelului, un semn al recunoștinței noastre.

— E cumva nepotrivit, spune fierbând, trecându-și un

deget peste claviculă. Majordomul tocmai mi-a pregătit baia.

Îi spun că eu nu plănuiam să mă ud și că am ordine stricte să fiu *la dispoziția ei*. Deschide ușa și e ca și cum aș păși în seiful unei bănci, în pula mea, pot simți banii, dușumeaua din parchet, lemnul ferm și tare – *ferm, tare* –, pantalonii scurți de mătase ai lui Love și maieul asortat și pielea de culoarea untului, ușor mai întunecată decât pereții. Patul se vede prin niște uși franțuzești pe care le-ar fi putut închide, dar nu a făcut-o, și mă uit la așternuturile acelea, albe, curate, și mă uit la ea, albă, proaspătă, și ea dă din cap.

— Ți-am spus, majordomul meu mi-a pregătit baia.

Îmi face semn să o urmez în baie, care are un design spartan respingător, o chiuvetă pe care ai putea-o găsi și într-un bloc în Reseda, plăci deloc remarcabile și ciobite pe pereți, țevi expuse și o perdea de duș grosolană, scoasă dintr-un film porno, trasă ca să lase vederii întreaga cadă. Dar nu e plină cu apă. E ceva *galben* și ea chicotește.

— Nu-i spune tatei, spune ieșind din personaj. Nu fac asta mereu.

— Asta e *șampanie*? întreb.

— *Veuve Clicquot*.

Îmi mușc buza. De ce trebuie să meargă ceva prost de fiecare dată? N-ar fi trebuit să urc aici și nu vreau să intru într-o cadă cu șampanie. Ar fi putut să zică să ne prefacem că mă cheamă André, în pula mea, și nu aș fi fost iritat pentru că nu am *nevoie* de o cadă cu bani. Întâi vrea să mă prefac că sunt servitorul ei și acum vrea să mă frec pe pulă cu banii ei, la *propriu*, vrea să mă scufund în avuția ei. Suntem tineri și noi unul pentru celălalt și ne simțim bine, e totul nou, și nu avem nevoie de o cadă cu bani

și ea știe că eu nu-mi permit să umplu o cadă cu *Veuve Clicquot* și nici nu am nevoie să fac asta pentru că penisul meu e îndeajuns de bun singur.

Își scoate pantalonii, iar o doamnă adevărată și-ar fi scos întâi pantalonii scurți. E epilată, cum mă așteptam; nici pic de junglă. Își dă o baretă peste umăr, expunând una din acele țâțe de Love pe care am vrut să le văd și ridică una dintre acele țâțe rotunde de Love și linge sfârcul ferm de Love și maieul cade pe podea. Intră în cadă și se scufundă în banii lichizi și nu mă mișc și în capul meu explodează jocuri de cuvinte răutăcioase cu Love:

Is this Love is all you need is Love for real?

— Intră, spune ea. E așa de bine aici.

Dar nu voi intra. Din toate fanteziile pe care le-ar fi putut alege, a trebuit să mă facă *servitor*. Ar fi putut deschide ușa și să se prefacă că sunt agent CIA sau medicul hotelului sau un condamnat care a scăpat. Dar în fantezia ei, eu sunt servil, unul care n-are nimic, și ea e o prințesă. Aceasta nu e fantezia mea și nu ea e șeful și îi spun să iasă.

— Joe, spune ea. Ce e în neregulă?

— Ieși din cadă.

— Dar e pregătită pentru noi.

— Dă drumul la scurgere, Love.

— Aici e șampanie de douăzeci și cinci de mii de dolari, susține ea. De ce nu intrăm odată?

Mă apropii mai mult.

— Dă drumul la scurgere.

Nu dorește să dea drumul la scurgere și își încleștează dinții.

— De ce?

Mă uit la ea.

— Pentru că nu am nevoie de douăzeci și cinci de mii

de dolari. Din orice.

— Am crezut că va fi distractiv, spune ea.

Se ridică în picioare, părți din corpul ei sunt acoperite de bule, și pornește scurgerea. Banii încep să dispară în sistemul de canalizare și îi cer să se usuce. Trântesc ușa. Să-mi bag pula dacă ea crede că mă poate cumpăra.

Îmi scot pantofii și-mi scot hainele. O aud că înșfacă unul din multe prosoape plușate. Se usucă – morții tăi de simbolism – și e enervată, trântind dulapurile și scurgând șampania din cadă, rușinată și predicându-mi despre risipă. Da, fata care umple o cadă cu șampanie mă învață despre conservare. E bine, ar trebui să-i fie rușine, banii ăia ar fi putut hrăni o mulțime de copii săraci. Și aceasta este camera mea acum și eu sunt șeful și ea deschide ușa trântind-o, înfășurată într-un prosop.

— Ce naiba e în neregulă cu tine? întreabă. Serios, vreau să știu.

— Scoate-ți prosopul.

Se uită în jur, ca și cum aș fi un fel de nenorocit care ar înregistra ceva intim. Îi spun regulile.

— Nu vorbi.

Ea dă din cap. Voi recrea ceea ce am avut în camera de la Soho House.

— Vom juca „Joe spune".

Ea deschide gura.

— Joe spune să nu vorbești.

Zâmbește complice. Își lasă prosopul să cadă.

— Joe spune: mâna pe păsărică.

Își plesnește mâna dreaptă peste vagin.

— Joe spune: mâna *stângă* pe păsărică.

— Freacă-ți clitorisul.

Se uită la mine. Stăm fixați ochi în ochi și mă apropii

și mai mult.

— Sărută-mă așa cum ai făcut în cameră.

Buzele îi tremură.

— Simte cât de umedă ești. Și vezi cât de tare sunt eu pentru tine.

Se uită la mine.

— Împinge-mă pe pat și urcă-te deasupra mea și călărește-mă până nu mai poți. Spune-mi ce vrei, exact așa cum vrei, și fă-mă să-ți ofer ce vrei exact așa cum îți place.

Întind mâna după unul dintre sfârcurile ei întinse, pârguite.

— Lasă-mă să încep prin a-ți linge țâțele ca să te simt.

Își întinde picioarele și acum suntem atât de aproape încât genele noastre se pot atinge.

— Poți să ai orgasm cât de tare vrei, pentru că nu ai nevoie de nici o șampanie când mă fuți, în pula mea. Arată-mi că știi asta. Ia-mă.

Pufnește.

— Fă ce vrei cu mine.

Pufnește iar.

— Joe spune: fute-mă.

Suntem în pat. Nici măcar nu știu cum am ajuns aici, știu doar că pielea întâlnește piele – *Love is all you need is Love* – și sexul este un cerc, nu se termină niciodată. Suntem animale și ea e zgomotoasă. *Joe spune: nu te opri, fute-mă*, și când nu sunt posedat de bucuria pură dintre picioarele ei, dintre cearșafuri, râd. *Joe o are pe Love.* N-am cunoscut niciodată acest tip de umezeală, atât de pornografică, *picurând*. Vreau să o ling, dar mă abțin – nu sunt *servitor* – și o mușc de abdomen și ea mă trage deasupra pentru mai mult și e tăcută, cere și mă trage înăuntru

și e gen Chateau: Versiunea Corporală. Locul meu e aici, în Love.

Vreau ca ea să mă guste – *Pune-o să ți-o sugă* – și o spun și ea se transformă într-o persoană diferită.

— Oh. Eu nu prea fac asta.

Dacă ar exista muzică, s-ar opri.

— Oh, spun eu.

„Nu prea" este expresia cea mai inutilă din limba engleză.

— Ei bine, ți-aș putea face eu oral.

Se zvârcolește.

— Îmi place mai mult așa, spune ea.

Mă sărută și păsărica ei mă acaparează, nisipuri mișcătoare, și e imposibil să mă cert despre supt pula când ea mă călărește ca un Donzi pe apă, pleosc, pleosc, pleosc, și ar fi perfect, cea mai bună performanță, dacă totuși n-ar fi vocea micuță din capul meu, un avertisment, o precauție.

Pune-o să ți-o sugă.

E aproape ca și cum l-ar fi auzit pe domnul Mooney și știe că am nevoie de mai mult. Se uită la mine.

— În frigider e o Coca-Cola, zâmbește. O aduci?

Aduc sticla de Coca-Cola și Love o scutură și mi-o împrăștie pe piept și da, și pe penis și da, acel „nu prea" a fost un fel de preludiu și ea linge Cola de pe abdomenul meu, acolo nu-i decât o limbă, o pereche de ochi, *mâini*. A trecut sub buric și îmi mângâie coapsele interioare și acum mă ține în mână, dar cumva îmi ajunge un nou jet de Cola rece pe picioare. Se ridică și ochii ei se întâlnesc cu ai mei.

— Fute-mă, spune.

— Joe spune: suge-o, zic eu.

— Love spune: fute-mă.

Ea preia conducerea și mă predau și știu că nu a mai avut parte de așa ceva înainte, pentru că îmi spune că nu a mai avut așa ceva înainte. Terminăm împreună, fericiți. Măreția natural simfonică a sexului. Sunt însetat, frânt. Beau ultimele picături de Cola și râdem de patul lipicios.

— Acum mi-e sete mie, spune ea.

— Cred că a mai rămas ceva Coca-Cola pe pula mea, spun cu un zâmbet.

— Nah, spune, iar gluma mea îi trece pe la ureche. Sunt bine așa.

Îmi ciupește sfârcul. În curând, ea doarme și eu sunt treaz. Sexul, sexul. Am mâncat superfructele lui Amy, dar niciodată n-am meritat să-mi rămână bucăți din jungla ei între dinți. Cu păsărica pură, clasică, cu Cola a lui Love e mai bine, și voi bloca partea critică a creierului meu care-mi șoptește că Coca-Cola a înlocuit șampania. *Du-te-n morții tăi, creier.*

Fac săpături prin cameră pentru a găsi chiloții lui Love. Sunt un vânător. Vreau să o miros pe Love, să o gust. Îi găsesc în cele din urmă și sunt în coșul de gunoi, amestecați cu o coajă de banană, numeroase etichete de preț de la Neiman Marcus și o cutie de înghețată pe jumătate mâncată. Mut coșul de gunoi în cameră, ca să-l vadă la trezire, și adorm și eu.

MĂ TREZESC dimineața următoare în râsetele ei.

— Ce-i așa amuzant? întreb.

— Văd că te-ai prins de micul meu răsfăț, spune. Nu port niciodată de două ori aceeași pereche de chiloți. Știu.

— Îi arunci în fiecare zi?

Mă sărută.

— Dar acum, că te am pe tine, îi poți păstra pe toți și îi poți coase împreună pe toți, să faci o păturică din ei.

— Nu-ți cos chiloții, în pula mea, Love.

— Oh, ba da, așa o să faci.

— Oh, ba nu, fix așa nu o să fac.

Ne sărutăm. Îmi linge lobul urechii.

— Vrei să faci duș sau vrei să facem sex?

VREAU SĂ MI-O SUGI, ÎN PULA MEA. #ziuameainLA #problemedeChateau #numisugenimenipula

— Joe spune: lasă-mă să-ți fac un oral.

Se retrage.

— Joe. O să ne tot certăm din cauza asta?

— Nu există nimic care să semene măcar cu o ceartă aici, îi spun eu. Pur și simplu mă prosteam.

Simt că urmează o poveste și am dreptate. Love nu s-a simțit niciodată *confortabil* cu nimic oral. Mama ei susține că nu i-a făcut niciodată o muie tatălui lui Love și ea i-a spus lui Love că, dacă un bărbat te iubește cu adevărat, nu are nevoie de asta.

— Wow, exclam eu. Nu-mi vine să cred că vorbești despre chestia asta cu mama ta.

— Nu prea avem limite.

— Hm.

— Ce?

— Nimic.

— Joe.

— Nu mă înțelege greșit, dar s-au întâlnit în generală. Chiar crezi că tatăl tău și-a petrecut toată viața fără să-i sugă cineva pula?

Ea scutură din cap.

— La partea asta din poveste ajung, spune ea.

Iar apoi îmi povestește despre anul în care ea și Forty au avut petrecerea de șaisprezece ani, o petrecere uriașă în Beverly Hills cu sute de oameni. Ea primit cadou un cal și Forty a primit un masaj.

— Și Forty ajunge acasă, spune Love, Și e dat peste cap. Și eu sunt gen: ce s-a întâmplat? Și el gen: nu pot să-ți spun. Și eu gen: dar trebuie.

— Și?

— Și maseuza tatălui meu i-a supt pula. Și i-a spus că făcea asta pentru tatăl meu o dată pe săptămână.

— Îmi pare rău, dar asta e deplasat.

Love ridică din umeri și spune că putem juca „Joe spune" toată ziua, dar tot nu va face nimic oral cu mine. Sau cu oricine.

— Știu că vrei să știi dacă am făcut asta cu Michael sau cu Trey, spune ea. Și răspunsul este nu.

Aplic altă strategie.

— Mă gândesc, știi, e diferit pentru toată lumea. Ce nu-i place mamei tale, știi, poate că ție ți-ar plăcea.

Love spune că are treizeci și cinci de ani și știe *exact* cine este. Mă sărută și apucă un meniu de room service. Comandăm *ouă bene* și cafea și clătite și amândoi ne uităm la *mimosa* din meniu, dar șampania e un punct sensibil. Îi spun că o plac. Îmi spune că și ea mă place pe mine.

Ne scufundăm în pat și asta e ce e, sex, apoi o bătaie în ușă, apoi mâncare, apoi odihnă, apoi filme, apoi sex, apoi ne gândim să ieșim din cameră și nu ieșim din cameră, apoi sex, apoi uneori intrăm în cadă, apoi filme, apoi mâncare, apoi câteodată o melodie, apoi sex, apoi Joe spune/ Love spune. Love are un majordom pe nume Henry, iar ea îi scrie și el apare cu burgeri de la Animal-In-N-Out. Ne uităm pe jumătate la filme pe TBS (postul

favorit al lui Love) și când începe *Bride Wars*, îmi spune că nu l-a înșelat niciodată pe soțul ei. Spun că nici eu nu am înșelat niciodată pe nimeni.

— Dar nu ai fost niciodată căsătorit? întreabă.

— Nu.

Nu vreau să-i spun despre Beck sau Amy. De asta simt totul unic în această cameră, cu Love. Am încercat să o găsesc pe Amy atâta timp și acum să mă despart de toată acea vânătoare, să mă odihnesc. În această cameră, în acest pat, mă gândesc rar la cana cu pișat din Rhode Island. Este ca și cum afară ar exista gardieni invizibili, ca și cum nimeni nu poate ajunge la noi, la ADN-ul nostru, la trecutul nostru. Au fost doar cinci mese, poate două zile. Chiar nu știu. Love este un drog. Cu cât se deschide mai mult despre viața ei, cu atât mai puțin vreau să împart povestea mea cu ea. Viața mea pare prea mică, prea dură.

— Bine, spune. Îmi spui tu când vei fi pregătit.

Love este răbdătoare. Nu insistă. E chiar distractiv să vezi *Cocktail* cu ea, deoarece, spre deosebire de Amy, ia totul ca atare. Lui Love îi place *Hannah și surorile ei*, dar nu așa de mult cum îi place *Crimes and Misdemeanors*. Chiar când cred că ar putea fi perfectă, ea bate din palme la creditele din deschiderea lui *Dirty Dancing*. Apasă pe MUT.

— Să nu scoatem un sunet, spune. Am văzut filmul ăsta de atâtea ori că nu am nevoie de sonor ca să mă uit iar.

O leg la ochi pentru a vedea dacă poate să-l vadă fără să audă sau să vadă și o sărut pe tot corpul, după genunchi, pe coate, pe coapsele interioare. Nu o ling. O fac să termine fără să-i ating vaginul. Spune că e pentru prima oară când i se întâmplă asta.

— Este piscină aici? întreb.

Da, și domnul Mooney se înșela; piscina nu este rece și murdară. Piscina este un gigant oval albastru, la fel de primitoare ca vaginul lui Love. Telefonul meu cade în piscină și Love se scufundă și revine la suprafață cu el în mână. Majordomul ei îl pune în orez. Sunt tentat să-i rog să-l arunce. Love spune că telefonul meu stricat este un semn că ar trebui să mă relaxez. Și poate că trebuie, pentru că e greu să-mi mai pese de viața mea dinainte de Love.

De aceea oamenii merg spre vest, zdrobesc pietre și speră să vadă ceva strălucitor în pârâu. Sapă o groapă în apa stâncoasă, ridic-o și împinge-o și apoi simte aurul solid în palmă. Tot ce am făcut a meritat, pentru că m-au condus direct în brațele lui Love.

20

NU MĂ POT DECIDE ce îmi place mai mult, patul ăsta sau așternuturile sau vederea sau balconul sau gemul și pâinea prăjită care erau aici când m-am trezit. Chateau este Disney World al adulților, locul în care ei sunt cu un pas înaintea ta. Nu a fost nevoie să-mi cer telefonul. Era aici când m-am trezit, într-un coșuleț, lângă pâine, lângă cafetiera de argint mult mai elegantă ca un Keurig. Love încă doarme, așa că îmi pun un halat și îmi torn cafea și întind gem pe pâinea albă moale și ies pe balcon.

Mă simt ciudat la început, nu sunt obișnuit să am pâine prăjită și un balcon și un halat. Va trebui să mă uit în oglindă după ce îmi termin micul dejun pentru că sunt curios să văd dacă arăt diferit, dacă tot luxul ăsta mi-a închis porii. Poate nu e nevoie să cumpăr produsele de îngrijire ale lui Henderson. Sunt fericit și ne-ar putea evacua chiar acum și nu mi-ar păsa, cât timp m-ar lăsa să iau obrăznicătura aia mică și indecentă din pat. Chiar și fără partea cu sex oral; sunt un bărbat. E bine să ai un scop.

Mă sprijin de balustrada balconului și îmi deschid telefonul. Când se deschide, în sfârșit, începe să bâzâie de parcă ar face infarct în încercarea de a ține pasul cu toate mesajele de la Delilah.

Hei! Ce zici de mâine?

Mama te salută. HAHA

Mama adoră mâncarea de la Dan Tana. Sună bine, nu?

Hei

Joe?

Asdjkasdkasdsda

Hei, ești bine? Harvey spune că nu te-ai întors acasă. Sun la spitale.

Mama e aici doar până luni... e futută treaba.

Mergi la Birds?

Mă duc la Birds. Ne vedem acolo?

Asdbsjkdaskd da?

Cioc, cioc

La Poubelle?

La La Pou!

DU-TE DRACULUI

Hei Joe ești ok? Uite, știu că nu trebuia să îți cer să faci cunoștință cu mama, dar nu e ceea ce crezi. E de treabă. Nu am vrut să fie hai să îmi cunoști părinții serios. Așa că nu trebuie să te dai dispărut.

E o poză cu sânii lui Delilah, reali, obraznici. Încă un mesaj:

Dacă nu ai murit, nu mai vorbesc cu tine niciodată. Nu am nevoie de asta. Am o grămadă de lucruri minunate în viața mea și o grămadă de motive să fiu fericită și nu am nevoie de tine să îmi faci vânt așa. Deci fă-mi o favoare și lasă-mă în pace. Bine? Bine.

Și acum e rândul lui Calvin. Mi-a scris acum doar 18 minute: *Omule. Gagică bombă în librărie. Are* Complexul lui Portnoy. *Cartea nu scenariul.*

Credeam că terminasem, că se terminase, dar bătăile inimii și tremuratul mâinilor îmi spun că nu. Amy. În

sfârșit. Scriu înapoi: *Reține-o. Sunt pe drum.*

Calvin îmi răspunde: *Cum?*

Vrea să fie scriitor și nu poate inventa un căcat de plan să facă o fată să aștepte douăzeci de minute? Trimit ordinele: *Spune-i că șeful tău e la yoga și trebuie să îl aștepți să termine ca să îi ceri aprobarea.*

Calvin răspunde: *Mișto.*

Trebuia să zică *inteligent* și cu mâinile tremurânde îi scriu un bilet lui Love, care sforăie – *Trebuie să fug, mă întorc repede* – și aproape cad încercând să ies din halatul curului și să îmi iau hainele pe mine. Închid ușa și pășesc pe hol, în realitate – nu am cheie, ăsta nu e *costumul meu* – și lovesc o tavă de la room service aruncată. Idioți deloc flămânzi și leneși care aruncă fără entuziasm clătite scumpe, iar eu nici nu am ce căuta aici, aveam un *scop* și un țel și am nevoie de încheierea poveștii și LA DRACU.

Opresc un taxi pe Sunset. Lumea e mai urâtă decât înainte, iar eu mă simt mahmur, deși nu am băut. Calvin îmi dă mesaj: *M-a întrebat ce fel de yoga. Am zis hatha. Ca să știi.*

Îi scriu: *Sunt aproape.*

Și chiar sunt. Asta e. Îmi e greață și taxi-ul merge repede și am ajuns. De pe partea cealaltă a străzii, o văd în librărie, flirtând cu Calvin. *Curva.* E roșu la trecerea de pietoni, dar la dracu'. Asta e *Fast Five*, iar eu am ținta în vizor. Mă risc pentru încă o amendă luată pentru trecere prin loc nepermis. Cobor din taxi, fug. Ajung la linia dublă continuă înainte ca șoferul să claxoneze.

— Trebuie să mă plătești! zbiară el.

Uit să plătesc pentru că m-am obișnuit cu Uber-ul și tehnologia ne omoară instinctele. Mă uit în librărie. Amy și Calvin trebuie să fi auzit claxoanele pentru că

amândoi și-au ridicat privirile, iar ochii lui Amy se măresc. Șoferul apasă pe claxon din nou, iar acum semaforul e verde și mai mulți oameni claxonează. Range Roverurile mă vor plecat dracului din fața lor, iar o femeie dintr-un Prius *e în extaz* să stea cu mâna pe claxon, vărsându-și pe mine toată furia rezultată din respingeri. Chiar dacă aș fugi de acest taximetrist, ceea ce nu pot – cana cu pișat – aș pierde-o pe Amy. Iese pe ușă și merge pe jos. E la colț, într-o mașină, pasager, nu șofer, și dusă e.

Nu sunt lovit de nici o mașină, dar nici dacă aș fi, nu cred că ar conta. Nervii îmi sunt întinși la maximum. Am plecat de la înălțimea lui Love la adrenalina din cauza Amy și până la prăbușire, la a apuca din portofel bancnote de 10 dolari mototolite pentru a plăti acest taximetrist cât se plânge de *copiii* ăștia și *Uberul vostru* și știu că am fost atât de aproape. Toate nopțile pe care le-am petrecut în Village așteptând. Nenorocita știa. Trebuie să fi știut. Taximetristul pleacă, dezgustat, de parcă ziua lui de căcat se compară cu a mea.

Merg spre est, spre Franklin colț cu Bronson, și aștept ca semaforul să se schimbe. Tropăi pe trecere și în librărie, unde Calvin arată cu totul diferit. S-a ras. Părul lui e scurt. Poartă un tricou cu #AmFostAici.

— Omule, spune. Am făcut tot ce am putut, dar a trebuit să plece. A zis că se va întoarce.

Nu mă obosesc să îi spun cât de mult greșește. Mă arunc pe un scaun din spatele tejghelei.

— Pe unde ai fost? întreabă el.

— Am fost în West Hollywood, spun eu și nu îmi vine să cred că am ratat ocazia.

— Ai avut o întâlnire? întreabă el, de parcă asta ar conta, de parcă nu m-am mutat aici să o ucid pe Amy, să

o găsesc pe Amy.

Mă năpustesc asupra unui baton proteic thinkThin de-ale lui Calvin.

— Mdeah, spun eu, dezumflat.

— O întâlnire de două zile? întreabă el, plin de entuziasm acum, de parcă asta ar însemna că se poate alătura. Delilah a spus că nu ai fost prin zonă.

Delilah, și suspin.

— Da, spun eu. A venit un prieten în oraș, o întâlnire, nu-i mare lucru.

Calvin își ia iPad-ul.

— Era mega bunăciune. Amy aia.

— Mda, spun eu.

Dar Love e mai frumușică și mai delicată și Amy mi-a tras-o iar. Mârâi. Love nu îmi știe numărul de telefon și să nu o mai văd vreodată e o posibilitate. Am fugit de ea și asta mi-a făcut Amy, iar Love ar putea crede că am folosit-o pentru trupul ei și pentru patul ei și pentru uleiul de trufe. Viața e mai bună când e mai simplă. Dacă aș putea să o omor pe Amy, nu ar trebui să îmi mai fac griji în privința ei. Nu ar mai apărea în calea lucrurilor. Dacă Amy ar fi moartă, aș ști numărul de telefon al lui Love.

Calvin își freacă degetul arătător pe iPad, cum face când vede o gagică bună pe Tinder. Zâmbește.

— Aproape că îi poți vedea sfârcurile, spune el. Vrei să vezi?

Nu vreau să mă uit la *sfârcuri*, dar îmi împinge iPad-ul în față și sfârcurile astea *vreau* să le văd pentru că sunt sfârcurile lui Amy.

— Cum de ai făcut rost de astea?

— M-am prefăcut că-mi fac selfie și i-am făcut ei poză, spune.

Calvin și-a greșit menirea. L-aș putea îmbrățișa.

— Mai ai și altceva?

— Nu te enerva, spune el ridicându-și mâinile.

— Bine... spun încet.

— Ei bine, am încercat să îi spun că proprietarul se va întoarce. Râde. Căcatul cu hatha yoga, dar apoi am spus ceva despre kundalini și s-a prins de aburelile mele și era ceva de genul: „Ce încerci să faci aici, *de fapt*?" și eu am zis: „Încerc să te cunosc" și ei i s-au aprins călcâiele după mine, Joe. Îmi pare rău, dar a fost ca în serialele alea clasice de căcat în care prietenul încearcă să facă fata să rămână pentru prietenul lui, dar apoi fata îl place pe primul.

Inima mi-o ia la trap din nou. Arunc batonul thinkThin la gunoi.

— I-ai luat numărul de telefon?

— Nu, spune el. Dar mi-a dat adresa. I-am spus că îi voi trimite un fluturaș cu show-ul pe care îl fac.

— Ai adresa ei?

— Da, spune el.

Mă întind după iPAd și el se dă înapoi.

— Și show-ul ăsta se numește *Pe vremuri*, îl analogizăm, știi? Nu îl vom promova pe Facebook sau Twitter sau...

— Calvin, îl întrerup. Care e adresa ei?

Se strâmbă.

— Pot să spun ceva?

— Sigur.

— Nu prea pot.

— De ce pula mea nu? izbucnesc eu.

— Aparține grupului de improvizație și, practic, ea a dat adresa pentru grup.

Inspir adânc. Nu-mi voi pierde mințile.

— E în regulă, spun eu. Dar știi, nu îi voi spune cum am obținut-o.

— Mda, spune el. Dar eu voi ști că ți-am dat-o și o să mă simt de căcat.

A fumat niște iarbă azi. Idiotul.

Calvin, care fute pe Tinder fată după fată, Calvin, care nu o poate privi pe Delilah în ochi când se întâlnesc la Birds, Calvin, care nu se uită la *Enlightened* pentru că nu îl prinde un *serial cu atâta narațiune feminină*, tipul ăsta îmi vorbește mie acum despre limite? Mă ține departe de Amy Morții Ei Adam? Iisuse, ce bestie manipulatoare e ea. Dar sunt mai bun de atât. Sar de pe scaun.

— Smoothie? întreb.

— Întotdeauna, spune el. Kale.

Mă duc alături și comand un smoothie de kale și intru în baie, unde strivesc încă trei dintre pastilele Percocet ale lui Dez. Douăzeci de minute mai târziu, Calvin leșină. În sfârșit. Îi caut în buzunar hârtia cu parole pe care o ține în portofel și îi intru în iPad și în baza de date pentru grupul de improvizație și bum.

Clădirea e după colț, pe Bronson, și Amy chiar s-a stabilit în cartierul ăsta. Poate că are boală pe bogați și poate e încă fata care îi spune tipului pe care îl folosește că îi e dor de propriul pat și poate chiar acum e în pat, panicată că m-a văzut, mâncând pui înghețat și așteptând ca uleiul de trufe să îi iasă din pori și să i se scurgă de pe corp.

Mă duc la Pantry și cumpăr violete – din alea pictate. Apoi mă duc pe Bronson și sun la apartamentul 326. Nimic. Sun la apartamentul 323. Nimic. Sun la 101 și la 101 e o femeie și la 101 femeia e trează.

— Flori! spun eu.

Fata de la 101 nu întreabă pentru cine sunt, pentru că tuturor le place să primească flori. Woody Allen știe asta; Anjelica Huston este ucisă în *Crimes and Misdemeanors* pentru că vrea flori și lasă un străin în clădire. Respirația mi se accelerează când intru în hol și trebuie să mă avânt pe scări pentru că apartamentul 101 e la câțiva pași de intrare. Pe scară îngheț. Tremur. Florile se mișcă, *fâș fâș*. Deci Amy mă hărțuiește. Și ce dacă? Aș putea să mă strecor din clădirea asta și să fug înapoi la Love. O prefer pe Love. E mai dulce. Știe muzică și e pregătită pentru mine. Deci ce fac pe scările astea, punând în pericol viitorul meu cu Love?

— Căcatul de încheiere, murmur eu.

Numai dacă *Strălucirea eternă a minții neprihănite* ar fi o chestie reală și ăsta e un gând așa de muist demn de L.A., lipsit de originalitate și imatur. Nu-mi pot șterge amintirile cu Amy. Dar o pot opri să îmi mai fută viitorul.

Îmi încep ascensiunea spre apartamentul ei. Scările sunt din beton și albe și de fiecare dată când pășesc se aude ecoul. Toată lumea din clădirea asta doarme; oamenii din L.A. au nevoie de somnul de frumusețe. Au nevoie de energie să facă machete pentru seriale online și să *escaladeze* și să vorbească despre filme pe care nu le vor face niciodată și să își plimbe câinii care îi urăsc. Inima îmi bubuie și ajung la etajul al treilea și apăs pe clanță și ea scârțâie, iar eu tresar și pot pune pariu că nimeni nu a mai fost ucis aici.

Forțez încuietoarea de la 326 – nimic nu se mai face cum trebuie – și ușa se deschide direct în sufragerie, care e năpădită de sutiene, boluri de cereale, sticle goale de Corona Light și reviste US Weekly. Există o canapea acoperită cu pături zdrențuite și un televizor mic. În

stânga este o bucătărie deschisă care are un blat mic și trist menit să faciliteze socializarea.

Televizorul este închis și în apartament e liniște, dar pe blat e o cutie desfăcută de Cocoa Krispies, ca și cum cineva tocmai și-ar fi pus un bol cu cereale și s-ar fi plimbat pe acolo. Mă duc în spatele blatului și trec de scaunele de bar Pier One spre un hol îngust. Pereții sunt albi și la capătul holului este o baie și ușa e deschisă. În stânga mea, o ușă a unui dulap e întredeschisă, ceea ce înseamnă că ușa din dreapta mea duce spre dormitor. Dormitorul lui Amy.

Asta e. Pun mâna pe clanță și împing. Camera e mică și întunecoasă. Marilyn Monroe atârnă deasupra patului, o baliză în alb, imortalizată pe perete (*ei, bună, Joe*). Sub ea este un așternut mototolit, ce acoperă conturul șters al unui corp. De sub așternutul ăla se ivește părul blond, slinos. Am respirația întretăiată. Număr. Mă aplec. Îmi încleștez maxilarul. Și dintr-o mișcare trag la o parte așternutul.

Se aude un țipăt și o lovitură și un mic ninja, mai pitic ca Amy, într-un maieu negru și chiloți negri, sare în timp ce eu cad pe spate. Podeaua e tare. De lemn. Piciorul ei e o armă și ea știe asta. Mă lovește în coaie. Țip și mă rostogolesc într-o parte și piciorul ăla mă lovește în rinichi. Mă ghemuiesc iar acum mă lovește în coccis și eu mă sucesc și acum nenorocitul ăla de picior mă izbește în stomac.

— Oprește-te! implor eu.

Mă lovește din nou. Mai tare. Și merit asta pentru că nu am găsit-o pe Amy, pentru că nu știu numărul lui Love, pentru că mi-au fost împinse coaiele în intestine.

Sare în pat și își ia poziția de karate. Strigă:

— Nu mișca.

De parcă aș putea să mă întorc. De parcă corpul meu nu este o colecție de locuri bătute și înțepenite. Respir. Asta trebuia să fie Amy. Eu trebuia să fiu în patul ăla, deținând controlul. Deschid ochii. Ea percepe ochii mei ca pe o amenințare și sare din pat și mă lovește în cap. Totul se disipă acum, durerea și spaima și furia și sângele călduț.

Leșin.

21

— NU MIȘCA, spune tipa din nou.

Nu mă pot mișca. Se repetă inutil. Cât timp am fost leșinat, ea și-a făcut treaba cu mine. Mi-a legat membrele cu benzi elastice. Sunt o sirenă întinsă pe partea albă a covorului ei blănos. Nu pot vorbi. O bandă elastică e înfășurată în jurul capului meu, crestându-mi gura și presându-mi limba. Tipa se agită. Își apucă telefonul și eu mă întreb când o fi sunat la poliție, de ce durează așa de mult, cât de rău o să fie. Să mă fut în căcaturile astea de benzi elastice, doar o șansă mai am.

Plâng.

În hohote. Pentru tot ce e rău, pentru copiii flămânzi și pentru felul în care Harvey își reîncarcă video-urile pe Youtube, pentru trupul lui Calvin, cât de confuz trebuie să fie, pentru iarbă și droguri, pentru teatru și scris. Plâng pentru domnul Mooney și pentru ouăle lui și pentru Marilyn Monroe, prinsă și ea aici; este peste tot și totuși e moartă. Paznicul meu ia o foarfecă și se lasă în genunchi lângă mine. Să plângi până te calmezi nu e ușor de făcut. Trage de banda de pe obrazul meu și o taie.

— Ajunge! țipă.

Plâng în hohote. Îmi tremură buza de jos. Îmi curg balele.

— Dumnezeule, mulțumesc.

Ia un prosop pentru mâini și mă șterge pe față.

— Oprește-te.

— Îmi... îmi pare rău, mă bâlbâi. Nu mă voi mișca, promit. Știu că polițiștii sunt pe drum.

Privirea i se lasă în stânga, nu a sunat la poliție. Mormăie ceva, aruncă prosopul pe jos și încă ține în mâini foarfeca și telefonul.

— Am spus să te oprești.

Dau din cap.

— Scuze.

Începe să facă ture, dar există un motiv pentru care nu a sunat la poliție. Oricine altcineva ar fi sunat. Motivul ăla misterios este tot ce am și îmi doresc să-l fi știut pentru că, dacă dispare, sunt futut.

— Uneori se mișcă mai greu, o asigur eu. Dar vor ajunge.

Se oprește.

— Am zis să te potolești.

— Îmi cer scuze.

— Nu mai vorbi.

— O să tac, spun. E ceva însă ce vreau să știi înainte ca ei să ajungă.

Mârâie. Se uită la mine.

Vorbesc fără să mă gândesc:

— O căutam pe iubita mea.

— Ai intrat prin efracție.

— Nu, zic. Ușa era descuiată.

— Ba nu era.

— Du-te și vezi, insist. Îți jur. Ușa era descuiată, așa cum a zis Lydia că o să fie.

Tipa trece val-vârtej prin camere, coapsele îi sunt tari și strălucitoare. Deschide ușa. Examinează clanța. O

trântește. Chiar *știu* cum să sparg un căcat de încuietoare. Se întoarce la mine.

— Ei bine, cine dracu' e Lydia?

— Polițiștii au codul de la intrare? întreb. *Sunt* #ÎnEchipaFetelor. Ar trebui să apelezi 911 și să te asiguri că știu numărul de la interfon.

— Îl au, minte ea.

Se strâmbă. Primește un mesaj și îl citește și tastează și probabil că e prietena ei cea mai bună, care e genul *sună la poliție* și tipa asta e genul *mă descurc* și prietena e îngrijorată la modul *trebuie să suni la poliție drăguță asta e nebunie*. Pot mirosi dinamica și știu că am o șansă la libertate.

Tipa asta nu vrea să cheme autoritățile masculine; uite câte benzi elastice are în posesie. S-a antrenat pentru ceva de genul ăsta. Tipa e vigilentă, ca renegatul manager de hotel din *Zbor de noapte*. Nu găsesc rostul pozelor cu Marilyn Monroe și mobila West Elm; nu se potrivesc cu coapsele ei tari ca piatra, cu rezistența ei. Dar ceea ce știu e că preferă mai degrabă să mă țină legat în posesia ei decât într-o celulă dintr-o parte a orașului pe care o urăște. Putea să îmi rostogolească corpul inconștient afară pe ușă și apoi în stradă. Putea face o grămadă de lucruri, dar ea a știut cum să mă bată fără să mă schilodească. Își aruncă telefonul pe canapea.

— E totul în regulă? întreb eu, inducându-i ușor ideea că suntem egali, cu cele mai bune intenții unul pentru celălalt.

Nu apreciază asta și vine la mine și îmi bagă foarfeca în față, oprind-o la câțiva centimetri.

— Eu pun întrebările, muistule.

— Bine, bine, spun. Tu ești șefa.

Se apleacă peste mine. Mi-aș dori să își pună dracului

niște pantaloni pe ea.

— Cine ești?

Asta contează, ce îi spun. Trebuie să fiu cineva pe care să vrea să îl elibereze. Asta e cea mai importantă întrebare la care voi răspunde vreodată și înghit în sec.

— Sunt Paul, încep eu, cu mintea vâjâind.

— Bine, Paul. Altceva?

— Mă jur că nu sunt vreun psihopat. Nu am venit aici să îți fac rău.

— Nu ai venit înarmat, admite ea.

Trage foarfeca înapoi, puțintel. Aprob din cap.

— Sunt un dezastru acum.

Fetele vor ca băieții să fie dezastre.

Ia foarfeca din fața mea. Eu respir ușurat.

— Îmi îngheț semestrul la Drept. Vreau să mă fac procuror.

— Mhm, spune ea. Și iubita ta e tot la Drept?

— Nu am o iubită, răspund.

Ridică foarfeca. Am fost prea grăbit. Am stricat tot.

— Ai zis că o căutai pe iubita ta. În mod clar ai zis asta. Lydia.

— Îmi pare rău, spun eu. Sunt panicat.

Își strânge buzele. Lasă jos foarfeca și ia telefonul.

— Ar trebui să sun la poliție.

Înclin capul ca un republican care promite să scadă taxele în fața unei națiuni întregi.

— Ar trebui, zic. Joc dur. Nu te judec dacă o faci. Eu aș fi sunat în secunda în care m-ai scos din joc. Apar în dormitorul tău. E un căcat de coșmar. Nu pot să cred că am ajuns în locul greșit. Dacă aș fi fost în locul tău, vreau să zic, aș fi făcut același lucru. Și aș fi sunat la poliție. Adică toată treaba e futută, știu asta.

Nu sună la 911. Se uită la mine.

— Nu e ca și cum ei ar rezolva ceva. Doar te-ar arunca într-o celulă și te-ar elibera a doua zi.

— Adevărat, spun. Dar când o sfecleşti cum am făcut-o eu, meriți o noapte în pușcărie.

Tot nu sună la 911. Devin uman, mă transform în Paul. Determinarea ei e schimbătoare.

— Ar trebui să sun, spune. Din spirit civic.

Dintr-un apartament vecin începe să se audă tare *Shooting Star* de la Bad Company. Un moment mai târziu se oprește la fel de brusc cum a început. Amândoi râdem.

— În fiecare dimineață, spune ea. Ca o alarmă.

— E un mod aparte de a începe ziua, zic. Locuiește singur, presupun?

— El e o ea, spune, iar acum am prins-o; se deschide, văd cum se întâmplă. Oricum, ai dreptate, spune, iar asta e o propoziție importantă. Voi suna la 911, promite, dar nu face asta. Nu e despre mine și tine, raționalizează ea. E ceea ce trebuie să faci în astfel de situații.

— Da, afirm eu curajos. E cea mai bună decizie.

Apasă să își deblocheze telefonul. Îmi urmăresc degetele, cu unghii scurte nevopsite. Își bagă parola. Aud târșâitul vecinului. Apasă pe numărul nouă. Ezită. Mă bag la ultima încercare.

— Nu te simți vinovată, spun. Crede-mă, știu că m-am băgat singur în asta.

Se oprește din tastat.

— Care e treaba cu tine? mă întreabă.

Și câștig. Acum mă lansez în povestea mea elaborată. Îi spun că acum câteva luni iubita mea m-a înșelat. În timpul primului meu an la Drept, ceea ce a fost stresant.

— Unde faci Dreptul? mă întreabă, Dumnezeu să

binecuvânteze femeile curioase, creaturi misterioase, care trec de la o stare la alta.

— UCLA, răspund și acum ajung la partea cea mai bună. Îi spun că am fost răvășit și deprimat și am intrat pe Craigslist la Întâlniri Ocazionale.

— Acolo am cunoscut-o pe Lydia, explic. Și eu și Lydia am ieșit la o cafea și ea avea fantezia asta în care voia ca eu să apar și să o surprind în pat.

— Ew, răspunde.

Se așază pe canapea.

— Stă în clădirea asta?

— Stătea, spun. Sau am adresa greșită. Dar ar trebui să mă uit pe telefon. A spus că își încuie ușa doar când e cu cineva și că sunt binevenit oricând. În orice caz, știu că totul sună dezgustător. Dar ușa ta nu era încuiată și am crezut că aici e.

Tresare. Nu îi vine să creadă că a uitat să încuie ușa și dă vina pe ea acum. Își lovește telefonul de cap.

— Trebuie să mă perfecționez ca să stau aici, spune.

Direcția se schimbă acum. E vorba despre ea, eșecul ei de a încuia ușa după ce *tipul ăsta* a plecat. Nu îi mai e teamă de mine. Se teme de ce s-ar fi întâmplat dacă cineva cu adevărat periculos ar fi apărut aici. Își aruncă din nou telefonul pe canapea și ia foarfeca.

— Stai nemișcat.

Taie benzile elastice care îmi țin mâinile legate și acum ne putem cunoaște. Rachel e dădacă. A fost liderul centrului isteriei violului în facultate și încă mai predă femeilor auto-apărarea. Îmi mângâi încheieturile.

— Asta explică mișcările tale.

Rachel lucrează pentru o familie bogată și apartamentul ăsta e al lor, iar ăsta e *adevăratul* motiv pentru care nu

a sunat la poliție.

— Sunt așa de paranoici, spune ea. Dacă aș fi sunat la poliție și poliția i-ar fi sunat pe ei, vreau să zic, ar fi fost o întreagă poveste.

Își lasă foarfeca jos.

— Sunt niște localnici milionari excentrici, spune. Îți poți da seama cât de sexiști și înapoiați sunt după toate căcaturile astea cu Marilyn Monroe și toate covoarele pufoase. E ceea ce un boșorog crede că vrea o femeie tânără, știi?

— Bine punctat, aprob eu, încă prizonierul ei, susținătorul ei. Sunt faimoși?

Spune că sunt, dar se crispează.

— Am semnat un contract de confidențialitate, dezvăluie ea. Nu pot vorbi nici cu prietenii, nici cu presa, cu nimeni. Nici *mama* nu știe pentru cine lucrez.

— Wow, zic. Asta e nebunie.

— Eh, spune. Cu puțin noroc voi pleca de aici curând. În orice caz, o vei suna pe fata aia, Lydia?

Nu înțeleg femeile din Los Angeles. Neînfricarea. Aș putea fi oricine. Aș fi putut minți – chiar mint. Aș putea fi un pervers, unul dintre violatorii contra cărora a fost antrenată să lupte. De ce îmi zâmbește și mă întreabă sfios despre cuplarea mea imaginară de pe Craigslist? Cum de și-a revenit de tot de a ajuns la flirt?

— Nu, spun.

Îmi frec încheieturile.

— Cred că ăsta e un semn că trebuie să stau potolit.

— Sigur, zice. Vei ieși pe piață când va fi momentul potrivit. Am fost la un seminar incredibil luna trecută despre dezvoltarea solitudinii. Chestii care îți schimbă viața.

E atât de *tocilară*; a absolvit acum zece minute și crede că totul se poate rezolva cu întruniri și comunicare și afișe și speranță. Radiază.

— Cafea?

Nu vreau să sune la poliție, așa că spun că vreau cafea. Mă direcționează să mă așez pe canapea în timp ce ea toarnă cafea măcinată într-un espressor de modă veche. Începe să vorbească despre ea. Pe lângă dădacă și instructor de autoapărare, este și meditator pentru Testele Naționale și nu înțelege fanteziile cu violuri.

— Am făcut Studii Feminine la UCLA, spune. Așa de multe dintre femeile care studiază căcatul ăla sunt *nebune* după fanteziile cu violuri.

Trece pe lângă mine și intră în dormitor și nu închide ușa de tot. O pot vedea cum se fâțâie prin cameră și probează pantaloni de trening PINK de la Victoria's Secret și cum îi aruncă și trage pe ea o pereche de blugi, dar îi dă jos și pe ăia. Și aici stau, modelând idei false despre fanteziile cu violuri și problemele de control și Craigslist. Dădaca Rachel apare într-o fustă mini neagră din bumbac și UGG-uri butucănoase și un tricou gri scurt. S-a dat cu luciu de buze. Mult. S-a pieptănat. S-a dat cu parfum. S-a îmbrăcat pentru mine. Am intrat prin efracție și am găsit-o în pat și *ea s-a îmbrăcat pentru mine*.

— Ei bine, înțeleg ce zici despre fiorul de a renunța la control, dar am senzația că renunț la suficient control de câte ori ies din apartament, vreau să fiu eu la putere. Dar presupun că ți-ai dat seama de asta.

Toarnă cafea în căni ciobite de la IKEA pe care scrie cu majuscule LOVE. Viața e crudă, iar cuvântul *dragoste* nu ar trebui scris chiar peste tot. Miroase a țigări.

— Pari genul de tip care bea cafeaua simplă.

Aprob, deși vreau frișcă.

— Mulțumesc.

Se uită pe geam la partea din mijloc a palmierilor.

— Totuși, iubesc locul ăsta. Și cu copilul e ușor. Nu știe că este un bulangiu, încă.

Oftează.

— Dar naveta e îngrozitoare. Familia stă în Brentwood sau Malibu și eu făceam naveta din Eagle Rock, așa că tatăl a fost ceva de genul: de ce nu stai aici? Știi cum e aici, oamenii sunt fie șomeri faliți, fie dau gratis apartamente.

— Foarte tare, zic.

Și trebuie să știu dacă Amy locuiește aici sau a scos adresa asta de nicăieri.

— Și, ai vreo colegă de apartament?

— Nu de când eram la facultate, spune.

Amy a dat adresa asta la nimereală. Și din cauza curvei ăleia am venit aici, am fost bătut, legat și forțat să beau cafea amară dintr-o cană crăpată pe care scrie LOVE. Îi spun dădacei Rachel că trebuie să plec. Nu sunt de acord să facem schimb de numere de telefon. Pare abătută.

— Mult succes cu școala, spune.

— Mulțumesc, îi răspund. Mult succes cu oamenii bogați.

Râde.

— Mulțumesc, Paul.

Traversez Franklin. Mi-am futut șansa la o viață nouă cu Love și o iau pe traseul mai lung, ca să îl evit pe Calvin și ajung la blocul meu și Harvey nu e în birou. Deci există un Dumnezeu. Dar Delilah stă în ușa mea, cu brațele încrucișate și cu ochii mijiți și spune:

— Știu despre problema ta, Joe.

Deci poate că nu există, totuși.

22

NU E ZIUA MEA norocoasă. Delilah se învârte prin apartamentul meu. Când am oprit-o, am supărat-o. Și, din nefericire, nu s-a scufundat într-o cutie de înghețată Ben & Jerry. În schimb, a început o misiune de cercetare. Insistă ca obsedata în legătură cu noaptea aceea în care *i-am tras țeapă*. Nu spune ce știe, dar construiește un caz împotriva mea.

— Explică tu asta, îmi trântește. Aveam planuri.

— Știu, spun plângând. A fost vina lui Calvin.

— Ești adult, strigă. Nu ai zece ani. Nu-mi vorbi mie de Calvin.

— M-ai întrebat ce s-a întâmplat.

Îmi doresc ca fruntea să nu-mi mai transpire.

— Răspunsul tău nu poate fi Calvin, spune ea. Trebuie să-ți asumi responsabilitatea pentru acțiunile tale, Joe. Acțiunile tale au consecințe și m-ai lăsat baltă și asta e greșit.

— Știu că a fost.

— Chiar știi? întrebă ea, și iar o luăm de la capăt.

A descărcat o aplicație care o va opri să îmi mai trimită mesaje de-acum încolo. Dar nu contează aplicația, deoarece eu sunt cel care a atras-o în cursă și crede că e ceva în neregulă cu mine.

— Nu e nimic, protestez. Am uitat.

— Nu ai trăit suficient de mult pentru a folosi scuza asta, spune. Trebuia să fii un newyorkez.

— Delilah, mă rog. Putem să o lăsăm baltă?

Dar nu poate. Mai are multe de spus. Știe că i-am spus unui barman la Birds că i-am pus-o unei fete. (Da, dar nu.)

— Este complicat.

— Mănânci rahat, latră.

— Delilah, zic eu. Putem să nu facem asta?

— De ce? întreabă. Trebuie să ajungi undeva? E timpul să te duci să bântui pe la Pantry ca un zombie?

— Nu bântui ca un zombie.

— Întreabă-l pe Calvin, spune ea. Altceva îți va spune.

— Tocmai ai spus să-l lăsăm pe Calvin în afara discuției, îi amintesc.

— Nu schimba subiectul.

Se întoarce spre mine, cu brațele încrucișate. Spune că a aflat de la Calvin că eram la Henderson și că a fost ideea mea să mergem la petrecere.

— Știu că ai fost acolo. Am dovada.

Îmi arată un videoclip pe YouTube și uite-mă acolo, în bucătăria lui Henderson. Vreau să fac tot Internetul să dispară.

— Calvin a spus că erai acolo și pac, în clipa următoare ai dispărut. Deci, unde te-ai dus, Joe?

Am uitat cât de mic e acest apartament, cât de subțiri sunt pereții. Încearcă să mă bage într-o cușcă și nu o voi lăsa.

— Delilah, nu e în regulă ce se întâmplă.

— Nu. Nu a fost în regulă să mă pui să-ți sug pula pentru ca apoi să te întorci cu spatele și să te caci pe mine

din cap până-n picioare. Aia nu e în regulă. Voiam să fii bărbat și să-mi explici de ce nu ai fost la muncă câteva *zile* și de ce erai la petrecerea lui Henderson când mi-ai spus cât de mult îl urăști. Dar dacă nu o vei face, dacă nu îmi vei spune...

Se îndepărtează și respiră profund. Se așază. Arată spre podea. Mă așez și eu.

— Ce? o întreb.

Își freacă mâinile. Se repoziționează, se pune în stil indian. Se bucură de asta. Vrea asta, indiferent ce mama dracului e *asta*.

— Uite, spune. Știu.

Nu spun nimic.

— Știu, spune din nou și nu-mi place. Știu.

Știe că nu-mi place și mă citește bine. Este într-adevăr un reporter de investigație și își duce mâna pe bărbie și bărbia coboară și aș vrea să dispară, să se evaporeze. Puf. Și, în funcție de ceea ce va spune, aș putea face să dispară.

Inspiră.

— Știu despre problema ta cu pastilele.

Acum îți bați joc de mine, în pizda mă-sii? Expir și desfac pumnii și nici nu are idee că și-a salvat propria viață chiar acum. Stă lângă mine și își trece brațul pe după al a meu și începe să acționeze ca într-un fel de fantezie cu dezintoxicare ca-n *Rush*, crede că mă poate salva de dependența mea. Mă mângâie pe spate și îmi vorbește despre Promises și case mixte și despre nebunia care e LA.

— Dez mi-a spus câte pastile de Percocet ai cumpărat, spune. Și despre felul în care ai dispărut și ai umblat aiurea, adică m-am gândit și eu că știu cât face doi plus doi. Dă vina pe apartament. Brit Brit s-a rătăcit tot aici.

Se uită la Kandinsky.

— Te putem face bine, spune. Noi, împreună. Trebuie doar să vrei.

Am nevoie ca ea să creadă că are dreptate și îi spun că vreau să o fac singur.

— Cred că am nevoie de ceva timp, mărturisesc. *Ha.*

Îmi mângâie piciorul, tot tacâmul.

— Ai asigurare?

Îi spun că da și spune că are o idee și pleacă; se întoarce cinci minute mai târziu, cu un board game.

— Șerpi și scări, spune ea. Câteodată trebuie doar să îți placă să fii din nou copil, știi?

Nu știu, dar dau cu zarul și mă prefac interesat de anecdotele ei plictisitoare despre celebrități și despre vremea în care George Clooney „a cam flirtat" cu ea. Dă în jos un alt șarpe și jocul nu se termină și asta meriți când o faci cu *Nu. O. Fute. Pe. Delilah.* Ar fi trebuit să știu că se ajunge la asta, dar am fost prost.

Voia să mă întâlnesc cu mama ei și ar fi trebuit să plec și o împac. Dar, prost, m-am gândit că pot să o fut pe Delilah. Am crezut că am înțeles-o într-un fel în care alți idioți din clădirea asta nu au înțeles-o, că nu este nimic de temut, pentru că e incapabilă să iubească pe cineva ca mine. Ea este o jucătoare de primă clasă și o căutătoare de comori și, în timp ce pretinde că îmbracă rochiile Band-Aid pentru muncă, în numele bârfei, își pune aceste rochii deoarece Nicolas Cage s-a căsătorit cu o chelneriță, pentru că Matt Damon a făcut la fel, pentru că George Căcat Clooney și-a promis pula lui unei avocate sexy.

Chiar dacă aș fi venit și aș fi cunoscut-o pe mama ei și i-aș fi spus că o iubesc și i-aș fi cumpărat flori fără motiv și i-aș fi cerut să se mute cu mine și am fi început să vorbim despre inele și bebeluși, chiar și așa, nu ar fi ținut.

Ea ar continua să „lucreze" și să se bage în rochii strâmte și să participe la petrecerile de la Globurilor de Aur și să încerce să verse băuturi pe oameni ca James Franco – așa a pus Calista Flockhart gheara pe Harrison Ford – m-ar părăsi pentru James Franco dacă ar avea ocazia.

Dar n-am văzut imaginea de ansamblu. Eram leșinat că nu-mi sugea nimeni pula. Eram paranoic din cauza lui Henderson și eram singur și nu am văzut lațul. Există ceva ce Delilah iubește mai mult decât cocoșelul celebru: cercetarea. Și nu știe adevărata poveste, dar știe prea mult.

— Mama mea spune salut, apropo, pufnește.

Dau cu zarul.

— Salut-o și tu din partea mea, spun și mă întreb dacă Love e trează, dacă Amy e în viață.

Își verifică mesajele și spune că s-ar putea să se ducă la o premieră Ed Norton în seara asta. Vrea să o implor să rămână. Nu o fac. Își trece degetul de-a lungul unui șarpe.

— Cum ai ajuns la Soho House?

Mă uit la ea.

— Ha?

— Prietena mea, Ethel, te-a văzut acolo.

— Cine este prietena ta, Ethel?

— Doar o prietenă, spune. Te știe. Te-a văzut la Birds.

— E cam înfricoșător.

Sunt urmărit. E ca-n *Fast & Furious* și Delilah are o echipă doar a ei și crede că mă poate păcăli ca să devin soțul ei de pornire, păpușa ei gonflabilă pre-Franco?

— Joe, spune. Unde ai fost în ultimele zile? Ai umblat pe Skid Row?

— Nu.

— Trebuie să-mi spui de unde îți iei provizii, spune. Știu că nu este doar Dez pentru că nu a auzit de tine în ultimele zile.

— Delilah, zic eu. Nu e așa.

— Atunci spune-mi cu cine ai fost.

Mă uit la Kandinsky.

— Joe, spune. Încerc să te ajut. Dar nu te pot ajuta dacă nu știu de unde îți iei drogurile.

E prea inteligentă. Din punct de vedere tehnic, ar trebui să o elimin. Dar dacă aș pocni-o în cap pe Delilah și aș ieși să cumpăr acid și să o tai și să-i distrug corpul, aș atrage genul de atenție care nu e bună. Părinților ei le-ar fi dor de ea. A întrebat mult de mine în jur, așa că aș fi suspect în asasinarea ei. Și apoi, când o voi găsi pe Amy, îmi va fi mai greu să o omor pentru că voi fi suspect. Nu există cale de mijloc: Delilah trebuie să trăiască. Și singura modalitate de a mi-o lua de pe cap este să-i frâng inima.

Mângâi jocul.

— Delilah, nu am fost complet sincer cu tine. Există altcineva.

Înghite. Obrajii i se umflă sau poate doar devin mai roșii. Spun că îmi pare rău. Spun că am mers la petrecerea lui Henderson pentru a mă vedea cu cealaltă fată.

— Dar ea te lasă să te droghezi, spuse.

Scutur din cap.

— Pastilele nu sunt pentru mine.

— Atunci pentru cine sunt?

— Mama fetei, spun. Are cancer. Esofagian.

Delilah închide jocul.

— Îmi pare rău, spun eu.

— În fine, spune ea, întorcându-mi spatele.

Îi spun că sunt oribil. Îi spun că este frumoasă. Spun că pierderea este a mea. O iau în brațe. Spun că sunt o persoană groaznică și că nu o merit. Îi spun, din nou, că este frumoasă. Spun că este inteligentă, că ar putea conduce lumea cu legăturile pe care le face și cu cunoștințele ei tehnologice avansate. Spun că va ajunge să fie cu cineva mult mai bine decât mine și atunci mă îmbrățișează cel mai tare. Și mă iartă când îi spun că, fără îndoială, că o să-i bat la ușă într-o zi, când va locui într-o casă mare pe dealuri, cu pardoseală de marmură și servicii de securitate. Și-mi voi dori să fiu acolo cu ea, dar nu voi merita să fiu.

— Bine, spune ea. Îmi strânge mâna. Doar fă-mi o favoare, nu vorbi despre mine cu Dez și cu Harvey și cu ceilalți nenorociți. Toți sunt oribili.

— Așa facem, zic.

Delilah începe să își împacheteze dispozitivele de urmărire – *trebuie* să meargă la Polo Lounge pentru a spiona pe cineva – și după ce dispare, găsesc pe YouTube videoclipul cu mine la Henderson. Mă uit prin comentarii.

Utilizatorul AA212310 scrie:

Criminalul e chiar în casă acolo

Utilizatorul AA212310 nu răspunde nici uneia dintre multele persoane care au întrebat ce vrea să spună cu *criminalul*.

Am crezut că a fst suicid

Știi u ceva?

A fost omorât?

Credeam că a fost orgie

Nu mă voi baza pe faptul că numele de utilizator conține inițialele AA. AA înseamnă Alcoolici Anonimi și AA ar putea fi oricine și este absurd să crezi că este Amy

când Henderson are milioane de fani, mulți care sunt deranjați la cap, eventual în programul AA, cu timp liber să umble pe YouTube și să comenteze. Nu mă voi gândi la Delilah citind aceste comentarii, întrebându-se, investigând. Nu voi cădea în gaura iepurelui. Nu am fost prins. Sunt bine. Sunt liber. Singurul lucru pentru care am fost prins vreodată a fost traversarea prin loc nepermis.

Apoi telefonul meu vibrează și primesc ceva ce nu am mai primit până acum. Un mesaj pe Facebook de la Love: *Ok, te-am căutat ca o ciudată, dar te-am găsit aici. Mă duc în Malibu. E prea cald și cred că ar fi greșit să te las în căldura asta de aici. Deci, aceasta este fapta mea bună pe ziua de azi. Te bagi?*

E ca și cum ar fi știut despre ziua mea, de coșmarul meu din Village. Ca și cum ar fi simțit că tot ce-mi doream era o ieșire, o pauză. Scriu cu litere mari: DA. Ea răspunde: *literalmente în fața clădirii tale. #criminalpsihopatcesquase.*

Și continuă: *Ortografia mea în franceză e dezastru, dar sărutul meu franțuzesc e în regulă hahha*

Scriu înapoi: *Nimic la tine nu e dezastru.*

Și, bineînțeles, este adevărul.

Îmi împachetez niște bagaje și mă gândesc la gura-aspirator a lui Delilah și la Amy, ca un hipopotam-flămând-flămând, entuziasm cu toate mâinile implicate. Nu mi se va suge pula în Malibu, dar nu voi avea de-a face cu Delilah. Îmi aduc hainele, lenjeria și calculatorul. Îmi imaginez că Harvey explică unui nou tip că acest apartament este blestemat. Prima fată a decolat, și-a lăsat mobila. Următorul tip, într-o zi a fost aici, iar a doua zi era pe pastile (se spune) și apoi puf, a plecat. Totuși, nu pot să par prea disperat; scot câteva perechi de blugi.

Afară, mă uit după Tesla lui Love, dar nu-i aici. Aud

un claxon și e mai jos, pe stradă, fluturându-și mâna dintr-un Ferrari. Mă duc la ea și zâmbește când urc. Nu e supărată că am făcut-o să aștepte în dimineața asta din cauza *chestii de la lucru*. Ea nu vede problema așa.

— Știu că ai o viață, spune ea. Eram în zonă. A trebuit să trimit un milion de e-mailuri în această dimineață, crede-mă. Înțeleg. Ai terminat ce căcaturi aveai de făcut?

— Da, spun eu.

— Bun, spune. Atunci te poți concentra pe acest mix de la Pantry pe care l-am făcut pentru tine.

Începe cu Charles Mingus și mă simt ca un copil din Fresh Air pe drumul său din ghetou când trecem de Hollywood Lawns și mergem spre Malibu. Îi scriu un mesaj lui Calvin: *Am nevoie de câteva zile. Mă simt ca naiba. Îmi pare rău că am fost un rahat mai devreme. Delilah, ugh. Știi șmecheria. Oricum trebuie să plec puțin. Anunță-mă dacă se întâmplă ceva cu GFT. Țin pumnii, C băiatu. Vorbim în câteva zile.*

În New York, când conduceam o librărie, dacă cineva mi-ar fi vorbit așa, ar fi fost concediat. În LA, îi dau jet șefului printr-un mesaj și primesc în schimb: *Omule, cred că am fumat prea multă iarbă, whoa, pace, vorbim.*

Viața este atât de ușoară în LA, iar Love îmi spune să aștept în timp ce ne îndreptăm spre 101. Sute de mașini înfundă arterele și asta îmi amintește de sketch-ul SNL unde ăia vorbesc despre 101 și 405. Nu îmi pot imagina cum e să crești în această nebunie, printre mașini.

Sună mama lui Love și eu mă uit la pozele cu Love de pe Facebook. Stă mult la plajă, dar nu postează fotografii cu ea din cap până-n picioare. Bea, dar niciodată nu pare a fi beată. Cred că m-am înșelat în această dimineață. Cred că poate asta *este* ziua mea norocoasă.

23

OAMENII care dau mii de dolari pentru a se îmbarca pe Glamorous Germ (aka nave de croazieră) încearcă să îmbrățișeze o filozofie despre viață: ideea că este importantă călătoria, nu destinația, astfel încât bine ai face *să te bucuri mai mult de plimbare*. Întotdeauna mi-a fost greu să accept această filozofie. Sunt orientat spre rezultate. Am pus multă presiune pe mine pentru a fi un membru productiv al societății. Chiar și acum, fac tot ce pot. Păstrez o mână în vaginul lui Love și o mână pe telefonul meu. Sunt un multitasker. Nu lenevesc.

În timp ce Love conduce, îmi revizuiesc realizările. Datorită mie, compania lui Benji, Home Soda, a fost închisă. Datorită mie, nici o editură nu va irosi cerneală electronică ca să refuze poveștile lui Guinevere Beck și, datorită mie, cineva mai merituos are slujba lui Peach Salinger. Datorită mie, dr. Nicky Angevine nu mai practică și nu mai este autorizat să manipuleze pacienții să i-o sugă. Datorită mie, emisiunea lui Henderson nu continuă și într-o bună zi acest moment va fi amintit ca sfârșitul inițial al epocii narcisismului în America. Datorită mie, domnul Mooney a fost inspirat să plece și el. E în Pompano Beach, fericit în draci, și i-o trage unei parașute pe nume Eileen.

Merit și eu, de asemenea, o vacanță. Am făcut tot acest

drum până aici și, când vântul îmi arde obrajii și mă trage de păr și pe măsură ce ne apropiem de ocean, hotărăsc că acesta este drumul departe de tot răul, de Amy, de urmărirea auto-distructivă în care am pornit, de paranoia și minciunile mele. Totul cu Love este bun și tot ce e rău a rămas în trecut. Mă uit pe fereastră și renunț la Amy. O las să cadă de pe o scară într-un jgheab sau să se spânzure cu o bandă pentru sport. Am lucruri mai bune de făcut cu timpul meu. Las jos telefonul.

— În sfârșit! spune Love. Începusem să mă îngrijorez că-ți vor sări ochii din cap de la atâta uitat în chestia aia!

— Știu, spun eu. A trebuit să rezolv ceva de la lucru. Dar dă-o naibii! Acum o să fiu aici, gata.

Ea râde.

— Îmi place acest plan.

— Îmi place acest peisaj, spun eu.

— Atât de frumos, nu? Îmi place Pacificul. Ai mai fost aici, nu-i așa?

— Nu încă.

— Ce? strigă ea. Stai, stai , stai. Acesta este primul tău contact cu Oceanul Pacific?

Recunosc că are dreptate și îmi place modul în care Love este ca iubirea în persoană, fără limite la entuziasm. Prima dată aici pentru mine devine prima dată aici și pentru ea și e nebună de bucurie, în timp ce virează pe banda stângă, călcând-o și blocând traficul pentru a se înghesui într-un spațiu mic.

— Credeam că mergem la părinții tăi acasă.

— Vom merge după, spune ea.

— După ce?

— După ce îți bagi degetele de la picioare în Pacific, bineînțeles!

Deschide mașina și își scoate tricoul micuț.

— Ne întrecem, spune ea și eu am crezut tot timpul, întreaga mea viață, că albii excitați în costume de baie care se întrec spre apă se întâlnesc în filme și în videoclipurile lui Don Henley. O las să câștige și, când ajung acolo, îmi ia mâna în a ei și mă trage aproape pentru un sărut.

— Închide ochii, îmi cere.

O iau de mână și închid ochii și nu e ca și cum aș fi un copil sărac de la o fermă din Nebraska. Am mai fost în ocean. Dar niciodată așa. Întinderea de la țărm este atât de mare. Valurile sunt gălăgioase. Algele marine sunt supradimensionate, ca oceanul în sine. Apoi vine un val care ne lovește și o iau în brațe și trec prin zidul de apă albă în profunzimea lui.

— Ai fost în Maldive? întreabă ea, când revenim la suprafață.

— Nu face asta, zic.

Se uită la mine. Își șterge gura.

— Ce să nu fac?

— Știi că nu am fost în Maldive, spun eu. Deci nu mă întreba dacă am fost în Maldive.

— Cum să știu că nu ai fost niciodată în Maldive? întreabă fără să fie sarcastică.

Love Quinn trebuie să fie femeia cea mai puțin plină de prejudecăți. Înoată spre mine și mă îmbrățișează înainte de a mă conduce spre țărm. Are prosoape în portbagaj – oamenii bogați sunt întotdeauna gata să intre în apă? – și pune un nou playlist de la Pantry. Primul cântec este *Make Me Lose Control* de Eric Carmen. Îi spun că îmi place piesa asta și spune că știe. Spune că a luat câteva dintre cântecele mele și câteva dintre ale ei și a făcut o matrioșkă muzicală infinită. Nu știu ce înseamnă asta,

dar ea îmi explică modul cum fiecare cântec menționează alte cântece.

— Aha, deci după ăsta vin *Be My Baby* și *Back in My Arms Again*, zic.

Aprobă din cap.

— Chiar ești *Profesorul*.

Aș vrea să continuăm drumul spre nord, penetrând vara, departe de Amy, de Henderson, de la Delilah, de LA. Dar apoi semnalizează de întoarcere și iese de pe autostradă și ne îndreptăm de pe un drum murdar către un alt drum murdar, până când ne apropiem de o poartă. Suspendat deasupra este un semn de aramă în formă de semilună: *The Aisles*.

— Casa ta are un nume?

Râde.

— Știi că îmi place să dau nume la orice.

Love zâmbește într-o cameră și porțile se deschid și îl aud pe Elvis – *Never Been to Spain* – și fir-ar a dracului, wow. Drumul este pavat cu iarbă neuniformă și scoici și nisip alb care trebuie să fi fost expediate din Bermuda și este umbrită de copertine de copaci de care nu găsești la Hollywood. Ne distrăm, trecând pe lângă mașini Maybach și pe Ferrari.

— Părinții tăi organizează o petrecere? întreb.

— Nu chiar, spune Love când își dă buzele cu luciu. Forty apare în episodul de diseară al *True Detective*, așa că părinții mei au adunat toată familia pentru a ne uita cu toții în camera media.

— El e actor?

— Vreau să zic că nu chiar actor-actor, spune ea. Nu lucrează atât de mult. Doar din când în când. Cred că el și Milo au un prieten care face muzica pentru film și așa

l-au băgat și pe el? Nu știu.

Oftează și pune deoparte luciul. Nu pot ține pasul și nu încerc să țin pasul. Mă bate peste picior.

— Nu fi atât de emoționat.

— Nu sunt emoționat, îi răspund.

Dar sunt. Știu să-mi fac griji despre a fi trădat de Amy Adam sau judecat de poliție. Nu știu cum să-mi fac griji despre faptul că sunt un librar ajuns pe o moșie.

— Nu ai de ce să-ți faci griji, mă asigură Love. Toată lumea te iubește deja.

O fetiță cu picioarele goale, cu gulerul desfăcut, urmărește un băiat desculț care nu va lucra niciodată în comerțul cu amănuntul și nu va trebui să se preocupe de șomaj. Am intrat într-o Lume a Albilor Bogați a lui Rob Reiner și nu cred că am văzut copii de când eram în New York. Ceea ce mă lovește mai mult este siguranța. În New York, ești constant vulnerabil. Ar putea fi întotdeauna un psihopat în metrou, pe scările de incendiu, în întunericul apropiat. Am avut parte serios de patroni bolnavi mintal, potențial violenți în magazin. Apartamentul meu de la Hollywood este la primul etaj, are bare la fereastră și merg pe jos la și de la serviciu. Intru în Uber și Lyft lângă șoferi pe care nu-i cunosc și care pot fi nebuni. Dar aici este totul atât de sigur și îmi va lua o vreme să mă obișnuiesc cu ea, cu absența totală a infractorilor.

Tragem pe un dig de nisip și ea lasă cheile în contact. Îmi ofer ajutorul pentru a căra bagajele, dar ea spune că *ajutoarele pot face asta* și îmi ia mâna și mă conduce pe o alee care a fost amenajată la perfecțiune pentru a face să pară că Dumnezeu și vântul au făcut acest lucru când, de fapt, au fost niște meșteri mexicani.

Suntem mai aproape de apă, luminoasă și albastră,

imposibil de aproape, chiar dincolo de iarba de pe terenul de tenis verde și strălucitor, iar Love îmi spune despre *The Aisles*. Există patru case pe proprietate, un teren de tenis pe iarbă, un teren de tenis pe zgură lângă poarta principală și două piscine. Există o clădire care adăpostește bărcile și văd Donzi-ul tatălui lui Love, despre care mi-a spus, și vreau să conduc chestia aia. Voi conduce chestia aia! Au o plajă privată și o magazie care pare să fie făcută din turtă dulce. Pe semnul de pe acoperișul de stuf scrie MINI PANTRY.

— Mini Pantry? întreb.

— Nu e nimic mini pe aici.

Îmi strânge testiculele și începe să mi-o frece cu mâna chiar aici, la aproximativ 15 metri distanță de locul unde copiii au instalat un stand cu limonadă. Se lasă în jos și mă pipăie și poate că acum mi-o suge. Am putea fi prinși în orice secundă. Spun asta și ea zâmbește, Cheshire.

Love mă strânge și îmi cuprinde coaiele și eu sunt lutul ei, mă lucrează cu degetele și fața ei este atât de aproape. I-am pus o mână pe cap, dar nu împing. Nu voi împinge. Voi accepta laba, dar mâinile mă fac să-i vreau gura și eu împing doar un pic și ea îmi ia deoparte mâna și deschide gura. Da. Da. Pe terenul de tenis cineva strigă „Out!" Îmi linge degetele și palma în loc să-mi lingă pula și duce apoi mâna umedă înapoi la penisul meu și eu termin. Își șterge mâinile pe o frunză de palmier și îmi trag șortul.

— Ești bine? Pari puțin încordat, spune.

Aprob dând din cap.

— Bineînțeles că sunt. Eram doar îngrijorat de copiii aceia.

— Ei bine, chiar dacă au văzut ceva, trebuie să crească cândva, nu?

Nu-i de mirare că Forty îmi spune *Old Sport*. Locul ăsta este *The Great Gatsby*, nou și îmbunătățit. Paul Simon cântă; numai că este omul Paul Simon pe bune. Stă pe un scaun de pe gazon și zdrăngăne la chitară pentru Barry Stein și Forty, o privelişte ciudată în multe feluri, trei bărbați, o chitară și nici urmă de Garfunkel.

— Barry Stein îl cunoaște, explică Love. Barry Stein știe pe toată lumea. Cred că de aceea îl suportă părinții mei.

— Ce vrei să spui?

Îmi spune că Barry Stein este un fel de mare dobitoc, dar părinților ei le plac filmele lui. Tatăl ei își dorește să fi lucrat în industrie, dar nu investesc în filme deoarece e prea riscant.

Una dintre cele un milion de servitoare care alcătuiesc personalul apare cu o tavă de limonadă cu vodcă în borcane, iar Forty apucă rapid două. Îi oferă unul lui Barry Stein, care îl refuză, iar Paul Simon spune și el nu. Nimeni nu vrea să bea cu Forty şi Love oftează.

— Mi-aș dori ca Forty să priceapă odată. Întotdeauna crede că Barry va produce una dintre poveștile noastre. Și asta nu se va întâmpla.

— De ce nu? o întreb.

Ea râde.

— Că-s de căcat.

Îmi place că Love nu se condamnă și nu se supraliciteaz. Ceea ce nu-mi place este cum îmi trage capul spre al ei și ridică iPhone-ul.

— Selfie-ul de după-amiază, zâmbește. Hashtag: vara cu Love.

Zâmbesc.

— *Cheese*!

24

PAUL SIMON a plecat cât ne-am instalat noi în apartamentele de sus, din casa principală, iar eu nu-s obișnuit cu lucrurile acestea, cu nimic.

— Unde e baia? o întreb pe Love.

— Sunt câteva în cabană și altele în casa principală, dar eu le ador pe cele din casa albastră, spune ea.

Încerc să nu par atât de uluit, dar uneori diferența este prea mare. Ușile franțuzești ale casei albastre sunt deschise, iar baia este drept înainte și e de dimensiunea unui apartament studio. O pisică tigrată grasă miaună și iese.

Pot încerca, dar nu voi fi niciodată în largul meu aici. Mă uit afară și o urmăresc pe Dottie care-l îmbrățișează pe Pierce Brosnan, în pula mea. Un copil gras se scobește în nas. Închid ușa și mă așez pe toaletă. Când eram copil, mama mă lăsa la Key Foods. La propriu, se debarasa de mine acolo. Spunea că ne jucăm de-a v-ați ascunselea și că eu știam că nu asta făceam, dar mă prefăceam. Mă ascundeam în baie sau mă strecuram sus, unde plăteau oameni să se uite după cei care furau, ca la un *Casino* de ghetou. Managerii mă cunoșteau cu toții. O cunoșteau pe mama. Nu chemau poliția din cauza ei. Managerul drăguț îmi pregătea mâncarea preferată, On-Cor Veal Parmigiana.

În cele din urmă, mama mea se întorcea și mă lovea cu putere peste față și țipa să nu mai fug și să nu mai fac căcaturi. Promiteam să fiu băiat bun, iar oamenii care lucrau la magazin intrau și ei în joc.

Trag apa și mă spăl pe față cu apă rece. Ies din baie și „ajutoarele" (cuvântul folosit de Love, nu de mine) se învârt în pantaloni scurți de Bermuda: *pot să vă ajut, vă aduc ceva*? Love s-a schimbat în haine albe, de tenis, și acum se află pe terasa din curte. Forty îmi face cu mâna și îmi dă o *caipirinha*. Milo este acum și aici. Vorbește cu Love, făcând-o să râdă. Barry Stein privește la fusta lui Love. Nenorocit.

Forty scutură din cap.

— Ți-am spus să nu-ți faci griji în legătură cu asta.

— Ce-i Wianno? întreb eu dând din cap spre Milo și tricoul lui tâmpit.

— Clubul Wianno, spune el. Și, *Old Sport*, îți promit că nu există nimic pentru care să-ți faci griji acolo.

— Unde e Wianno?

Forty suspină.

— Nu e nicăieri. Bate din palme. Deci ai idei pentru filme, Profesore?

— Nu chiar, răspund.

Îl privesc pe Milo, cu părul lui blond pe brațe, dinții albi ca de reclamă la Chiclet. Violența din mine seamănă cu campania de marketing pentru Carl Jr., modul în care se schimbă semnele atunci când au un nou burger cu jalapeño de promovat. În loc să o omor pe Amy, vreau să-l omor pe Milo.

Forty zdrobește un cub de gheață.

— Oh, haide, spune. Trebuie să ai măcar o idee. Toată lumea are una. Care e ultimul lucru fain pe care l-ai văzut?

— Nimic, răspund. Tipul pentru care lucrez mă obligă întotdeauna să mă uit la toate prostiile astea gen *Funny or Die*.

— Ai produs vreodată ceva? întrebă Forty.

— Nu, spun, și ar fi inadecvat din punct de vedere social să îl trag pe Milo de tricou până în apă și să-l înec.

În schimb, intru în joc. Îi spun Forty despre o idee pe care o am, un show unde ai arăta acea parte din *Love Actually* unde Liam Neeson îi spune copilului vitreg că au nevoie de Kate și Leo.

— Și apoi, spun, sperând că Love mă aude, că îl va lăsa pe Milo ca să vadă ce ratează. Apoi, ei se află pe canapea, doar că în loc să arate scena din *Titanic*, apare scena din *Revolutionary Road,* unde Kate și Leo se fut în bucătărie.

Forty chicotește.

Love nu observă.

— E genial. *Old Sport*, trebuie să faci asta.

Forty caută din priviri să vadă dacă Barry Stein a ascultat, dar nu a făcut-o. Ridică din umeri. — E ceva ce cred că ar fi amuzant.

— Trebuie să te gândești, e amuzant, *Old Sport*.

Și apoi Forty trebuie să meargă *să dea niște telefoane* și pleacă. Love vine și se așază în poala mea.

— Te distrezi?

— Da, spun eu, și așa e.

Cu Love în poală, sunt mai liniștită. Îmi place aici, acum, când nu vorbește cu Milo. Lumina din Malibu are o putere pe care nu o poți cumpăra pe Instagram. Toată lumea pare mai vie decât la Chateau, mai clară și totuși mai granulată. Aisles nu este o casă; este un sat și mă întreb dacă vreunul dintre cei care lucrează la Pantry știu despre acest loc și dacă vor să se adune cu toții și să dea

năvală pe porți. Mi-i pot imagina pe toți strigând, NU VREM IUBIRE – NOUĂ SĂ NE DAȚI BANI!

Dottie spune că trebuie să ne pregătim pentru cină și nu mi-am dat seama că trece timpul. Love spune că are loc în Malibu.

— Creier prăjit.

Forty se întorce cu un iPad în mână.

— Ia te uită, *Old Sport*, spune el.

Și e ca și cum s-a întrupat Calvin alături. Recunosc logo-ul *Funny or Die* și eu mă încrunt, dar Forty promite că e o bijuterie. Titlurile se rotesc, urmate de Liam Neeson și fiul din *Love Actually*, iar ritmul inimii mele accelerează – asta e ideea mea –, ei sunt pe canapea, uitându-se la Kate și Leo în *Revolutionary Road* – ideea mea! – și ecranul se face negru și văd cuvinte care îmi plac, cuvintele care au mult sens împreună, așa cum oamenii cu o căsnicie fericită arată bine împreună:

Scris și regizat de Joe Goldberg

Love râde și bate din palme și îl îmbrățișez pe Forty, îi strâng mâna și îi mulțumesc, dar el îmi spune să nu-i mulțumesc lui.

— Meritul e al tău, *Old Sport*!

— Dar nu am făcut nimic, protestez. Doar am avut doar o idee.

— Rahat, spune. Ai avut o încheiere. Toată lumea are un început, dar tu ești tipul care știa cum s-a terminat.

Îi înmânează filmul *meu* lui Barry Stein. O viață nouă este posibilă pentru mine și văd cum se poate să ajungi să fii infectat de aspirații. S-ar putea să fiu descoperit ca Mark Wahlberg în *Boogie Nights* înainte să-și bage pula în tot. Dar Barry Stein îmi spune că videoclipul meu este *drăguț*. Fierb. Odată, în New York, eram...

Diferit, sexy

Și în Malibu, conform acestui nenorocit bătrân, un furnizor de comedii romantice de hockey prefabricate și datate, sunt

Drăguț.

Îmi omoară toată bucuria. Conversația se îndepărtează de *filmul meu*. Barry Stein își scoate o țigară, apoi îi dă câte una lui Ray, lui Forty și lui Milo. Mie nu îmi oferă una. Forty își scoate frunze de mentă dintre dinți și își trece mâinile prin păr. E rănit; nici lui nu i-a plăcut acel *drăguț*.

— Deci, am ideea asta, spune Forty, iar Barry spune că trebuie să se ducă la toaletă, iar Milo trebuie să-și găsească crema de protecție solară și Love trebuie să o ajute pe mama ei.

Mă uit la Forty.

— *Drăguț*, un căcat.

Forty zâmbește.

— Gând la gând, *Old Sport*, gând la gând.

Începe să-mi spună despre scenariul la care lucrează și vreau să cred în noi și vreau să cred că acesta este începutul a ceva. Dar ideea lui Forty este groaznică. În modul nerecuperabil de *poate-are-nevoie-de-psiholog*, când știi că nu există nici o posibilitate ca el să aibă succes ca povestitor. Love avea dreptate când a spus că ideile lor sunt groaznice. Această „idee" se numește *Al treilea geamăn*.

— Nu eu și Love, spune. Doi tipi, identici, ambii au tatuaje pe dosul palmelor de când erau mici și mama lor nu îi putea diferenția.

Este un lucru special ce are loc atunci când cineva care nu poate spune o poveste încearcă totuși. Mai întâi, gemenii au vreo 20 de ani și sunt în Los Angeles și apoi îmi

descrie o scenă de pe o stradă întunecată din New York.

— Și atunci intră titlul, bum! strigă el. *Al treilea geamăn.*

Oh, Doamne, abia a început. Love și Milo se îndreaptă spre terenurile de tenis și eu sunt în locul potrivit, în locul nepotrivit.

— Cred că te referi la tripleți, spun eu. Nu pot fi trei gemeni, dar pot fi tripleți.

— Dar asta strică toată povestea, oftează.

Își trece mâinile prin păr și cumva scenariul merge mai departe și suntem în Vegas și *The Hangover* intră în *Casino*-ul lui Scorsese.

— Știi ce zic, *Old Sport*?

Nu e de mirare că Forty nu a vândut vreodată un scenariu. Mă uit la iPad, unde are desene și notițe. Nu toți oamenii dezorganizați sunt genii. Unii sunt doar dezorganizați. Mi se frânge inima.

— Vegas, spun eu. Cine se căsătorește?

Se ridică. Mugește.

— Uite că știi! Creier! Instincte! Profesore Old Sport!

Se uită în jur pentru a vedea dacă Barry Stein îl urmărește și Barry Stein tot nu-l bagă în seamă. În curte, Love îi permite lui Milo să bea din sticla ei de apă. Forty continuă să vorbească și cel de-al treilea geamăn iese de nicăieri, din deșert, pentru a ucide pe geamănul care conduce spre Vegas, încercând să salveze viața fratelui său și apoi ne ducem iar înapoi. Forty a uitat o *scenă critică*.

— Joe, spune Forty. Imaginează-ți asta. Cel de-al treilea geamăn – ZI-LE, DRACULUI, TRIPLEȚI – se scufundă într-o piscină și rămânem împreună cu el cât se uită la strălucirea de deasupra, la petrecerea de la piscină, iar muzica vine de pe o casetă.

— Am crezut că acțiunea filmului e stabilită în prezent.

Nu ratează o secundă.

— Uneori, spune el. Și de alteori suntem în viitor. Sau în anii șaptezeci. Este o narațiune neliniară.

Love șoptește ceva în urechea lui Milo.

— Deci cel de-al treilea geamăn iese din piscină renăscut. Și atunci devine înfricoșător. Ești pregătit pentru asta?

Dottie sună dintr-un clopoțel și Love îmi face cu mâna să vin, dar nu mă așteaptă când Milo o invită înăuntru. Îi spun Forty că ar trebui să o urmăm și el se uită la mine.

— Tipule, spune el. M-au scos.

Ridic din sprâncene.

— Nu ești în episod?

— Mama dă o petrecere, spune el. Toată lumea e în extaz. Se vor uita, vor crede că m-au ratat. Toată lumea câștigă. Adică m-am pregătit, am citit, aș fi putut fi extraordinar, dar e la fel de bine și așa. Primul impresar pe care l-am avut m-a avertizat. Ca scenarist, poți să îți fuți toată munca dacă și joci.

Dottie sună iar din clopoțel și Forty promite că intrăm și noi în *două minute*. Spune că trebuie să fugim pentru a lua o rețetă pentru mine și Dottie zice că putem trimite pe cineva să facă asta și Forty spune că sunt niște pastile noi și Dottie oftează.

— Să veniți repede, băieți.

Forty și cu mine mergem pe malul digului, unde toate mașinile stau împrăștiate ca niște paraziți. Forty face *eenie meenie minie mo* și se decide să ia Spyder-ul.

— Unde mergem? întreb.

Ia cheile și turează motorul.

— Mexic, *Old Sport. Meh. Hee. Ko.*

Plecăm.

25

DESIGUR, Forty a folosit o hiperbolă și nu mergem, de fapt, în Mexic. Plecăm de la un paradis cu canapé și taco de pește și *caipirinhas* pentru a merge la Taco Pula Mea Bell.

Îmi imaginez că toată lumea de la Aisles este camera media. Sper că Love nu stă în poala lui Milo și de ce trebuie să existe întotdeauna un Benji, un Henderson, un Milo? Milo va fi o problemă și atunci când îl caut pe Google găsesc un șir de lucruri iritante, premii pentru scenarii, contribuții la Vanity Fair, statutul său de licență eligibil din *Nylon*. Urăsc să știu că Milo *a dat lovitura* la Hollywood și oricine ar spune că nu e gelos, minte. Tragem la Taco Bell și Love îmi trimite un mesaj: *Ești pe drum înapoi*?

Îi citesc cu voce tare și lui Forty.

— Spune-i că am dat de trafic pe plajă.

Mă uit la drumul liber.

— Serios?

— Ai dreptate, spune el. Spune-i că sunt un nenorocit. Va ști ce înseamnă asta.

— Forty, spun eu. Poate că ar trebui să îi scrii tu.

— Eu conduc, spune în timp ce trage pe dreapta și oprește motorul.

— Serios, spune-i că sunt un nenorocit. Știe ce înseamnă asta. E în regulă, Old Sport.

Așa că îi spun lui Love că Forty este un tâmpit și ea scrie înapoi *ughghhghhhghg* și spune că ne va acoperi ea și ieșim din Spyder și mergem prin parcare spre Taco Pula Mea Bell. Înăuntru, stăm într-un separeu, iar Forty îmi povestește despre celălalt scenariu, *Dezastrul*.

— A fost pe lista Blacker, spune. Este o listă mai secretă decât lista Black.

Mă uit la el.

— Ce e lista Black?

Râde.

— Cele mai bune scenarii nefolosite din oraș, spune el. Și pe lista Blacker sunt scenariile și mai bune. Doar vreo zece producători primesc lista Blacker și *Dezastrul* e acolo.

— Mișto, spun, și mă întreb dacă învățătorii din LA încearcă vreodată să insufle modestie copiilor lor.

Forty îmi povestește că *Dezastrul* este despre răpire.

— Wow, spun eu. Și eu am lucrat și la o poveste despre răpire.

— Fără Shinola? întreabă.

Încearcă atât de mult, tot timpul.

Îi spun că ar trebui să ne citim unul altuia lucrările și el spune că ideea asta e epică și îmi redirecționează *Dezastrul* și *Al treilea geamăn*. Mă uit prin propriile povestiri din telefonul meu, cele pe cele pe care le scriu când nu pot să dorm, când mă gândesc la ea, despre ce mama dracului s-a întâmplat, când fac ca Alvy Singer și încerc să corectez totul cu imaginația. Îi spun lui Forty una dintre poveștile mele preferate cu Amy, în care spun cum vom pleca împreună și vom folosi nume false. Doar că,

în această versiune, o prind în cușcă în timp ce fură cărțile. O închid acolo și o forțez să devină sclava mea.

În cele din urmă se reîndrăgostește de mine și continuăm să folosim acele nume false. Devenim prieteni cu oamenii pe care i-am furat în Little Compton, Noah & Pearl & Harry & Liam. Forty îl numește Sindrom Stockholm, dar se înșală; ea *spera* să fie prinsă.

— Ah, spune el. Fată obraznică. Fain, din nou.

De aceea le place oamenilor să scrie. Vizitezi prieteni vechi fără a fi nevoie să intri pe Facebook și să vezi ce mai fac și să te preocupi cu ceea ce idioții au numit FOMO[7]. Le transformi în ce vrei tu să fie, în oamenii care ar putea fi dacă ar fi mai curajoși, mai inteligenți.

— Cum se numește acest scenariu? întreabă el.

— *Falșii*, îi spun. Dar în acest moment este mai mult o descriere a unei povești decât o poveste. N-am totul gândit.

— Fiecare poveste începe ca o poveste, spune el, ca și cum acest lucru ar avea sens.

Hollywood. Îmi cere să mă uit pe *Dezastrul*.

— Minți uriașe, spune. *Dezastrul* seamănă foarte mult cu *Falșii*.

— Vrei să-l citesc acum?

— Trimite-mi *Falșii* tăi, zice. Scoate o pastilă. Nu mă grăbesc să mă întorc la nenorocitul de Aisles. Crede-mă, nu pierdem nimic.

— Bueno, spun, pentru că asta ar spune un scriitor de succes din Los Angeles, cum ar fi Milo.

Citim. Amândoi suntem de acord că lucrările noastre

---

7. *Fear Of Missing Out*, stres mental și emoțional cauzat de frica de a rata un eveniment, o oportunitate (n.tr.)

sunt de geniu. Forty e dat pe spate de viziunea mea în *Falșii* și eu îi dau înapoi aceeași replică. Pretind că sunt impresionat de structura *Dezastrului*, chiar dacă *Dezastrul* este un nonsens incoerent.

Și atunci știu că am aspirații. Nimic bun nu poate veni din ele. Știam asta înainte să mă mut aici. Deja am încălcat sfatul domnului Mooney. Nu-mi suge nimeni pula. Am futut o actriță. Am înotat într-o piscină. Dar știu, de asemenea, și modul în care s-a simțit să văd cuvintele acelea pe ecranul iPad-ului lui Forty: *Scris și regizat de Joe Goldberg*.

Am nevoie de Forty pentru a pune piciorul în prag și a-i arăta lui Milo cum se face. Sigur că am nevoie de mai mult decât de un film *Funny or Die* pentru a-l pune la locul lui pe acel nenorocit pompos și am citit suficiente manuale de actorie pentru a ști că nu ajungi nicăieri aici decât dacă știi pe cineva. Și acum da, știu pe cineva. Îl știu pe Forty Quinn. Îi spun că putem combina *Dezastrul* cu *Falșii* și ochii îi ies din orbite.

— Super scenariu, spune el. Morții lui, da. Avem tot ce ne trebuie.

— Să o facem, proclam.

— Ar trebui să ne anunțăm impresarii? întreabă.

În loc să recunosc că nu am un impresar, îi spun că ar trebui să așteptăm.

— Să ne asigurăm întâi că avem ceva grozav, spun eu. Avem dreptul la o singură lovitură aici.

Mă plesnește peste spate.

— Mișcare înțeleaptă, Profesore.

Suntem de acord să așteptăm până când scenariile se vor afla în cuptor până să spunem cuiva, lui Love, impresarilor, oricui, tuturor. Nu vreau să-i spună nimeni

lui Milo că încerc să fac ceva. Vreau să-i spună că *am făcut* ceva, în pula mea. De asemenea, Hollywood-ul este prost, așa că dacă scenariile noastre nu se vor vinde, atunci va fi ca și când nu am eșuat.

Forty mă plesnește iar peste spate și ne îndreptăm spre tejghea.

— Parafăm afacerea cu o masă, spune el, și eu iau din meniu: Doritos Locos tacos, gorditas, ceva numit quesarito, care nu a fost făcut de o abuela în Mexico, ci de un om de știință corporatist în mijlocul Americii.

Forty începe să vorbească despre *chalupa* cu cel de la casă. Apoi intrăm în bucătărie, ca să mă prezinte unui *amigo supremo*, Chef Eduardo. Forty comandă o tonă de mâncăruri – *dos* porții de cartofi și *tres gorditas*, un burrito de vită în cinci straturi și tot sosul picant pe care-l puteți pune. Cât așteptăm nota, bagă mâna în buzunar și scoate un teanc de bani și trăiesc, oficial, în *Less Than Zero*.

Tipul de la tejghea zâmbește.

— 39 de dolari și 82 de cenți face.

— Merci, frate, răspunde Forty. Nu uita de sosul nostru picant, fluieră. Eduardo!, strigă. Trebuie să pui un borcan pentru bacșiș aici. Altfel cum să las bacșiș la băieți?

Eduardo râde.

— Sunteți amuzant, domnule Forty.

Probabil că Eduardo este cea mai apropiată chestie de noțiunea de prieten adevărat pe care-l are Forty, iar Forty scoate o bancnotă de o sută de dolari și o mototolește și se preface că strănută și o aruncă peste tejghea. Tipul de la casă a mai văzut manevra asta înainte și râde și spune ceea ce a spus Eduardo, ceea ce lui Forty îi place să audă:

— Mulțumesc, domnule Forty.

Forty dă din cap și ne întoarcem la separeul nostru și

tratăm *Al treilea geamăn* de parcă s-ar putea face, chiar dacă îi ucid ideile și o recreez totul de la zero.

— Ducem acțiunea în deșert, spun. Cel de-al treilea geamăn este un interlop care apare și o fute toată faza gemenilor.

Forty dă din cap, prins total. Poți să îți dai seama cu ușurință că oscilează încoace și încolo cu gândul că Milo sau el însuși ar al treilea geamăn și brusc sunt atât de fericit că am fost singur la părinți.

— Acum, gemenii își au viața pusă la punct, dar acest nenorocit se amestecă în toate, continui. Le fute femeile și le strică treburile la slujbă, și totul e dat dracului pentru că el îi trădează pe ambii gemeni și se pare că nu erau atât de apropiați pe cât credeau că sunt.

— Ah, exclamă. Actul doi.

— Și apoi, în cele din urmă, gemenii găsesc o cale să aibă încredere unul în altul. Sunt siguri că sunt ei, originalii, așa că fac un plan și îl aduc pe cel de-al treilea geamăn în Vegas.

Forty bate în masă.

— Împușcături în Vegas. Îmi place.

— Dar nu ajung acolo, îi spun.

Idiot ce ești.

— Ies de pe drum și îl bat pe cel de-al treilea geamăn și-l lasă să moară.

— La dracu', spune el. Asta e macabru.

— Dar apoi, zâmbesc, ultima lovitură a filmului, filmat de sus, vedem că o mașină trage pe dreapta și un cadavru este aruncat pe marginea drumului.

Ochii lui Forty strălucesc.

— Cel de-al treilea geamăn i-a futut pe amândoi.

Dau din cap.

— Și uite-ți filmul.

Forty spune că acest lucru ar putea funcționa și rupe un pachet de sos picant și și-l toarnă în gură.

— Mai departe, spune. Dezastrul.

El crede că *Tarantino o întâlnește pe Nora Ephron într-o poveste clasică cu răpiri*, dar l-am citit și Forty nu e scriitor. Doar îi place să pună nume împreună. Bineînțeles că este o poveste care are loc în Vegas – Forty ar face orice să meargă în Vegas – dar personajele sunt împrăștiate peste tot și uneori răpitorul este tipul și uneori e tipa și se tot învârte în jurul cozii. (Droguri.) Dar pot rezolva asta; o să înlocuiesc totul cu *Falșii* mei.

Își pocnește maxilarul și se sprijină în spate, de scaun.

— Băi, băiatule, spune. Există un lucru la care nu m-am gândit.

— Ce? întreb.

— Putem face chestia aia cu ce se întâmplă în separeu rămâne în separeu?

— La dracu', da.

— Love s-a supărat ultima oară când am vorbit despre *Dezastrul*. Credea că e despre ea.

Acum ascult. Mă șterg la gură.

— De ce credea că e vorba despre ea?

Forty oftează și trage perdeaua. Îmi explică faptul că Love este o fată făcută pentru relații și că e incapabilă să fie singură, de aceea s-a căsătorit de tânără și, rapid după, s-a căsătorit din nou.

— Și apoi, după ce a murit doctorul... scutură din cap. Frate, era o epavă. Ca și cum s-ar fi îngrijorat că e toxică ea. Dacă nu e divorțată, e văduvă și tot ce vrea este să fie cu cineva.

Nu cred că e așa. Poate că a fost. Dar nu mai e.

— Aha.

— Oricum, spune el. A jurat că nu va mai ieși niciodată cu cineva dacă nu va dura pentru totdeauna. Așa că am glumit că, data viitoare când se întâlnește pe cineva, trebuie să-l legăm și să-l ținem la Aisles, ca să nu poată pleca, să nu poată face căcaturi, să nu poată să meargă la doctor și să afle că are cancer.

Râde.

— Oricum, asta este un fel de inspirație pentru *Dezastrul*.

— Wow, exclam.

El zâmbește.

— Te-ai căcat pe tine acum.

— În sens bun, spun eu.

Și este adevărat. Mă simt special. Love vâna ceva real și a găsit și acel ceva sunt eu și e devreme și absurd și ne cunoaștem doar de câteva zile, dar la dracu', se simte bine să fii dorit.

— Toate bune, din punctul meu de vedere, spun. Nu m-aș vedea curând cu altcineva decât cu Love, te vă rog să nu-i spui că am spus asta.

— Bineînțeles că nu, spune el. Niciodată n-aș face asta. Și vreau să spun că în ambele sensuri. Nu m-aș așeza niciodată la casa mea la treizeci de ani și nu i-aș spune lui Love că ți-am spus că ea vrea să se așeze la casa ei.

— Deci, Milo, spun insistând pe mâncărimea care nu poate fi scărpinată. Nu există nimic între ei? Adică, nimic recent?

Forty suspină.

— Totul este atât de plictisitor, spune el. Trebuie să o înțelegi pe sora mea. E ea profund, suprem, complet sexuală.

Dau din cap.

— Așa.

— Deci, dacă vrei să întrebi dacă s-au cuplat vreodată, evident, da, spune el. În est, acum o sută de ani, când eram copii. Dar te asigur, Old Sport, fata nu-l iubește pe băiat.

Se înclină în față și râgâie.

— Nu înțelege greșit lucrul ăsta, dar lui Love îi plac doar tipii care sunt duri pe margine, știi, care sunt pe partea greșită a pistei.

Nu pot să cred că oamenii folosesc încă expresia respectivă, dar înainte de a putea răspunde, Forty bate din palme.

— Înapoi la chestiile bune.

Însemnând afaceri, și-apoi spune că Planul B peste el este o nouă schiță din *Dezastrul* și ăsta e LA, unde toată lumea inventează de toate, dar îmi place ideea de a fi doar la un punct distanță de Brad Pitt.

Vine mâncarea și burrito miroase ca gorditas ca grătarul care are gust ca chalupa și nu știu de ce avem atât de multe lucruri diferite, când intenția lui Forty este să bage totul în sos picant, o căldură simplă și nesofisticată care înecă orice carne și brânză și legume au fost dezghețate și ambalate în aceste tortilla. Singura bucurie este că stăm cu fața spre Oceanul Pacific.

Forty mănâncă ca un orfan flămând, cu mușcături uriașe care îi fac obrajii să se umfle. Nu face niciodată contact vizual în timp ce descrie în detaliu bungalow-ul său de la Bellagio, darul său pentru jucat la păcănele, pasiunea sa pentru *moment* și adorația pe care o simte pentru anii '70. Este adevărat că majoritatea oamenilor nu doresc niciodată să accepte faptul că unii oameni s-au

născut la momentul nepotrivit. Lui Forty i-ar fi fost mai bine în anii șaptezeci, înainte de SIDA și Twitter, când poate i-ar fi fost de-ajuns să aibă jeanși mișto și o un dealer bun de cocaină și o ușoară asemănare cu *Hopper, Nicholson, DeVito, în pizda mă-sii*. Îmi pare foarte rău pentru Forty, pentru că fără o mașină a timpului, nu va fi niciodată fericit.

Terminăm să ne îndopăm și ieșim, ne îndreptăm spre Spyder. Forty nu pornește mașina.

— Iată care e chestia, Old Sport, spune. Deschide torpedoul și scoate un plic. Am întâlnit un foarte drăguț dealer de black jack săptămâna trecută. Coboară vocea. Eu sunt gata și am termenul-limită pentru a duce *Al treilea geamăn* la băieții mei de la Sony. Și nu pot să te țin pe loc din cauza slujbei pe care o ai.

Îmi dă plicul. E plin de bani.

— Sunt în regulă, spun eu.

Nu vreau caritatea lui.

— Nu este mare lucru, spune el. Sunt zece mii de care am și uitat, sincer.

A lăsat zece mii de dolari în torpedo. Oameni bogați. Oameni proști.

— Love se va întreba de unde au apărut banii, subliniez.

Dar are un răspuns pentru asta.

— Ai vândut cărți, spune el. Ești un om de afaceri nobil, cu o etică profesională admirabilă și o afacere solidă, un start-up. Ești, prin urmare, cel mai îndepărtat lucru din lume de un *oportunist*.

Am așteptat să folosească fraza și aveam să continui să lucrez oricum, pentru că nu sunt un vânător de comori, pula mea.

— Am înțeles, spun eu. Bine.

— Aruncă-mi pagini și eu îmi voi face treaba și le voi da o formă. Aducem copiii ăștia pe lume până la sfârșitul verii. Facem cărțile și le dăm când copiii se întorc la școală. Sună bine?

— Pot să încep imediat, spun eu.

Zâmbește. Suntem amândoi conștienți de faptul că acest parteneriat este puțin corupt. Dar ce uniune nu este în mod inerent inegală într-un fel? Nu cunosc cupluri perfecte, parteneri adevărați care împart totul în mod egal.

Îmi cere să-i dau o sticlă de codeină care e pe podea și este dezgustător aici, ambalaje de la Taco Bell și sticle murdare de Sprite, Fanta. Forty este praf – e dependent de droguri, trăind într-un trecut care nu a fost al lui, în primul rând. Când vom apărea în Variety, eu voi fi cel sexy, iar el va fi celălalt tip.

Bea Fanta cu medicamentul și pornește. S-ar putea să murim pe drumul spre *The Aisles*. Dar, de asemenea, s-ar putea să trăim. Cântăm împreună cu Eagles când luăm stânga brusc spre domeniul lor. Forty lovește frâna și coboară volumul.

— Un lucru, spune el. Părinții mei sunt quakeri când vine vorba despre jocurile mele. Ei numesc asta jocuri de noroc, de parcă aș fi o fetișcană dintr-o mănăstire din Pennsylvania care nu poate juca cărți. Deci, să nu menționăm de jocurile mele.

— S-a făcut, spun eu.

— Încă un lucru, spune, și urăsc când oamenii fac asta.

Își toarnă restul *amestecului* pe nisipul ierbos și îmi închipui veverițele drogate.

— Dacă-mi rănești sora, te omor.

Este pentru prima dată când îl respect. Tragem pe alee și jumătate dintre mașini au plecat. Am pierdut cea mai mare parte a petrecerii și Milo a adormit pe un șezlong și doarme urât – o altă victorie.

Forty merge la bungalow-ul lui și eu mă duc la Love. Dormitorul de la etaj este un vis, un loc cu dosu-n sus, cu o terasă umbrită. Love spune că au copiat-o dintr-o stațiune din Maui. Ies pentru că nu am stat niciodată pe iarbă pe cer și ea îmi cere să mă bag în pat.

— Forty a fost scos din *True Detective*. Mă miroase. Miroși ca un taco.

— Vinovat, recunosc.

— Este chiar minunat să te lași în voia faptelor, spune ea. Forty se cam supără atunci când e scos dintr-un film și simt că, dacă n-ai fi fost aici, aici ar fi putut să dispară în Vegas sau ceva de genul asta. Mulțumesc.

— E un băiat bun.

Mă sărută.

— Cred că are nevoie de o pauză, spune. Industria asta stupidă îl otrăvește și ar trebui să fie aici în această vară, fără să încerce să țină audiții pentru chestia aia care nici măcar nu e gata.

Îi strâng mâna.

— Deci hai să o facem. Hai să rămânem.

— Cum rămâne cu slujba ta? întrebă.

Îi spun că vând cărți mai valoroase pe cont propriu decât în magazin. Pot să-mi înființez o mică firmă și să mă arunc în asta. Love este încântată de mine și spune că pot împrumuta un vechi Prius pe care nimeni nu îl mai folosește, așa că pot să caut locații și să stochez mărfuri. Îmi place că ea crede că e o idee minunată și îmi place că nu folosește expresia de *vânzare de vechituri*. Mă sărută. Mă

îmbrățișează și acum trăiesc aici, în Malibu, îndrăgostit. Sezonul de vânătoare s-a terminat. Nu îmi voi face griji cu privire la Amy. Nu mă voi preocupa de Amy. Nu mă voi deprima. Acum e timpul să mă odihnesc. Asta faci atunci când găsești iubirea. Amy nu a putut. Eu pot. Eu sunt norocosul, nu ea.

26

DE DOUĂ SĂPTĂMÂNI îmi petrec vara cu Love și numai de un moment al zilei mă tem. Ora de tenis! Trebuie să înțelegi, trăiesc într-o lume de vis. Fiecare dimineață începe cu Love călărindu-mi pula. După ce ne-o tragem, îmi pun unul dintre tricourile noi pe care le-am cumpărat de la magazinele scumpe de pe Abbot Kinney, Veneția Americii, și mă duc la Intelligentsia și cumpăr cafea cu preț mult prea mare. Stau cu spatele la peretele acestui magazin de cafea în stil colosseum, așa de auster, atât de curat, atât de rece în stil californian încât nu vezi niciodată pe nimeni să zâmbească și ți se aruncă priviri obscene când comanzi cafea cu gheață.

Mă duc înainte și înapoi între lucrul la *Dezastrul* și *Al treilea geamăn* și apoi, în jurul prânzului, trimit cărți dacă am comenzi. Apoi, în fiecare zi la ora patru, îmi doresc ploaie ca să pot scăpa de ora de tenis! Sunt complet incapabil să joc tenis. Am lovitura prea puternică, iar mingile sar peste gard. Cu lovitura pe la spate nu reușesc să fac niciodată contact. Când apuc cu ambele mâini, îl fac pe Forty să-și pișe pantalonii lui de madras. Uneori Milo este aici, strigând să-ți slăbești strânsoarea, copile. Și uneori Love vine tocmai până în partea mea de teren de parcă aș fi un futut de copil.

Astăzi suntem doar eu și Love pentru că părinții ei au plecat în Europa, iar Forty și Milo se dau pe Donzi. Love îmi aruncă mingile și eu le ratez sau le trimit în China și în cele din urmă ne hotărâm să mergem pe plajă.

— Bine, spune ea când ajungem la apă. Vreau doar să spun că știu că urăști tenisul, dar nu l-ai urî atât de mult dacă ai încerca să te descurci mai bine. Și te iubesc, dar ești încăpățânat și nu am văzut niciodată pe cineva să refuze să-și îmbunătățească performanța la ceva. Trebuie să faci un pic efort.

Mă uit la ea. Am auzit toate astea. Are dreptate. Și îngropate acolo, în mijlocul frustrării ei serioase, erau trei cuvinte mici. Nu a vrut să spună asta. Vreau să spun că am simțit-o, dragostea adică, dar nici eu nu aș spune nici asta, nu așa devreme. Avem doar două săptămâni împreună. Și totuși, în două săptămâni am construit un lucru între noi, un pod, o stenogramă și nu am avut niciodată acest lucru cu nimeni. Amy și cu mine am avut sex și căldură. Beck a mișcat un morcov și eu am sărit după el. Dar Love și cu mine creștem morcovii, îi decojim și îi mâncăm împreună.

— Uite! strigă arătând către un delfin în ocean. Ai văzut?

— Da, spun eu. Îl văd. Și nu-ți face griji. Am pistol.

Izbucnește în râs și cade înapoi pe nisip și eu râd și ea se rostogolește pe o parte, chicotind și eu îi trag o palmă peste fund, i-o întorc, și doar de asta e nevoie cu Love, o glumă, o palmă la cur, iar ea se strecoară din fusta ei mică, urcându-se spre mine și trăgându-mă din pantalonii scurți și ținându-mi capul de temple și privindu-mă în ochi, de aproape.

— Ești surd? întreabă ea.

— Nu. Doar eram drăguț.

— Lasă, nu mai fi, spune.

— Bine. Te iubesc și eu, spun eu.

Mă sărută când intru în ea și suntem perfecți împreună și eu sunt tot mai bun la a o cunoaște și sunt convins că există un departament special în rai unde construiesc vagine și dacă ai noroc, așa ca mine, într-o zi se întâmplă să dai peste cel care a fost construit pentru tine. Îi spun asta când terminăm, când ne culcăm pe nisip.

— Ar trebui să scrii, spune ea. Uneori spui niște căcaturi ciudate foarte bune.

Vreau să-i spun că scriu, dar poate aștepta.

— Mulțumesc, spun. Poate că o voi face.

Mă ghiontește. Mă întorc spre ea. Ea zâmbește.

— Îți dai seama că tot trebuie să ne întoarcem pe teren, nu-i așa?

Da, vara cu Love este un vis. Pielea mea strălucește mulțumită produselor lui Henderson și a faptului că o fut pe Love. Scenariile mele încep să prindă o formă. Forty și cu mine ne întâlnim la Taco Bell la fiecare două zile pentru a vorbi despre „munca noastră". Citește, se agită și apoi îmi spune ce construiește.

Sunt cu adevărat mândru de mine însumi pentru că sunt într-o vacanță adevărată, în sfârșit. Nici nu poți spune că a scrie scenarii e muncă; îmi place prea mult. Sunt mai bun la tenis după marea prelegere a lui Love și aproape cred că este bine că nu-mi suge pula, pentru că dacă ar face-o, aș putea deveni atât de fericit că nu aș mai fi eu.

Corintenii au dreptate și dragostea este răbdătoare. Mergem să călărim și nu știu cum să călăresc un nenorocit de cal, așa că iar o luăm de la capăt, Love mă învață.

— Robert Redford este un cal pe care poți învăța

bine, spune ea.

— Robert Redford? întreb și aflu că mama ei a dat nume tuturor cailor.

Love spune că e un miracol că nu îi cheamă pe toți Robert Redford.

— Mama mea e cam obsedată de el, îmi explică.

Tropăim împreună și acum vrea să știe cum mi-am pierdut virginitatea și îi spun să îmi spună ea mai întâi.

— A fost cu Milo. Stăteam pe barca familiei sale și eram andocați la Wianno Club si noi trei, eu și Forty și Milo, obișnuiam să ne strecurăm afară și să furăm steagurile de pe terenul de golf.

De aceea poartă el întotdeauna tricourile acelea, Martha's Vineyard, cluburi de iahturi, tot numai cu roz și verde.

— Și apoi într-o noapte, Milo a zis, gen, hai să ne ascundem de Forty și să-l speriem. Și apoi, știi, a fost groaznic și a durut și am menționat că a durut?

Privește în sus și a găsit o modalitate de a procesa toată durerea din viața ei.

— Și apoi Forty și-a luat-o pentru că a furat toate steagurile.

Râde și, desigur, la toți trei se referă, colectiv, când spune că *și-au luat-o în acea noapte* și eu sunt atât de fericit am crescut sărac și că nu există nimic *atât de drăguț* în legătură cu maturizarea mea. Love mă lovește cu cotul.

— Eu ți-am arătat-o pe a mea, spune ea. E rândul tău.

— Ei bine, încep eu. Am luat cina la Chateau Marmont și era o chelneriță care a venit la mine cu o bucată de hârtie...

Mă plesnește.

— Nu e amuzant.

Ridică din umeri.

Ea mă mângâie pe picior.

— Când ești tu gata, spune ea. Nu e nici o grabă. Suntem în regulă împreună. Cum am spus, *dragostea este răbdătoare*.

Love e răbdătoare. Renunțăm la orice alte planuri ca să mergem la o ceremonie în Culver City, unde Love ar trebui să primească un premiu, pentru că Milo a sunat de la Commerce Casino. Forty a făcut praf o cameră și l-au reținut.

— Nu poate să se ocupe Milo? întreb.

Și-mi fac griji pentru partenerul meu de afaceri, dar în același timp, exact asta mă aștept să se întâmple la Hollywood.

Love zice că e mai bine să mergem.

— De ce? întreb.

Are ochii plini de lacrimi.

— Pentru că pentru Forty trebuie să intervii sau se satură ceilalți să o facă.

E un drum lung de condus până în Commerce. E urât în Commerce. Nu e modern. E vinil. O urmăresc pe Love care stă trează toată noaptea, ținându-l de mână pe fratele ei. El e un dezastru. Ea îi spune că e totul bine. Apoi el își dă seama că era noaptea cu premiul ei, iar ea îi spune că e în regulă.

— L-au amânat, dulceață, spune.

Vocea ei este ca aloe vera.

— Nu am pierdut nimic. Încearcă să dormi.

Dimineața următoare, pe drum înapoi spre Malibu, îmi fac griji că Love ar putea fi o persoană mai bună decât mine. Eu sunt tăcut și mofturos și încep o ceartă din cauza lui Milo, pentru că îi trimite mesaje, că e la Aisles

și așteaptă să ajungem acasă.

— Joe, spune Love. Nici nu mă pot supăra pe nimeni pentru că Forty e dificil, știi? Milo e aici pentru că avem nevoie de el. Pentru că am nevoie de el. Te rog, nu fi gelos. Se vede cu o fată foarte drăguță, pe nume Lorelai, și tu nu ai nici un motiv de îngrijorare.

— Nu sunt gelos.

— Uite, spune. Forty e atras de orice e rău. Fie că e vorba de oameni sau de scris sau de droguri sau de orice altceva, el are cele mai proaste instincte. Nu știu ce se va alege de el.

Atât de mult vreau să-i spun că Forty va fi bine pentru că a descoperit un scriitor talentat. Vreau să-i spun că eu sunt *Al treilea geamăn* și că ea mă face să vreau să fiu și eu bun. Știu că va trebui să avem grijă de Forty. Știu că el nu se va descurca niciodată pe cont propriu. Știu că e nesigur și nefericit și negativist. Și văd modul în care Love are grijă de el.

— Ascultă, spun. Știu că tot amâni să te duci în Phoenix, să vizitezi coordonatorii de voluntari de la centrul de binefacere. De ce nu te duci în seara asta? Stau eu cu Forty.

Love zâmbește și îi scrie lui Milo să se ducă acasă și sare pe mine când ajungem înapoi la Aisles. Nu așteaptă să parcăm. Mă apasă pe picior ca să frânez și mă atacă în mașină, pe alee. Îmi mulțumește pentru că stau cu Forty și îi spun că nu e mare lucru, iar ea ridică din sprâncene.

— E joi, mă avertizează. E vară.

Love avea dreptate. Forty e dificil și e beat, acasă la Matthew McConaughey, unde nimeni nu prea vrea măcar să-l salute. E nepoliticos cu o barmaniță, care își dă silința să-și facă treaba. Îmi cer eu scuze când ea intră în

pauză și ea spune că e *absolut ok*.

— Frate, spune. Pari frânt.

Îi spun despre Forty și ea face chestia aia californiană, adică își așteaptă rândul ca să vorbească și apoi îmi spune că o cheamă Monica și că e menajeră într-un loc aproape de Aisles și lucrează ca barman și face surf. Mă întreabă dacă fac și eu surf și e o întrebare care mă ofensează, dar nici nu apuc să termin conversația plictisitoare, pentru că celălalt barman mă bate pe umăr.

— Tu ești amicu' lu' ăsta muci?

Da, eu sunt ăla, iar amicul muci mă caută din priviri. Barmanița care face surf îmi spune să mă mai luminez puțin.

— Încearcă să găsești partea amuzantă, spune. E, oricum, tot ce poți face.

Refuzul californian de a accepta că lucrurile pur și simplu-s de căcat uneori – gen urcatul în mașină cu Forty cel drogat și oprindu-ne la o curvă sado-maso care trăiește la o fermă în Topanga. Stau pe o canapea lângă prea mulți câini care latră și fac eforturi să nu-l aud cum o fute și-o strigă *mami*. E cea mai întunecată și lungă noapte din viața mea și știind că Love a avut parte de nenumărate astfel de nopți mă face să o iubesc și mai mult. Multe fete ar fi aplecat până acum.

Când trebuie să-l trag afară din Spyder și să-l bag în casă, corpul lui șleampăt e atât de greu și nu răspunde la nimic, încât îmi fac griji că ar putea fi mort. Dar nu e, și ceva trebuie să se schimbe. Trebuie să găsesc o dădacă pentru copilul ăsta, pe cineva care să se descurce cu căcaturile astea, cineva blând și afectuos.

Ziua următoare, cât el doarme și iubita mea îi învață pe copiii din Phoenix să înoate pentru Love, o caut pe

plajă pe barmanița care mi-a spus să găsesc partea bună din orice. E unde a spus că avea să fie, în patru labe, ceruindu-și placa cretină. E diferită când nu e la lucru, o alură mai puternică de stripperiță, cu o bandană decorativă prinsă în jurul capului și cu un lanț care-i sclipește la mijloc. Corpul ei e ferm și bronzat; e o fată tipică de LA și e prea sexy pentru Forty, dar oricine se îmbracă așa ca să frece o placă de surf e un om gol și flămând. Se uită constant peste umăr. E perfectă. Merg spre ea. Îi fac cu mâna.

27

AȘA CUM spune Love, Monica s-ar putea să fie cea mai liniștită fată din lume și mă bucur că am recrutat-o. Monica e de nemișcat și calmă. Așa cum spune Love, ai putea să o pocnești în față și ea doar ar zâmbi. Intră automat într-o relație cu Forty, lucru care înseamnă că eu și cu Love suntem liberi. Monica e super banală, cu păr castaniu care e dat mereu pe stânga și breton care-i cade în ochi, breton pe care-și pune mereu degetele, pe care-l linge și îl dă deoparte. Vreau să iau o lamă și să-i rad dracului bretonul, dar nu aș face niciodată asta. Monica e salvatoarea mea, suzeta lui Forty. El o tratează ca pe un animal de companie. Îi place că e constantă. Încearcă să-mi povestească despre cât de deschisă la minte e în pat, dar îi spun că nu am nevoie să știu despre lipsa ei de coloană. Încă încerc să uit ce mi-a spus el săptămâna trecută:

— Poți să te pișii pe fața ei, Old Sport! Pe *fața* ei!

Monica e o californiancă get-beget, genul de fată demn de Beach Boys, care zâmbește mereu și îl urmărește peste tot pe Forty ca să-i dea să bea apă de cocos. Mi-o imaginez singură, în miez de noapte, tăindu-se pe coapsa interioară, dar e posibil să mă înșel, e posibil ca unii oameni să nu aibă demoni, pur și simplu. Ea e întotdeauna

exact aceeași și nu se îmbolnăvește sau nu se balonează sau nu poftește burrito în loc de sushi. Totul este liniștit și într-o noapte plutim cu toții pe saltele în piscină, urmărind un film afară – așa e aici, trăiești într-o pagină dublă de Esquire și tu ești celebritatea – și Love oftează.

— Tocmai mi-am dat seama, spune ea. Noi suntem *Friends*. Voi sunteți Monica și Chandler și noi suntem Rachel și Ross.

Monica nu a văzut un episod cap-coadă din *Friends*, dar spune că sună mișto și Forty spune că a încetat să o mai asculte pe Love vorbind despre *Friends* acum câțiva ani și mă dau jos de pe salteaua mea și înot spre Love și o las să se bucure de epifania ei.

Părinții lui Love pleacă în Europa, iar Milo pleacă cu gagica Lorelai, care trăiește în Echo Park, iar Forty angajează o menajeră pentru a acoperi ce făcea Monica, ceea ce înseamnă că ea e aici tot timpul. Acestea sunt ultimele patru săptămâni de vară și ne cuplăm și facem lucruri importante. Luăm un elicopter către Catalina și un avion spre Vegas și mâncăm în piscină și înotăm în piscină, iar Monica aduce *legumițe* direct de la fermieri și Love le spune *legume* și aș vrea să fie așa la infinit.

Dar, din nou, Robert Frost n-a glumit când a zis că e ceva nou în aer, ceva din ce în ce mai vizibil și în creștere. Plaja nu mai este la fel de aglomerată ca și ieri, iar tâmpiții de la Intelligentsia încep să umble cu eșarfe. E un semn. Se anunță o schimbare. Vara noastră divină se va sfârși.

Zilele devin mai scurte și Love se înfășoară în pături, uitându-se la *Cizme* și *Cățeluși* online, dar acum există cutii reale de cizme care sosesc în fiecare zi și care se strâng morman în bucătărie, în dormitor, pe terasa

noastră verde. Love sfâșie cutiile și probează cizmele, dar nu le poartă, așa cum nici nu adoptă, de fapt, vreun cățel.

Spune că aceasta este perioada ei preferată din an, când pune „Boys of Summer" în toate playlist-urile de la Pantry. Îi amintesc că e cam absurd să faci asta în California, unde nu va ninge. Se uită la mine și îmi spune că devin puțin roșu. Este cam critică în ultima vreme. Îi spun că m-am dat deja cu loțiune și că soarele nu se simte la fel de puternic. Există o fricțiune între noi care nu exista cu o zi în urmă și nu știu dacă sunt o chestie de-o vară.

— Joe, spune ea. Trebuie să îți dai cu mai multă loțiune.

— Chiar cred că sunt bine.

— Dar nu ești, spune ea. Soarele e mereu puternic aici.

— Sunt bine, insist.

O oră mai târziu, sunt un prost. Sunt uscat și rece și cald și ars și pielea mea a fost distrusă. Ea nu spune că ți-am spus eu, dar ea își încrucișează brațele și poartă o pălărie pleoștită. Ne mutăm în zona umbrită a piscinei și spune că, dacă mi-aș fi pus loțiune, nu m-aș fi ars. Am pus nenorocita de loțiune pe mine, dar în mod clar cineva a lăsat-o în soare și toată puterea protectoare a fost distrusă. Nu mă voi certa cu ea. Aceasta este *vara cu Love* și trebuie să cred în *toamna cu Love*, chiar dacă tonul acesteia pare amenințător. Mă uit la Forty, adormit pe scaun; Monica e înăuntru, se pregătește, ca și cum ar trebui să te pregătești ca să te bagi într-o nenorocită de piscină.

— Prea tare, spun când Love mă freacă pe umerii roșii cu aloe.

— Îmi pare rău, zice ea, și apasă mai ușor, dar doare și acum și mă feresc.

— Joe, spune ea. Poate ar trebui să faci asta singur.

Iau sticla. Nu pot singur. Nu ajung pe spate. Chestia e, la o arsură de soare adevărată, că nimic nu te poate ajuta. Mă întind pe spate și Love pune un cearșaf pe mine și mă sărută pe ceafă. Spune că se duce să se schimbe.

— Să te schimbi?

— Da. Am o întâlnire.

— Pentru organizația de binefacere?

Îmi ciufulește părul.

— Pentru un film.

— Cel la care lucrați tu și Forty? întreb, și nu-mi place treaba asta.

Dar nu are timp să-și schimbe hainele sau atitudinea sau să-mi răspundă la întrebare, pentru că Milo este aici, fluierând, în tricoul cu Black Dog Martha's Vineyard și e ca și cum știe că New England este locul pe care îl detest, unde s-a născut Beck, furioasă și insolvabilă, unde Amy m-a păcălit cu *Charlotte & Charles*, unde Love și-a pierdut virginitatea pentru Milo, nerecuperabilă și de neșters, o cireașă căzută pe nisipul vechi.

— Ești bolnav, prietene? întrebă Milo în timp ce o îmbrățișează pe prietena mea.

— A uitat să-și pună cremă de protecție solară, spune Love. De asemenea, ai ajuns devreme, Mi.

— Îmi pare rău, spune, și el se uită la mine și se crispează. Hei, ar trebui să pui niște aloe pe chestia aia.

— Am făcut asta deja, spune Love. Dar e genul de arsură la care tot ce poți face este să aștepți.

Amândoi stau aplecați peste mine și chiar dacă doare, trebuie să dau cearșaful deoparte și să mă ridic pe scaunul ăla nenorocit. Pielea mă arde, ca un atac de panică localizat pe cel mai mare organ al meu.

— Nu este chiar așa de rău, spun. Care e treaba, Milo? Unde e Lorelai?

— Lorelai e pe drum spre New York, ca să meargă la o nuntă în Hamptons, răspunde.

Love îl împinge cu piciorul.

— Ar trebui să mergi și tu, spune. Pare fată bună.

— Este bună, spune el. Și am intenția să o însoțesc. Cui nu-i place o nuntă în Hamptons?

Mie, nenorocitule, și Milo scoate ceva din buzunar. E o bucată de hârtie pliată într-un triunghi mic. O dă lui Love, care o ia și râde.

— Ce de modă veche, spune ea. Așa obișnuiam să ne trimitem bilețele.

O fute din priviri de parcă nu aș fi aici. Interlop nesimțit, și-mi închipui o haită de câini negri care îl fac praf și-l mănâncă de viu.

Love despăturește bilețelul și tremură și rămân invizibil.

— Doamne, Doamne, Doamne!

— O să înțeleg că asta înseamnă da.

Ea se duce la el desculț și-l încalecă, iar el o rotește în jurul lui și eu stau aici, în durere care mă rupe în două și, într-un fel, Forty reușește să doarmă cât se întâmplă toate astea. Refuz să cer să fiu primit în conversație, iar Love îi pune mâna pe spate lui Milo și el o lasă jos.

Ea vine la mine și mă ia de mâini.

— Joe, spune. Joe Joe Joe Joe Joe.

Și apoi mă ucide. Vestea este dezgustătoare. Milo a obținut fonduri pentru a turna un film pe care l-a scris și în care o să joace rolul principal opus lui Love.

— Cum se numește?

— *Cizme și cățeluși*! anunță ea.

— Ah, spun eu, pentru că sunt prea şocat să spun cuvinte adevărate.

În tot acest timp, ea căuta noutăţi despre filmul lui Milo. Iubeşte cizmele şi iubeşte căţeluşii, dar iubeşte mai mult filmul lui Milo. Milo este cel de-al treilea geamăn, înfumurat al dracului. Mă întreb dacă el l-a băgat în închisoare pe primul ei soţ şi mă întreb dacă se afla într-un impermeabil, aşteptând sub apă să-i ucidă pe soţul ei care suferise de cancer. Forty se trezeşte, cască, alegând şampania Veuve. Milo e un tip rău. Şi stai. Love e *actriţă*.

— Sunt atât de confuz acum, spun. O să *joci*?

Milo îşi aprinde o ţigară şi îşi mută ochelarii Wayfarer deasupra tunsorii sale Jewfro[8].

— Love e o actriţă uimitoare, spune el. Dar nu e de vânzare, ştii? Ştim că e prea bună pentru asta. Dar acesta este copilul nostru. *Cizme şi căţeluşi* înseamnă nouăzeci şi cinci de pagini de sex şi conversaţie. Va schimba filmele. Este un film de groază fără sânge. E vorba de sfinţenia inimii umane. E genul de lucru pe care îl foloseau mai demult pentru a face filme. Barry Stein spune că este ca *Big Chill* doar în acest caz, corpul mort cam noi suntem, ştii, ca societate.

Nivelul de vrăjeală, şi mă uit la Forty – filmele noastre au intrigă – dar el e în Echipa Milo. Intră în joc foarte repede şi ştiu de ce. Forty spune că nu avea idee că el va fi producător şi bate cinciu' cu Milo şi Milo spune că scenariul nu ar fi fost la fel de bun dacă ar fi lipsit cunoştinţele lui şi eu vreau să omor pe toată lumea şi pielea mea, au, Doamne, pielea mea. Love se înfăşoară într-un

8. Tunsoare specifică Afro-americanilor, aplicată evreilor sau albilor în general (n.tr.)

prosop de plajă, de parcă ar trebui să se acopere brusc. E deja diferită, conștientă de sine, o actriță hlizită, care își hiper-analizează cuvintele, strânge din buze. Love a mea vorbește ca o nenorocită în timp ce zice rânjind:

— Copilul nostru perfect.

— Unde vom filma? întrebă Forty, bătând din palme.

— Am pus mâna pe o casă mare în Springs, spune Milo.

Forty zice *mișto* și Love este copleșită.

— Este adevărat, spune. Este adevărat pe bune.

Pielea mă arde și îmi arde inima, iar toți trei vorbesc mai mult despre film, de parcă i-aș fi întrebat. Milo a început să scrie scenariul când erau la Crossroads și poți să iubești pe cineva oricât vrei, dar nu poți să te duci în trecutul omului și să devii parte din anii de formare ai acelui om. *Cizme și cățelușă* e copilul pe care Love și Milo îl fac împreună, în timp ce eu vând cărți vechi.

Apare Monica, cu părul ciufulit la fel ca întotdeauna, abdomenul plat, la fel ca întotdeauna. Forty îi spune vestea cea bună și este *fericită*, în mod previzibil. Ea și Forty desfac două sticle de șampanie și Forty e de asemenea *fericit* pentru amicul său și e o adevărată sărbătoare și eu sunt ușurat că sunt bolnav. Cel puțin nu trebuie să mă prefac că aș fi. Love îmi pune mâna pe frunte.

— Cred că ai febră, dragule, spune ea. Clasică insolație. Ar trebui să te întinzi.

Love iubita ar vrea să meargă cu mine; Love actrița vrea să scape de mine. Forty îmi oferă niște Vicodin și Milo este de acord cu Love, spunând că ar trebui să nu mai stau în soare. Înseamnă că ar trebui să nu mai stau în această lume, în viața lor. Love nu are răbdare cu mine, o ia prima pe scări, trăncănind despre identitatea ei, cum

ea nu e *actriță-actriță*, iar filmul nu e *film-film*.

— Este genul de poveste pe care nimeni nu o mai spune la Hollywood, spune ea. O poveste de dragoste foarte neînsemnată.

Poveste de dragoste.

— Grozav, spun eu.

Își încrucișează brațele, cu o răceală clasic californiană.

— Nu prea pari să te bucuri pentru mine.

— Sigur că mă bucur pentru tine, dar acum, în principal, mă simt de parcă o să vomit.

Tresare.

— Nu mă urî, dar ar fi atât de frumos din partea ta dacă ai face asta în baie, spune. Un tip a vomitat mai demult în patul meu și mirosul nu a mai ieșit.

O să ignor asta. Promit să vomit în toaletă și ea îmi spune să mă odihnesc și să fac un duș rece, dacă-l pot suporta. Spune că mă va suna puțin mai târziu, când nu o să mai fiu *Băiatul Bolnav*, obligația deranjantă de la etaj. O ascult cum tropăie pe scări în jos. Câteva minute mai târziu, *Cizme și cățeluși* îmi sosește pe e-mail, un PDF care poate fi doar citit, iar petrecerea începe afară și primul cântec pe care-l pun e „Boys of Summer". Nu îl pot citi în nota asta și mai primesc un e-mail: o alertă Google pentru un – băga-mi-aș pula – articol în *Boston Globe*. Totul se duce de râpă deodată, pielea mea, viața, iubirea, și sunt un proscris pe un pat care nu-mi aparține.

Deschid link-ul și e o poză cu Dr. Nicky Angevine. Cei de la închisoare sunt de acord cu el. Are părul scurt și e puțin mai slab, dar tonifiat. Dr. Nicky îi spune reporterului că munca sa de terapeut l-a pregătit pentru privarea de libertate – *pupă-mă-n cur* –, iar articolul intră în detalii multe despre procesul în desfășurare prin care el cere

apel. Dr. Nicky spune că autoritățile au vorbit cu toți pacienții, cu excepția unui singur bărbat, al cărui nume nu pot să-l scrie în ziar din motive de confidențialitate și *fute-m-aș*. Mă caută. Bine, îl caută pe Danny Fox, numele pe care l-am folosit atunci când m-am dus să vorbesc cu doctorul Nicky în biroul lui bej și am stat pe canapeaua lui bej. Dar eu sunt, totuși. Citesc mai departe.

Faptele sunt deranjante: NYPD nu poate localiza acest fost pacient. Dr. Nicky spune ziarului că pacientul X *era un copil bun, un copil adevărat, vârsta de peste 20 de ani*. Dar mai spune și niște rahaturi despre mine. Spune că eram obsedat de o femeie tânără. Și apoi citesc cea mai nasoală propoziție pe care am citit-o vreodată în vreun ziar:

Dr. Angevine admite că el nu e detectiv. „Dar mă întreb", spune el „dacă pacientul X nu m-a găsit cumva prin Guinevere Beck. În adâncul meu, cred că așa a fost."

Dr. Nicky – ziarul se poate duce la mama dracului, nu este un doctor adevărat, este doar psiholog – s-a descurcat destul de bine. Sunt mulți pacienți de-ai săi care încearcă să se adune pe internet, încercând să-l găsească pe Pacientul X, convinși că Dr. Nicky este nevinovat. Și fosta lui soție e de partea lui, spune cea poveste de căcat despre cum Nicky a „îngrijit" niște roșii în grădina lor din nord și cum, prin urmare, nu e el omul care să poată ucide pe cineva. *Să mori tu, nevasto.*

Și să ne băgăm pula și-n confidențialitatea doctor-pacient, pentru că în cele 32 de comentarii de dedesubt, un căcat pe nume Adam Mayweather dezvăluie că numele Pacientului X era Danny Fox. Și de asta, *fix de asta* trebuie să omori oameni. Pentru că, dacă nu-i omori, nu învață nimic. Doar reapar, cu mușchi mai mari, mai manipulatori, mai determinați să te dărâme, influențându-i pe

jurnaliști. Căcatul de *Boston Globe* și morții lui de Danny Fox... ar fi trebuit să refuz să-mi dau și numele de familie. Plec de la computer și fug la baie și-mi arunc apă rece pe față. vomit. Stau acolo, extenuat. Love vine la baie și îngenunchează la spatele meu.

— Sărmanul, sărmanul copil, spune.

— Neah, o domolesc. Sunt bine. Cred că fac doar puțină insolație. Cum ești?

— E oribil dacă zic că mă simt grozav? întreabă. Vocea ei e diferită și nu-mi place. E prea multă Kardashian în ea. Mă simt așa, gen *da, frate*, știi?

— Da, zic.

Și uite-așa se face fărâme iubirea de vară. Cum se dezumflă ca un balon cu heliu într-un spital.

Mă pupă pe ceafă, apoi iese. Spune că nu vrea să se îmbolnăvească și ea, de parcă aș fi contagios, de parcă poți să iei de la cineva insolație, în pizda mă-sii.

— Trebuie să te simți mai bine până mâine. La UCB se ține un moment în memoria lui Henderson, și trebuie să ne ducem să vorbim oamenilor despre *Cizme și cățeluși*. Crezi că o să te simți mai bine până atunci?

Iubita mea Love ar fi vrut să mă simt mai bine pentru că, în general, atunci când iubești pe cineva, asta vrei. Dar actrița Love e ca Andrea, pizda pasionată de modă care bea Kool-Aid în *Diavolul se îmbracă de la Prada*. Numi place această nouă Love.

Crezi că o să te simți mai bine până atunci? Mă piș pe întrebarea ta. Mă piș pe ea, cum stă ea acolo în ușă, în loc să mă mângâie pe spate. Vomit.

28

INSIST să conduc eu la comemorarea lui Henderson. Love se ceartă cu mine. Vrea să luăm un șofer, dar spun că vreau să-mi conduc singur mașina, dar sigur că am nevoie de o mașină. Oh, și mai am vești bune. Milo, în pula mea, e cu noi pentru că vor să se apropie pentru *Cizme și cățeluși*. De parcă nu-s deja apropiați, de parcă nu și-a pierdut virginitatea cu imbecilul ăsta care stă crăcănat în spate. Stau amândoi în spate, de parcă-s taximetristul lor, de parcă-s servitorul, iar de fiecare dată când mă uit la ei în oglindă văd că genunchiul lui e un pic mai aproape de al ei.

Monica se mișcă de parcă-i ieșită din pușcă. E emoționată și nu mi-o pot imagina bucurându-se de umorul specific UCB, prinzându-se de vreo glumă. Poartă prea mult machiaj și e prea atletică pentru mulțimea de Franklin Village de la UCB, unde ideea e că fetele au părul ciufulit și colanți cu model și limbi lungi pe care le scot în pozele pentru Instagram. Nu-mi era dor de Village. Nu vreau să mă întorc. Totul e greșit și o întreb pe Monica de ce nu a mers cu Forty cu mașina.

— Avea ceva de făcut, spune. Și eu trebuia să mă pregătesc.

Ea *trebuie să se pregătească mereu* și Forty avea de luat

droguri și Monica se dă cu fond de ten pe obraji și Love se *apropie* de Milo și mașina miroase ca machiajul Monicăi. Totul e greșit. Să te gândești la Dr. Nicky, care-și face o armată după gratii în Rikers și la mine, escortând grupul ăsta la un nenorocit de tribut în memoria lui Henderson. Deschid puțin geamul ca să intre aer și Love îmi cere să-l ridic.

— Așteaptă puțin, îi răspund.

Milo se bagă.

— Joe, e chiar frig aici, în spate.

Vreau să mă bag într-un camion cu mașina asta.

— Așteaptă puțin, spun, jucându-mă cu butonul.

— Mie mi-e bine oricum, intervine Monica.

Și-a adus contribuția în mod caracteristic. Love râde cu un râset nou, cel de actriță.

— Ei bine, am păr de toamnă.

Chicotește.

— Joe, te rog, închide-l acum.

— Părul tău arată drăguț, se bucură Monica.

Părul Monicăi arată la fel ca întotdeauna și cei trei se bagă împreună într-un subiect, vorbind despre păr. În sfârșit, închid fereastra. Love nu-mi mulțumește. Se uită la Milo.

— Nu crezi că e prea bine făcut? Mă simt de parcă ar fi prea evident înfoiat.

— Eu cred că parcă mergea mai înfoiat, răspunde Milo.

Monica dă din cap.

— Eu cred că ar putea merge oricum, adică poți să ți-l faci singură dacă urmezi instrucțiunile de la Allure sau ceva de genul asta. Îți pot trimite câteva videoclipuri!

Sunt idioți cu toții, iar Milo spune că va face defalcări

pentru cărțile și revistele preferate ale personajelor, iar Monica adoră ideea, iar Love spune că va fi distractiv și eu sunt cel tăcut, șoferul silențios, aș putea purta o șapcă de șofer, în morții mei. Milo reușește să o scoată pe Monica din conversație prin aducerea în discuție a planului de promovare diseară pentru film și mi-aș dori să mă pot gândi la orice să-i spun Monicăi, dar ea s-a refugiat deja în telefon, pe chat, și nu mă pot gândi la nimic ce aș putea să-i spun oricum.

Nu voi supraviețui acestui drum și pornesc radioul, iar Love îmi cere să-l opresc.

— Sigur. Nici o problemă.

— Joe, zice ea. Ești supărat de ceva?

— Nu, deloc, spun eu.

Milo:

— Știi că nu trebuia să conduci.

Love:

— El a insistat. Nu știu de ce.

— Îmi place să conduc.

Îi prind privirea lui Love în oglindă. Are atât de mult creion la ochi. Arată ca o străină.

Milo o strânge pe Love de genunchi.

— Este în regulă, spune el. Suntem bine, ne descurcăm. Nu, Joe?

Aproape că vreau să râd. În schimb, doar zâmbesc, larg și umed.

— Mare dreptate ai, Milo.

Dăm de trafic și nu voi lăsa pe nimeni să mă enerveze. Uneori, Los Angeles este o cantină gigantică de liceu și eu am supraviețuit liceului real. Cu siguranță pot face față iubitei mele, care se transformă într-o parașută misterioasă care se îndepărtează de mine.

Nu e ca și cum aș vrea să iau parte la conversația lor, cei doi se luptă în declarații despre cât de sătui sunt de Malibu în fiecare an, cum abia așteaptă să se întoarcă la civilizație și la restaurante și la sezoanele de decernare a premiilor și localurile cu friptură și la spectacolele de la Roxy și UCB. Dar dacă Monica ar fi avut bune maniere, s-ar fi oprit din scris și s-ar fi angajat într-o discuție cu mine. Ar diminua atmosfera omniprezentă de respingere copleșitoare din mașină și apoi poate că, dacă aș fi prins în conversația cu ea, Love ar deveni geloasă și ar vrea să intervină în discuție. Dar nu. Monica trimite mesaje, în pula mea. Love și Milo vorbesc și eu îi întrerup ca să-i spun că am un mix bun de la Pantry, dar ea spune că va pune ceva Steve Miller Band prin bluetooth.

— De ce Steve Miller Band? întreb. Pare ales atât de la întâmplare, ca și cum ar cere cineva un sandviș cu grătar de pui cu multă pasiune.

Nimeni nu râde la gluma mea și Love spune că ei îi plac sandvișurile cu grătar de pui și e o scenă în 2012 când Amanda Peet e în magazin după un cutremur și se deschide podeaua și uite-așa se întâmplă. Love e tot mai distantă, cu fiecare kilometru. Nu e de mirare că rata divorțurilor din domeniu e atât de mare.

Ne oprim curând și am ajuns în Franklin și e aceeași benzinărie și același Centru Scientologic pentru Celebrități și e același vechi Franklin Village și Love se bosumflă când trag stânga pe Bronson și conduc spre canion.

— Nu vrei parcare asistată? întreabă.

— Mai degrabă parchez singur, spun.

Pufnește.

— Uite, dacă ai nevoie de bani pentru valet, îți dau eu.

Milo își mușcă buza și dacă scena asta ajunge în ceva ce scrie, îl voi omorî. Monica tot ne ignoră pe toți, preferându-i pe oamenii din telefonul ei. Virez spre un loc de parcare, ca un țăran necioplit și sărac ce sunt. Love se plânge, exagerând, gata de scandal. Oh, *te rog*. Love nu știe cum să se dea mai repede jos din mașină și e vremea să coboare și Monica, dar ea e confuză.

— Am ajuns deja? întreabă.

Love îmi zâmbește ca unui văr de-al treilea pe care nu l-a văzut de ani buni.

— Deci, spune. Cred că te bucuri să te vezi cu toți prietenii tăi din cartier. Sau stai, sunt toți la muncă?

— N-ar veni la așa ceva, oricum, spun.

Își trece brațul pe după al meu, înțelegătoare.

— S-ar putea să pot să fac rost de niște bilete DÎP. Asta înseamnă Doar În Picioare.

Mă prefac că strănut și-mi retrag brațul.

— Știu ce înseamnă, spun. Sunt din New York.

— Oh, știu. N-am cum să uit așa ceva.

Mergem în tăcere. Și nu-mi voi vedea cei patru prieteni futuți. Am aflat de pe internet că sunt foarte ocupați. Calvin a fost condamnat pentru conducere sub influența unor substanțe și lucrează după un program imposibil. Harvey Swallows are cancer la gât și încearcă să se împace cu umorul și ironia. Dez dă o petrecere pentru câinele său, Little D. Delilah face un cover live diseară pentru un fel de spectacol de divertisment de care nu am auzit niciodată.

Suntem aproape la Franklin când Love mă trage de braț.

— Ești supărat pe mine sau ceva de genul ăsta?

— Nu, spun eu.

— Atunci de ce te-ai comportat ca pula în mașină?

— *Eu*, ca pula?

— Lasă semantica, spune ea. Știi ce vreau să spun.

— Love, tu ești aia ca pula.

— Foarte matur, spune ea. Uite, ceva e futut și tu ești închis și e o prostie și nu pot să mă gândesc la asta acum.

— Păi nu te gândi, îi zic.

— Totuși, o să încerci să-mi spui că nu ești tu ca pula.

Ridic din umeri. Forty e în față, pe colț, făcându-ne cu mâna. Ea oftează.

— Nu am timp pentru asta.

— Pentru mine, spun eu.

Totul se întâmplă atât de repede și dermatograful ei arată ca însemnele de război.

— Joe, spune ea. Nu e bine.

— Ce mama dracului înseamnă asta?

— Înseamnă că pe mine e o presiune atât de mare acum, iar tu o faci să crească în loc să mă ajuți.

— O fac să crească, repet.

Vreau să iau și să mi-o arunc pe umăr, dar nu mai vrea asta. Nu mă mai vrea.

— După spectacol, trebuie să vorbim, spune ea.

Și așa știi că s-a terminat. „Trebuie" nu e „vreau". Iubita ta vrea să vorbească cu tine, dar fata care nu te iubește doar trebuie să vorbească cu tine și cred că ar fi trebuit să știu. M-a luat atât de repede, atât de ușor. Acum mă va lăsa să plec atât de rapid, atât de ușor.

Îi spun să mergem și ea spune *în fine* și fuge la fratele ei și la Milo și toți trei încep să vorbească despre *Cizme și cățeluși*. Monica e prezentă acum, prea târziu.

— Ce se întâmplă? întreabă ea.

Nu pot suporta rahaturile ei generice chiar acum.

— Nimic, spun eu.

Mă doare inima.

— Mișto, spune ea. Am fost atât de prinsă să mă pregătesc de drum, știi? Agenția mea temporară nu e foarte deschisă în privința plecării oamenilor. Trebuie să se mai relaxeze.

— Unde te duci?

E nedumerită. Dar ea e mereu nedumerită.

— Locație, spune ea, de parcă ar trebui să știu. Nu vii și tu?

Mă uit la ea. Nu știu despre locație. Și așa îmi dau seama despre ce trebuie să vorbească Love cu mine. Trebuie să-mi spună că s-a terminat, că nu mă ia cu ea la locație.

Monica își mușcă buza.

— Ups, exclamă. Am presupus că Love ți-a spus. Forty m-a rugat ieri să merg. Hai, frate, nu te îngrijora. Să ne distrăm!

Dar nu mă pot distra. Sunt prea bun pentru rahatul ăsta. Vreau să termin eu primul chestia asta, să o bat eu pe Love. Vreau să-i trântesc toate rachetele de tenis pe terenul de iarbă până când se crapă toate. Am petrecut toată vara împreună și nici nu are decența să *nu* mă invite. Nu se uită înapoi când trece de colț și blugii ei noi sunt atât de strânși, încât sper să facă o infecție intimă.

Își prinde brațul de al lui Milo și îi salută pe Seth Rogen și pe soția lui, pupici în aer, îmbrățișări. Nu îmi face semn să mă alătur și eu. Și acum trebuie să am parte de o reîntâlnire cu *Calvin*. Are o seară liberă și e aici, îmbrățișându-mă. Are un rând nou de burtă sub tricoul cu Henderson și aș vrea să cred că Love mă urmărește când mă revăd cu el, că-și dorește să o prezint, dar știu că nu-i așa. Prietenii ei sunt faimoși. Nu are nevoie de

mine. Calvin bagă o glumă fără gust despre cum am dat lovitura și nu râd. Monica verifică ora pe ceasul de mână de la Google. Calvin îi prinde brațul. Chicotește.

— Este cadou, spune ea. N-aș putea niciodată să-mi iau eu așa ceva.

— De la iubitul tău? întrebă el.

Ea dă din cap. Dar flirtează.

— L-a văzut pe Pinterest-ul meu. Poate fi foarte dulce când vrea.

Calvin se uită la mine.

— Ceasul tău unde e, JoeBro?

Îi spun că e în magazin și începe să se dea la Monica și vorbesc despre plăci de surf și despre eBay și este din ce în ce mai evident că se vor fute. Sunt atât de multe schimbări, prea multe schimbări, și tot ce-am construit se descompune, iar Calvin își salvează numărul Monicăi în telefon. Ar fi trebuit să plec când Love a spus că trebuie să vorbim. Râde prea tare la glumele lui James Franco, în timp ce Milo primește îmbrățișări de felicitare de la Justin Long. Ar trebui ca evenimentul ăsta să fie un tribut adus unui om mort și, în loc de asta, avem o grămadă de băieți-bărbați în tricouri roase de molii care râd la propriile glume, pulări înfumurați care primesc bani să facă glume, care primesc pizdă pentru că primesc bani să facă glume. Nu mai pot respira.

E vremea să intrăm. Nu stau cu actrița Love. Ea e în zona VIP, în partea opusă mie, cu oamenii gen James Franco, între Milo și Forty. Milo poartă un tricou Four Seas Ice Cream, cel pe care l-a purtat în prima mea seară la Chateau. Pariez că acolo au fost și după ce i-a dat el la buci. Toată lumea din jurul meu intră pe *Insta* și Twitter și Vine ca să distribuie pozele cu oamenii de vizavi de

noi, cu *celebrităţile*.

Monica mă loveşte cu cotul.

— Ia şi dă mai departe, spune.

Iau şi dau mai departe, e o foaie cu versurile de la *Coming Up Easy*, de Paolo Nutini, un scoţian hipster care fute modele şi face muzică mişto. Mă uit la Monica.

— Era melodia preferată a lui Henderson, spune. O vom cânta cu toţii. A făcut el odată o glumă despre asta, cum că ar vrea ceva comemorare cântată. Foarte tare, nu?

E un căcat şi piesa favorită a lui Henderson a fost *Oh What a Night* sau *Sherry* şi vreau să le spun că totul e complet greşit. L-am cunoscut cel mai bine pentru că eu l-am omorât. Gusturile lui erau mai în concordanţă cu cele ale americanilor de vârstă mijlocie care conduc Buicks şi cumpără pachete de vacanţe la Disney de pe Expedia şi eu m-am săturat de acest oraş, cu toată lumea pretinzând că e mişto, chiar şi moartă.

Luminile pălesc şi „tributul" începe cu Milo ducându-se în pas alergător pe scenă. Monica îl găseşte pe Calvin pe Facebook şi Love bate din palme pentru Milo, care e pe scenă. El face din mână pentru mai multe aplauze, în loc să pună pe toată lumea să se oprească şi Love îl fluieră şi totul se sfârşeşte. Nu o mai recunosc şi nu *trebuie să vorbim*. Nu sunt mort sau orb. O văd cum îl încurajează, cum îl alege. Cuşca asta neagră e reală şi abia o recunosc cu părul ei, oricum. Se termină relaţia noastră, se termină aplauzele.

— Bine aţi venit, prieteni şi fani, începe Milo.

Urăsc cuvântul *fan*. Este aproape la fel de rău ca *urmăritor*. Ridică foaia cu versurile.

— Vom începe seara în mod corect, spune el. Cum ar

fi vrut Henderson, cu cântec.

Urletele astea. Cred că mi s-au spart timpanele. Love râde la glumele proaste ale lui Milo, iar Monica șoptește că Twitter *explodează* și Love se va despărți de mine după spectacol. Și-a pierdut interesul pentru mine. A devenit actriță. Sau poate a fost întotdeauna actriță, ca Amy. Poate că m-am prostit în secunda în care am început să am *aspirații*. Mă gândesc la filmele pe care le-am scris, la cât de repede am început să lucrez cu Forty. La dracu'. La dracu' cu toate astea.

Luminile interioare clipesc, spectacolul e pe cale să înceapă și Love își linge buzele mici, care nu mi-au atins niciodată penisul. Strâng programul în mână. În cartea *A General Theory of Love*, relațiile bune sunt definite prin două scaune, puse unul lângă celălalt. Love și cu mine stăm cu fața unul cu celălalt și totuși nu se uită la mine. În schimb, se înclină spre Milo. Umerii ei sunt relaxați și probabil moare pentru acest moment. Ea are filmul ei. Îl are pe regizor. Nu mai are nevoie de mine acum. Milo o înghiontește cu cotul ca să se uite la ceva în telefonul lui și ea râde, indiferent ce ar fi acolo. Nu știu. Sunt prea departe.

Trebuie să vorbim. Nu, nu, Love. Vrei să mă îndepărtezi cu răceală și să mă faci să stau de cealaltă parte a camerei, în timp ce tu te uiți în telefonul lui Milo și îl lași să-ți pună mâna pe coapsă? Bine. Fie ca tine. Love ia mâna lui Milo pe măsură ce cântă *Coming Up Easy* și îmi îngrop fața în mâini. Monica întreabă ce s-a întâmplat.

— Îmi curge sânge din nas, răspund.

— Bleah, spune. I-am spus lui Forty că coxul lui nu e atât de bun cum crede el. Calvin zice că aveți o sursă destul de bună aici.

Sunt prea deprimat pentru a discuta despre talentul lui Dez în calitate de furnizor de droguri și îi spun Monicăi că trebuie să plec și ea spune că se răcește, iar oamenii din Village sunt iritați când mă strecor printre ei ca să ies. E strâmt ca într-un avion și pula mea trece peste fețele tuturor și când ajung afară, pe stradă, trimit un mesaj către Love: *Îmi curge sânge din nas. Mă duc la Pantry și să iau cafea. Mi-e dor de tine. Nu știu ce s-a întâmplat.*

iMessage mă informează că mesajul a fost citit, dar Love nu-mi răspunde. Primesc tăcere. Asta e. Sfârșit. Nu știu ce am făcut greșit, dar știu ce a făcut ea greșit; totul se duce direct la dracu' atunci când pizdele vor să fie actrițe.

29

TRAG de ușă la La Poubelle. E frig și întuneric și destul de gol – toată lumea îl venerează pe Henderson sau așteaptă petrecerea de după de la Birds, în cinstea locului lui obișnuit –, dar la bar e o fată într-o rochie Band-Aid, care are grijă de un pahar de vodcă și încearcă să flirteze cu barmanul dezinteresat. N-am vrut niciodată în viața mea să dau o muie atât de tare.

— Delilah, strig eu.

Se întoarce. Ea zâmbește.

— Heeei, ia uite ce-a adus pisica.

Îmi face semn către scaunul gol de lângă ea. Comand o vodcă dublă. Fără amestecuri. Nu am timp pentru așa ceva.

Delilah mă prezintă noului barman ca fiind *vechiul său prieten, Joe*. Și asta înseamnă că Delilah încă mă vrea. Actualizez căutarea Google pe Dr. Nicky când merge ea la baie. O bloggeriță feministă a preluat povestea. Apelează la Change.org pentru a-i elimina petiția și BRAVO FEMINISTELOR BRAVO! Toți sunt îngroziți de ideea că acest ucigaș care era în măsură să-i ajute pe oameni încearcă să folosească un pacient drept țap ispășitor. Cred că este misogin să se vorbească de rău despre Guinevere Beck, care era o femeie muncitoare și

inteligentă, scriitoare, masterandă, o newyorkeză bine adaptată. Vor ca Dr. Nicky să tacă. Vor ca soția lui să meargă la terapie. Vor ca poliția să accepte că bărbați disperați, așa cum e Dr. Nicky, fac lucruri cum ar fi inventarea de nume, gen Danny Fox. Merci, feministelor, și muie, Love, și bună, Delilah, cum te pui tu la bar și mă mângâi pe picior, spunându-mi că arăt bine, bronzat, pocnind din buzele făcute pentru muie, cu certitudine flămânde. Am erecție. Zâmbesc.

— Și tu arăți bine.

Dacă toată suferința mea are un scop, și nu știu încă dacă are, atunci subiectul poate fi redus la asta: gura ca de aspirator a Delilhei inhalându-mi pula pe docul de încărcare de la Pantry. A spus că-s ciudat că vreau asta acolo. E murdar, miroase a gunoi, *e o parcare a unui magazin câââh*. Dar știu eu ce-i place ei și i-am spus să se lase în genunchi și să o sugă și uite miracolul vieții, sperma care nu atinge ovulul, mingea de tenis care cade alături, Delilah reușește, cealaltă eșuează. M-a supt așa cum îmi pace, așa cum voiam. Mi-era dor de asta. Aveam nevoie de asta. Love nu e suficientă.

Muie, Love. Muie, iubire.

Nu. O. Fute. Pe. Delilah. și cu mine mergem la mine acasă și e recunoscătoare că e cu mine și îmi place mai mult felul în care se agață de mine. Când adoptăm același ritm al pașilor, devine posibil ca asta să-mi fie viața de acum încolo, ca asta să fie una dintre acele clasice iubiri – *băga-mi-aș pula în cuvântul ăsta* – unde fata potrivită era cu un etaj mai sus dintotdeauna. În plimbarea de 400 de metri, Delilah își ține mâna pe coapsa mea și îmi descrie o ceartă pe care a avut-o la Oaks Gourmet cu un tip care a fost nepoliticos cu ea când i-a cerut niște ketchup. E

amuzantă, implicată, și-am putea fi împreună. Ajungem la casa mea, casa ei, casa noastră.

La Hollywood Lawns e o ușă nou-nouță.

— Da, zice Delilah. Cineva s-a făcut praf și a picat peste ușă.

Casă deloc dulce casă și eu descui ușa și Delilah preia conducerea și mă pironește de peretele cu cutii poștale. Îmi simte penisul sub materialul pantalonilor. Mă linge pe gât.

— Acum, spune. Te vreau în mine acum.

Descui ușa apartamentului meu și îmi trage jos tricoul și eu îi rup rochița Band-Aid și abia *ăsta e futut*. Furie amestecată cu sex și mă întreb ce a pornit-o așa pe ea și în același timp nu-mi pasă. Merge. Ea mă vrea pe mine și eu o vreau pe ea și am nevoie să mă fut până-mi scot iubirea din sistem. O trag pe Delilah de păr și o mușc de sfârcuri și o pocnesc tare peste fund și ea mă zgârie pe spate și ăsta e futut demn de Hollywood. Nu prea te poți supăra în Malibu.

Delilah salivează pe coaiele mele și ea nu mă înșală ca Love, Love care ajunge să joace într-un film, în pula mea, fără să sufere la audiții, fără să lucreze ca chelneriță sau fără să se zbată sau fără să vadă premiile Oscar de pe canapea, arzând de dorința de a fi acolo, petrecându-și noapte după noapte la UCB, încercând să învețe, să deprindă un meșteșug. Muie, Love. Mie îmi place Delilah și încerc să fiu un domn. După ce terminăm, rămân în pat. Mă prefac interesat.

— Deci, ție cum ți-a fost vara? o întreb.

— Vara mea a fost vară și-atât, ridică din umeri. Nu prea există așa ceva, vară în LA, știi? Singura diferență o fac câteva petreceri la casele de pe plajă, dar ce chin e să

mergi acolo, pe plajă. Apa de pe Coasta de Est e atât de fainã, nu?

— Da, spun.

Delilah poate să creadă că nu a avut parte de o vară propriu-zisă, dar greșește. A avut. E ceva mult mai așezat la ea. Ceva s-a schimbat în ea și nu mai pare zvăpăiată. E ca o pisică după ce a fost castrată. E calmă. Acum nu mai e așa bolnavă de aspirații și acum are un al doilea loc de muncă la o emisiune de pseudo-entertainment de seară. Stăm întinși în pat, privindu-ne la tavanul care mai demult mă făcea cu nervii, baricada joasă și dură care odinioară părea atât de literală, un obstacol în calea unei vieți mai bune. Nu pare totul atât de rău cum credeam. Am uitat cât de drăguț este să fii parte din ceva. Știu limitele aici. Știu ce-i al meu. Nu trebuie să mă simt ca și cum mănânc cerealele Frosted Flakes ale altcuiva și nu trebuie să zic mulțumesc tot timpul.

— Mi-e foame, spun.

— Vrei să comandăm o pizza? întreabă Delilah.

Nu. Vreau să mă scufund sub cearșafuri, să-i sărut coapsele, să o ling și să simt mâinile în părul meu. Fac asta și reacționează așa cum vreau să reacționeze. Îmi strigă numele. Îi tremură picioarele. Pare că plânge și râde în același timp. Face ca un animal, ca și cum a atins Nirvana. Sunt destul de bun pentru Delilah. Mă tratează ca pe propriul ei Milo, spunându-mi cât de mișto sunt, cât de mare o am, cât de mult i-am lipsit. Nu o menționează pe mama ei și nu încearcă să facă această întâlnire o rampă pentru viitoare întâlniri ca disperatele fomiste de la o masă de blackjack care încearcă să se cațere înapoi de unde au căzut. A învățat și ea vreo două lucruri și aș putea să fac orice cu ea în acest pat. Îmi oferă fundul,

unghiile și toată vigoarea ei.

După aceea, comandăm pui și cartofi prăjiți și ne uităm *Hannah și surorile ei*. Plătesc eu puiul și eu țin telecomanda și noi nu avem nevoie de o cameră media. Nu avem nevoie de un ocean care să se vadă pe fereastră. Avem nevoie de televizorul meu de 42 de inci, de pula mea, de canapeaua mea.

Delilah mă scarpină pe piept.

— Cum e?

— Ce?

— Conacul familiei Quinn, spune ea. Am văzut doar poze pe Curbed LA. Au într-adevăr o alee pentru bowling?

A pus întrebarea greșită. Închid cutia cu pui. Ar trebui să se entuziasmeze. Ar trebui să fantazeze cu privire la viitorul nostru. Nu ar trebui *să dau raportul* și nu-mi place modul în care stă, pe o parte, ridicată, ca și cum ar face yoga, ca și cum ar fi Molly Ringwald în *The Breakfast Club*, așa blazată.

Vrea să știe despre Love și deviez. Îi spun că e complicat, dar că s-a terminat – și vrea să știe unde ne-am întâlnit și când. Îi spun că nu vreau să vorbesc despre asta și spune că are nevoie de discuție pentru a merge mai departe, pentru a avea parte de un nou început. Spune că și ea s-a văzut cu cineva vara aceasta și îmi va spune tot ce vreau să știu despre asta și acum îmi amintesc tot ce e în neregulă cu Delilah, cu Franklin Village, și îmi verific telefonul. Încă nimic de la Love, dar Monica a scris să spună că Love s-a făcut praf. Au leșinat toți la casa lui Milo. Spune că Love e supărată pe mine. Îi amintesc Monicăi că i-am spus lui Love că îmi era rău. Aștept răspuns de la Monica când Delilah începe iar să vorbească

despre Love, ca un copil gras care încearcă să mai obțină un alt fursec.

— Te rog, spune ea. Sunt fată mare și nu e vorba de sentimente. Doar că îmi place să știu aceste lucruri. Spune-mi unde te-ai întâlnit cu ea. Unde iese cineva ca Love Quinn?

— A venit ea la magazin, mint.

Monica scrie: *Suntem morți totul va fi bine Love este praf și ea Forty e super fumat și Milo*

Probabil că i-a murit telefonul, pentru că asta e tot. Delilah mă scoate din sărite. Pun deoparte telefonul.

— Ce?

— La librărie? spune. Încerci să-mi spui că Love Quinn a intrat în librărie?

— Da, spun defensiv.

— Citește ea?

Își dă părul pe spate și se uită în altă parte.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

— Nimic. Doar că eu cred că ai întâlnit-o la Soho House.

Nu am nimic de ascuns.

— Așa am făcut, spun eu. Nu știu de ce mă comport ciudat. Mă simt ciudat să vorbesc despre ea cu tine.

Ea spune că nu trebuie să mă simt ciudat și îmi povestește despre tipul cu care s-a văzut și nu poate să-mi spună numele, dar e *actor* și e cineva de care aș fi auzit și are ceva ce nu poți cumpăra cu toți banii lui Love. Cuvintele ei, nu ale mele.

— E faimos, spune. Cum ar fi, renumit pe bune. Și asta e bine, dar uneori o ia razna și face rahaturi, așa cum a făcut în seara asta, și îmi trage plasă.

— Pe el îl așteptai la La Pou?

Dă din cap și de asta s-a schimbat. Nu a evoluat. Nu a crescut. Nu și-a uitat aspirațiile în favoarea unei perspective mai sănătoase asupra vieții. A primit niște pulă de vedetă și pula faimoasă a și sunat-o înapoi. Între noi nu avem bani, nici faimă, nici putere, nici un majordom, nici niște cutii de Frosted Flakes care apar pur și simplu fără a trebui să meargă cineva la magazin, nici pajiști înalte sub cerul înstelat. Între noi avem doar negativitate. Amândoi am fost părăsiți, și-au bătut joc de noi.

Îi spun că sunt extenuat și ea întreabă dacă poate rămâne la mine. Ne verificăm amândoi telefoanele și, totuși, amândoi suntem niște rataţi. N-am nevoie să stau singur pe canapeaua asta, așa că-i spun că e în regulă. Nu ne ținem în brațe. Amândoi suntem prea răniți și adorm întrebându-mă dacă dimineață vom mai avea parte de sex plin de furie.

CÂND mă trezesc, la cinci dimineața, tot un ratat sunt, iar de la Love tot n-am nici un mesaj. Oftez, dar de vreme ce sunt aici, aș putea opta pentru încă o muie. Mă rostogolesc. Eu sunt gata și întind mâna după Delilah. Dar ea nu-i aici. Mă frec la ochi să îndepărtez somnul și mă îndrept spre baie, unde e și ea, în sutien și chiloți, ca o victimă drogată a traficanților de carne vie, sechestrată la mine-n baie.

Și în mână ține o sacoșă reutilizabilă de la Pantry, sacoșa *mea* reutilizabilă de la Pantry, cea pe care am avut-o la Henderson.

30

— DELILAH, spun.

Am inima în gât. Ce dracu' face? Întoarce repede capul.

— Joe, zice cu ochii mari. Căutam hârtie igienică.

— E o rolă pe blat.

Mă îndrept spre ea. Se sperie. Se apleacă în față de parcă s-ar ruga.

— Este? întreabă nervoasă, falsă.

— Este, spun. Nu-mi dau seama cum de nu ai văzut-o.

— Oh, păi știi. Băieții, de cele mai multe ori, nu au hârtie igienică.

Nu îmi place tonul înalt al vocii ei, iar ea se întoarce și se dă înapoi, de parcă ar putea acoperi sacoșa de la Pantry, de parcă ar putea face o săritură cu spatele în cada mea și să dispară prin scurgere. Mi-a umblat prin lucruri. Este un dezastru auto-distructiv. Nu putea doar să stea în pat cu mine. Nu a putut să se mulțumească să îmi sugă pula și să își înșele iubitul-non-iubit. Nu. Ca un dependent care își umple seringa chiar și după ce știe că marfa e proastă, că a omorât o grămadă de oameni, Delilah s-a dat jos din patul meu și s-a dus în dulapul meu, unde nu avea ce căuta. E o dependentă. Și nu poți merge la reabilitare cu ce are ea, o afecțiune de căcat de divă în care își riscă propria viață și securitate și fericire ca să afle cum

arată casa lui Quinn Love.

— Ce cauți? întreb din nou.

Întărât felina. Trag tigrul de coadă.

— Nimic, spune. E în regulă.

— Căutai hârtia igienică, îi reamintesc.

Fată prostănacă. Nu-și poate menține povestea.

— Ai găsit hârtie igienică acolo?

Se ridică.

— Cred că ar trebui să plec.

— Cred că ar trebui să stai.

Stă în fața sacoșei de parcă picioarele sunt suficiente pentru acoperirea ei.

— Ai găsit ceva folositor acolo? întreb.

— Joe, spune. Eu nu sunt așa. Doar căutam hârtia igienică.

— Delilah, zic. Nu cred că spui adevărul.

E mereu la fel cu căcații ăștia de oameni, oameni netrebnici care sunt prinși. Încearcă să te prostească. În cazul fetei de față, ea chiar îmi spune că știe oameni care ar putea face un *documentar* despre toate astea.

— Ca în podcastul *Serial*, adaugă ea de parcă asta e ceea ce îmi doresc. Adică nu o să trag concluzii pripite despre sacoșa asta și despre faptul că ai fost la Henderson și despre cum se leagă toate, dar, Joe, ar putea fi ceva interesant.

— Nu prea cred, zic.

— Hai să vorbim despre asta, spune ea.

— Treci în cadă.

Se smiorcăie.

— Te rog, nu. Îmi pare rău. Voi pleca.

Arăt cu degetul.

— Bagă-te în căcatul ăla de cadă.

Plânge și am simțit că va fi zgomotoasă toată treaba și

ea zbiară din nou.

— Cunosc oameni, spune ea.

— Nu, îi reamintesc. Doar fuți oameni.

O împing înapoi în cadă și cade. Folosesc niște bandă adezivă din sacoșă, i-o lipesc peste gură și-i leg mâinile. Închid ușa de la baie și blochez clanța cu un scaun. Pun niște muzică – cele mai bune hituri de la Journey – să acopăr plânsetele ei înăbușite și smulg Kandinsky-ul de pe perete. Nu știe artă. Nu știe despre nimic altceva în afară de vedete și este o persoană seacă, un om rău. Nu va fi niciodată fericită. Nu va înceta să țintească vedetele, să le-o sugă, să încerce să le aducă pe canapeaua ei, între picioarele ei de găină.

Nu o voi ucide doar pentru că știe că eu l-am ucis pe Henderson, pentru că plânge din cauza asta la mine în baie, de parcă asta e calea spre eliberare. Nu. O voi ucide și pentru că nu există un final fericit pentru o fată sugătoare-de-vedete ca Delilah, o fată care refuză deliberat să își accepte talentele, să-și glorifice profunzimea, să își folosească creierul. După ce tipul ăsta „faimos", oricine ar fi el, o termină cu ea, ea se va năpusti pe altcineva, până când într-o zi va realiza că e prea bătrână să mai fie luată în serios de derbedeii ăștia nenorociți. Iar apoi fie își va cheltui banii pe operații estetice sau pe pastile la modă, fie se va muta și va încerca să-și vândă secretele unui editor.

Oh, tristețea celor din Los Angeles cu un cont pricăjit în bancă, cu fruntea încrețită, cu un nivel de încredere în sine în scădere. Mi-aș fi dorit ca Delilah să fie puțin mai mult ca mine. Mi-ar fi plăcut să fie mai încrezătoare. Mi-aș fi dorit să nu înceteze niciodată să creadă în ea, cum e tatuajul ei, dar a făcut-o. A crezut că are nevoie de cineva

faimos ca să se simtă demnă. Putea să se oprească la Dez sau la Calvin sau la mine sau la oricare dintre băieții pe care i-a întâlnit. Dar a vrut faima mai mult decât iubirea. Nu va fi niciodată fericită, așa că, de fapt îi fac o favoare. Nu va găsi niciodată ceea ce caută. Scot un cuțit marca Rachael Ray portocaliu din suportul de cuțite. L.A. ucide femeile. E păcat că Delilah s-a mutat aici. Trebuia să se întoarcă înapoi la New York. Nu ai ce căuta aici dacă nu ești puternic, frumos sau talentat. Ce fac eu e o faptă bună, o crimă din milă. Îi curm suferința.

Deschid ușa de la baie și ea se ghemuiește în cadă, în genunchi. Tristă pisicuță. Sărman pisoi. Fața ei e ca un pachet de gumă mestecată. Toată bucuria s-a dus. Undeva pe drum și-a frânt singură inima și, fără una, nu îți mai poți reveni.

— Știu, spun. Știu cât de tristă ești. Știu cât de bolnavă ești. Dar s-a terminat.

Vocea inconfundabilă al lui Steve Perry e în crescendo, iar Delilah își accelerează respirația. Și plânge și plânge și cât de tare are nevoie de asta. Cât de des ar mai trece prin asta dacă ar fi să rămână pe drumul ăsta lung și singuratic. Fata care a plătit pe cineva să îi scrie cuvinte pe coapsă, cuvinte după care nu s-a putut ghida, cuvinte pe care nu le-a înțeles. Până la urmă cheia nu e să continui să crezi, ci cheia în viață e să crezi în ceva ce contează, ceva măreț și frumos, ceva mai profund decât faima, banii.

O prind de extensii și îi izbesc capul de cadă și asta e tot. Nu mai sunt lacrimi. Sângele i se prelinge pe frunte. Am avut dreptate. Nu e frumoasă. Era drăguță. Și nu îmi pare rău pentru ea. E cum se spune despre orice în lumea asta. Nu trebuie să îți plângi de milă. Multor fete le-ar fi plăcut să fie așa de drăguțe.

31

ESTE BINE că am adus în L.A. geanta aia sport imensă. Altfel nu știu cum dracu' aș scoate-o de aici. Dar mai întâi trebuie să mă îmbrac și să-mi găsesc cheile și să fug tocmai până la complexul Tuxedo Terrace să-mi iau mașina. Arunc pe mine o pereche de pantaloni de trening și un tricou vechi, uzat, pe care îl purtam când lucram la librărie. E frig. Mă dor plămânii. Și când ajung la mașină, e învăluită în ceață, iar eu nu am timp pentru asta. Ăsta e L.A., nu ar trebui să fie vreme de căcat. Dinții îmi clănțăne în gură în timp ce dezgheț parbrizul și Henderson e un talisman care aduce ghinion, chiar și mort.

Când ajung la Hollywood Lawns, îmi încerc norocul și las mașina în parcare. Alerg pe trepte, înapoi înăuntru și scot din dulap geanta sport mare și goală și o desfac și fermoarul este zgomotos, înțepenit, nu. Trag de el. *Nu*. Știu sigur că nu am saci de gunoi suficient de mari să o bag, așa că trag din nou și mă tai la deget, dar fermoarul se supune. O ridic pe Delilah din cadă și o pun în geanta sport. Arată de parcă ar fi înghițită de o floare neagră gigantică și trag fermoarul peste tălpile ei, îi acopăr picioarele, trec de tatuajul cu călătoria. Trag mai mult, ascunzându-i chiloții ieftini și sutienul ieftin și gâtul prea scurt și gura prea mare și ochii închiși și fruntea rotundă

și părul. Nu avea nevoie de extensii.

Încerc să ridic geanta, dar va trebui să o târăsc – și repede. Ăsta e un cartier aglomerat și toată lumea vrea să fie slabă; în curând își vor face apariția sportivii. Car geanta afară, la Prius, și Wolfe are dreptate. Nu te poți întoarce iar acasă. Nu dacă locuiești într-o clădire alcătuită din apartamente.

NU AM MAI FOST singur într-un Donzi. Acum câteva săptămâni, eram la un bar din port și m-am dus jos la docuri să iau puloverul lui Love și îmi aduc aminte că am stat pe barcă și m-am gândit la cât de diferit e să fii singur față de a fi cu alți oameni.

Am vrut să scot barca și să o împing. Am vrut să navighez până în Japonia. Am avut momentul ăsta. Trupa de cover-uri dinăuntru cânta Toto – melodia aia, *Africa* – și eram așa de al dracului de fericit. Era suficient să mi-o doresc pe Love de pe ringul de dans în locul mării minunate, în locul necunoscutului. Dar apoi mai e chestia că nu am căcat de permis de navigație. Familia lui Love poate ieși din orice; știu asta. Dar Love m-a avertizat să nu scot barca de unul singur.

— E de infinite ori mai simplu să cazi la o înțelegere cu poliția de frontieră dacă eu sau Forty suntem acolo, a spus ea. Dacă nu suntem, știi tu, e mai greu.

Sunt pe drum înapoi către țărm după ce am făcut marea mormânt pentru Delilah, privind cum geanta grea își face drum către centrul Pacificului, departe de lumea în care ea nu se adapta pe deplin. Mereu mă voi gândi la ea cu duioșie, la potențialul ei neîmplinit, la cum și-a întins mâna după blender-ul ăla care pur și simplu nu era la îndemână. Întruchipa pericolul aspirațiilor și mereu o să îmi doresc să nu se fi transformat într-un monstru

amenințător, avid după faimă.

Îmi pare rău pentru părinții ei. Mă simt îngrozitor pentru toți tipii care i-au oferit, inocenți, dragostea lor. În mare parte, mă simt îngrozitor pentru ea. Mi-l imaginez pe Harvey arătând cuiva apartamentul Delilahei, plin cu lucrurile ei, și mă așez. Asta a durut. Chiar a durut. L.A. consumă oamenii. Oameni capabili, inteligenți, ca Henderson și Delilah, se mută aici și se transformă în niște monștri obsedați sexual și nu trebuia să fie așa. Amândoi puteau fi puțin mai blânzi. Nu mă mai simt așa vinovat. Raportul victimelor mele în L.A.: un star și una care fute staruri.

Intru în port într-un unghi de treizeci de grade. Nu întorc nici prea devreme, nici prea târziu. Am învățat atât de multe vara asta. Sunt un barcagiu, un scriitor. Barca Donzi e oprită. Iar apoi aud pe cineva strigându-mă pe nume.

Love.

E înfășurată în halatul de baie cu glugă. Eu sunt cu hainele de aseară și e bine că am parcat deja pentru că acum produc multă adrenalină și îmi tremură corpul. Ea nu zâmbește, iar eu nu am idee de când e aici, dacă m-a văzut că am plecat pe mare cu geanta și că m-am întors fără.

— Ce dracu' faci? întrebă. Mă lași baltă și apoi ieși cu barca mea?

Mi se ridică părul pe ceafă.

— Doar am fost la o plimbare, spun.

— Singur? mă întreabă.

Și căcat. Cercetez podeaua în căutare de sânge, dar sunt bine; nici o cană cu pișat aici, nimic de văzut, oameni buni.

— Evident, răspund. Mai vezi pe cineva aici?

Îmi dau seama din comportamentul ei că răspunsul e nu, nu vede pe nimeni acum; nu a văzut pe nimeni nici

când era cineva de văzut. Nu știe ce am făcut, că am înșelat-o, că am lăsat-o pe Delilah în patul meu, pe corpul meu, că am dus-o pe mare. Mai multe secrete, mai multe lucruri groaznice, dar sunt în siguranță.

— Sunt cam surprins să te văd, zic eu și întorc lucrurile în favoarea mea.

— Ce vrea să însemne asta? întreabă.

— Nu știu, răspund. Ți-am scris. Nu mi-ai răspuns.

— Mda, spune ea. Nu ți-am scris pentru că eu nu le răspund oamenilor care mă tratează ca pe un căcat. Nu sunt un preș, Joe.

— Nici eu, izbucnesc. Te-ai distrat cu Milo, micul tău prieten?

— Vrei să zici cu regizorul meu? întreabă ea. Pentru că asta e, Joe. Regizorul meu. Nu e iubitul meu și nu el e dușmanul și suntem împreună într-o afacere. Afacere care contează pentru mine, la naiba. Afacere de care ai fugit. Afacere care e *a mea*.

Tremură și știu. Nu s-au futut și nu m-a părăsit și *la dracu'*, am exagerat. Am dat-o în bară. Barca Donzi se clatină și ce nu aș da să fiu pe uscat. În schimb, sunt pe barca asta, vasul ăsta care aparține familiei ei. Ea e cea care stă nemișcată, pe doc, mândră, proprietară a tot, și băga-mi-aș.

Love își încrucișează brațele.

— Aruncă-mi, dracului, frânghia aia, spune învățătoarea mea, șefa mea.

I-o arunc și ea face un nod așa de repede, așa de lin, ca o fată bogată. Cobor de pe barcă, stângaci ca toți dracii. Ea calcă greoi de-a lungul docului și apoi pe plajă, iar eu o urmăresc pe nisip. Eu, urmăritorul.

— Love, zic. Lasă-mă să spun că îmi pare rău. Știu că

nu am nicio scuză.

— Joe, când mie mi se întâmplă ceva bun și tu te *caci* pe acel lucru...

— Îmi pare rău, îi declar.

Mă întind după ea. Se dă în spate. Spun din nou:

— Îmi pare rău, Love.

— Nu e suficient, răspunde. Ai fost așa de muist, Joe. În secunda în care am avut undă verde, te-ai transformat într-unul din tipii ăia cretini cărora nu le place când iubita lor primește atenție.

Continuă să mă blameze. Spune că am dezamăgit-o. Trebuia să fi fost bărbat și trebuia să o fi felicitat și trebuia să fi vorbit serios. Trebuia să-mi fi exprimat interesul față de scenariu și trebuia să fi fost onest despre evidentele mele probleme cu gelozia. Trebuia să o fi sunat în loc să îi dau mesaj, pentru că aia a fost o mișcare ticăloasă, și trebuia să fi umblat prin cartier și să o fi așteptat după spectacol. Toate lucrurile pe care trebuia să le fi făcut și nu ne putem întoarce în timp.

— Știu, spune ea. Dar înțelegi? Înțelegi că nu va fi așa?

— Da, spun și niciodată nu am iubit-o așa de mult cum o iubesc acum și vreau să am șansa să fiu băiatul bun, cel mai bun, băiatul care vorbește.

Vreau să îmi curăț pula și să îmi frec pielea și să o iau de la capăt. O iubesc prea mult ca să permit ca ăsta să fie finalul.

— Love, spun. Îmi pare atât de rău. Trebuie să înțelegi. Ai dreptate. M-am purtat ca un căcat mizerabil.

Se uită la mine. O implor cu ochii și cu mâinile și sunt la fel de puternic ca ea. Îmi cer iertare din nou și din nou și ceva se schimbă în interiorul ei, iar mâinile și ochii au făcut treaba pe care nu am fost în stare să o fac cu gura mea spurcată. Love dă din cap.

— Bine, spune. Suntem bine.

Și cumva ne îmbrățișăm și ne sărutăm, doar un sărut, un sărut de împăcare, un sărut de nu-facem-încă-sex, iar apoi ne prăbușim pe niște șezlonguri. Cearta s-a terminat și ea îmi povestește despre iarba lui Seth Rogen și despre probatul costumelor și că are vești.

— Alte vești? întreb.

— Forty și Monica s-au despărțit, spune. Totuși, ăsta a fost aproape un record pentru el. Vreau să zic că fetele sunt ca niște pantofi pentru el, știi?

— Îmi pare rău, zic.

Ridică din umeri.

— Știu că asta o să sune prostesc, dar chiar credeam că o să țină. Din cauza prostiei de serial *Friends*.

— Nu e prostesc, spun eu. E drăguț. Vrei ce-i mai bun pentru el.

Dă din cap și își verifică ceasul.

— Ar trebui să ne facem bagajele. Avionul decolează la prânz.

Mă uit la ea.

— Să *ne facem* bagajele?

Își dă ochii peste cap.

— Haide, Joe. Ce vrei să zici? Crezi că nu mergi?

— Nu m-ai invitat.

— Nu te-am invitat? izbucnește ea. Ne-am văzut toată vara și practic stăm împreună. Nu trebuie *să te invit*. Ar trebui să știi că ești invitat.

— Păi Monica a zis că Forty a invitat-o.

Își dă ochii peste cap.

— Așa, și? Noi avem modul nostru de comunicare și treaba noastră. De ce nu înțelegi asta, Joe?

Nu știu, iar Love îmi spune că va fi totul intens în

Palm Springs. Nu vom rezista dacă eu nu *comunic*.

Așa că încerc.

— Bine. Cred că nu am fost sigur și din cauza lui Milo.

Oftează și acum îmi explică relația cu Milo. Sunt cei mai buni prieteni până la un punct. Folosește expresia *al treilea geamăn* și spune că e greu să vorbească despre asta pentru că prietenia asta s-a transformat în vină.

— Sunt mai apropiată de el decât sunt *de Forty*, șoptește. Adică, știi cât de greșit e asta?

— Nu poți alege pe cine iubești.

— Și eu și Milo vrem ce-i mai bun pentru Forty. Așa că atunci când ne vezi împreună sau ceva, vreau să zic că nici un tip cu care am ieșit vreodată nu a fost încântat. Înțeleg. E de căcat. Dar suntem doar prieteni.

Love îmi cere practic să tolerez legătura dintre ea și un alt bărbat, un bulangiu arătos pe care îl știe de mai mult timp decât mă știe pe mine. E imposibil, e ca zăpada în Malibu. Absurd. Dar ce aș putea să fac?

Mă ia de mână.

— Mi-aș dori să putem sta aici toată ziua, spune.

Vreau să o fut pe nisip, dar zice că trebuie să ne facem bagajele. Se întinde și își strânge halatul mai tare și o cunosc suficient de bine să știu că încheie cearta asta, că războiul dintre noi a fost provizoriu.

Love trimite o bezea către apă.

— La revedere, oceanule, spune.

Eu rămân o clipă mai mult, uitându-mă la uriașul mormânt albastru al lui Delilah. Ar fi imposibil să mi se găsească geanta acolo și ireversibilitatea deciziilor luate pe mare e mai presus de noi toți. Vântul bate cu putere, valurile se izbesc, iar eu mă îndrept înăuntru.

Vara s-a terminat.

32

CIZME și cățelușii e deja pe IMBD: *Cei mai buni prieteni și foști iubiți, Harmony și Oren, sunt amândoi logodiți cu alți oameni. Petrec patruzeci și opt de ore împreună încercând să învețe din trecut, să trăiască în prezent și să se decidă asupra viitorului.* Dar *Cizme și cățelușii* nu e un film – e un DU-TE DRACULUI pentru mine și Love, e o cameră de tortură de 95 de pagini cu scene tot mai grafice de dragoste între Oren (Milo) și Harmony (Love). Alertă de spoiler: Harmony și Oren – singurele personaje din tot căcatul ăla de film – decid într-un final să se căsătorească atunci când Harmony își dă seama că trebuie să renunțe la *cățelușul alb* pe care l-a salvat și care îi roade toate ghetele. DU-TE DRACULUI, MILO. Harmony fuge la Oren, care știa că ea își va băga mințile în cap. DU-TE DRACULUI, MILO.

În avion spre Palm Springs, Love mă întreabă ce cred despre „scenariu". Ezit. O întreb când a terminat Milo să îl scrie.

— Vara asta, răspunde ea. A făcut o treabă minunată, nu?

Îmi rețin furia. Nu îl voi lăsa să câștige. Nu când tocmai am fost în război pentru relația mea.

— Love, zic arătând spre scenariu. Nu ești nici măcar

puțin ofensată?

— Joe, spune hotărâtă, de parcă s-ar fi pregătit pentru asta. Dacă îmi vei spune că tu crezi că tu ești un *cățeluș*, atunci îți voi spune că ai nevoie de un psihiatru. Eu nu sunt Harmony, așa cum nici tu nu ești un cățeluș. Milo nu e Oren. Asta e o *poveste*. O poveste inventată.

— Știu că nu sunt cățeluș.

— *Nu* ești cățeluș.

Oftează.

— Și în orice caz, Milo a început scenariul ăsta de secole. L-a tot rescris ceva vreme. Știi, Jake Gyllenhaal trebuia să îl joace pe Oren, chiar până în ultima clipă. Așa de bun e scenariul.

Nu îi reamintesc lui Love că *a terminat* scenariul după ce m-a cunoscut pe mine și nu arunc cu căcat în Jake Gyllenhaal. Aterizăm și încerc să mă concentrez pe partea bună. Cearta e lăsată în urmă și eu îmi doream să merg în Palm Springs. Drumul pustiu de la aeroport șerpuiește printr-un deșert unde casele sunt OZN-uri uriașe din anii șaizeci, răspândite ca niște zaruri aruncate pe o masă de joc.

— Filmăm aici și locuim aici? întreb.

— Dap, spune ea. Cât de superbă e casa asta?

— Uluitoare, zic eu și o spun în sens negativ.

Casa e o vechitură, rece ca gheața, de plastic, e roz și portocalie și albă, ca un bol din ceramică cu șerbet lăsat în mijlocul deșertului în timpul unei fuziuni atomice, goală ca mintea lui Frosty. Parcăm și ea știe că sunt dezamăgit și mă ghiontește.

— Scuze, spun. Doar că eu credeam că ajungem în Palm Springs.

— Am ajuns, zice ea, cu o indignată proaspătă în voce

ce vine din simplul fapt că a primit rolul *principal* și a studiat un *scenariu* într-un *avion*. Milo e minunat că ne-a făcut rost de casa asta, nu?

M-am săturat să tot aud că Milo e minunat. Nu e. Și casa asta e de căcat. Suntem la câțiva kilometri distanță de hoteluri și de magazine și de lucrurile despre care am citit în cartea *Less Than Zero*, lucrurile pe care voiam să le văd. Capul a început să-mi pulseze în secunda în care am intrat în casa asta rece și au trecut doar *trei ore* din ziua asta. Mă trec fiorii. E așa de cald afară și e așa de frig înăuntru. Nu e nici un ocean, nici o formă de relief, nici o secțiune shabby chic, nu e nisip pe podeaua din bucătărie, nici un scârțâit, nici o textură, nici o profunzime.

Dar *trebuia* să filmăm aici pentru că Milo e disperat să aibă imagini cu ceva ce el numește „Coachella de Interior". Coachella e un festival de modă unde oamenii se îmbracă ca hipioții și se prefac că Passion Pit sunt la fel de buni ca Rolling Stones. Deci ideea de a lua dezastrul ăla și a-l îndesa într-un cazino este dezgustătoare pentru mine.

Barry Stein o dezaprobă imediat. El spune că Coachella prezintă un risc prea mare, iar Milo insistă cu aceeași părere.

— Am nevoie doar de o noapte acolo, spune el. Voi intra la modul de gherilă, Barry. Vreau doar luminile alea intermitente, senzația aia. Avem *nevoie* de privirea aia în trecut. Și nu e Coachella pe bune.

— Mda, spune Barry. E mai mult un show de căcat. Nu înseamnă nu.

Îmbufnat, Milo depășește momentul și „filmăm" pe tot parcursul zilei, în fiecare zi. Milo despică aerul cu mâinile ca la karate la finalul fiecărei duble, ca și cum nu a văzut în viața lui un film cu Ben Stiller, ca și cum nu

știe că despicatul aerului e un gest de tâmpit. Mi-aș dori ca Ben Stiller să fi fost aici. Mi-aș dori ca oricine cu un creier să vină și să preia controlul.

Cât timp filmăm, eu trebuie să stau în *satul video*, un alt termen nepotrivit; satul video nu e un sat. Sunt doar multe scaune pliante aruncate laolaltă în fața monitoarelor. Nu am niciun scop. Când ne schimbăm locația și relocăm satul, eu nici măcar nu am voie să îmi mut scaunul pentru că nu sunt *echipă*.

E ziua a patra și „Harmony" și „Oren" se ceartă deoarece cățelușul lui Harmony a ros cizmele lui Oren și apoi se împacă pentru că ei detestă să se certe și Love îl sărută pe Oren *din nou și din nou*. Urăsc platoul de filmare. Sunt prea multe aplauze și căcaturi cu porecle. Numesc filmările de la a doua la ultima „Abby" și ultima filmare „Martini", iar nivelul de înfumurare e de nesuportat. Când scenariile mele vor primi undă verde, nu-mi voi petrece toate zilele pe platoul de filmare. Și când Milo va implora să vină în vizită, voi spune da și apoi voi „uita" să îi dau numele lui celor de la securitate.

— Tăiați! zbiară Milo după ce termină sărutatul pentru a treizecea oară.

Apucă mâna lui Love.

— A fost *plăcut*. S-a simțit plăcut?

— A fost *minunat*! spune ea.

Țopăie și eu mor.

Lucrurile mărunte sunt cele care te fac să vrei să omori pe cineva, felul în care Milo *bea Dr Pepper fără zahăr* și își prinde pleata într-un *coc* și își ridică tricoul să își arate abdomenul și își șterge ochelarii, deși nu sunt murdari. Da, Milo și-a pus ochelari, pantofi de un verde marin și un tricou polo bleumarin cu guler ridicat și nu l-am ucis

deja pe tipul ăsta când ridica în slăvi Home Soda și o futea pe Guinevere Beck?

Milo strigă *acțiune* din nou și o sărută pe Love. Mușchii mi se încordează. Tot ce pot face e să mănânc și să aștept, să mănânc și să mă uit – și asta e ziua a patra din *douăzeci și opt* de zile – iar ei improvizează dialogul – *suge-o* – pentru că el vrea doar să o încalece.

Vreau să fiu în orice altă parte decât aici și îl întreb pe Forty de restaurante din zonă. Mă bate pe spate.

— Asta e o *filmare*, Old Sport. Nu plecăm *nicăieri* până nu băgăm tot materialul la cuptor.

Îmi cobor tonul vocii.

— Păi și cum rămâne cu *celelalte* filme?

El șoptește:

— Veștile proaste circulă repede. La veștile bune durează ceva. Grăbește-te și așteaptă. E datoria ta, tu ești iubitul.

Și așa îmi spun toți. *Poate iubitul lui Love să îi aducă o Cola Zero? Poate iubitul lui Love să îi caute încărcătorul?*

E rău și devine și mai rău în ziua a șaptea, când hairstilistul întreabă dacă *poate iubitul lui Love să aducă murăturile.* Milo râde.

— „Iubitul lui Love" sună cam ciudat. Haideți să îi spunem *Iubărețul*!

Regizorul primește ceea ce își dorește, așa că numele meu e acum *Iubărețul*. Forty spune că trebuie fiu mai degajat. Love crede că e *drăguț*. Milo ne arată o imagine cu masa de la Restoration Hardware, locul Marii Scene de Sex de la pagina douăzeci și șapte.

— Masa reprezintă iubirea adevărată, spune el. Ceea ce Oren și Harmony au, felul în care uită asta în preajma oamenilor noi, oamenilor de plastic, dar apoi ajung pe

masa asta și doamne, nu e nimic cu care să se compare.

— O ador, spune Love.

Îmi evită privirea și își linge buzele cât frunzărește prin scenariul lui. Milo cu siguranță încearcă să mi-o sufle și eu voi distruge masa aia. În loc de asta, mă duc la *departamentul de aprovizionare* – de ce nu îi pot spune și ei mâncare? – pentru a patra oară în două ore. Înmoi o felie de pâine din mălai în chili și aud pe cineva:

— Iubărețul este la *aprovizionare* din nou?

Și atunci mă hotărăsc. O să mă fac o bunăciune aici. Sexy. Pus la punct. Arunc pâinea la gunoi și îi spun lui Love că mă duc să alerg.

— Să alergi? Asta e ceva nou.

— Dap, spun. Trebuie să încep să am mai multă grijă de mine.

ESTE ziua a 17-a și titlul filmului ar fi trebuit să fie *Atunci când Milo a Încercat să o Recucerească pe Love*. Viața noastră sexuală e în picaj din cauza zilelor lungi cu filmări și pentru că nu avem o încuietoare la ușa dormitorului. Love își petrece mai mult timpul cu Milo, repetând replicile în camera lui care se încuie. De câte ori ea se duce acolo, eu mă duc să alerg, și de câte ori Milo vorbește cu mine, spune lucruri de genul:

— Cum supraviețuiești?

Sau:

— Știi, dacă te plictisești, noi suntem în regulă. Te poți întoarce în L.A.

Nu spune căcaturile aste de față cu Love și vreau să îl omor, dar nu pot. El e *regizorul* și *al treilea geamăn* al lui Love, iar oamenii vor observa dacă dispare. Așa că încerc să nu insist. Nimeni nu va descărca filmul ăsta, în afară de

prieteni și familie. Și în orice caz, ei pot face un *film*, dar eu îmi fac un *corp*. Mi-am descărcat o aplicație care îmi calculează fiecare îmbucătură care îmi ajunge în corp și fiecare pas pe care îl fac. Fac flotări și tracțiuni la bară și alerg și devin cel mai tare bărbat în viață, în timp ce majoritatea oamenilor din jurul meu devin umflați, pufoși.

Ajung în Satul Video după al doilea antrenament din ziua a 23-a și Love îmi observă brațul.

— Salutare, biceps, spune ea. Wow.

Milo zice că într-una din zilele astea vrea să vină la sală cu mine.

Îi spun că oricând.

— Vei scăpa de burta aia imediat, îl asigur eu. Sau poți veni la alergat cu mine.

Love pleacă la *machiaj* și Milo zâmbește.

— Iubărețule! spune el. Voiam să îți mulțumesc. Nu am vrut să fac mare caz de asta în fața lui Love, dar de la băiat la băiat, dacă eram în locul tău, cu scena nouă, cea rescrisă, înțelegeam dacă spuneai nu. Așa că îți mulțumesc.

Nu știu despre scena asta nouă și el știe asta și îmi face cu ochiul. Își ia tălpășița să verifice masa aia de la Restoration Hardware, iar eu rog o asistentă de producție să îmi dea completarea. Evită contactul vizual și mi-o dă. Citesc.

INT. BUCĂTĂRIE — DUPĂ-AMIAZĂ, LENEVEALĂ, TIMP MINUNAT

Suntem APROAPE de HARMONY, care mănâncă căpșuni. Privindu-l pe Oren. Sfârcurile i se întăresc. Spune că îi e foame. Își linge degetele. OREN îi spune să mănânce o căpșună. Harmony spune că nu vrea o căpșună. 3, 2, 1. Bum. Harmony se lasă în genunchi. Ne APROPIEM de gura ei când îl ia.

Milo a știut că e mai bine să nu fie în zonă cât citesc. Și nu mă pot gândi decât la:

INT. CREIERUL MEU — CHIAR ACUM — FUTU-TE SĂ TE FUT DE FILM CU MILO CU TOT

Ar mai fi două zile până Love i-o va suge lui Milo. Dar asta nu e adevărat. Pentru că Love nu i-o va suge lui Milo. Pentru că eu voi face orice îmi stă în putință să scot căcatul ăla de șoarece din nenorocita mea de casă.

33

ÎNCEP să pun bazele pentru exterminare. E cel mai dureros și derivativ lucru pe care l-am spus vreodată, din atât de multe motive, din cauza fostei, pentru că nu sunt un urmăritor, pentru că urăsc, în căcat, concertele și Urban Outfitters și toaletele ecologice. Dar trebuie spus. Dacă vreau să omor șoarecele, trebuie să îl atrag afară din casă. Suntem pe platoul de filmare. E ziua de dinainte de sexul oral. Asta e.

— Deci, Milo, încep eu.

Și iată că vine. Neadevărul meu.

— Cât de șmecher ar fi să plecăm de aici și să mergem la Indoor Coachella și să îi vedem pe cei de la Beck în seara asta?

— Ar fi, spune el. Dar avem o zi plină mâine.

— Dar totuși.

Mă aplec.

— Dacă ai putea intercala ceva pop cu niște culori și sunetul cu elementul oral, adică zic și eu, ar fi genial.

Milo dă din cap.

— Mm hmm, spune. Da.

— Eu ies la alergat în fiecare seară, îi reamintesc. Ai spus că vrei să mergi cu mine...

Milo își prinde cocul.

— Nu-i spui nici un cuvânt lui Love, zice.

Deci a început. E făcut un plan. Sunt relaxat doar știind că el va fi mort în curând. Desigur, e de căcat că trebuie să merg la Indoor Coachella. Dar măcar festivalul de borsete și MDMA va fi bun la ceva. Oamenii mor la festivaluri tot timpul. Iar Milo a vrut să meargă la căcatul ăsta de festival din prima zi. Eu sunt ăla inocent care doar l-a urmat ca să se asigure că va fi bine.

Și nu sunt lipsit de sentimente. Îmi petrec ziua încercând să salvez viața bietului copil. Încerc să ucid scena cu sexul oral. La prânz, eu și Love urcăm în dormitorul nostru, iar eu încerc să o fac să vadă lucrurile din perspectiva mea. O țin de mâini. Îi spun că asta se transformă într-un cult.

— Milo chiar arată ca Charles Manson, cu mărgelele alea stupide pe care le poartă acum.

— Joe, spune ea. Trebuie să îți procesezi propriile emoții. Nu pot face eu asta pentru tine.

— Nu îmi procesez emoțiile, zic. Încerc să te opresc să faci ceva stupid.

Îmi prinde fața cu mâinile.

— Treaba mea e să fac lucrurile să meargă, spune ea. Treaba mea nu e să le distrug.

— Vorbim despre sex oral, îi reamintesc eu. Nu despre pacea din lume.

Zâmbește.

— Ești gelos pentru că noi nu facem asta. Harmony și Oren sunt diferiți. Eu nu sunt Harmony, Joe. Și nu e viziunea mea. E a lui Milo.

Toată lumea a fost spălată pe creier de cretinul ăsta. Totuși, încerc măsuri nonviolente de exterminare. După prânz, îmi continui misiunea anti-sex oral, dar toată

lumea îl vrea. Forty spune că e îndrăzneț. Forty spune că oamenii încă vorbesc despre *Iepurașul Cafeniu* datorită scenei cu sex oral, dar Forty se înșală. Nimeni nu vorbește despre *Iepurașul Cafeniu*. Milo spune că avem nevoie de scenă. Spune că îmbunătățește materialul și garantează ca filmul nu se va pierde.

Barry Stein apare pe platoul de filmare – e uimitor felul în care felația schimbă totul – și atunci știu că nu e nicio cale de scăpare. Barry Stein spune că sexul oral îi va duce la festivaluri. Îl va face pe Milo un autor. Singurii oameni de partea mea sunt părinții lui Love, cu care vorbim pe Skype.

— Eu nu mai înțeleg filmele, zice Dottie. Asta nu îl face pornografic?

Ray oftează.

— Nu vezi nimic de genul ăsta în *Furios și Iute*.

— Asta pentru că filmele alea nu sunt despre nimic real, tată.

Într-un final, Ray și Dottie *transmit toată dragostea lor* lui Love și ei nu o vor opri și au încredere în ea și în Milo și sunt de părere că ea arată minunat. Facem sex în poziția misionarului, duhnește a obligație. Apoi Love doarme și îi trimit un mesaj lui Milo:

— *Ești gata?*

Spune că are nevoie de douăzeci de minute, așa că eu cobor și îmi pun un castron cu Frosted Flakes. Ies afară și mă uit la stele în timp ce îmi mănânc cerealele. Nu suport gândul la un drum cu mașina împreună cu Milo, așa de înfumurat, așa că îmi imaginez ce se întâmplă după ce moare. Cineva va face un pas în față și va salva filmul și acel cineva voi fi eu. În versiunea mea de *Cizme și cățeluși*, Love se va trezi și îl va căuta pe Milo. (Refuz să cred tot

căcatul ăsta cu Harmony și Oren.) Își va da seama că el a părăsit-o. Va începe un cântec de-al lui Peter Gabriel și ea va merge în bucătărie și va apuca telefonul.

— Mda, va spune. Am masa asta mare și veche de care trebuie să scap. Mă puteți ajuta?

Aud pe cineva cum deschide ușa și iese afară și mă întorc, dar nu e Milo.

— Love? spun.

Îmi face semn să nu fac gălăgie. Poartă o cămășuță de noapte transparentă pe care nu am mai văzut-o. Nu poartă încălțăminte, nici chiloți. Mă prinde de mână.

— Pe aici.

Mă duce pe platoul de filmare, în bucătărie.

— Love, ce dracu' e asta? mârâi eu.

Își întoarce capul.

— Eu sunt Harmony, spune ea. Tu ești Oren, nu?

Ah. *Ah*.

— Da, spun.

Love îmi face semn să mă așez pe masă. Fac asta. Sunt Oren.

— Ce părere ai? și ea a plănuit totul pentru mine.

A lăsat un bol cu căpșuni pe masă. Îmi susține privirea. Ia o căpșună. Mușcă din ea.

— Încă îmi e foame.

O avertizez.

— Ăsta este platou de filmare important.

— Știu, spune ea.

— Nu avem voie să atingem nimic.

— Știu, spune ea. Dar nu mă mai abține.

Telefonul îmi vibrează și asta nu trebuia să se întâmple. Trebuia să îl ucid pe Milo și el îmi dă mesaje și el a trezit-o probabil din greșeală pe Love, trântind căcaturi

în jur. Și nu îmi place asta. Love abia mi-a vorbit toată luna și știe ce părere am despre scena cu sexul oral și ea crede că poate scăpa prin futai de orice. Și nu.

— Love, spun eu. Ce e asta?

— Doar mă distrez.

— Nu, spun. Ce se întâmplă între tine și Milo? Și nu spune că nimic.

Love își pune mâinile peste ale mele.

— Păi, spune.

Își mușcă buza. Mâinile îi tremură.

— Adevărul e că...

Mâinile mele tremură. Le strânge.

— Eu și Milo ne-am cuplat la Chateau în dimineața aia, în ziua în care eu și cu tine ne-am cunoscut.

E mai rău decât credeam și mai bine decât credeam. E o lecție despre instincte. Am știut că e inamicul meu încă din prima zi. Am știut eu. A apărut la Chateau în noaptea aia și mă voia plecat și trebuie să se fi simțit orbit. Acum o fute pe Love, în clipa următoare toată lumea se aruncă pe *Profesor*.

— Ai făcut duș după?

— Dacă am făcut duș?

— În prima zi aia, spun eu. Când ne-am întâlnit. La Soho House.

— Desigur, spune ea.

— M-ai dus la Chateau ca să scapi de el?

— Nu, spune.

Apoi:

— Da.

Se uită în jos.

— E îngrozitor? Dar îmi și plăcea de tine. Adică era devreme.

Love spune că am dreptate cu toate. Milo încearcă să o recucerească, iar ea nu se simte confortabil, dar nu e supărată pe el.

— E unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, zice ea. Adică mereu ajungem unul la altul și îmi dau palme, de ce nu îl iubesc în modul ăla? Nu e un băiat rău, Joe. I-am dat speranțe false. Mă simt îngrozitor.

Love mă îmbrățișează și e goală sub cămășuța de noapte. Își pune mâinile pe umerii mei și mă îndrumă spre masa de la Restoration Hardware. Îmi desface nasturii de la pantaloni. Îi trage în jos. Se lasă în genunchi, așa cum trebuie să facă în *Cizme și cățeluși*, iar eu sunt mai excitat decât am fost vreodată. Când mi-o ia în gură pentru prima dată, e ca și cum aș fi în vaginul ei, în creierul ei rozaliu, în sistemul ei circulator. Mă gândesc din nou la Dumnezeu, la departamentul ăla din Rai unde construiesc trupuri care să se potrivească, iar eu știam că vaginul ei era al meu și acum știu că și gura ei a fost creată pentru mine.

Când mă apropii să termin, îmi deschid ochii pentru o secundă și Milo e acolo, la capătul platoului de filmare, se holbează. Mă întreb cât de mult a auzit. Sper că totul.

Îmi închid ochii din nou și aud o mașină pornind. Milo se duce la Indoor Coachella singur și poate nu mai trebuie să îl omor. Totul e diferit acum. Nu sunt gelos. Sunt rațional. Șoarecele a părăsit casa de bunăvoie și nu vom mai avea probleme din nou.

Îmi dau drumul.

34

ZIUA URMĂTOARE ne trezim într-o altă lume. Ne sărutăm și Love îi trimite un e-mail lui Milo să îi spună că nu va face nici o felație. Recunoaște că se simte ușurată. Eu câștig. Și Milo. El trăiește și spune că cei de la Beck au fost grozavi și că respectă decizia de actriță a lui Love.

Love coboară pe platoul de filmare, iar eu am un mesaj nou de la Forty când ies de la duș:

Old Sport! Spune-i lui Love că trebuie să ajungi în oraș, cu cărți sau ceva. Vești mari. Întreabă de apartamentul ducal la recepție. La Ritz. Pronto.

Ajung acolo și nu am văzut atât de multă cocaină în viața mea. Sunt munți de cocaină pe fiecare suprafață din apartamentul ăsta prețios, iar eu îmi fac griji că poliția ar putea da buzna, dar Forty îmi cere să mă relaxez.

Apartamentul e imens și se pare că oamenii bogați merg în Palm Springs să stea în camere mari, goale, care au lămpi strălucitoare. Totul este alb și negru și verde neon. Abundă în perne verzi, ca aia pe care răposata Beck obișnuia să o călărească în apartamentul ei cât o cutie de pantofi, cu geamul deschis. E genul ăla de aranjament în care ești și afară, și înăuntru în același timp. Avem propria noastră curte interioară.

— Ce caut eu aici? întreb. Ce s-a întâmplat?

— Bem ceva! spune Forty și îmi întinde un pahar cu șampanie, iar el poartă pijamale cu roz și galben și un halat desfăcut.

— Voiai să vorbim despre scenarii? întreb eu.

Agentul lui trebuia să le dea mai departe, dar nu a fost nicio veste, nicio mișcare. Forty îmi face semn să mă așez lângă două parașute aproape dezbrăcate.

— Haide, zice el. Nimeni nu pârăște pe nimeni.

În schimb, mă așez pe un scaun din răchită cu perne verzi neon.

— Sunt în regulă, mulțumesc.

Forty râde. Vrea să mănânce căcat despre *Cizme și cățeluși*. Crede că ar putea ajunge la Sundance, dar nu îl vede având o premieră teatrală. Crede că Barry Stein nu mai e ce a fost și crede că Milo ar fi trebuit să angajeze un actor în loc să joace el.

— Chiar a fost Jake Gyllenhaal interesat? întreb eu, pentru că am impresia că asta e o zonă de sinceritate, un spațiu sacru, opusul platoului de filmare unde filmul este Dumnezeu.

— Nu, ce dracu'! spune el. Ăsta e doar Milo care se strânge de pulă și numește asta masturbare. Jake nu e cu căcaturile astea. Nici măcar nu cred că l-a citit.

— Wow, zic eu. Love știe?

Forty dă din cap.

— E iadul pe pământ să faci un film, mai ales unul cum e *C și c*. Trebuie să crezi ce căcat mănânci, știi? E ca și cum te-ai duce la Promises și e ultima zi și ești acolo de trei săptămâni și te întreabă „Te simți pregătit să pleci?" Și tu spui da pentru că ai fost acolo! Ai făcut-o, la dracu'. Ai încercat. Ce dracu' să spui? „Nu, mai dă-mi niște cocaină"?

Râde și se uită la o prostituată care dansează fără muzică.

— Când ai fost la Promises? întreb eu.

Dar Forty nu răspunde. Își stinge țigara.

— Mai devreme, azi, am avut-o pe Ariana care o lingea pe Shelly în timp ce eu o futeam pe Shelly în cur.

Astea sunt lucrurile pe care nu vreau să le știu.

— Hei, spun eu. Despre ce voiai să vorbești cu mine?

Mai trage niște cocaină.

— Ce voiam să ce?

— De ce sunt aici?

— O întrebare de milioane, răspunde el. De ce suntem noi aici? De ce? Personal, cred că Satana m-a trimis aici să stric rahatul ăsta. La fel cum Dumnezeu a trimis-o pe Love să cocoloșească rahatul ăsta.

— Forty, zic eu. Poate vrei niște iarbă?

Arată către prostituate. Îmi povestește din nou despre lucrurile pe care *le-a pus să facă* și s-ar putea să mintă despre toate. Mă hotărăsc să nu îmi plâng de milă cât aiurează Forty despre actele lui sexuale. Toți avem câte ceva. Unii oameni au un copil dificil și unii au un copil bolnav și unii au un handicap și unii oameni au o mamă imposibilă și nu e nimeni pe planetă care să nu aibă *nimic*. Eu am o cană cu ADN-ul meu într-o casă din Rhode Island. Și asta e ceea ce Love are: un frate. Un coșmar. Un maniac drogat care acum sare în pat ca un copil de zece ani, povestindu-mi despre o petrecere de zi de naștere pe care el și Love au avut-o când erau copii.

Forty sare din pat și se dă cu capul de dulap. E prea luat ca să simtă ceva și se ridică în picioare.

— Deci ești entuziasmat sau ești entuziasmat?

— Forty, spun eu. Cred că ar fi mai bine să stai jos.

— Nu, spune el. Cred că mai bine stai *tu* jos.

— Eu stau.

— La dracu', da, mai bine stai, turuie el. Bate din palme. Și să te duci dracului, Barry Stein. Mai trage niște cocaină. Știi, o să arate ca un idiot.

— Forty, zic. Cred că ai luat suficient.

Se șterge la nas.

— Megan. Futu-i. Ellison.

Îmi las șampania jos.

— Despre ce vorbești?

— Ești surd? țipă el. Megan Morții Ei Ellison. Așa că să te fut, Barry Stein.

Inima îmi bate cu putere. *Megan Ellison*. Tipa a regizat *Ea* și *Țeapă în stil American*. Parașuta care dansa stă acum în poala lui Forty, hrănindu-l cu taco.

— Forty, spun eu. Vrei să zici că Megan Ellison e interesată de *Al treilea geamăn*?

— Nu, spune el. Îți spun că Megan Ellison e interesată de *Al treilea geamăn* și *Dezastrul*. De amândouă. Boom!

Forty a aflat de dimineață; agentul lui a avut o întâlnire cu Megan Ellison și Megan Ellison îl poate mânca pe Marry Stein la micul-dejun. Agentul spune că oferta poate veni oricând de acum, iar eu și Forty ciocnim pahare cu șampanie și prostituatele lui se aruncă pe pat și se uită la *Wendy Williams* și se sărută din când în când, iar ăsta nu e genul meu de petrecere, dar măcar Forty se cunoaște pe sine. Sare între ele și ambele se rostogolesc spre el.

— Acum, ascultă aici, Old Sport, spune el. Ține minte că e doar interes și nu vrem să cobim.

Picăm de acord să așteptăm până vestea e oficială înainte să spunem cuiva, dar nu știu cum va reuși Forty.

Sare în pat din nou, țipând:

— Ține minte momentul ăsta, Old Sport. O să se întâmple, chiar da. Și în secunda în care se află, viața ta nu mai e a ta. E acolo, și tu ești ăla, tu ești omul. Toată lumea va vrea o bucățică din tine. Toți te vor iubi. Așa că fă asta pentru *tine*, omule, știi? Ăsta e succesul tău și asta e ora magică, clipa de aur înainte de moment în sine. Trăiește clipa. Ai câștigat-o. Nu o întinde și nu trage de ea și nu o alunga și nu o împărți și nu o examina. Asta e. Dacă ăla mare lovește acum, mori un scriitor. Mori descoperit. Trăiește așa. Trăiește chiar acum.

E adevărat; drogații pot fi enervanți, dar au și talentul ăsta să-ți fută una să dea peste cap. Forty are dreptate. Ăsta e succesul meu și am suportat *Cizme și cățeluși* și mi-am petrecut toate zilele alea la Intelligentsia și Taco Bell și *chiar* am câștigat asta. Sar pe celălalt pat și nu îmi amintesc când a fost ultima dată când am sărit într-un pat. Forty urlă și dă drumul la coloana sonoră din *Jurnalul unei vedete de film porno*, iar eu sar și mă arunc și ricoșez și prostituatele râd și eu am reușit. Am găsit steagul. M-am mutat în Los Angeles. Am găsit-o pe Love; m-am îndrăgostit. Și acum asta, cel mai greu lucru de făcut în lumea asta, unul dintre cele mai grele lucruri, iar eu sunt pe cale să îl fac. O să reușesc la Hollywood.

Love îmi trimite un mesaj:

Știi ceva de Forty? A dispărut. Scuze. Bun venit în lumea mea.

Scrie din nou o secundă mai târziu:

Te iubesc.

Fac o captură de ecran. O să cos imaginea asta pe o pernă, pe zeci de perne, o să o scriu pe cer, o să o gravez pe pereții casei noastre. Mi-e imposibil să fac distincția între

extazul produs de Love de extazul produs de Hollywood și ar mai putea fi chiar și extazul de contact de la faptul că sunt în bârlogul ăsta de cocaină, dar nu e nevoie să le separ una de alta. Sunt fericit. Sunt aici. Toată frica din mine, *CandaceBenjiPeachBeckHendersonDelilah,* toată asta a fost sublimată de bucuria a *LoveAlTreileaGeamănDezastrul.*

O sun pe Love. O asigur că Forty e în siguranță pentru că e cu mine. Love e ușurată. Forty și prostituatele se hotărăsc să înoate în piscina imensă și Forty se rupe în figuri înotând în stilul liber și fluture și broască. Ar putea fi acolo învățând copiii să înoate cu sora lui geamănă, dar pe de altă parte, unii oameni preferă prostituatele în locul copiilor amărâți.

Are ochii roșii. Nu știu dacă e de la clor sau de la cocaină.

— Ești un prieten bun, spune el. Știi, cred că dacă aș fi crescut fără toată presiunea și toate excesele astea, cred că aș fi mai mult ca tine.

Încep să îi spun că e un prieten bun, dar înainte să termin propoziția, se scufundă.

ESTE ultima zi din *Cizme și cățeluși* și eu stau pe platoul ăsta de filmare ca un om schimbat. Love e un ghemotoc de sentimente, încântată la culme, sentimentală, emoționată. Filmul ei se termină și ea încă nu știe, dar al meu va începe în curând. Ajungem să avem o viață ca asta, pe platourile de filmare, creând întotdeauna, apoi strângând, apoi sărbătorind. Îi surprind privirea lui Forty și îi fac cu ochiul, dar el îmi face semn să mă opresc. S-a întors. E mahmur. Nu e sigur că avem o înțelegere. Nu a auzit nimic toată ziua de la agentul lui. Îi spun să se relaxeze. Să lase ca astăzi să fie despre *Cizme și cățeluși.*

— Ești un om bun, spune el. Vezi imaginea de ansamblu.

— Întotdeauna, zic. E singura imagine.

Sunt bun pe un platou de filmare și am ajuns să iubesc locul ăsta, să filmez căcatul, să fac sport în deșert; sunt singurul membru din echipă care va părăsi această locație într-o formă fizică mai bună decât cea pe care o aveam când am ajuns. Iubesc scaunul cu numele meu pe el și iubesc patul nostru care scârțâie. Iubesc felul în care un platou de filmare te face să trăiești în prezent. Acum sunt entuziasmat când Milo strigă *acțiune* și simt cum am evoluat în viață de fiecare dată când strigă *tăiați*.

O să îmi fie dor de locul ăsta. Iubesc masa de bucătărie unde Love mi-a supt-o prima dată; acum îmi suge pula de câte ori are ocazia. O iubesc pe Love. Iubesc familia noastră de film chiar dacă nu le știu numele tuturor. Oamenii de pe platoul de filmare par toți interșanjabili, cu păr uscat și pantaloni cafenii. Dar iubesc și asta. Iubesc când e timpul pentru dubla martini și apoi aplauzi și ziua s-a terminat și *ai reușit*. Iubesc și momentul de înainte de asta, exuberanța care crește duios a dublei Abby – numită așa în onoarea primului Regizor Asistent, Abby Singer, înveți lucruri pe un platou de filmare, istorie – aproape finalul, încă două! Dacă toți murim acum, avem un film la cutie.

Părinții lui Love au văzut niște filmări și sunt așa de încântați de munca lui Love încât insistă să ne ducă pe toți cu avionul la casa lor din Cabo pentru o petrecere de final. Majoritatea filmelor de genul ăsta se termin la o bodegă cu beri de doi dolari, dar datorită lui Love, mergem la La Groceria pentru două nopți. Love spune că voi adora La Groceria și spune despre Cabo că e „raiul delicat

de pe pământ".

Eu râd și ea mă pocnește.

— Ai grijă, istețule.

— Love, spun eu luând o sticlă cu apă de la aprovizionare. Haide. Când auzi Mexic, tu te gândești la *delicat*?

Milo râde.

— Lovey, Mexic cam e capitala crimelor în toată lumea.

E amuzant. Acum că Milo își acceptă soarta că nu va fi cu Love, e de un infinit de ori mai suportabil, chiar plăcut. Rezonez cu el, cu părinții lui distruși și impulsurile lui creative.

— Da, spun. Milo are dreptate. Vreau să zic, se *decapitează* oameni în Mexic.

Chiar atunci un Asistent de Producție se apropie.

— Hei, Milo, spune el. Avem un vizitator.

Eu și Love ne întoarcem. Și într-adevăr chiar avem un vizitator. Eu îmi scap sticla cu apă. Vizitatorul e polițistul Robin Fincher.

35

NU TREC printr-un loc nepermis și ăsta nu e teritoriul polițistului Robin Fincher. Nu are nici un drept să fie aici în uniformă, să stea pe platoul meu de filmare, să se uite la iubita mea. Îmi ridic sticla cu apă și stau aplecat o secundă mai mult și înjur bombănind.

Milo îi strânge mâna.

— Domnule polițist, spune el. Vreți să ne vedeți permisele?

Fincher râde.

— Am nevoie doar de una-două replici și un cadru de aproape.

Săracul Milo nu își dă seama dacă idiotul ăsta e serios sau nu, dar pentru mine asta e serios. Ce dracu' caută aici?

— Aș vrea eu, spune Milo. Dar e o producție cu două personaje. Să sperăm că așa ne vom întoarce pentru o continuare totuși, da?

Fincher înghite în sec.

— Glumeam, zice el și își mijește ochii mici și albaștri la mine. Am trecut din complezență. Cercetăm prin zonă cu privire la un jaf, spune el. Câteva locuri din apropiere au fost jefuite și vedem că v-ați aranjat destul de bine aici. Vrem doar să ne asigurăm că încuiați tot la noapte.

Milo îi strânge mâna.

— Un film horror într-un alt film, nu?

Ating brațul lui Love și îi spun că trebuie să merg la baie, dar ceea ce chiar trebuie să fac e să îmi dau seama de ce căcat e Fincher aici. Mă furișez din casă pe o ușă laterală și fug în fața casei, unde văd mașina lui Fincher. Are portrete pe scaunul din față, dar înainte să explorez mai departe, aud pași și mă întorc. Fincher își lasă în jos ochelarii de soare și mi-aș dori să am și eu o pereche.

— Domnule polițist, spun eu, transpirația făcându-se broboane pe ceafa mea. Sunt puțin confuz.

— Ți-ai luat carnetul cu adresă de California?

— Nu, spun eu. Am fost aici.

— Hmm. Deci nu te-ai mai întors la apartamentul tău? zice. Pentru că nici vecina ta nu s-a mai întors.

Delilah. La dracu'.

— Care vecină?

Își dă jos ochelarii de soare și îi șterge cu un șervețel.

— Știi tu, prietena ta, Delilah. Are buletin de California, locuiește în aceeași clădire cu tine. Bine, nu că tu ai locui acolo oficial.

— A dispărut? fac eu pe prostul.

El dă din cap.

— Știi ceva de asta?

— Abia o cunosc, insist eu.

Mă lovește în stomac și nu are voie să facă asta și eu mă ghemuiesc. Sunt în țărână. Abdomenul meu e doar mușchi și nu am pic de grăsime acolo, nici o căptușeală care să amortizeze lovitura. Cretinul scuipă și flegma lui aterizează lângă fața mea.

— Ridică-te, dracului, spune el. Am fost delicat cu tine acum.

Nu am mai fost lovit de pe vremea bonei Rachel și nu-mi place senzația, felul în care mușchii sunt chestii individuale din nou, cu terminații nervoase deosebite. Mă lovește în genunchi.

— Am spus să te ridici, dracului.

Mă ridic. Nu o să cedez. Nu voi dezvălui nimic, iar ochii lui mici și cercetători nu au cum să știe ceva important.

— Ești un futangiu, spune el.

Și uite cum folosește un cuvânt generic, *futangiu*.

— Nu știu ce crezi, zic. Dar nu am făcut nimic.

— Decât să o omori pe Delilah, spune el, și avem o problemă.

Nu pot permite ca acele cuvinte să iasă din gura aia când ar putea fi auzite de cineva.

— Tu ai făcut asta. Și știi tu, asta contează pentru mine, un ofițer al legii. Îmi imaginez că e important pentru micuța ta păpușă de futai de acolo și sunt convins că e important pentru părinții lui Delilah. Jim și Regina, apropo. Te gândești vreodată la asta, Goldberg?

Se apropie. Dacă mă lovește din nou, o să îl omor. Îmi întorc capul.

— Jim și Regina, fierbe el. Jim și Regina, Mama și Tata. Își iubesc copilul.

Îmi întorc capul și îi întâlnesc privirea.

— Abia o cunosc pe Delilah, spun. Și sunt convins că părinții ei vor face orice le stă în putință să o găsească.

— Abia o cunoști? întreabă el privind chiorâș la mine.

— E o vecină, zic.

Își ridică pumnul și vine la mine, iar eu mă chircesc și el dă înapoi. Râde.

— Potrivit vecinului tău, Dez, de fapt o cunoșteai pe

Delilah destul de bine.

Labagiul de traficant de droguri. Nu voi fi speriat.

— Dacă vrei să spui că m-am culcat cu ea, da, spun eu. Dar nu o cunosc prea bine.

— Înregistrări telefonice, Joe, spune. Uiți că sunt ofițer al legii și am acces la baza de date a persoanelor dispărute? Crezi că părinții ei nu se duc acolo să se asigure că Departamentul de poliție din LA vorbește cu fiecare individ care a comunicat cu fata lor? Statului California îi pasă de locuitorii săi. Aici nu e *Bed-Stuy*. Aici ne pasă. Ne pasă.

Îl pronunță incorect, *Bed-Stooey* și urăsc acest tip de californian, genul care nu știe nimic despre Coasta de Est, tipul care crede că Rhode Island este adiacent Maine.

— Am cunoscut-o puțintel, spun din nou. Dar nici măcar nu știam că lipsește.

— Am fost surprins să aflu că ești un om de opiacee, spune el, evaluându-mă.

— Tu, cu traversarea ta ilegală dimineața devreme. Acum pari, dacă ar fi să ghicesc, pe cocs. Viteză. Poate suc, dar nu. Ai fi mult mai mare dacă ai folosi sucuri[9].

Durează prea mult și Love se va întreba unde sunt.

— Ce vrei?

Oftează.

— Vreau să știu cum să folosesc căștile pe care mi le-ai dat, spune el. Ai instrucțiunile?

— Nu, spun, și acum transpir.

Dar nu e posibil ca poliția să mă fi legat de Henderson prin acele căști. Fiecare nenorocit din Los Angeles are

9. „Sucuri" (*Juices* în original) se referă la steroizi și oricare alte substanțe folosite pentru modificarea aspectului fizic (n.tr.)

căști Beats.

— Mare păcat, spune el. Știi cum să le ajustezi? Vezi, capul meu e mai mare decât al tău. Ai un cap mic. Pun pariu că auzi des asta

— Nu știu cum să le ajustez.

Nu-i dau nimic.

— Nu știi cum se folosesc propriile căști? întreabă el. Nu crezi că e cam amuzant, Bed-Stuy? Vreau să spun, sunt destul de uzate. Le-ai avut pentru o vreme. Nu știi cum să lucrezi cu ele?

— Ar trebui să mă întorc acolo, zic eu, îndepărtându-mă.

Zâmbește.

— Nu, n-ar trebui. Nu ești pe pagina filmului de pe IMDB. Nu faci nimic acolo, numai pierzi vremea. Singurul mod în care am putut să dau de tine a fost pentru că mi-a arătat Calvin, amicul tău, poze cu pagina de Instagram a gagicii tale.

Cristoșii lui de social media și e gelos, a condus până aici tocmai din LA, încingându-se pe drum. Probabil că e ilegal ce face, dar nu contează. Poliția îi protejează pe ai lor.

— Deci, spune. Întreb pe toată lumea din Lawns, mai ales pe cei care erau apropiați de Delilah, nu știi nimic de ea?

— Nu, spun, și e adevărat.

— Nu ai intrat în contact cu ea?

— Nu, spun, și e adevărat.

— Când te-ai văzut cu ea ultima oară?

Și îmi aduce doar bucurie să îi spun și mai mult adevăr.

— În seara cu comemorarea lui Henderson de la UCB. Eu mă certasem cu iubita mea. Am plecat de la UCB. M-am dus la La Pou. Am văzut-o p Delilah la bar. M-am

așezat lângă ea. Își aștepta iubitul. Nu a vrut să-mi spună numele lui. A zis că e faimos. A făcut să sune ca și cum ar locui în zonă. Dar el nu a mai apărut. Ea era beată. Am ajutat-o să ajungă acasă.

S-a dezumflat ca un copil gras care află că s-a terminat cutia cu Oreo. Și aș paria că a fost un copil gras. Pariez că se luau de el din motivul pe care nu vor să ți-l spună uneori despre hărțuire, și anume că merita copilul. Încearcă iar.

— Ai ajutat-o să ajungă acasă.

— Locuim în aceeași clădire, îi reamintesc.

Îmi place când faptele sunt de partea mea. Lui, totuși, nu îi place. Vine spre mine și mi se bagă în față.

— Nu-mi place atitudinea ta, Bed-Stuy. Nu-mi place că n-ai aplicat pentru adresă nouă în acte în statul ăsta minunat.

— O voi face, spun, promit.

— Nu cred că o promisiune de la un căcat de newyorkez poate însemna ceva.

— Am terminat aici?

— Nu, spune când ar fi trebuit să spună că da. Dar poți merge înăuntru, înapoi.

Mă întorc și merg pe alee spre casă. Stomacul îmi pulsează și nu avea nici un drept să mă lovească. Nu avea nici un drept să mă acuze. Nu are nici o dovadă. Are doar *ură*, iar pentru asta va plăti.

Îi simt ochii arzându-mi în ceafă, mai puternici și mai cauzatori de cancer decât razele soarelui de deasupra. Voi scăpa de el, nu am altă opțiune. Nu poți să-ți vezi bucuros de viața ta dacă există pe undeva un polițist care te vrea după gratii.

36

ÎNĂUNTRU, nimeni nu întreabă unde am fost. Toată lumea e prea entuziasmată datorită anunțului despre Cabo. Tatăl lui Love are nevoie de numărul de la asigurarea mea socială ca să-mi poată trimite pașaportul. Filmul e gata și eu am ratat ultima scenă. Multe se întâmplă când ești greșit interogat.

Șampania curge și începe muzica și eu zic că vreau să trag un pui de somn. Love înțelege.

— Ai alergat atât de mult; îmi fac griji că nu te-ai odihnit destul în ultima vreme.

Mă îmbrățișează și eu tresar.

— Scuze, am luat-o razna cu abdomenele, spun de acoperire.

— Tu nu ai nevoie de abdomene, spune. Ești perfect.

Mă sărută și urc scările. Din nefericire, Love *ar trebui* să își facă griji pentru mine. Filmul e gata, dar coșmarul meu e abia la început. Închid ușa de la dormitor. Mă învârt prin cameră. Așa e treaba. Încerc să rămân calm. Pozitiv. Mergem la Cabo, deci avem asta. Mexicul e genul de loc unde oamenii se duc și taie capete și pula mea, așa că e în favoarea mea locul.

Informația e putere. Am nevoie de date asupra terenului. Caut pe Google *La Groceria*. Dacă o știu bine pe

mama lui Love, sigur a invitat ceva website sau revistă fancy să-i pozeze casa, exact așa cum a făcut la Aisles. Desigur, găsesc un articol despre *La Groceria* și deja mă simt mai concentrat, așa cum se simte un lunetist când are ținta în vizor. Găsesc adresa de la *La Groceria* și mă plimb rapid peste zona unde familia lui Love locuiește uneori, pe la faimoșii care locuiesc în vecinătate, pe la casele de vânzare. Li Bum. Axl Rose trăiește în zonă. Axl Rose e genul care ar avea o casă extrem de securizată. Are fani de-a dreptul nebuni și a tot fost prin zonă. Casa lui e de ani întregi pe piață – și programul lui e și el veste bună – nu a mai fost în Mexic de ceva vreme. Cum ar veni, nu se duce acolo în viitorul apropiat, cum ar veni, casa aparține agenților imobiliari.

Lucrurile se îmbunătățesc. Casa lui Axl e un proiect perpetuu, cu renovări neterminate, o piscină care nu e gata, nehotărâre peisagistică, un corn al abundenței peticit cu gazon îngălbenit și cupole pe jumătate formate. Website-urile agențiilor imobiliare îmi oferă poze cu casa care arată un conflict permanent între a dărâma totul și a continua cu chestiunea cu teracotă nouveau.

Un alt element al controversei, conform secțiunii de comentarii de pe blogul agenției imobiliare: studioul de înregistrare de acasă. „Studio de înregistrare acasă" este jargonul agenților imobiliari pentru un rahat de cușcă izolată fonic și un comentator anonim face o comparație între această cutie etanșă și o cameră-refugiu, iar asta e o veste bună. Mi-ar putea folosi. L-aș putea închide acolo pe Fincher. Dar întâi trebuie să-l duc acolo.

Deci acum trebuie să-l conving pe Robin Fincher să vină-n Mexic. Dar nu poți să seduci pe cineva dacă nu știi ce îi place respectivului. Datorită pozelor din mașina

lui, încep pe IMDB, unde are o biografie lungă și amuzantă în comparație cu cele câteva credite. S-a mutat în LA ca să devină actor, a renunțat la vis și a lucrat drept cascador, ca dublură, figurant, și-apoi în sfârșit a renunțat și s-a alăturat echipei LAPD. Dar Robin Fischer are și un website. Și mi-e imediat clar că nu a devenit polițist ca să protejeze și să servească cetățeanul. Robin Fischer s-a făcut polițist ca să le-o plătească celor din Hollywood-ul care l-a respins.

Și-a încrucișat cărările IMDB-LAPD în 2011, când a început să activeze ca bodyguard de celebrități. Se laudă *că te poate proteja și în același timp poate petrece cu tine*. Și da, fraza aia e marcă înregistrată. Cea mai recentă poză e cu el și Teri Hatcher.

Mă las pe spate în scaun. A pretins că se află într-o misiune pentru a o găsi pe Delilah, California, îi pasă de fetele *noastre*. Lasă, mai vedem noi. Caut care sunt proiectele care se filmează în Mexic la momentul actual și nu e nimic altceva decât un remake pentru *Romancing the Stone*. Nu, trebuie să apelez la dorința lui evidentă de a fi prieten cu acești oameni superbi, în pula mea. Creez o nouă adresă de e-mail: *MeganisaFox@gmail.com*.

Ea e momeala perfectă. Are o familie de protejat, la fel ca Teri Hatcher. E sexy. Am învățat de la Sony trucul că oamenii din industrie nu se deranjează să scrie corect, așadar:

Dragă domnule polițist Fincher mi-a venit senin dar prietena mea Teri Hatcher v-a lăudat despre cum ați făcut totul-totul și chiar mai mult pentru ea. Brian și cu mn mergem la cabo și ne-ar plăcea niște extra protecție. Nu suntem siguri dacă faceți așa ceva/ Mă simt ușor fraieră ca cântăreața din Taken dar pare că sunteți ce ne trebuie. Noi stm pe drum mâine posibil deja acolo?

Sigur că vă returnăm banii pe cele 4 călătorii. Sper k sunteți disponibil ținpumniii Xx megan austin-green

Dacă eu aș primi un e-mail de la cineva care se prezintă ca fiind Megan Fox, aș presupune că e spam. M-aș gândi că-și bate cineva pula de mine. Fincher e polițist. Nu e idiot. Dar poate că e, pentru că uită-te la răspunsul lui, în pizda mă-sii, trimis aproape imediat:

Dragă doamnă Austin-Green,

WOW! Sunt un mare fan de-al dumneavoastră. Sunt atât de onorat să vă ajut. Da! Eu sunt cel mai bun! Și Teri e cea mai tare. Mă bucur că știe că folosesc resurse personale pentru a-l identifica pe cel care o urmărește. Sunt atâția bolnăviori peste tot. Sunt onorat k protejez și servesc țara. Vă atașez poza cu mine și CV-ul, ca să știți cum arăt (nu mă supăr dacă vreți să le dați și agentului dumneavoastră! Sunt membru în SAG/AFTRA). Ne vedem mâine!)

Wow, are dreptate. LA e un miraj. Robin Fincher e un polițist. Omul poartă armă. Și știm cu toții stereotipul polițistului rău – rasist, violent – și pe cel al polițistului bun – cel care plătește pentru cumpărăturile mamei singure și care ajunge într-un video viral pe internet. Dar ăsta? Tipul din Los Angeles care trimite poze la Megan Fox, în pula mea, cel care nu e atât de priceput încât măcar să aștepte până ajunge în Mexic înainte să înceapă să-și facă reclamă la curul ăla netalentat?

E nevoie de un curs despre aspirații, despre felul în care degradează creierele în Los Angeles. *Sunt onorat k protejez și servesc țara*. Nu, Robin. Cuvântul pe care-l cauți e *că*. Nu, Robin. Nu servești și nu protejezi pe nimeni și, dacă ai face-o, ai fi prins de o ceașcă de cafea, recalculând fiecare pas pe care l-a făcut Delilah.

Evident, futardel ăsta nu o să o găsească niciodată. Și

în vreme ce asta înseamnă veşti bune pentru mine, e de asemenea ceva devastator pentru populaţia oraşului pe care-l iubeşte atât de mult. Cetăţenii din Los Angeles nu sunt serviţi. Nu suntem protejaţi. Oraşul nu-şi permite să aibă grijă de nimeni şi zona e prea întinsă. L-aş fi omorât pe Fincher şi dacă n-ar fi existat riscul ca el să mă bage după gratii. Îl voi ucide pentru că ne-a dezamăgit pe toţi când a ales-o pe fututa de Megan Fox în locul fetei moarte, cea al cărui destin ne va rămâne, pentru eternitate, necunoscut.

37

ESTE ora nouă dimineața, dar ceilalți pasageri de pe *Love Boat IV* sunt deja beți. Familia Quinn are patru bărci în Cabo și asta e cea pe care o folosesc la pescuit de marlin, lucru pe care-l facem acum, se pare. E un aranjament de tipul *băieții se duc la pescuit cât merg fetele la mani-pedi*. Avem destulă mâncare și bere și tequila pentru cincizeci de oameni, dar suntem doar eu cu Forty și Milo și câțiva tipi de la producție pe care nu i-am recunoscut toată luna, pe care nu vreau să-i știu.

Stau pe o găleată de plastic, țin în mână o undiță și Căpitanul Dave îmi povestește cum erau Love și Forty când erau mici. Căpitanul Dave e grizonant și pare mai în vârstă de 46 de ani. Nu are copii. Unii oameni s-au născut să fie unchi și Căpitanul Dave așa e. E și alcoolic în recuperare, e obsedat de ce bea oricine altcineva. Viața e grea pentru unii.

— Dar știi, spune întrerupând o poveste despre prima oară când au sărit de pe barcă, ținându-se de mâini. E foarte greu să vorbești despre Love și Forty fără să vorbești despre Milo. Adică era și el acolo, trebuia să-i fi văzut părul de-atunci.

Râde.

— Era uriaș.

— Trebuie să-mi arăți poze, spun, și pupatul în cur e treabă grea, dar vreau să fie de partea mea Căpitanul Dave.

Voi avea nevoie de ajutorul lui weekend-ul acesta. Și, din fericire pentru mine, e un om destul de plăcut.

— Am făcut poze pe toate bărcile, spune. Numai că pe asta nu mai știu exact unde. Mai multe sunt pe iaht.

Rotește dopul de pe încă un O'Doul. Bea.

— Dar da, de asta i-am zis lui Milo al treilea geamăn.

Îl fixez.

— Spui că tu i-ai zis lui Milo al treilea geamăn?

Răspunde în timp ce râgâie.

— Dap. Mai vrei ceva de băut?

Dau din cap, iar el continuă urle despre cum Forty și Milo și Love sunt mereu împreună și eu mă holbez în apă. Eu credeam că Forty inventase acest nume și Căpitanul Dave își termină berea falsă. Se ridică, se întinde.

— Bun, spune. Cred că e timpul să dăm momeala.

— Aye, căpitane, spun de parcă aș ști ce-a zis.

Mă ofer să-l ajut pe Căpitanul Dave cu butoiul cu care se luptă, dar ca de obicei, spune că-i totul în regulă. Desface capacul butoiului și acum simt miros de moarte și putreziciune și îmi acopăr gura, în timp ce el râde.

— Prima momeală a lu' băiatu', strigă. Nu-ți face griji. Nu te vei obișnui cu asta.

Apoi fluieră și asistentul lui, Kelly, un tip gras din Georgia, sună dintr-un clopot care redă ceva din Jimmy Buffet. Se pare că e vremea să pescuim și Căpitanul Dave scoate momeala și o aruncă în apă. Nu mă pot gândi decât la Fincher și la cum pot conduce barca asta până aici, să-l arunc în apă, exact cum am făcut cu Delilah, fata pe care el ar trebui să o caute acum. Rezolvat și rezolvat.

Forty e praf și abia reușește să ajungă la scaunul lui și Căpitanul Dave își bagă degetele în gură și fluieră.

— Nu, spune. Stai și tu zece minute fără să bei nimic și apoi vino înapoi.

Forty se smiorcăie, dar Căpitanul Dave nu pică în plasă.

— Barca mea, regulile mele.

Forty coboară iar, în vreme ce Matelotul Kelly ne ajută pe mine și pe Milo să ne pregătim undițele. Le aruncăm în apă și pe Milo fredonează pe lângă cântecul lui Buffett și îmi povestește despre Johanna, artista de make-up de la *Cizme și cățeluși*. Au dormit împreună noaptea trecută, e tânără și sexy și cred că merită să-mi scoată puțin ochii acum. Forty se întoarce și cere o undiță, iar Dave spune că nu și Forty se întinde spre găleata cu momeală și aproape cade în ea.

Căpitanul Dave țipă.

— În cabină, ordonă. Acum.

Forty se supune și Milo râde și eu scutur din cap.

— Căpitanul e într-un mare fel, spun eu.

— La ce te referi? întrebă Milo.

Și e amuzant pentru mine pentru că în urmă cu câteva zile era să-l omor.

— Vreau să zic că e super autoritare.

— Ei bine, spune Milo. El e Căpitanul. Poate fi cum vrea.

— Da, dar e barca lui Forty.

Milo învârte de mulinetă.

— Nu, spune el. Căpitanul controlează totul. Nu contează dacă Ray este aici. Proprietarii de ambarcațiuni spun că e mai bine așa, pentru că atunci când te joci cu Mama Natură, vrei pe cineva care respectă asta mai

presus de toate.

— Hmm, spun eu.

Oamenii cu ambarcațiuni. Mă prefac că îmi pasă dacă un marlin mușcă de momeala mea în timp ce mă gândesc la Fincher. Vine azi, mai după-amiază. Planul meu e simplu: iau cheile de la căpitanul Dave când andocăm. Mă întâlnesc cu Fincher la casa lui Axl Rose. Îl lovesc să leșine. Îl iau pe Fincher pe acest vas motorizat și vin până aici și-l arunc în apă. Apoi mă duc la Office cu Love și mănânc taco cu pește și beau margarita și dansez.

Ceva mușcă la Milo. Trebuie să-i dea undița lui Kelly, ca să învârtă, pentru că el e prea slab ca să poată singur. Dar apoi, când Kelly trage peștele, înmânează repede undița lui Milo, astfel încât Milo să poată poza, de parcă ar fi prins singur peștele.

Căpitanul Dave revine și spune că probabil ar trebui să ne ducem înapoi spre țărm, pentru că pe aici au tot fost probleme cu pirații.

Și atunci apare barca fetelor, iar toate sunt îmbrăcate în costume de pirați, trag în noi cu pistoale cu apă, bete, chițăind. Căpitanul Dave aruncă ancora și râde. Love se aruncă în apă ca o ghiulea.

— Haide! strigă. E frumos.

Este, dar niciunul dintre acești oameni nu înțelege că eu nu-s în vacanță. Trebuie să ajung la telefonul de rezervă, pe care l-am cumpărat înainte de plecare, și să sun la agenții imobiliari care au încercat să vândă casa lui Axl Rose în ultimele două săptămâni. Sunt doisprezece și unul dintre ei știe unde e și cheia casei.

Cedez și, în timp ce toți ceilalți înoată, mă duc în cabină și îmi repet scenariul. Mă voi prezenta ca Nick Ledger, un agent imobiliar cunoscut pentru vedetele de

pe ambele coaste. L-am văzut la reality show-uri de căcat și îi imit vocea destul de bine, gros, ca în Bronx, ca și cum a fumat o mie de țigări. Le voi spune că sunt în *această groapă cu nisip timp de două zile nenorocite* și că ajung la casa lui Axl și nu există nici o cheie pentru că *sunteți atât de bătuți în cap de soare, fraților, că ați uitat cum funcționează treaba*. Am urmărit o mulțime de spectacole despre domeniul imobiliarelor. Știu modul în care se aruncă cu nume, cum se vorbește unul cu celălalt și cum se înjură unul pe celălalt. Știu că toți au telefoane diferite pentru scopuri diferite. Eu pun în aplicare frazele-cheie: *foarte cunoscută du-te-n morții tăi client de zece și știu că tu știi despre cine vorbesc*. E *mai intimă decât colecția de vibratoare a nevesti-tii* și asta e *mai ciufută decât nevastă-ta când termini în curul ei* și stau aici fără cheia de la *pagoda aia fututăcare s-ar putea să fie ce-i trebuie, având în vedere unica ei cerință*.

Sun la primul agent imobiliar, care e o femeie care pare curvișteină și proastă, de parcă l-ar fute pe Nick Ledger, dar care-mi spune să mă duc dracului. Sun un tip cu urechi clăpăuge care arată de parcă ar fi fost hărțuit în cea mai mare parte a vieții lui. Nu-și poate aminti cine are lista și vrea să știe dacă am sunat la nimereală. Sun o altă femeie, mai în vârstă, care probabil a intrat în domeniu după ce a văzut pe cablu *American Beauty*. Și ea are accent de New York, de Long Island. Spune: *drăguțule, cheia e la mine-n păsărică. Baftă să ajungi acolo după ea!*

Îmi închide. Mă încrunt. Nick Ledger e un tâmpit care nu lasă loc de bună ziua și ar fi trebuit să aleg pe cineva drăguț și fericit, dar nu există oameni de genul ăsta în domeniul imobiliar de ultimă generație, cel puțin nu la televizor.

Nu funcționează, așa că mă duc în baza de date a

agenților din imobiliar și caut brokeri fără fotografii. Adevărații futuți care nu reușesc să fie în stare de nimic, nici să-și arate chipurile. Există un tip pe nume William Papova și e mai greu așa, să suni pe cineva atunci când nu îl poți judeca pe baza înclinației sale pentru cravate sau cercei.

Scapă telefonul înainte să răspundă, *telefon cretin,* și vocea lui este abruptă:

— Cine-i?

— Sunt Nick Ledger, pula mea, spun eu.

— De la emisiunea de la televizor? întreabă el. DA. *Rock Real Realtor*?

— Scuză-mă, ai de gând să mă fuți la cap cu un rahat de proiect care beneficiază de pe urma mea?

— Nu, nu, nu, spune el. Numai că te știu, atâta tot.

— Ascultă, am primit numărul tău de la bunăciunea aia, Sonja.

Nu cunosc nici o Sonja, dar îmi imaginez că agenții imobiliari din Cabo cunosc tipe pe nume Sonja.

— Sonja, zice el. Bine.

— Sunt aici douăzeci și patru de ore, morții mei, și echipa mea s-a dus dracului și nu au cheia lui Axl și am nevoie de cheia de la Axl.

— Pentru spectacol?

— Să te fut, răspunde-mi la întrebare.

Mă pune în așteptare un minut, apoi se întoarce la apelul meu, abia respirând.

— Pot să-ți fac rost de o cheie și să o las în dușul în aer liber, dar nu mi-o tragi cumva, nu spui cuiva pe la Caldwell. Încerc să am o relație bună cu ei.

— Așa facem, zic eu. Doar asigură-te că lași și tu nenorocita de poartă deschisă.

Îi spun la revedere și merg deasupra punții și îmi rup cămașa. *Agent imobiliar rock star*. Pun telefonul în buzunarul de la scaun și mă arunc ca o ghiulea de pe barcă, așa cum a făcut și Love. Sub apă, deschid ochii și mă uit prin Marea Cortez pentru Delilah.

Dar e ridicol. Am lăsat-o în Pacific.

APA era frumoasă, dar situația iritantă. Încă nu am cheile Căpitanului Dave. Le ține prinse la curea; la fel de bine ar putea să și le țină legate de pulă. E genul *acela* de tip și ar fi frumos să am cheile în mână. Nu știu cum voi obține cheile. Dar le voi lua. Înseamnă că trebuie să-l cunosc pe căpitanul Dracă mai mult decât mi-ar plăcea. Și nu este sfârșitul lumii, dar m-am săturat să vorbesc nimicuri. Ne-am întors la vila mexicană a lui Love pentru niște somn și Love încearcă să mă convingă să mai stau cu ea în loc să mă duc să alerg.

— Nu ai nevoie să alergi. Arăți grozav, spune.

— Merci, îi spun agitat. Dar o fac mai mult pentru că mă simt bine, știi? Acum m-am obișnuit așa.

— Poate merg și eu cu tine, spune și se lasă pe spate.

Stă în centrul patului nostru rotund, divin. E beată și frumoasă și casa asta pare și ea beată și frumoasă, cavernoasă și cu forme, exact ca Pantry, cu bucăți de coral puse la întâmplare pe pereți.

Mă uit la telefon, să văd cât e ceasul. Mai am o oră până ajunge Fincher și Love mă imploră, așa că mă dezbrac și mă bag lângă ea, în pat. E bună chiar și când își bâlbâie cuvintele și acum mă simt revigorat. Aveam nevoie de asta. Fac duș. Mă bag în hainele de alergare – fără tricou în Mexic – și cobor, iar Cathy, menajera, mă sperie.

— Ieși la alergare? întreabă.

— Da, spun.

— Evian sau Fiji?

Zâmbesc.

— Dă-mi de amândouă. Așa pot să le țin ca pe niște greutăți.

Îmi aduce două sticle și îi mulțumesc, iar ea dă din cap.

— Hei, auzi. Dacă aș vrea să ies cu o barcă...

Și femeia care era nerăbdătoare să mă hidrateze e o persoană diferită acum.

— Nimeni nu iese cu barca, cu excepția căpitanului Dave sau a unuia dintre primii mateloți, spune, mai moale. Dar spune-i unde vrei să ajungi și ai rezolvat cu el.

Futu-i să-i fut. Dar dau din cap și iau numărul Căpitanului Dave – am mai convins eu oameni și înainte să facă ce voiam – și lupta continuă la propriu, sus, pe deal. Acum e mai cald și trebuie să alerg pe deal ca să ajung la casa cretinului de Axl Rose și nu mai pot respira și aici nu este ca terenul plat, blând, din Palm Springs. Nici măcar nu am ajuns acolo și deja am băut ambele ape. Mă opresc în fața unei case uriașe urâte, cu mâinile pe genunchi pentru a-mi recăpăta respirația. Există beton pretutindeni, ciocane, lucrări neterminate. Mereu mi-au plăcut rahaturile astea când eram copil – camioane cu balast, cele care toarnă beton –, dar acum mă irită. Nu poți să-ți dai seama dacă renovează sau încep de la zero, iar uneori albii bogați îmi amintesc de adolescenții care nu se pot opri din a-și scărpina bubele.

Îmi șterg gura și continui să merg. Coapsele mele au luat foc și îmi zvâcnesc pleoapele, dar reușesc să ajung și poarta este deschisă – mulțumesc, William Papova. Casa lui Axl Rose este un mausoleu spaniolo-englez și nu e de mirare că e pe piață de câțiva ani. Arată de parcă au fost

bătălii aici și poate și o explozie. În mijlocul terasei din față e un cactus fără rost. Îmi imaginez că un puțoi de decorator de interior a săpat o gaură superficială în ultima secundă, ca și cum cactușii aveau să-i facă pe cumpărători să nu mai vadă peisajul incomplet, fiasco-ul înghețat în timp. Merg în lateral și sigur că găsesc o mică ascunzătoare cu un duș în aer liber. Există o scrumieră care dă pe-afară și o sticlă de șampon și o geantă din piele, căci agenții imobiliari sunt și ei oameni. Poți simți frustrarea multor vânzători care au fumat și au făcut duș și s-au futut și s-au plâns de această casă ciudată.

Alerg ușor spre fața casei și descui ușa și e ca momentul când luminile se sting la teatru. Începe. Începe.

Casa are podele din marmură și tavane înalte, dar nu este inspirată, ca *La Groceria*, și poți să îți dai seama ușor că încearcă să o facă apetisantă pentru un Mr. și Mrs. America, lucru care pare contraintuitiv, de vreme ce un Mr. și o Mrs. America nu și-ar putea permite o vilă la Cabo. Mă duc în bucătărie și iau o apă din frigider. Apoi deschid pachețelele și încep pregătirile. În primul rând, dau e-mail lui Fincher:

Hei Robin abia aștept să te văd! am lăsat poarta descuiată pentru tine. suntem cu bebelușii la parter e așa frumoooos. Când ajungi, vino jos și alătură-te nouă. xoxo Meg

Nu știu dacă Meg folosește prescurtarea asta a numelui ei, dar lui Robin îi va plăcea familiaritatea. Și acum pentru distracția reală. Folosesc firul de pescuit pe care l-am luat astăzi de pe barcă pentru a fixa o capcană cu fir pe scări, fixându-l pe ambele părți cu benzi de ceară de la Bliss Poetic Waxing; Love nu va observa că nu le mai are. Apoi mă întorc în bucătărie, scot două sticle obișnuite de apă și zdrobesc mai multe pastile de Percocet în ele. Le

înfig într-o găleată pentru gheață goală, împreună cu trei Kind Bar expirate, apoi cobor la subsol pe scara în spirală și aici este camera de siguranță / studioul de înregistrare la domiciliu, o cutie izolată fonic, cu două scaune de piele în ea.

Există o a doua cheie pe lanțul pe care mi l-a lăsat William Papova și aceasta se potrivește în încuietoarea de pe ușă. Și da, se blochează din afară, pentru că uneori trebuie să-i blochezi acolo pe oamenii de Les Pauls și de Grammy și să înregistrezi rahaturi.

Duc găleata înăuntru și o pun pe podea. Iau un microfon și îl testez. Apăs pe cel mai mare buton roșu și bat în el din nou. Funcționează. În cele din urmă, mut un scaun din piele chiar în afara studioului și îl aștept pe Fincher și, destul de sigur, el nu mă dezamăgește. Cincisprezece minute mai târziu, îl aud că-și aruncă geanta lângă ușa din față.

— Hola! strigă.

Ușa din față se trântește. Strigă din nou.

— Hola!

Căcatule. Aștept cu spatele lipit de peretele de lângă treapta de jos.

— Bună ziua? întreabă el, și este un actor oribil.

Oricine citește manuale de actorie știe că actorii buni *știu să se orienteze* și el nu o face. Aud un zgomot și mi-l imaginez căutând în telefon și recitind e-mail-ul în care i-am cerut explicit să se prezinte la nivelul inferior al casei. Și am dreptate.

— Ah, exclamă.

Și acum traversează foaierul de marmură și caută ușa de la subsol. Îl pot mirosi, fixativ și loțiune de bronzat. Fluieră.

— Cioc, cioc, spune el. E cineva acasă?

Îmi modific glasul și strig:

— Aici, jos!

Este unul dintre acele lucruri fundamentale legate de a fi om. Să auzi sunetul și să vezi pe cineva care cade pe scări este în mod inerent amuzant, mai ales când este vorba despre un nenorocit ca Fincher. Zace grămadă pe podea, bătut, și nu pot să nu râd când îl trag în studio și încui ușa.

Mă uit la el pentru o clipă, iar râsul meu se oprește, observând cât de vulnerabil arată. Cămașa lui are ananas și palmieri pe ea. Are pantaloni scurți și sandale și sunt sigur că și-a vopsit părul. Are picioare de găină. Trebuie să facă mai multe exerciții pentru picioare. Ei bine, ar fi trebuit. E prea târziu acum.

Îl sun pe căpitanul Dave.

— Yo! spune. Aici căpitanul.

— Hei, căpitane Dave! spun plin de veselie și respectuos. Sunt Joe Goldberg. Iubitul lui Love.

— Hei, Greenie, zice el. Ce pot eu să fac pentru tine?

— Ei bine, îi zic. Am o mică problemă. M-am trezit cu un amicul de-ai mei aici și e muci complet. A leșinat. Love nu e pasionată de așa ceva. Oricum, m-am gândit că tipul ar putea să doarmă în barcă în seara asta.

— Ah, spune pe un ton grav. Îmi pare rău, dar nu pot face nimic.

Mă prefac că izbucnesc în râs.

— Nu am întrebat dacă ar putea conduce barca, spun eu. Am nevoie de chei ca să-l duc pe Brian acolo.

— Înțeleg ce-mi ceri, comandante, dar răspunsul este tot nu.

Îmi dau seama că e într-un bar. Urăsc alcoolicii de

genul ăsta, cei care vor să fie aproape de băuturile alcoolice. Și îi știu pe cei ca el. Pun pariu că merge în barul ăsta în fiecare zi doar pentru a dovedi că e treaz.

— Dave, zic eu. Îți cer să mă ajuți aici. Amicul meu este ieșit din joc. Știi, și-a pierdut cheia camerei și nici nu-și amintește numele hotelului.

— Sunt sigur că Love îl va lăsa să stea la *La Groceria*, îmi spune.

— Love îl urăște. Deci asta nu este o opțiune.

— Ei bine, atunci cred că va trebui să-i iei prietenului tău o cameră de hotel, spune el. Cath îți poate da o listă cu cele mai bune opțiuni.

— Căpitane Dave, mă milogesc. Vorbim doar de o noapte.

Oftează.

— Îmi aduc aminte când a căzut în gol fosta mea soție. A spus: „Dave, am băut doar un singur pahar". Regulile sunt reguli, Joe. Mult noroc.

Îmi închide și linia e moartă. La dracu'. Sclav de la AA cu băutura lui O'Doul și abținerea lui și dorința de a-și împărtăși regulile cu mine, la fel cum a dat totul lui Dumnezeu ca și când nu ar sta aici în fiecare zi, toată ziua, dorindu-și doar o bere, doar o gură.

Credeam că banii înseamnă putere. Nu așa trebuia să funcționeze această lume uitată de Dumnezeu? Căpitanul Dave să facă ce spun pentru că Love m-a ales pe mine? Mă agit. Nu am bani să-mi iau barcă și nu-l pot lăsa pe Fincher într-o casă, la mama dracului. Mi-am învățat lecția: cureți. Scapi de corp. Nu lași o cană de pișat la întâmplare, ca să nu mai vorbim de cadavrul unui polițist. Dar ce naiba să fac?

Ducă-se dracului Dave. Trebuia să spună *da, domnule* și

Cath trebuia să se fi înșelat și ar fi trebuit să chem un taxi, să cer un scaun cu rotile, să ajung în port, să iau cheile de la Dave. Nu pot să cred că nu m-am făcut un plan de rezervă. Am un actor eșuat de nouăzeci de kilograme într-o cutie izolată fonic care chiar acum se pișă pe el în somn.

Mesaj de la Love: *salut?* ☹

MI-AM LUXAT glezna alergând acasă. Cel puțin asta este povestea mea. Am luat Tylenol, motiv pentru care nu beau, șchiopătez și nu sunt eu însumi. Love insistă să mă duc la Office cu toată lumea, chiar dacă sunt vraiște. Nu va accepta un *nu* drept răspuns, iar Office este suprarealist, un bar pe plajă, direct în nisip. Stăm la o masă lungă. Un tsunami ne-ar putea lua în orice clipă și Love îmi cere să mă relaxez.

— Suntem în Mexic, spune. Poți fi decapitat sau răpit, împușcat sau tâlhărit sau împrăștiat de o mașină, dar serios, Joe. Tsunami? râde. Eu nu cred. Deși apreciez imaginația ta.

Asta este fetița mea macabră și mă uit la Pacificul care a luat-o pe Delilah atât de definitiv, atât de primitor. Mă ajută chiar și atunci când nu știe că o face. Mexicul este capitala mondială a crimelor, țara mormintelor la întâmplare și a cadavrelor. Să o sugi, oceanule. Să o sugi și tu, căpitane Dave. Nu am nevoie de barcă. Am nevoie doar de o lopată.

38

LOVE s-a îmbătat la Office. Am lăsat-o în pat, cu un bilet pe care am scris că glezna mea se simte mai bine, așa că am plecat la o plimbare ca să se mai întindă. Nu va ști niciodată că am plecat la ora 4:42 sau că m-am oprit la casa aceea mare, cea la care se lucrează cel mai mult. Nici un muncitor nu era încă acolo și m-am plimbat în jurul zonei, verificând cuiele și scândurile de lemn, plăcile de marmură, mixerele de ciment. Am încercuit zona și am văzut că se construiește o piscină a infinitului. Și nu e cea mai rea idee, Fincher odihnindu-se *la infinit*.

Dar acum, când sunt în casa lui Axl, știu că trebuie să fac mai bine de atât. E rock 'n' roll. Timpul a stat în loc și atât de mulți oameni pe aici au atât de multe chei. Fincher trebuie să rămână aici. Nu pot să-l târăsc prin tot cartierul. Vreau să spun că, da, suntem în Mexic, dar Mexicul este ca LA. Există atât de multe părți diferite ale acestuia. Asta nu e zona în care poți decapita oameni ocazional și să-i arunci apoi într-o piscină din vecini. Trebuie să fiu discret. O să transpir astăzi din cauza nenorocitului ăstuia. Deocamdată, este momentul ca el să învețe o lecție. Caut prin geanta lui. Fie și numai conținutul genții și e destul motiv să-l omor. A adus poze și greutăți și prezervative și tricouri Jimmy Buffett (cu etichetele încă

pe ele, cretinul) și hamace-banană. Nu a primit memo-ul că vine aici la muncă? Dar asta nu e chiar partea proastă. Partea proastă este că Robin Fincher păstrează un Rolodex de modă veche cu întâlnirile lui cu celebrități. Serios vorbesc. A cumpărat chestia asta de la Staples și îmi pot imagina ce face el în ziua liberă. Acest Rolodex este plin cu adresele de acasă ale unor oameni celebri. Când mă întorc în LA, pot să-l vizitez pe *Cruise, Tom,* dacă vreau, sau pe ultimul meu alter-ego, *Fox, Megan.* Și din nou spun, nu este asta partea proastă. Dacă întorci foaia cu un nume, și abia acolo rahatul devine real.

În mod clar, Fincher a început acest proiect cu zece ani în urmă, când a intrat în poliție. Unele dintre referințele sale sunt datate – *Pattinson, Robert. I-am spus că iubesc Apă pentru elefanți și că pare că el și Reese ar fi făcuți unul pentru celălalt. A părut serios, băiat de treabă, mai britanic decât te aștepți să fie. Spune-i agentului să-i trimită o probă.*

Da, Fincher și-a catalogat în mod obișnuit întâlnirile cu celebritățile, toate care s-au întâmplat în timp ce trebuia să protejeze și să servească. Are o rutină simplă. Trage pe dreapta oameni faimoși pentru a vorbi cu ei și pentru a-i pupa în fund. Uneori, notele lui sunt interesate de sine – *Piven, J. Tras oprit pentru traversare prin loc nepermis. Prietenos, amuzant. Despre el se spune că e un ticălos, dar a fost mișto cu mine. Pare autentic. Spune să-i sun managerul săptămâna viitoare. Spune că are un sentiment despre mine, spune că am nevoie de poze noi.*

Uneori, notele lui sunt triste – *Aniston, Jennifer. A spus că îmi mulțumește că am informat-o despre jafurile din vecinătate. Mi-a spus să mă hidratez. Drăguț!*

Și uneori sunt deranjante, ca atunci când i-a spus lui *Adams, Amy că cineva a trecut cu mașina peste*

câinele-vecinului-de-pe-aceeași-stradă.

Deci ai prins ideea. Robin Fincher, care susține că e atât de implicat în a proteja California, este, de fapt, la nivelul zece de Hărțuitor de Celebrități. Pornesc microfonul.

— Hei, spun. Trezește-te.

Pot striga tare când e nevoie să o fac, iar Fincher se rostogolește și se ridică și clipește. Când mă vede, sare spre sticlă. Ricoșează de pe ea, apoi, nederanjat, se izbește din nou și din nou. Îmi ridic picioarele și îl ignor și continui să mă uit prin Rolodex. Idiotul e atât de ocupat încercând să distrugă sticla impenetrabilă, încât nici măcar nu pare să-și dea seama că i-am găsit ascunzătoarea secretă. Când se epuizează în cele din urmă și îngenunchează pe podea, gâfâind, pornesc din nou microfonul.

— Stai jos, spun eu. Bine, mai întâi ia microfonul. Apoi stai.

Ia microfonul și nu a învățat nimic încă. Începe prin a-mi lătra că el e polițist – ca și când nu aș ști asta – că e american – ca și cum nu aș fi – că o să se asigure că o să sfârșesc în spatele gratiilor – ca și cum ar fi într-o poziție care să-i permită să facă asta.

— Ascultă-mă, spun. Nu e prea târziu să îndrepți lucrurile.

Freamătă din nări.

— Unde e Meg?

Wow. Nu răspund la asta, e prea patetic. Iau un cartonaș din Rolodex.

— O să-ți pun o întrebare.

— Ar trebui să fie aici, zice el, fără să asculte.

— Fincher, îl întrerup. Eu sunt Megan Fox.

Se repede iar ca o furtună în sticlă și trebuie să-l las să

proceseze, să lovească, să izbească, să se lovească. Se așază, țipă. Când cred că a terminat deocamdată, continui.

— Așa cum spuneam, poți îndrepta lucrurile spunând adevărul. Este destul de simplu. Vreau doar să-ți explici câteva alegeri.

Când mi-a dat amendă pentru traversarea prin loc nepermis, Robin Fincher mi-a amintit în repetate rânduri că am făcut o alegere să traversez ilegal. Și are dreptate. Am făcut. Dar acum știu că el a făcut el însuși multe alegeri greșite.

Îi frunzăresc Rolodex-ul până ajung la *Heigl, Katherine*. Iau cartonașul și îl întorc și văd că s-a apropiat de ea la Little Dom, un restaurant din Los Feliz. El i-a spus că ea are niște fani care se agresau în fața localului și că ar fi mai înțelept să iasă în spate. Spune că a fost *frumoasă, recunoscătoare, a făcut un selfie cu mine, a spus că mă va urmări pe Instagram*. Iau microfonul.

— Deci, Katherine Heigl te urmărește pe Instagram?

— Pune aia jos.

Fincher se uită la Rolodex. Ochii lui sunt ca o plimbare într-un parc de distracții, două biluțe care se duc în iad.

— Aia e treaba poliției.

— Într-adevăr? întreb. Pentru că, dacă nu există o divizie specială dedicată exclusiv stopării infracțiunilor imaginare ale celebrităților, aș spune că treaba asta seamănă mai mult cu ceva personal pentru mine.

— Nu ai dreptul să te uiți acolo.

Râd. Ba el nu are.

— Am ochii pe mulți oameni. Nu e ăla singurul meu dosar.

— Sunt sigur, spun eu. Oricum, a început să te

urmărească pe Instagram?

— A fost foarte drăguță.

Se oprește.

— Ascultă, bolnavul dracului, ce faci e o mare greșeală.

— Robin, zic eu. Știi că poți să ajungi în închisoare pentru asta?

— Pune-l jos.

— Care naiba e problema cu tine? întreb. De ce ai aduce vreodată așa ceva într-un avion?

— Nu e treaba ta.

— Acum este, spun eu. Ca cetățean preocupat, am tot dreptul să mă uit la ce se întâmplă cu concetățenii mei. Aceasta este o încălcare a legii.

— Spune-mi ce vrei, negociază el. Doar lasă aia jos și spune-mi ce vrei.

— Ce vreau?

— Orice, spune el. E o nebunie ce se întâmplă. Trebuie să mă lași să plec de aici.

Asta nu se va întâmpla și el ar trebui să-și dea seama de asta și-l ignor și mă uit prin Rolodex și mulțumesc lui Dumnezeu că eu sunt eu, că nu m-am îmbolnăvit așa, că nu-mi iubesc prietenii imaginari și că nu o frec în locuri de care nu aparțin. Ce existență îngrozitoare, să fii omul care deține acest Rolodex.

— Fincher, spun eu. Îți dai seama că aceste lucruri ar trebui să aibă numele și numărul de telefon ale oamenilor care te cunosc și ei pe tine?

— Să te duci dracului.

Scutur din cap. Așa fac toți, de fiecare dată când ajungi la adevăr. Așa cum un pește mușcă de momeală după ce i-a dat târcoale. Robin cedează. Mușcă. Își fierbe drumul spre sinele nasol. Asta este cana lui cu urină, greșeala lui,

și a lui e infinit mai rea decât a mea. Cana lui de pișat nu poate conține ADN-ul lui, dar dezvăluie atât de mult, ego-ul dement, nucleul său emoțional. Nu se deosebește de o fată de treisprezece ani care îi scrie o scrisoare lui Justin Timberlake, crezând că el ar putea să-i răspundă. Rolodex-ul lui Fincher este un izvor de speranță.

— Robin, spun eu. Eddie Murphy a făcut o mare greșeală atunci când nu a crezut că e amuzant că l-ai tras pe dreapta pentru că avea o banană în țeava de eșapament.

Robin devine roșu.

— Oprește-te.

Îmi scutur capul.

— Cred că *Beverly Hills Cop* a fost cu mult timp în urmă și probabil că acum e un tip ocupat, știi? Probabil că se grăbea să ajungă undeva. Crezi că a fost o alegere bună ca actor aspirant? Crezi că el te-ar găsi *amuzant*?

— Gata, spune.

Își încleștează pumnii și se vede că e obișnuit să poarte o armă.

— Știi că ar trebui să o cauți pe Delilah, îi reamintesc. Mi-ai jurat că o vei găsi, dar tu, nenorocitule, ai plecat la Cabo trei zile mai târziu. Și amândoi știm că ai dat de mine doar pentru că eram pe platou.

Râd.

— De fapt, m-ai speriat puțin. Tot comportamentul tău superior de polițist rău și felul în care adulmecai în jurul meu, amenințându-mă, furându-mi căștile.

— De parcă nu tu i-ai furat primul, spuse el cu ochii în flăcări.

— Bineînțeles că am făcut-o, îi dezvălui.

Și face o mișcare de parcă tocmai și-ar fi dat seama de ceva, ca și cum ar fi câștigat.

— Dar ceea ce nu îți dai seama este că le-am furat de la Henderson, atunci când l-am omorât.

Fincher începe să devină purpuriu.

— Nebun bolnav.

Oftez.

— Spune omul care călătorește cu adresele celebrităților într-un Rolodex. Știi ce s-ar întâmpla dacă ar intra pe mâinile greșite? Adică nu, nu e ca și cum vei mai fi pe-aici ca să vezi consecințelor.

Acum e în picioare și aruncă găleata cu gheață în peretele de sticlă. Aruncă o sticlă de apă, apoi pe cealaltă. Cade în genunchi și nu plânge pentru că îl voi omorî. Sigur, ai crede că pentru că e închis într-o cușcă și e pe cale să moară – dar Robin Fincher plânge pentru că tot ce și-a dorit vreodată era ca acest Rolodex să fie al lui cu adevărat. Voia să fie prieten cu acești oameni. A vrut să-l urmărească pe Instagram Katherine Heigl – chiar a notat cu un asterisc pe spate că *prietenii îi spun Katie* – și plânge pentru că nimic din toate acestea nu se va întâmpla. Nu va fi niciodată prieten cu Katie Heigl. Și în ciuda tuturor evenimentelor de pe covorul roșu pe care le-a pătat cu uniforma lui – ar trebui să vezi poza cu el la un eveniment *Oblivion* unde e cu Tom Cruise, iar paznicii din fundal arată ca și cum l-ar ucide... Ei bine, ideea e că Fincher a întâlnit mulți oameni. Dar asta a fost. Nu poți avea o conversație cu un autograf și nu poți să ieși la masă cu un grup de autocolante și indiferent cât de recunoscătoare e Julia Roberts că ai alertat-o cu privire la unele probleme cu liftul de la Chateau – *câte vrăjeli, frate* – ea doar o să închidă ușa și o să o încuie pentru că nu te cunoaște, în pula mea, băi Robin Fincher.

Acum vrea să-l las în pace. Dar nu am terminat încă.

— Haide, spun eu. Rolodex-ul ăsta e gros. Adică nici măcar nu am ajuns la *Efron, Zac*.

— Oprește-te, spune. Vorbesc serios.

— Nu, spun eu. Vom ajunge la capătul unora dintre aceste alegeri. În același mod în care eu am recunoscut alegerea proastă pe care am făcut-o când am trecut strada nepermis. Da, am probleme de autoritate. Recunosc că ar fi trebuit să aștept verdele de la semafor, Robin. Pot fi punk. Sunt un pic al dracului, ca-n New York, în privința asta, ai avut dreptate și mi-am asumat responsabilitatea.

Plânge.

— Te rog, dă-mi voie să plec, te rog, te rog.

Întorc pagina la *Crawford, Cindy*. Lovește în sticlă.

— Opreește-te!

— Wow, exclam. Chiar crezi că flirta cu tine? Nu știu ce să zic, Robin. Dacă ar fi să ghicesc, aș zice că încerca să te facă să o lași să intre fără să plătească bilet.

— Termină.

— Uite ce e atât de minunat în legătură cu poveștile tale, îi spun eu. Nici măcar nu înțelegi cine ești, Robin. Ești ofițer de poliție.

— Du-te-n pula mea.

— Ofițer al legii.

— Să sugi pula.

— Oamenii ăștia sunt exact ca mine, îi spun, arătând spre Rolodex-ul lui. Cu toții încercăm să intrăm fără să mai plătim biletul. Nu pricepi atâta lucru?

Scuipă. Arăt cu degetul spre el.

— Tu polițist.

Îndrept degetul spre mine.

— Eu cetățean.

O fac iar, repetând că Tom Cruise e ca mine, cetățean,

și la fel e Jennifer Aniston. Țipă și tremură ca o maimuță și nu renunță.

— Nu, nu, nu, îi spun. Tu ai ales să fii polițist și nu poți să fii polițist slash actor pentru că nu poți să fii și polițist, și actor, și în adâncul tău știi asta sau te-ai fi aruncat cu totul, Robin. Ai fi fost la cursuri și ai fi servit la mese și ți-ai fi dedicat viața visului tău, dar tu nu. Ai știut că nu aveai ce trebuia. Și așa-i viața, căcat cu ochi. Nu poți să fii ceva slash încă ceva.

— Nu ai tu idee, mormăie. Chinezul ăla, tipul din *Hangover*, a fost doctor înainte să intre în industrie.

Mă uit la acest om trist, care se compară cu un actor sclipitor. Simpla absență a conștientizării de sine e destul ca să mă ucidă.

— Fincher, Ken Jeong e talentat. Tu nu ești.

— Să te duci dracului.

— De asta Ken Jeong a încercat să pătrundă în domeniu în stil vechi, corect, îi explic. A renunțat la a fi medic pentru actorie. Tu ești polițist. Toții oamenii ăștia de aici, toți, au talent. Tu nu ai.

Arată de parcă ar putea începe iar să plângă. Dar e greșit ce face el, că-și folosește insigna să hărțuiască celebrități și e de-a dreptul dezgustător să-și abandoneze munca onestă de polițist ca să meargă-n Cabo să se întâlnească cu Megan Fox. Nu-mi pare rău pentru pișatul ăsta de om. Ai un loc de muncă, îți fac treaba pentru care ai fost angajat. Fără slash-uri. Sfârșit.

Bate în sticlă și sângerează cuvinte care, împreună, se transformă într-o implorare a unui plângăcios.

— Lasă-mă dracului să ies! E greșit ce faci! Ești bolnav și vreau să ies de aici – vreau să ies acum!

— Nu pot face asta, spun. Tu ești un polițist prost. Știi

unde-s toți oamenii ăștia, dar habar nu ai cum să o găsești pe Delilah.

Se holbează la mine.

— Bă, pulă proastă, o ia razna. Nu scapi tu cu așa ceva.

— Ei, ba sigur că scap. Dacă ai fi fost un polițist ceva mai bun, ți-ai fi dat seama de asta până acum.

Lovește cu piciorul și e prins în capcană și încă își așază tricoul când i se deranjează, încă atât de conștient de propria imagine, convins încă de faptul că imaginea lui contează. Căcații din Los Angeles. Trebuie să râd. Nu mă mai abțin. Lovesc înapoi și caut în Rolodex până la *Efron, Zac*, unde întorc cartonașul. Zâmbesc. El lovește în sticlă.

— Bine, Robin.

Încep. *Robin*, nu *domnule polițist*.

— Vreau să știu, când l-ai tras pe dreapta pe Zac Efron pentru că anvelopa din spate părea dezumflată, ai ales serios să faci asta pentru că credeai că tu îi semeni destul de mult ca să-l joci pe tatăl său într-un film?

De data asta nu dă din cap. Nu strigă obscenități. Și poate ar fi trebuit să încep cu o celebritate diferită, poate *Necunoscută, Rihanna* (conducere fără centură de siguranță) sau *Nicholson, Jack* (far care pâlpâie). Apoi, aș fi putut afla detaliile din spatele vieții dedicate urmăririi de vedete a lui Robin Fincher. Dar sunt atât de multe lucruri pe care nu le voi ști niciodată pentru că Robin Fincher este supărat pe mine, pe persoana care deține Rolodex-ul cu toate celebritățile pe care dorea atât de mult să le cunoască, atât de supărat pe sine, încât devine un taur. Devine zombie. Se vede că i s-a evaporat creierul în timp ce ochii îi strălucesc. Pielea lui este brută, roșie. Rulează în viteză spre sticlă, ca un jucător de fotbal al cărui creier i s-a golit

deja. Se izbește în perete și cade înapoi, mort.

SE PARE CĂ am un talent aparte pentru designul peisajului. Într-o zi, când Love și cu mine vom avea un loc al nostru, eu voi supraveghea curtea la amenajare. Sigur, vom avea muncitori care o să facă foarte mult din treabă, și poate chiar și un designer profesionist, dar eu voi avea ultimul cuvânt. Sunt bun la asta, la a cunoaște ce și unde merge. N-aș fi aflat niciodată asta dacă aș fi stat în New York. Nu prea te duci în parc să muți un copac. Nu ajungi să iei natura în propriile mâini atunci când trăiești în beton. Dar m-am descurcat astăzi. Am luat cactusul ăla nenorocit care nu-și avea locul în față și l-am adus în spate, la grădina Zen. Am săpat o gaură. M-am dus adânc. Am transpirat. Mi-a plăcut. Mi-e dor de muncă. Să sap o groapă pentru Fincher nu mă face să simt ca făcând una pentru Beck. El nu mi-a rănit sentimentele. Doar era un polițist prost.

Închei și mă întorc în aerul rece din studioul de siguranță. Trag afară corpul lui Fincher și îl arunc în această gaură și acum transpir atât de mult. Îl îngrop pe el, îi îngrop Rolodex-ul, pe amândoi adânc, mai adânc decât pe Beck. Și apoi partea distractivă. Plantez cactusul deasupra lui Fincher și a Rolodex-ului. Locul cactusului e aici. Aici unifică spațiul, îi stabilește cumva un echilibru, mai verde, mai puțin maro. Are mărimea potrivită pentru această grădină și există și alte cactuși în apropiere, așa că nu mai arătă atât de singur și de idiot. Nu iese în evidență, așa cum o făcea în față.

Beau apă și mă uit prin curte și la cactus, cu țepii grăsani și poziția mândră și sigură. Îmi place. Jur că chestia aia îmi zâmbește. Cred că știe că l-am dus acasă. Mai

arunc o privire și mă întorc ca să plec. Mai am atâta treabă. Trebuie să curăț mizeria făcută de Fincher când s-a sinucis. Trebuie să mă întorc la Love și să mă comport ca un tip care a fost la alergat. Și voi face toate acestea și le voi face curând, dar cred că e important și să-ți dai timp și spațiu să sărbătorești efortul depus.

Cred că de asta cedează oamenii din LA, de asta devin așa milogi, disperați după validare, mașini, corpuri perfecte, talente. Au uitat că cel mai dulce-n viață e să fii singur, așa cum te-ai născut, așa cum vei muri, îmbăindu-te în soare, știind că tu ai pus cactusul la locul potrivit, că nu ai nevoie să vină cineva și să-ți complimenteze munca, că cineva care ar face asta doar ți-ar sta, de fapt, în cale. Aici îmi găsesc pacea. Aici și-a găsit-o și Fincher.

39

RESTUL zilelor la Cabo trec într-o ceață cu tequila și călătorii cu barca și așteptarea de vești de la agentul lui Forty, și curând ajungem înapoi în State, dar eu încă mă aflu pe un teritoriu străin: casa lui Love. N-am mai fost aici, dar e ca și cum aș fi trăit aici toată viața. Are vechi și nou în locurile potrivite, cu aparatură roșie personalizată și covoare luxuriante, gargantuești, parțial piele, parțial blană. Este exact locul unde vrei să fii când zbori înapoi în America după ce ai îngropat un polițist mort, spre deosebire de apartamentul meu, care este atât de învechit și pătat.

E de rahat să știu că Dez m-a vândut, dar la urma urmei, un traficant de droguri prietenos din cartier este doar un traficant de droguri, responsabil numai pentru el însuși. Nici nu-l pot urî. Sunt doar fericit să fiu în casa lui Love în loc să fiu în a mea. Aș putea să stau aici ore întregi, uitându-mă la aceleași fotografii vechi de pe Instagram: „Love în lift", „Te-am sunat să-ți spun că te iubesc".

Ea zâmbește.

— Îmi place asta datorită vechiului cablul telefonic albastru.

— Da, spun. Vechi.

Zice să o terminăm cu pozele. S-a săturat de fața ei.

Mă supun dorinței ei și arunc deoparte telefonul, pe partea opusă a acestei canapele voluminoase. Oh, să respir, să știu că am făcut-o. Am scăpat de Fincher.

Love sare de pe canapea.

— Haide, spune ea. Vreau să vezi tot.

Și eu vreau să văd tot, vreau să stau peste tot. Aceasta este o casă de vis, cu semne de neon, precum cele de la Pantry. Love are o *cameră de joacă* cu *boardgames* și un PlayStation și o instalație de karaoke, precum și o scenă și instrumente atârnate peste tot. Semnul de neon de aici spune că SEXUL E MAI BUN CÂND EȘTI ÎNDRĂGOSTIT și Love îmi spune că fiecare cameră are un astfel de semn. La bucătărie e FĂCUT CU DRAGOSTE, iar la sala de mese este LASĂ IUBIREA SĂ DOMNEASCĂ, iar ușa dormitorului este închisă, iar pe neonul de deasupra cadrului citesc ȘI ÎN CELE DIN URMĂ... Apoi, ea deschide ușa și dormitorul ei este hibridul perfect al celulei noastre intime din Palm Springs și cea prea luxoasă din Cabo și briza oceanică sezonieră din Malibu.

Love sare în pat și mă uit la arta de deasupra, versurile lui John Lennon în neon, faimoasele pe care le citează greșit de la Paul McCartney.

E un miracol că ea nu este o toantă anostă și acesta e restul vieții mele, sub pături, când am putea fi la fel de bine într-un etaj infestat cu șobolani în Murray Hill sau oriunde. Nu contează. *Noi ne-am găsit dragostea* și apoi, din senin, luminile se sting. *InvazieCutremurSfârșitulLumii*. Dar apoi începe muzica și Love mă prinde de mână.

— Surpriză!

E cântecul meu, mixul meu din *Pitch Perfect* și uite, ea și-a amintit că am menționat acest lucru demult, când ne-am cunoscut mai bine, în mașina ei Tesla, la primul

drum făcut împreună. Când ești îndrăgostit, asculți. Lumini stroboscopice apar și Love începe să alerge și își dă jos maieul și iese din fustă și ea își desface sutienul și deschide o ușă glisantă pe terasă și e goală și aleargă în piscină și eu sunt gol, alerg după ea. Stropi. Ne îmbăiem și ne simțim ca acasă. Sunt în Love în piscina ei și cântecul meu se duce în cântecul ei, înapoi în al ei, iar acest lucru este perfect și nu există altceva decât cântecele și corpurile noastre, apa și viitorul nostru, lămâii, portocalii. Facem sex și vorbim, cântecele noastre se repetă la nesfârșit, viața noastră va ține la nesfârșit și, brusc, cuvântul meu preferat în limba engleză: *noi*.

Love are planuri pentru noi. Vom merge la Chateau – moare după cartofii ăia cu trufe – și o să ne uităm la *Pitch Perfect* – nu l-a mai văzut de ceva vreme – și vom merge în apartamentul meu și ca să-mi iau lucrurile, presupunând că nu este prea mult dintr-o dată.

O sărut.

— Doamne, nu.

Apoi, din casă se aude un sunet puternic; dopul unei sticle de Veuve. Forty. Love îl cheamă și el nu răspunde, dar apoi vine, alergând și apăsând pe picioarele grase și se-aruncă ca din pușcă în piscina noastră și locul lui nu e aici.

Love scâncește. El iese din apă.

— Forty, nu e chiar momentul potrivit, spun eu, uitându-mă la iubita mea goală, care înoată elegant spre scări și se întinde după bikini și se acoperă cu ușurința unei fete Bond.

Eu nu pot face așa ceva. Pantalonii mei sunt departe, pe un șezlong nenorocit.

Forty de sare ca un leu de mare și Love mă privește, iar

eu ridic din umeri. El înoată spre cealaltă parte a piscinei și ia o telecomandă impermeabilă și începe să se deschidă un ecran de proiecție pe peretele îndepărtat. Mă uit la Love.

— Urmărim filme aici, îmi explică.

Forty bâjbâie cu telecomanda. Cred că e pe o cantitate destul de mare de cocaină. Degetele lui tremură. Dar e capabil să-și găsească destinația: *Deadline.com*

Și acolo, pe prima pagină, pe ecranul gigant, un titlu:

FORTY OFERĂ DOUĂ: ANNAPURNA LUI MEGAN ELLISON VA PRODUCE DOUĂ SCENARII ORIGINALE DE SCENARISTUL DEBUTANT FORTY QUINN

Îmi șterg apa din ochi și mă forțez să rămân calm. Este doar un titlu. O greșeală. Asta e tot. Vom suna ziarul sau site-ul sau ce mama naibii e și vor schimba titlul, îmi vor pune numele în el.

Fac semn spre telecomandă și mi-o aruncă. Reîmprospătez pagina, pentru că probabil Forty a rezolvat deja problema. Poate că el crede că a rezolvat deja, că a pus și numele meu acolo. Telecomanda e lentă. Lumea e rapidă, zgomotoasă. Love și Forty țipă și se stropesc unul pe celălalt și nu pot să fiu în piscina asta așteptând, iar stomacul meu face tumbe și eu ies din piscină și plec pe podeaua spaniolă și-mi iau șortul și intru în ei. Îmi iau telefonul și dau apă pe el și trebuie să-l protejez. Tremur. Mi s-au întărit sfârcurile. Întorc spatele lui Love și lui Forty și mă uit pe Deadline, dar e același rahat și apoi articolul se actualizează și se înrăutățește situația. Articolul afirmă că ambele scenarii sunt scrise de Forty Quinn și nu există nicăieri o mențiune legată de strălucitul nou-venit Joe Goldberg. Citesc din nou primul paragraf, ca și cum numele meu ar putea fi îngropat acolo într-un fel de criptogramă ca-n Codul lui Da Vinci, dar nu. Derulez

în jos și scanez ecranul pentru cuvintele Joe și Goldberg, dar, din nou, nimic. Respir repede, ca și când aș alerga, ca și cum aș fute și aș fi futut.

Mi-a furat scenariile și m-a futut.

— Joe?

Este Love, iubita mea, cea al cărui frate geamăn mi-a tras-o. M-a futut. Strâng telefonul.

Mă întorc cu spatele. Love e pe punte, storcându-și părul. Forty e încă în piscină, tropăind cu apă. Vreau un harpon. Vreau să-l omor. Love își drege glasul. La un moment dat, în ultimele treizeci și cinci de secunde, și-a pus un halat de baie cu glugă și și-a luat iPad-ul.

— Continuă, fetiță, spune Forty.

Suge Veuve direct din sticlă.

— Hai, să aud. Haide, Lovey.

— Și citez, începe ea. Megan Ellison spune pentru Deadline că a descoperit un talent major la Quinn și intenționează să se apuce rapid de lucru la *Al treilea geamăn* și la *Dezastrul.*

Love ezită. Se uită la Forty. El râde.

— Întotdeauna crezi ce e mai rău despre mine, spune.

— De fiecare dată când dispăreai, am presupus că erai la Ritz, spune ea.

Forty râde.

— Ei bine, nu de fiecare dată, dar uneori femeile se pot dovedi a fi de mare ajutor pentru inspirație.

Love ne citește despre proprietatea intelectuală și rezumă comentariile. Oamenii spun că Barry Stein e un fraier; e praf. Ar fi putut avea aceste scenarii din timp, dar nu mai are ochi pentru talent. Nu că cineva ar alege cineva vreodată să facă echipă cu Stein în loc să facă cu Megan Ellison. Megan Ellison este cea mai bună și ei

spun că Forty Quinn e și el cel mai bun și se pare că există o scenă cu o crimă în deșert care *vă va face să vedeți lumea într-un mod cu totul nou* și Forty Quinn *s-a ascuns ani întregi* și este *una dintre acele situații când talentul, munca depusă din greu și perseverența* dau roade și nu poți să reușești la Hollywood fără toate cele trei și mă frec din nou la ochi și mă înțeapă.

Love mă lovește ușor peste cap.

— Ești bine?

— Mi-am luat-o nasol de la clor, spun eu.

— E piscină cu apă sărată, spune ea. Mă sărută pe cap. Poate ar trebui să intri în casă și să te speli?

Tot ce vreau este să scap de Forty, dar știu ce trebuie să fac mai întâi. Trebuie să pun în scenă un spectacol nenorocit. Trebuie să mă ridic și să merg la piscină și trebuie să dau mâna cu el. Trebuie să dau mâna cu mâna lui zbârcită și blestemată.

— Felicitări, omule.

— Mulțumesc, Old Sport, spune el, și-și scoate ochelarii de soare. Vestea cea mai bună este că ăsta e doar începutul.

Cred că-mi face cu ochiul. Nu știu. Poate că asta e fața lui odihnită și nu am observat-o niciodată. Dau vina pe aspirațiile mele, cele pe care le-am hrănit de fiecare dată când am stat la Intelligentsia pentru a scrie. Idiot cretin ce sunt. Sunt mult mai bun de atât. Ar fi trebuit să-mi petrec vara scriind o carte și Forty coboară glasul.

— Megan spune că noi avem un viitor mare împreună. Imens.

Pronumele sunt neclare. *Noi*, adică el și Megan. Eu nu sunt în acel *noi*, chiar dacă *noi-ul* lor nu ar fi putut exista fără mine. EU. Megan Ellison. Mi se zburlește pielea.

— E minunat, reușesc să spun. Ai reușit.

Dă din cap. Încet.

— Da, spune el. Am reușit.

Love izbucnește:

— Acum scrie despre voi și-n Variety!

Vestea este peste tot și eu nu apar nicăieri și Love nu știe asta, dar îmi sărbătorește moartea. Mă duc înăuntru, dar nu casă mă spăl la una dintre cele șapte băi. Nu. Mă duc la rucsacul lui Forty, unde găsesc iPad-ul lui și îi intru în Gmail. Citesc e-mailurile, atât de multe e-mail-uri, între Forty și agentul său, nenorocitul ăsta care crede că vocea lui Forty a *căpătat forță. Nu știu ce ai făcut vara asta, dar orice ar fi, a funcționat. Bine făcut, Forty. Să ne mai iasă 40 la fel.*

Sunt și mai multe e-mail-uri, uite unul de la Barry Stein. Vrea să știe când a devenit Forty *atât de amuzant, dar și așa de original, de îl compară oamenii cu Tarantino? Seamănă cu Tarantino* și acest compliment este al meu. Eu am scris aceste scenarii și iată pe cineva de la CAA care vrea să știe cum a venit cu ideea acestei CUȘTI! SĂ O BAGI PE FATA AIA ÎN CUȘCĂ DUPĂ WEEKEND-UL PE PLAJĂ, SĂ TE DUCI DE LA PLAJĂ ÎN CUȘCĂ. EXTRAORDINAR ȘI COMPLICAT DOMNULE TU EȘTI DUMNEZEU. ȘI DOAMNE PUTEM SĂ MENȚIONĂM ȘI AL TREILEA GEAMĂN? PENTRU CĂ NU ȘTIU, CUM DE-ȚI MERGE CREIERUL ȘI ÎN DIRECȚIA AIA?

Afară, văd că Forty și-a băut Kool-Aid-ul și a trecut de partea întunecată. El crede, chiar crede în toate acestea, și-a spălat creierul cu complimente și cocs, cu prostituate și agenți. Și nici nu e a lui ideea nenorocitului de titlu – ci a căpitanului Dave. Afară, Love începe să țopăie atunci când începe melodia „Iubirea e un câmp de luptă" și are dreptate. Suntem în război.

Mă duc sus și intru în dușul gigantic al lui Love.

Trebuie să cred în mine. Voi rezolva asta. Încerc să-mi fac propria mea sărbătoare. Oamenii au spus acele lucruri despre mine, chiar dacă ei cred că le-au spus despre Forty. Dar apoi mă gândesc la felul în care m-a durut gâtul, la cum am scris la Intelligentsia și am suferit printre oamenii din jurul meu, nenorociții cu fițe de MacBook și voci ridicate – *Deci am avut o întâlnire ca să regizez reclama aia la McDonalds și mă gândesc să accept* – și eu asta am făcut, am sclavagit, grăbindu-mă ca un nebun la căsuța poștală pentru a-mi menține acoperirea, afacerea cu cărți pe care Forty a sugerat-o ca modalitate de a îndepărta suspiciunile că aș putea fi un vânător de comori. Ușa se deschide. E Love.

— Hei, spune ea. Ai loc pentru mine?

Dau din cap că da și știu că în tot acest timp mi-am făcut griji pentru omul greșit. Mi-am pierdut timpul îngrijorându-mă de Milo când ar fi trebuit să fiu cu ochii pe Forty. Milo nu a fost niciodată o amenințare. O iubește pe Love și ea nu-l iubește și de cele mai multe ori în viață, încep să-mi dau seama, nu dragostea e problema. Sunt oamenii ca Forty, ca Amy, ca Beck, oamenii care sunt lipsiți de iubire. Și poți să-ți dai seama de asta imediat. Forty m-a numit Old Sport deoarece nu dorea să am un nume. Se poate să cunoști oamenii. Ei arată mereu cine sunt. Trebuie doar să te uiți.

Love spune că, dacă mai vreau să fiu scriitor, Forty ar putea să-mi pună pile și o iubesc prea mult pentru a-i spune adevărul. Au stat în pântece împreună. Își amintesc anii '80. S-au născut împreună și o vor lua totul împreună în mormânt.

La fel și eu, ies din duș. Îi scriu un mesaj lui Forty: *Trebuie să vorbim.*

40

FORTY nu mi-a mai răspuns, și nu numai mie. Nu le-a scris nici lui Love, nici mamei sau tatălui lui, nici lui Milo. A dispărut de pe fața pământului, ceea ce e dubios pentru cineva care tocmai a câștigat o dublă afacere. Absența lui e devastatoare și Love este un amestec haotic de oboseală, fragilitate și îngrijorare, iar *asta* e ceva ce nu pot permite. Nu îl pot lăsa să îi facă asta ei, nouă. Poate să-mi fure toate scenariile. Bine. Dar nu o chinui pe Love. Ea și-a dat seama imediat ce punea el la cale. Acum patru zile, la opt ore după ce i-am dat eu mesaj lui, ea a făcut o declarație:

— Eu închei cu asta, a zis ea. Nu e bolnav. Nu și-a spart telefonul. Se face muci.

Părinții lui Love au venit îngrijorați, făcând ture. *Suntem siguri că nu e în Malibu? Sau în apartamentul ăla din centru, pe care l-a cumpărat acum ceva timp?* Dottie e o mamă de genul ăla. Nu a vrut să creadă că se droghează pe undeva.

— Sunt sigură că sărbătorește, a insistat ea. Nu trage imediat cea mai rea concluzie.

— Sărbătorește cu cine? a întrebat Love. Mamă, nu o să trag concluzii pripite, dar te rog, nu intra deja în negare.

Ray i-a spus lui Love să nu se mai agite atât.

— Are treizeci și cinci de ani, a spus. Nu e un copil.

Ei au plecat, iar eu am încercat să o fac pe Love să se simtă mai bine, dar a fost imposibil.

— *Urăsc* modul în care cad ei în negare, a spus ea. E fratele meu geamăn și știu când ceva e de rău. Acum doar se face muci.

Love i-a scris traficantului lui de droguri, Slim, dar mesajul nu s-a trimis. Și-a aruncat telefonul.

— Boul de Forty, a izbucnit ea. Sigur că traficantul lui de droguri de căcat are un număr nou. Asta fac ei! Sunt traficanți de droguri.

Asta a fost acum patru zile și Forty se face praf oficial. Nu a răspuns nici la apeluri, nici la mesaje, nici la e-mailuri și e un bulangiu mai mare decât credeam.

— Îmi e așa de dor de el că mă simt înnebunită, spune ea când se trezește. La propriu, simt că înnebunesc.

— Și eu, spun, dar ea tot față de mine izbucnește.

E într-o stare îngrozitoare, mai rea în fiecare zi, și orice spun e greșit. Iar ea nu știe că el m-a tras pe sfoară și eu trebuie să stau în casa asta și să mă prefac că îmi pasă de el, să mă prefac că nu stau aici șocat.

Se aude o bătaie la ușă.

— Copii?

E mama lui Love. Din nou. Pentru că așa e acum. Apar dimineața și își fac de lucru prin casă toată ziua, toată noaptea.

— Sunteți îmbrăcați?

— Da! strigă Love, fără ca măcar să ia în calcul erecția mea matinală.

Dottie intră în cameră și se aruncă pe pat.

— Nu l-am iubit eu suficient? Știi, eu și tatăl tău am aflat de marea lui afacere din breaslă.

În fiecare zi analizăm evenimentele. Trebuie să ascult

același căcat de conversație cu Love care o asigură pe mama ei că l-a iubit, în mod sigur, suficient. Am devenit prea familiar cu obiceiurile mamei lui Love, cu felul în care își învârte nervos inelele pe degete, cu felul în care în fiecare zi vine cu o geantă diferită, deși tot ce facem e să stăm în casă și să presupunem. Mi-o imaginez acasă, în *Bel Air*, mutându-și toate pastilele și cardurile și hârtiile mâzgălite și rujurile dintr-o geantă în alta.

Ray strigă de jos.

— Am luat ouă!

Ieri a fost *am luat pâine prăjită* și cu o zi înainte a fost *am luat mic dejun mexican,* iar Love se dă jos din pat fără să se uite la mine. Se bagă în halat și își ajută mama să se dea jos din pat și pleacă spunându-și una alteia cât de minunate sunt, ce fiică grozavă e Love, ce mamă iubitoare e Dottie.

La parter, Ray îmi spune să iau un loc și acum începe iar cu întrebările despre afacerea mea. Ray mă iubește. Ray vrea să investească în mine. Ray crede în cărți. Odată, înainte ca Forty să pună mâna pe afacerea dublă și să dispară, Dottie mă iubea și ea, dar acum mă disprețuiește. Nu îi place ca Ray să mă trateze cu atâta afecțiune și acceptare. Nu-și mănâncă ouăle. Ray oftează.

— Ce s-a mai întâmplat acum?

— Uneori nu te porți ca un om al cărui *fiu* e dispărut, spune ea. Uneori pari de-a dreptul bucuros.

— Mă scuzați că nu sunt surprins, zice el. Mi-a scăpat notificarea în care ni se spune să ne comportăm de parcă ar fi ceva surprinzător în tot haosul ăsta.

— Tacă-ți fleanca, spune ea.

Se uită la mine, apoi la soțul ei.

— Ai puțin respect pentru *fiul* tău.

Ray trântește ușa frigiderului, iar Forty i-a distrus.

Erau așa de fericiți înainte și singurul lucru care îi face să se oprească din ceartă este Love, care începe să plângă și să izbească cu pumnii și să îi implore să se oprească.

— Nu pot suporta asta! Nu puteți face asta, nu puteți!

Iar acum mama ei o liniștește și tatăl ei le prinde pe amândouă într-o îmbrățișare mare și îi promit că va fi bine.

— Vom trece prin asta ca o familie, gândăcelule Love, spune el. Mereu o facem.

Aflu că jocul preferat din copilărie al lui Forty era de-a v-ați ascunselea. Nu s-a oprit niciodată din jucat. Când lucrurile merg bine pentru el, se autodistruge. Se ascunde. În ziua în care a intrat la facultate la UCLA, s-a dus pe o pistă de curse și a intrat cu mașina într-un zid. A fost un accident, dar în același timp, toți știm ce căcat e posibil când ne urcăm într-un rahat de *mașină sport*. Cu două zile înainte de nunta lui Love, un moment fericit pentru toată lumea, Forty a plecat la schi cu un elicopter. A căzut, desigur, și nimeni nu l-a putut localiza zile întregi. Nunta lui Love a trebuit să fie amânată. Forty a fost găsit în pădure și a susținut că era prea dezorientat ca să își folosească telefonul. Unul dintre băieții din echipa de salvare și-a pierdut un *deget* încercând să îl găsească pe el.

După micul dejun, eu și Love ieșim afară ca să își ude florile.

— Love, spun eu. Poate ar trebui să ieșim din casă, știi tu, să mergem la un film sau ceva.

— Un *film*? se dezlănțuie asupra mea, fluturându-și furtunul. Cum pot merge la un *film* când fratele meu e dispărut?

— Pentru că el întotdeauna apare.

— Tu nu înțelegi pentru că tu nu ești... apropiat de familia ta, spune ea. Nu zic asta într-un sens rău, dar te rog doar, nu spune lucruri ca *ce-ar fi să mergem la un film*?

Am nevoie să fiu aici. Nu pot fi într-o sală de cinema și să primesc un telefon că el...

Și plânge din nou și mă jur că plânge pentru că se simte vinovată fiindcă își dorește ca el să moară și să o lase odată în pace. El e anost și îi lipsește imaginația și a furat de la mine și e un vampir care suge toată viața din sora lui. O iau în brațe.

— Joe, spune Love.

Și o luăm de la capăt.

— Da?

— Când a venit și ne-a spus despre contractele lui, tu nu păreai fericit.

— Love, eram într-o afurisită de piscină. Eram la propriu în afurisita aia de piscină.

Se scarpină la nas.

— Nu, zice. Nu despre asta e vorba. Păreai *furios*.

— Nu eram furios, spun eu și îmi doresc atât de tare să îi spun că eu am scris scenariile alea, dar dacă îi spun acum, cât timp Forty e dispărut, mă îngroapă de viu.

Dă cu spray pe cactuși de parcă ei ar avea nevoie de apă.

— Nu, spune ea. Erai cu siguranță furios.

Nu am de ales.

— Bine, spun. Ai dreptate. Tocmai îmi spuneai cum ai ieșit din afacerea asta și nu vrei să mai joci în filme și intră el și zice că și-a vândut scenariile și eu eram, uite, s-a cam schimbat situația. Acum vei vrea să joci în filmele lui.

— Pentru că eu nu pot gândi pentru mine?

— Nu, spun. Pentru că sunteți gemeni. Pentru că lucrați împreună, pentru că desigur că și-ar dori ca sora lui să fie în filmele sale.

— Dar tocmai își spusesem că am terminat cu asta, spune ea. Tocmai îți spusesem că nu vreau să mai joc vreodată.

Spune-mi doar de ce nu te bucurai pentru el, de ce ai plecat și te-ai furișat în casă. Vreau să zic că se întâmplă *ceva*.

— Îl iubesc pe fratele tău, mint eu.

— Atunci de ce nu l-ai îmbrățișat și nu ai fost gen *da, frate*?

Aruncă furtunul. Se îndepărtează.

— Nu contează, spune. Asta se întâmplă de fiecare dată când mă întâlnesc cu cineva. La început te porți de parcă îl placi pe fratele meu și e mișto și vrei să fiți prieteni și apoi, în secunda în care el, nu știu, are *nevoie* de ceva de la tine, îi întorci spatele.

— Nu avea nevoie de nimic de la mine, spun. A obținut nenorocita de afacere.

— Avea nevoie ca tu să te bucuri pentru el, pufnește ea. Avea nevoie ca tu să îl iubești. Adică, de ce nu ai putut doar să îl îmbrățișezi și să fii acolo pentru el? De ce a trebuit să fugi?

Deci acum e vina *mea* că Forty a fugit, iar tatăl lui Love ne cheamă înăuntru pentru o altă rundă de hrană. Încerc să vorbesc cu Love, dar spune că nu-i momentul acum. Nu mai e aceeași fată care era acum patru zile și dacă va continua așa, nu mă va mai iubi. E un om de zăpadă care se topește, e un telefon care se descarcă, e o plantă care se ofilește. Intru și mănânc guacamole și vorbesc despre cărți cu părinții ei și sunt o pulă bleagă. Părinții ei se hotărăsc să meargă la un film – ha! – iar eu nu spun *vezi, ți-am zis eu*. Ei pleacă și noi suntem singuri și stăm pe colțarul ei imens și, din nou, orice aș spune e greșit.

Dacă îi spun că totul va fi bine, spune că nu am de unde să știu asta.

Dacă îi spun că o iubesc, spune că nu are timp de mine acum.

Dacă o întreb ce pot face, îmi spune că nimeni nu poate face nimic.

Dacă încerc să o fac să râdă, spune că nu vrea să râdă.

Dacă mă supăr, spune că nu mai poate face față încă unei persoane care își pierde cumpătul.

Părinții ei se întorc.

— Ceva vești? întreabă Ray.

— Nu, răspunde Love.

Dottie ne povestește că în sfârșit l-a ajuns și pe Ray. Nu au ajuns până la cinema. S-au dus doar la apartamentul lui Forty, mai sus de Sunset. Ei cred că e mort. O simt. Încerc să fiu pozitiv, pentru că asta se spune să faci în astfel de situații, dar nu merge. Încerc să îl înveselesc pe Ray și să mă uit la *Fast Five* cu el și Love spune că o abandonez. Îl las pe Ray și filmul lui și ei îi pică pata pe mine.

— Păi acum îl abandonezi pe *el*.

Nu o pot vindeca pe Love când e bolnavă așa, stând pe întuneric cu căștile în urechi, blocând realitatea, uitându-se la lucruri, cum era când ne-am cunoscut, și-mi dau seama că era tristă și în ziua aia. Abia făcuse sex cu Milo; se ura, se blama că l-a indus în eroare. Iar acum, Forty e cel care a fugit și el e cel care a făcut asta, dar ea se învinuiește pe sine, ca și cum căcaturile lui sunt din vina ei. E o codependență între gemeni ce nu poate fi ruptă. Și apoi primesc un mesaj.

E Forty.

Primul lucru pe care îl fac e să mă uit în jur, să mă asigur că Love și Ray și Dottie sunt la distanță de mine, și sunt. Îmi deblochez telefonul. Citesc: *Ai chef să luăm ceva de haleală, Old Sport?*

Incredibilulpulii. Familia lui e de gardă și el nu dă nici o explicație. Nu îi pasă de ei? Nu își amintește când mi-a

furat drepturile de autor?

Îi scriu înapoi*: Unde și când?*

Îmi răspunde*: Acum și la 101!*

Îmi pun mâinile pe umerii lui Love. Își dă jos căștile și se uită la mine.

— Mă duc să îl găsesc pe Forty. Nu pot sta aici fără să fac ceva.

Se întinde spre mine.

— Cum? întreabă. Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că îl voi găsi, zic. Conduc prin zonă. Mă duc pe la vizuinele lui.

— Joe, spune ea luminându-se. Ești minunat. Îți mulțumesc.

— Nu e nevoie să spui asta, zic eu și îșsărut mâna. Tu ești cea minunată și tot ce pot face măcar e să mă urc în mașină și să încerc să-l aduc acasă.

Love dă din cap.

— Îmi pare așa de rău. Știu că sunt o afurisită de pizdă de prințesă. Nu știu cum să mă controlez și mă urăsc că nu mi-am dat încă seama cum să mă controlez. Treizeci și cinci de ani futuți.

— Viața e lungă, îi spun. O să fii bine. O să îl găsesc și o să îl trezesc, orice ar însemna, o să fiu cu el. Și apoi o să ne întoarcem aici și el va fi cu noi și eu o să am grijă de el ca să pot avea grijă de tine.

— Te iubesc, ai grijă, strigă ea când ies din casă.

Persoana pentru care ar trebui să își facă griji e fratele ei. M-a călcat pe ultimul nerv și dacă nu mă cheamă să își ceară scuze pentru că mi-a furat scenariile, m-a tras pe sfoară și și-a torturat familia, atunci va fi o victimă pe autostrada 101.

41

CONDUC cu viteză și când ajung la Restaurantul 101 din *Swingers*, Forty e deja într-un separeu, roșu la față și drogat, cu picioarele în sus, cu degetele mizerabile în sandale ponosite și flirtează cu o chelneriță și suge la o bere. Cea mai puțin preferată de mine melodie din lume începe, melodia care era în LAX când am ajuns, acel căcat de melodie stupidă de la Tom Tom Club, și pe măsură ce mă îndrept spre masa lui Forty, melodia pare de bun augur. La fel, eu sunt o persoană corectă. Îi acord lui Forty prezumția de nevinovăție. Sigur a fost măcinat, distrus de vină pentru ce a făcut familiei lui, ce mi-a făcut mie. Sigur asta e scena din viața lui tristă în care se întoarce Isus, în care cerșește iertarea.

— Forty, spun când mă așez în separeu. Toți suntem pe punctul de a ceda nervos căutându-te. Ce dracu'?

— Whoa, spune el. Simt puțină ostilitate.

— Mda, zic. Sun-o pe sora ta.

— Pari cam piperat, Old Sport.

Doar cretinii spun *piperat* și știu că acum nu e momentul în care el vede lumina, când devine uman și se prinde de comportamentul său oribil. M-a chemat aici pentru că e sătul de cocaină și fredonează pe muzica pop fără sens cât examinează cu atenție meniul. Comand un

sandviș cu piept de pui la grătar, iar el comandă un *BBB* – sandviș cu *bacon bacon și bacon* – și lasă jos meniul.

— Joe, începe el. Trebuie să spun că sunt rănit.

— Îmi pare rău să aud asta, spun. Dar fă-mi o favoare. Înainte de a intra în detalii, sun-o pe sora ta.

El dă din cap.

— Știu că tu crezi că ți-am tras-o cumva, dar trebuie să îți amintești că am tot lucrat la scenariile astea de *ani de zile*.

— Să nu facem asta acum, spun eu. Vreau doar ca familia ta să știe că ești bine.

— Păi nu sunt bine, izbucnește el. Nu ai putut nici măcar să mă *feliciți* cum trebuie. Primesc vestea vieții mele și tu te transformi într-o curvuliță geloasă.

— Forty, aveam o înțelegere... mă opresc, trag aer în piept.

Nu de asta am venit aici.

— Nu contează. Ce contează e să o suni pe sora ta.

Dar el e scos din sărite.

— O înțelegere? *Ai idee* câți oameni au contribuit la proiectele astea de-a lungul anilor? Așa e în afacerea asta. Ne citim unul altuia căcaturile. Nu a fost nicio *înțelegere*. O înțelegere e ceea ce am cu Megan.

De câte ori zice *Megan*, aspirațiile mele izbucnesc. Nu îl voi lăsa să mă dea la o parte și să îmi distragă atenția. Sunt aici dintr-un singur motiv: fie își sună familia și mai are o șansă la viață, fie face abuz de familia lui și suferă consecințele.

Muzica e prea tare și el continuă despre cum scenariile sunt ale lui. Pictează o imagine în care eu sunt ăla dubios, ăla care nici măcar nu a vrut să îi spună lui Love că *vorbim despre a face ceva împreună, poate*.

— Știi, de fapt sunt cam impresionat. Separarea dintre biserică și stat.

Face cu ochiul.

— Tata i-ar fi spus mamei într-o futută de *clipă*. Dar tu nu ți-ai lăsat penisul să o ia înaintea creierului.

Mă pocnește pe umăr.

— Oho, spun eu.

Vreau să îi izbesc violent fața și să îl pun pe drumul cel bun. Număr până la trei.

— Love nu are nicio treabă cu înțelegerea noastră.

Și ar fi trebuit să îi spun lui Love; regret că nu i-am spus. Vreau o mașină a timpului. Secretele macină încrederea și așa am ajuns în încurcătura asta. Dacă i-aș fi spus lui Love despre propunerea lui Forty, ea și-ar fi ridicat mâna ei mică la piept și ar fi zis *ooh, Joe, nu sunt sigură că asta e o idee așa bună*. Dar nu te poți întoarce în timp; știu asta de la cana cu pișat.

— Old Sport, îți vine să crezi, la dracu'? spune Forty. Cât de șmecher e, nu? Megan Ellison! Mie încă nu îmi vine să cred. Dar în același timp, pot, știi cum e? Cât de diferit de loterie e, adică nu e nimic aleatoriu în legătură cu norocul. Îți faci treaba. În cele din urmă ești plătit. Apoi ți-o tragi!

Stă în așteptare și se uită la mine așa direct, ca un urs care se confruntă cu un om într-o curte din New Hampshire.

— Poate vrei să o suni pe sora ta? întreb eu.

— Nu îmi folosesc niciodată telefonul în timpul mesei, zice el.

Forty fluieră la chelneriță și îi cere o sticlă cu cea mai *proastă* șampanie și ea râde de parcă e așa de amuzat și se întoarce la noi cu două sticle mici cu vin alb.

— Ce sărbătorim? întreabă ea.

— Cariera mea, spune el. Sunt pe val.

Ea spune că băuturile sunt din partea ei și face cu ochiul.

— Aș mânca curul ăla, spune Forty. Și nu fac asta în general.

Lovesc în masă.

— *Forty*.

Se uită la mine și suspină.

— Old Sport, nu te-am invitat aici să fii jalnic, spune. Acum, tu ar trebui să îmi mulțumești mie. Ai făcut niște răsturnări minunate în lucrarea mea. Ești bine pe drumul tău spre o carieră măreață.

— Nu am *răsturnat* nimic, mârâi eu.

Își pierde interesul de parcă eu sunt plictisitor, de parcă sunt idiot.

— *Când Harry a cunoscut-o pe Sally*. *Fălci*. Știi ce au filmele astea în comun?

— Du-te dracului, izbucnesc eu.

Știu încotro se îndreaptă.

— Îți spun eu ce au în comun, zice el.

Și îmi spune ceea ce știu deja: faimoasele replici despre orgasme și bărcile uriașe au fost improvizate.

— Dar actorii primesc credite? La dracu', nu. Primesc distincții de coautori? La dracu', nu. Primesc ei drepturi de autor pe aurul ăla? La dracu', nu.

— Aia e diferit și tu știi asta.

Dă din cap.

— Tu chiar nu înțelegi, spune. Îți faci intrarea în orașul ăsta și crezi că îți *datorează* ceva pentru că ce? Pentru că o fuți pe soră-mea și ai fler la dialog?

Chelnerița aduce beri.

— Astea sunt pentru voi, băieți, ca să continuați sărbătoarea.

Forty rânjește.

— Ești o păpușă. Păpușă de porțelan.

Ea zâmbește.

— Nu, spune. Sunt puțin mai flexibilă.

Ea pleacă și lui i se scurg ochii.

— Nu ar fi perfect dacă chelneriţele de aici ar fi pe role?

Toarnă ketchup pe un șervețel fără niciun motiv aparent.

— Ar trebui să folosești asta în ceva. Rolele sunt criminale în filme. *Jurnalul unei vedete de film porno* se întâlnește cu... nu știu, știi tu.

Chelnerița se întoarce cu un shake.

— Din partea casei, spune. Bucătarul-șef a citit despre tine în *Reporterul de Hollywood*.

Hollywood, locul unde bogații nu trebuie să plătească pentru nimic și Forty îi mulțumește și își lasă bărbia în jos și dă din cap. Își scoate paiul din ambalaj și soarbe din shake.

— Îmi beau milkshake-ul, spune. Te-ai prins? Gen, tu crezi că eu beau milkshake-ul *tău*, dar vezi tu, bucătarul-șef știe, chelnerița știe. Ei știu ce se întâmplă.

— Du-te dracului, izbucnesc eu.

El dă din cap și îmi spune că trebuie să am grijă la egoul meu. Spune că nu l-am pupat în cur pe Barry Stein cum trebuia. Ține o predică despre lipsa mea de respect. Că eu nu știu cum e să urci și să urci și să auzi cuvântul *nu* și să o iei de la capăt, să încerci din nou.

— Cincisprezece ani am trecut prin asta, spune el. Timp de cincisprezece ani mi-am dezvoltat brandul. Mi-am

făcut numele cunoscut. Am creat vâlvă. Cincisprezece ani de mers la studiouri și spus poveștile mele regizorilor și producătorilor care mi-au spus că *mă iubesc* și că *iubesc* ideea și că *o vor*, iar apoi, o săptămână-două mai târziu, nimic.

E furios la culme acum. Dă-i unui om nefericit un cornet de înghețată și omul nefericit îl va mânca, îl va digera și se va întoarce la a fi nefericit.

— Abia aștept să văd expresia de pe fața lui Milo. Nu?

— Chiar ar trebui să o suni pe Love, spun. E bolnavă de îngrijorare, la propriu.

E agasat, enervat.

— E bine, zice. Toți sunt bine.

Vine mâncarea. E fericit din nou. Se năpustește în sandvișul cu bacon, iar eu nu mă ating de al meu. El a picat testul și eu am încercat, chiar am încercat. Dar această saga a gemenilor co-dependenți exista înainte să ajung eu aici, Forty bătându-și joc de Love, Love iertându-l, indiferent de ce făcea. Datoria mea e să îi pun capăt. Văd asta. Voi face asta pentru Love, ca o scuză pentru dezastrul pe care l-am produs, pentru modul în care l-am validat pe păduchele ăsta egoist.

Nu mă pot decide cum îl voi omorî, dar știu că atunci când oamenii bogați mor, polițiștilor le pasă cu adevărat. Primul lucru pe care încearcă să îl afle e motivația. Nu pot risca ca e-mailurile alea pe care ni le-am trimis să ducă la mine.

— Forty, spun. Ar trebui să ștergi toate e-mailurile noastre, știi tu, despre scenarii. În cazul în care cineva ar încerca să îți spargă contul. Trebuie să te asiguri că nu e nimic... ei bine, știi tu tu la ce mă refer.

Râde și se îneacă și ia o gură de bere.

— Vezi, doar cineva mare ar spune ceva de genul ăsta, zice el. Te poți duce la un avocat chiar acum. Distracție plăcută. Mult noroc să plătești onorariul. Oh, și mult succes să găsești pe cineva care să vrea să lucreze cu un tip care caută ajutor ca un căcat de copil când fratele iubitei lui primește o afacere drăguță.

Râgâie.

— Poți fi pornit pe procese sau poți fi creativ, dar nu poți fi pornit pe procese și creativ. Nimeni nu vrea să se joace cu tipul care *dă în judecată* oameni.

Îi spun că doar am grijă de el.

— Cunosc un reporter care încearcă să spargă căcaturi tot timpul, explic eu. Nu vrei să lași vreo urmă.

El dă din cap.

— Îți înțeleg punctul de vedere, spune.

Acum e pe telefon, scrollează. Chelnerița vine cu un platou cu cartofi dulci prăjiți *doar pentru că*. Forty se trezește din beție.

— Ăla a fost un sfat bun, spune el. Dar e și păcat. Ăsta e genul de căcat pe care îl înveți de la un avocat, nu de la un scriitor. *Am putea* face ceva să meargă împreună, dar pe de altă parte eu nu iau nicăieri un imbecil pus pe procese. Nu-mi plac imbecilii puși pe procese. Trebuie să îmi spui că nu vei fi un imbecil pus pe procese.

La tejghea, o altă chelneriță flirtează cu un scriitor *aspirant* care cel mai probabil încearcă să o fută și să își termine scenariul de luni de zile. El cere o porție de *guac*, iar ea îi spune că îl costă doi dolari în plus. Așa funcționează aici. Tipul care merită *guac* gratis nu primește *guacamole* gratis.

Forty se șterge la gură și împinge farfuria din față.

— Știi, spune el. Și acum apelează la artileria grea.

Sora mea mă iubește foarte, foarte mult.

— Știu asta, Forty, spun. Știu.

Își trece mâinile prin părul soios.

— O ai pe Love, zice el. Nu fi porc. Nu mai căuta bani. Nu te fac fericit. Toți banii și toată faima sunt nimic fără iubire.

Îi reamintesc de familia lui campată în casa lui Love. Privirea îi e goală. El e băiatul numit Forty, nefericitul, deznădăjduitul frate al lui Love.

— Mda, spune el. Nu există nimic ce Ray și Dot să iubească mai mult decât o petrecere, chiar și o petrecere de căutare. Familia mea dată dracului e ceva, nu?

E un străin și știe asta și nu va înceta să îi îndepărteze. Când îi spun că ei îl iubesc, sună de parcă aș minți. Minciunile sună ca niște minciuni și e imposibil să știu ce a fost mai întâi, natura egoistă, respingătoare a acestui om sau pașii greșiți ai îngrijitorilor lui. Ceea ce știu: dacă el rămâne în zonă, va distruge totul între mine și Love. Familia lui are dreptate. E auto-distructiv. Dar e distructiv și cu exteriorul. Să îl omor va fi cel mai mare risc al vieții mele – aș putea să o pierd pe Love – dar, desigur, îmi va aduce cea mai mare recompensă. O voi avea pe Love fără Forty.

Iau nota de plată. Plătesc numerar; am învățat.

Afară, Forty se scobește între dinți cu o scobitoare.

— Păi, mă duc în Vegas să scot rapid un alt scenariu.

Mașina lui oprește, mare și neagră.

— Forty, spun. Știu că nu vei scrie.

Râde.

— Oh, corect. Ha. Dar e bine, o bună practică pentru emisiuni și căcaturi, spune el.

Idiotul dracului.

— Hei, zic. Ce vrei să le spun alor tăi?

Privirea în gol din nou. Știe că ei o iubesc pe Love mai mult decât îl iubesc pe el. Sunt convins că asta e adevărat în majoritatea familiilor, iar unii copii se debarasează de asta. Dar alți copii, copiii ca Forty, pun pariu că el a făcut aceeași față la fiecare petrecere aniversară când Love a primit doar *ceva* mai multe cadouri decât el și când mama ei a îmbrățișat-o și a ținut-o o *secundiță* mai mult. Forty nu a primit suficientă dragoste. Mulți oameni nu primesc. Dar chestia e că el e *îngemănat* cu cineva care a primit atât de multă dragoste, și asta trebuie să doară.

Ridică din umeri.

— Las-o pe mama să se streseze și să se înfometeze pentru încă niște zile, spune el. A început să se porcească, Old Sport. Nu vrem asta, nu?

Simpatia mea se evaporă.

— Deci nu vrei să le spun că ești în regulă?

— Trebuie să se dea înapoi, zice el. Nu mai sunt în liceu, pula mea.

Psihologie inversă 101 și ochii îi ies din cap.

— Știi ce *vreau* totuși, începe el. Old Sport, ar trebui să vii în Vegas. Putem coace un scenariu nou, *Marea mahmureală întâlnește Marea mahmureală*!

Marea mahmureală nu poate întâlni *Marea mahmureală* pentru că *Marea mahmureală* e *Marea mahmureală* și îi spun că nu, poate data viitoare, *cu siguranță* data viitoare.

Ridică din umeri. Văd o *pungă* cu droguri în mașina lui, la propriu, o pungă cu droguri. Își ridică mâna să batem palma, iar data viitoare când îl voi atinge, va fi diferit. Îl voi strangula.

42

ȘAPTE mii de ore mai târziu, mă apropii de Vegas, iar luminile orașului licăre în depărtare, la fel cum făceau în *Swingers*. Am reușit. Și nu a fost ușor. Când i-am spus lui Love că aveam o „bănuială" că Forty era în Vegas, a fost derutată.

— Joe, a spus. Sunt sora lui geamănă. Avem chestia aia telepatică de gemeni și cred că eu aș fi aia care să știe dacă e în Vegas.

— Știu ce vrei să spui, am înduplecat-o eu.

Mi-am împachetat tricourile într-una din genții negre ale lui Love.

— Dar cred că atunci când ești supărată în halul ăsta, îți afectează radarul.

S-a așezat pe pat.

— Ar trebui să vin cu tine?

Am sărutat-o pe creștet.

— Nu, am spus. Mă descurc.

— Tu chiar vrei trofeul ăla de Iubitul Anului, nu? a întrebat șicanându-mă.

Așa că am futut-o bine și tare și apoi m-am dus pe Bulevardul Hollywood să iau niște articole pentru costumul meu de Căpitanul America – nu supereroul, universalul tip de Vegas. Mi-am luat un tricou cu echipa Colts

și o șapcă de baseball. L-am lăsat pe tipul de la magazin să aleagă. Mă simțeam norocos. Mă duceam în *Vegas*.

Și acum sunt aproape aici, îl văd din depărtare, mă apropii. Îmi cresc coaiele. E *Vegas*; chiar e. E mai strălucitor decât e în filme și e mai hidos pe măsură ce mă apropii, fiecare semn e o amenințare. *Ultimul cazino în următorii 30 de km* și *ultima benzinărie* și opresc. Îmi pun șapca cu Dodgers. Smulg eticheta de pe tricoul cu Colts și îl trag pe mine. Domnul America Mediocră! Mă pun la drum.

Pe principală, la un semafor, văd o femeie cum își dă pantalonii jos, se pune pe vine și se cacă. Turiștii abundă. Oamenii fumează țigări și își împing copiii în cărucioare și e *cald* și eu vreau să mă holbez la toate astea, la volumul total de lumini, la lățimea trotuarelor, la îmbulzeala de oameni, tineri și bătrâni, grași și americani. Îmi dau voie câteva minute să mă prostesc și să ascult Elvis și fântânile de la Bellagio sunt mai grandioase în realitate. Îi spun lui Love că am ajuns și ea îmi spune să încep la Caesars.

— Asta nu e o chestie de gemeni, spune ea. E o chestie ce ține de Forty. El zice mereu că acolo au cele mai bune mese.

LOVE s-a înșelat. Forty nu e la Caesars și totul aici e așa de grandios. Podeaua cazinoului se întinde ca o pășune vastă, iar aparatele de joc sunt vaci de neclintit care îmi blochează vederea. Sunt grupuri de mese de blackjack, oameni peste tot, muzică asurzitoare, aparate care scot zgomote. Am un telefon de unică folosință. L-aș putea suna. Dar nu vreau să îl sun până când nu îl văd. Love sună din nou.

— Deci, tata a primit vești de la omul nostru de la Bellagio, spune ea. Aparent el e acolo.

— Bine, zic. Mă duc acum acolo.

Merg repede. Aerul e uscat și tipi la întâmplare bat palma cu mine – *Colts*! –, iar eu ascult mixul de piscină și ajung la fântâni. E atât de multă opulență pe drumul spre intrare – uși rotative imense, flori uriașe din sticlă pe tavan, în spatele recepției. Oameni de afaceri și prostituate umplu holul. Trec pe lângă un spațiu cu mese de blackjack, unde pariul minim e de zece dolari. Merg mai departe, croindu-mi drum printre chelnerițele în fuste scurte și sclipici cu cocktailuri, printre cupluri certându-se, o femeie care vorbea cu banca la telefon – *BANII ÎN AVANS* – un țânc care plânge, o mamă care îi spune *rezistă, puiule, mami aproape a terminat*, de parcă pariatul ar fi un loc de muncă.

E derutant cum fiecare zonă este identică, mese și aparate, mese și aparate. Ajung într-o zonă mai liberă și văd un aparat ca în *Marea mahmureală,* iar el nu este acolo și eu merg spre o altă adunătură de mese, scaune albe din piele, mult mai somptuoase ca la Caesars și de asta Forty e aici, stând într-un scaun alb la o masă de blackjack. Părul lui e un dezastru. Poartă două perechi de futuți de ochelari de soare Wayfarers, o pereche pe cap și una la ochi. Tricoul lui cu guler e mototolit, iar picioarele îi sunt înnegrite și și le-a proptit pe două scaune, de parcă ar deține localul. Joacă la trei mâini, fumând două țigări. Jetoanele îi pică din buzunar și el nici măcar nu se apleacă să le recupereze. Vreau să îi izbesc capul de masă, dar tavanele sunt înalte și camerele de filmat sunt peste tot. Mă așez la un aparat. Texas Tea. Bag zece dolari. Îi dau mesaj lui Love: *Am căutat și am căutat și nu l-am văzut, dar mai caut.*

Îmi răspunde: *Tata îți mulțumește. Ești cel mai bun.*

Răspund: *Îl vom găsi.*

Joc pe doi cenți runda la Texas Tea și Forty joacă pe *o mie* de dolari mâna la al lui. Pierde. E gălăgios. Chiar și de la câțiva metri îl pot auzi. Stă cu o prostituată și din când în când o prinde de gât și o linge pe piept. O doamnă chinezoaică se holbează la el dezaprobator.

— Îmi pare rău dacă te-am ofensat, dulceață, dar ăsta e Vegas și dacă vreau să trag liniuțe de pe încântătoarele țâțe mărite ale domnișoarei Molly Tupelo, atunci voi face asta toată noaptea.

Chinezoaica se ridică și pleacă, iar mie nu-mi vine să cred că orașul ăsta e așa de aglomerat.

Forty pierde o mână.

— E pentru că am enervat-o chinezoaică? întreabă el. Pentru că dacă așa stă treaba, atunci va trebui să îl chemi pe manager.

Izbește cu paharul în masă.

— Mă fut!

Forty face cinci pași și se așază la o altă masă. Și totul se repetă. O fată într-o fustă scurtă se așază lângă el. O nouă bătrânică asiatică încearcă și ea să se așeze. Forty trage scaunul.

— Ți se pare că vreau companie, cucoană? Își varsă whiskey-ul. Căcat. Dă-te la o parte.

Fata în fustă scurtă râde și îi spune că e amuzant. El îi spune că ea poate rămâne, dar doar dacă e norocoasă, iar ea îi spune că așa speră, și eu urăsc locul ăsta în mod oficial.

Dealerul încearcă.

— Poate o domniță norocoasă v-ar prinde bine, domnule.

Forty rânjește.

— Mai degrabă aș vrea niște jetoane. Știi ceva? Mă fut.

Și se ridică, iar eu sar să îl urmăresc, dar nu. Se așază la o masă vecină. Își aprinde țigara lângă o femeie însărcinată.

— Scuze, zice ea.

Arată spre burta proeminentă.

— Ar trebui să fii la o masă de nefumători, spune el.

Suflă fumul în aer.

— Sau serios, ar trebui să fii *acasă*. Voi, fututelor însărcinate, voi dețineți întreaga lume. Trebuie să aveți și asta? Nu pot fuma nicăieri din cauza voastră și chiar simțiți nevoia să îmi spuneți că nu pot fuma în *Vegas*, în pula mea?

Dealerul îl roagă să nu mai țipe și Forty se ridică.

— Știi cine sunt eu? Labagiule, eu *dețin* orașul ăsta. Tocmai am vândut un scenariu care are acțiunea în fututul ăsta de oraș pentru mai mulți bani decât vei vedea tu vreodată în fututa ta de viață.

Șapca mă irită și am pierdut nouă dolari la Texas Tea.

Dealerul se străduiește din răsputeri să nu râdă. Forty își dărâmă paharul pe podea și pocnește din degete la o chelneriță.

— Sunt gol, drăguță.

Ea pare obosită. În Vegas, chelnerițele sunt obligate să se plimbe în costume de baie cu paiete și dresuri. Femeia spune că duce băuturile și se va întoarce să ia comenzi după ce le lasă. Forty e furios.

— Nu îmi pasă ce faci, spune. De ce dracului crezi că îmi pasă de ce faci, dulceață? Arăt de parcă îmi pasă? Ți-am spus că vreau un gimlet. Goose. Gimlet. Acum. Adică acum.

— Când mă întorc pot să...

El se răstește:

— ADU-MI UN FUTUT DE GOOSEY GOOSE GIMLET.

Ea pleacă și managerul – am văzut filmul *Casino* de o mie de ori – se apropie de Forty.

— Domnule Quinn, spune el. Ne bucurăm așa de tare că v-ați întors. Sper că vă distrați jucând la noi.

— Rocco! spune Forty. E al dracului mai distractiv *să joci* când ai un mare drăguț Goosey gimlet. Ce se întâmplă aici?

Rocco încearcă să rezolve situația cu gimletul în timp ce Forty pierde alte câteva mii de dolari și eu câștig cincizeci și doi de cenți la Texas Tea. Forty e în mișcare. Îl urmăresc. Pantalonii mă irită.

Se plimbă prin cazino și la fiecare câțiva pași, se bagă într-un rând de aparate și le lovește sistematic. Dă peste o fată cu picioare lungi, cu figură depresivă, într-o rochie strâmtă, la un aparat, și o trage de păr. Ea scâncește.

— Ce dracu', omule? Ia-ți mâinile de pe mine!

— Cât? întreabă el. Vreau să te iau la o tură.

— Nu sunt o nenorocită de curvă, idiotule, spune. Sunt *profesoară*.

— Pot să mă excit la asta, zice. Se întinde după ea. Cât?

Ea îl pocnește cu poșeta.

— Oprește-te.

El râde.

— Dulceață, serios, la cum arată rochia ta, ți-ar *prinde* bine banii și ce se întâmplă în Vegas, rămâne în Vegas, știi ce vreau să zic, bombonică?

Ea îl scuipă, iar el nu se șterge de salivă. Se așază la aparat. Pierde o sută de dolari. O curvă e martoră la bătălia

lui și se apropie, așa de evident – Vegas! De ce nu s-o fi mutat Delilah aici? – și îi spune lui Forty că vrea să petreacă.

— Mi-ar plăcea, drăguțo, dar nu sunt homo.

Ea se holbează la el.

Îi strecoară o hârtie de o sută de dolari.

— Du-te cu jetonul ăsta la casierie și ridică banii de-acolo și fă-ți o favoare și pune-ți niște țâțe.

Ea nu afișează nicio emoție. Spune *mulțumesc, dragule* și pleacă, iar ăsta e cel mai depresiv loc în care am fost vreodată. Nu sunt ceasuri sau ferestre, iar oamenii sunt fie incredibil de neîngrijiți, fie incredibil de eleganți.

Forty se duce la masa de zaruri și varsă o băutură. Oamenii îl huiduie.

— Mda, spune el. Buu-căcat-huu. Oare voi știți că eu am semnat două contracte la Annapurna? Da. Acum distracție plăcută cu fututele voastre de vieți plictisitoare.

Pleacă. Nimeni de la masă nu știe ce e *Annapurna*. Se așază la o nouă masă de blackjack și ia un jeton de cincizeci de mii. Oamenii se strâng să privească, iar el se laudă că e un mare scriitor. Când oamenii îl întreabă dacă e singur aici, el spune:

— Sunt cu iubita mea, Love. E sus.

Iubita mea, Love. Mă cutremur. Cântecul „Born in the U.S.A." începe și el se vaită.

— Îl urăsc pe Bruce Springsteen, spune. Putem face ceva în legătură cu asta? Nenorocitul de democrat plângăcios, *ne-am prins. Ești din New Jersey și crezi că e șmecher să fii sărac. Du-te* dracului odată.

Dealerul spune că el preferă melodia *Thunder Road*.

Lui Forty îi sare mustarul.

— Și probabil mai crezi că un Chevy e la fel de tare ca

un Beamer. Fără supărare... dar există ceva în lumea asta al dracului de *greșit*. Ca și cărțile astea. E vreo regulă împotriva înmânării decarilor în văgăuna asta? Și cam acum o sută de ani am comandat niște cocktailuri.

S-a așezat acum zece secunde, dar nimeni nu îi spune că greșește și *Thunder Road* e o melodie a dracului de minunată. Mă așez la un aparat ca în *Marea mahmureală*. Pierd zece dolari în câteva secunde, iar Forty face praf zeci de mii. Știu asta pentru că dealerul îl cheamă pe manager, iar oamenii din jur suspină adânc.

Pierde.

Un cuplu de proaspăt însurăței intră în bar și toată lumea aplaudă, iar Forty se ridică și fluieră cu mâinile. Face semn formației să se oprească din cântat. Cântărețul se uită spre ușă, unde un bărbat stă cu brațele încrucișate. El aprobă din cap. Ăsta chiar e terenul de joacă al lui Forty. Forty se urcă pe scenă și înșfacă microfonul.

— Înainte de toate, spune el. Să futem niște felicitări!

Toată lumea ovaționează. El e tipul cel bun. Tipul amuzant. Bate palma cu mirele. O sărută pe mireasă pe obraz.

— Acum să ne distrăm puțin, spune. Întâmplarea face că și eu sunt aici să sărbătoresc. Tocmai i-am vândut *două* scenarii nebunei de Megan Ellison.

Așteaptă o reacție. Totuși, nimeni nu o cunoaște.

— Ideea e că am făcut niște bani și vreau să împrăștii iubire în jur!

Aplauze, evident.

— Și asta vreau să fac. Mire, vino dracului aici, sus.

Mirele *se urcă dracului sus* și e un tip mărunt, mai scund decât soția lui. Pare timid. Are un zâmbet larg, dinți mari, sunt prea mari pentru fața lui. Soția lui ovaționează.

— Cum te cheamă, băiete?

— Greg, spune el. Domnul și Doamna Greg și Leah Loomis din New Township, New Jersey!

Probabil că Greg nu a spus niciodată atât de multe cuvinte în fața unui grup de mărimea asta. Forty le face semn tuturor să facă liniște și invită mireasa pe scenă. Își pune brațul în jurul lui Greg.

— Greg, spune el. Ai o mireasă superbă. Și ai o viață lungă în față.

Reacția e un amestec. Unii râd. Unii sunt dezgustați.

— Deci de ce nu m-ați lăsa să vă ofer un cadou de nuntă pe care să vi-l amintiți pentru totdeauna? întreabă.

Greg își mișcă sprâncenele în sus și în jos și sus și jos.

— Îți dau zece dacă mă lași să îți sărut soția. Chiar aici. Chiar acum.

Mirele Greg nu îl pocnește pe Forty. Oamenii huiduie. Șuieră. Unii fluieră. Vor să vadă. Forty scoate jetoane de cinci mii de dolari din buzunar.

— Unul, două, trei, patru, cinci! exclamă el.

Mai multe la fel, huiduieli și ovații – America – și mireasa dezbate cu soțul. Cred că ea spune ceva despre ipotecă. Mirele se face mai roșu cu fiecare secundă și mireasa face o încercare și Forty se joacă cu jetoanele lui, iar în sfârșit mireasa câștigă; ea e liderul alpha, ea va alege vacanțele, va programa înregistrările video, îi va cere să renoveze *peștera masculină* pe care cu siguranță o are, acolo unde înțepenește pentru echipele lui, unde își mănâncă salsa. Fără *guacamole* pentru ăstia doi; nu sunt din partea aia a Americii.

Ea termină să își aplice ruj și urcă pe scenă. Forty sare în sus, *da!* Înclină mireasa. O prinde de sân și nu a zis nimic despre faptul că o pipăie – huiduieli și ovații – și se

apleacă și o prinde de fund, tare, și îi bagă limba pe gât. Mă uit la mire. Pare dărâmat; acum zece minute era îndrăgostit, *abia se căsătorise*. Și acum e doar *futut*. Forty îi dă drumul miresei, iar ea se șterge la gură și întinde mâna, iar Forty aruncă jetoanele pe podea și ridică pumnii.

Așa că acum, desigur, sunt un milion de oameni care l-ar ucide pe tipul ăsta. Cântărețul ia microfonul și mireasa îmbrățișează mirele, dar îți poți da seama că Forty le-a distrus mariajul. Șansele fericirii sunt mai mici acum decât erau înainte să îl cunoască pe Forty Quinn.

Forty se pornește din nou, șerpuind pe podeaua cazinoului. Îl urmăresc și îi dau un mesaj de pe telefonul meu de unică folosință: *Ninge la Sapphire.*

Forty răspunde: *?*

Eu: *Sunt Slim. Telefon nou. Sora ta te caută.*

Forty: *Zăpadă grea? Mai bună ca data trecută, sper.*

Eu: *Da. La Sapphire în douăzeci.*

Forty: *Plec de la Bellagio acum.*

Dar el nu *pleacă de la Bellagio acum*. Se face comod într-un alt scaun alb din piele, făcând semn dealerului să împartă cărțile, de parcă nu ar ști că dealerul nu poate împărți cărțile cât timp dă el mesaje. Scrie:

Am auzit că e și al dracului de multă gheață acolo.

Confirm că am *al dracului de multă gheață* și mă așez la un aparat cu tematică cu homari. Introduc tichetul, care valorează acum doar 2.11$. Forty e cel mai puțin interesant om din lume, se laudă jucătorilor dezinteresați despre *cariera* lui care e *pe val*, de parcă oamenii ar fi venit în locul ăsta să discute despre muncă.

Aparatul meu o ia razna. Ecranul se schimbă și un om-homar animat se prezintă. Femeia de lângă mine spune că e o rundă bonus și pescarul se bagă în apă și

scoate o cușcă cu homari. Cei 2.11$ ai mei se transformă în 143.21$. Gazda nu pierde niciodată și eu știu când să renunț. Îmi duc biletul la un aparat și scot banii. Îi dau mesaj lui Forty: *și zăpadă înghețată și iepurași de zăpadă trebuie să vii acum.*

Forty își mișcă curul și pleacă din cazino. A pierdut o mulțime de bani, dar eu merg prin cazino ca un câștigător. Îmi găsesc mașina în garaj și îi dau un mesaj lui Love: *Vreo veste?*

Ea îmi răspunde: *Nimic. Probabil deja a leșinat în patul vreunei prostituate.*

Îi trimit: *Nu-ți face griji. O să îl găsesc. Lucrurile se vor schimba. Chiar se vor schimba.*

Și ăsta e adevărul. Dacă e ceva, călătoria asta în Vegas mi-a deschis ochii la cum a fost pentru Love în toți anii ăștia. Ea e în LA dându-i mesaje și el e aici ignorând-o, hrănindu-i fricile, devorându-i viața. E un parazit, un consumator, și cred că se bucură să o chinuie pe Love.

Nu-i pot învinui pe Ray și Dottie. Niciun părinte nu face totul perfect. Niciun părinte nu poate controla cum își iubește copiii. Dar aici nu e vorba de vină. Aici e vorba despre dragostea vieții mele, de durerea din ochii ei, de slăbiciunea din voce, de felul în care ea se sufocă cu tăcerea lui. Nu îl mai pot lăsa să o sufoce. O iubesc prea mult.

43

DOUĂZECI de minute mai târziu, Forty sare din taxi și se târâie în spatele acestei epave de benzinării din afara drumului principal. Poartă un ghiozdan idiot, ca un copil care merge în tabără, așteptând să-și vadă consilierul/dealerul. Ies din mașină și zâmbesc, în mod special la camera de supraveghere care atârnă de un fir, decimată, spartă, motivul pentru care am ales acest loc.

— Old Sport!

Doar bucuria se afișează pe fața lui umflată în timp ce se grăbește spre mine și își aruncă brațele în jurul meu. Îmbrățișarea lui e prea strânsă și el pute.

— Ce faci aici? zbiară.

— E o poveste lungă, spun. Ce faci *tu* aici?

— Trebuia să mă întâlnesc cu dealerul meu, dar nu a apărut. Din fericire sunt bine echipat. Forty își zgâlțâie ghizdanul și îl bate. Asta înseamnă că... ești în sfârșit bine cu totul? Gata de petrecere?

Aprob din cap, deși urăsc drogurile, urăsc felul în care oamenii se transformă în preajma lor, nevoia care survine.

— Nenorocitul de Goldberg!

Cântă și apoi începe cu Molly a lui și cu lovitura lui, și cu aia și cealaltă. Își dă deoparte părul soios de pe fața întinsă.

— Știi, știu că am avut niște discuții, niște neînțelegeri cu afacerea, dar e ce e, prietene. Afacerea dă buzna și se întâmplă căcaturi și atunci ce faci? Fumezi puțină iarbă.

Face cu ochiul și se urcă în mașina mea cu fututul de ghiozdan.

— Avem nevoie de asta, continuă el. Pun pariu că e prima oară pentru tine în Vegas, nu? Profesorul Merge în Vegas! Iubesc asta! Mijește ochii, curioși. Unde e soră-mea?

— Acasă, spun. Cu părinții tăi.

— Drăguț, zice el.

Deschide o doză de jumătate de lichior din malț. Pocnește și fâsâie.

— Voi, oamenii cu relații, nu știu cum reușiți.

Râgâie și berea îi curge pe bărbie.

— Simți că trebuie să aduci acasă șunca și pula mare și să le faci copii și să dansezi dansul ăla și e gen, la dracu' cu asta. Îmi dau socoteală mie și doar mie. Mă fut în dragoste.

Râde.

— Știi ce vreau să zic. Nu de iubita ta vorbesc. Îmi iubesc sora. Ea e stânca mea. Știi de câte ori mi-a dat mesaj azi?

Număr până la doi. Nu ajută.

— I-ai scris înapoi?

El dă din cap.

— E chestia aia a gemenilor, ea e stânca mea. Știe că dispar uneori. Mă înțelege. Vrei o liniuță?

EgoistnenorocitdeporcdrogatdistrugătordeLove.

— Mi-e bine așa, spun.

Mă gândesc la situațiile alea când femeile sunt însărcinate cu gemeni și doctorii trebuie să intervină și să scoată

un fetus care suge viața din celălalt. E lucrul uman de făcut. Uneori unul trebuie să moară ca să trăiască celălalt. Biologia nu e sentimentală. Niciunul dintre foștii lui Love nu a avut coaiele să îl termine pe Forty. Dar eu am. Mă uit la el, cum trece prin mesajele de la ea. Se simte iubit doar când ea este devastată, îngrijorată pentru el, consumată. Unii oameni sunt suficient de puternici să împartă un pântec și o zi de naștere. Love este. Forty nu este.

— Fii atent la curul de pe curul ăla, spune el arătând la o fată de liceu care caută toaleta. Să o luăm cu noi?

Vreau să îl omor. Acum. În mașina asta închiriată. Pornesc mașina. Nu-l pot ucide aici. Strâng volanul. El lovește plafonul. Fata a găsit toaleta. E în siguranță. Plecăm. Liniștea durează cât pentru două semafoare și apoi începe iar.

— Tu și sora mea sunteți fututa mea de stâncă, spune el. Ai grijă de ea că de nu... nu? Știi asta, nu? Gen, știi că ești un om mort dacă îți bați joc de ea?

Strâng de volan mai tare.

— Ești un frate bun.

— Sunt cel mai bun frate, spune el. Al dracului de cel mai bun.

Scoate o punguță din buzunar și trage pe nas. Intru pe autostradă, iar el e așa de drogat că nu întreabă unde mergem. Doar sporovăiește despre cum el *nu se va căsători niciodată* și despre cum va locui cu mine și cu Love și despre toată distracția de care o să avem parte. Jură pe viața lui și mașina zumzăie, iar noi suntem din ce în ce mai departe de luminile strălucitoare și sunt din ce în ce mai puține mașini. Interiorul minții lui Forty e un cimitir și e chiar lângă mine, absorbind oxigenul. El este anti-Love-ul și

mărturisește că face cumpărături de la *Ralph*.

— Sunt căcate de *alimente*, spune cu dispreț. E mâncare. Și știi ce e mâncarea, Old Sport? E pre-căcat. Atâta tot. E pre-căcat și avem nevoie de el ca să supraviețuim. Și asta obișnuia să fie o povară pentru omul peșterii, nu, prietene? Vreau să zic că trebuia să ieși de acolo cu bâta și să lovești un mamut blănos și să târăști căcatul ăla acasă înainte ca muștele să se adune și *de asta* mâncarea era o povară. Dar să fim serioși. Sunt timpuri moderne. Cu mâncarea e al dracului de ușor.

Se scarpină la nas și dă din cap.

— Tot ce trebuie să faci e să intri, îți iei tacos și le mănânci, dracului. Oamenii îi plac pe părinții mei, ei vor să se poarte de parcă *contează,* în căcat, așa de mult, gen ce mănânci la cină e așa de interesant, dar nu e! E mâncare, în căcat! Mănânc-o și cac-o și termină cu ea și nu te simți special că mănânci căcatul ăla *cu* cineva pentru că la final toți ne căcăm singuri! Cui dracului îi pasă că ai mâncat pre-căcatul *cu* cineva dacă te caci singur, pe un WC, cu ușa închisă, ofofof!

Mai trage niște cocaină. Aș putea trage pe dreapta și să îl rostogolesc pe ușă, dar e pe așa de multă cocaină acum că probabil s-ar transforma într-un alergător, m-ar prinde din urmă și ar sări înapoi.

— Aș mânca un taco, spune. Mamă, ce-aș băga acum.

Vrea să o sune pe Love. Mă panichez și mâna îmi alunecă pe volan. Transpir. Îi spun că ne-am cam certat.

— Atunci poate că *n-ar trebui*, spune.

Lasă geamul în jos, numai zâmbete, ca un câine care caută aer proaspăt. E semnificativ cum starea lui se îmbunătățește în secunda în care are impresia că sunt în contre cu Love. Nu vrea să fiu fericit. Nu vrea ca nimeni să fie

fericit. În mod special Love.

Se laudă cu ce a făcut în Vegas, o minciună după alta, răstălmăcind totul, deranjant și nu mai ajungem odată, dar nu pot goni – cana cu pișat –, iar el nu se oprește din vorbit despre valoarea minimă la mese și prostituatele care au refuzat să îi ia banii. Nu spune nici măcar un lucru adevărat pe durata întregii călătorii prin tot acest ținut maro, cu cer albastru, și e așa de futut, așa de plin de el, nimicindu-se verbal, cel mai singuratic om de pe planetă.

Nu îți pot spune cum e să vezi prima noastră oprire licărind, mică, în depărtare, în sfârșit, locul în care pot să îl ucid: Motelul Clown.

— Am ajuns, îl întrerup în mijlocul vorbăriei despre gazda lui de la Monte Carlo.

Bate ritmic în ghiozdan, câine fericit. Și îmi spune că a mai fost aici – el a mai fost peste tot, m-am prins –, dar pentru mine e prima dată și e cel mai minunat lucru pe care l-am văzut în vest până acum. E Vestul Sălbatic pe care îl voiam. Motelul alb-albastru este acoperit cu semne cu clovni, și uriașa inscripție cu Nevada de deasupra clădirii e ieșită dintr-un oraș fantomă sau dintr-un film de Tarantino: BINE AȚI VENIT LA MOTELUL CLOWN. Se presupune că holul este un furnicar încărcat masiv cu clovni din epoci diferite, dar nu o să apuc să-l văd pentru că îl voi omorî pe Forty azi, deci nu pot intra bine-mersi în fututul de hol.

Forty e calm în sfârșit și ghiozdanul lui e închis și își pune punguța deoparte. Se verifică în oglindă și spune că asta a fost o alegere bună.

— Iubesc clovnii, și desigur că iubește clovnii.

E un imbecil, un clovn el însuși, cu nasul lui pufos

roșu și claia de păr jegos, cu burta mare zgâlțâindu-se în pantalonii scurți turcoaz; o chestie de coșmar care o sperie pe Love, o bântuie, trăgând-o în jos, chestia pe care ea trebuie să o iubească, în felul în care lumea instruiește inițial copiii să iubească clovnii, deși toți știm înăuntrul nostru că sunt bărbați grăsuți, bătrâni și dubioși cu măști, care se uită chiorâș la copii.

— Hei, Forty, spun. Ar trebui să te uiți pe net să ne asigurăm că au camere.

— Old Sport, tu și cu mine *cu siguranță* filmăm ceva aici, oftează. Asta ar fi de top. Chiar o putem numi *De Top*. Ca în *Faceți jocurile*! dar cu *Fălci* și clovnii sunt victimele, iar tipii răi sunt futuții ăia de turiști, futuții ăia mici de iubit și iubită care se țin de mână și căcaturi.

— Exact, spun. Și clovnii sunt băieții buni.

— Exact, spune el. Cuplul ajunge aici și gagica e gen *urăsc clovnii* și tolomacul de iubit e gen și eu și se plâng și apoi, în cele din urmă, fac rost de o mitralieră și fac praf toți clovnii.

— Forty, izbucnesc. Te-ai uitat să vezi dacă au camere libere?

Mă ignoră.

— Știi, spune. Ultima dată când am fost aici, am fost cu Love și Michael Michael.

Mă prefac surprins de parcă nu aș fi știut deja asta, de parcă nu am fi aici pentru că știu asta. Love a postat o poză, #ThrowbackThursday acum câteva luni, amintindu-și de o altă epocă, când lua droguri și avea *piercing în limbă* și dermatograf pe pleoapa inferioară, nu superioară. Ei trei au venit aici în drumul lor spre *Burning Man* – Doamne, cât mă bucur că nu o știam atunci. Comentariile spuneau o poveste: Love și Forty și Michael Michael Motorcycle

au călătorit aici, atrași de panourile gigantice cu clovni care promiteau WIFI GRATIS și BINE ATI VENIT, MOTOCICLIȘTILOR. Forty a dispărut cu mașina. A apărut o lună mai târziu. Nu și-a cerut scuze.

Într-un minut suntem acolo. Trag în parcare și mă duc în spate, la partea din capcana asta turistică pe care voiam să o văd cel mai mult: cimitirul American timpuriu.

— Știi ce glumă proastă e că nu avem ciuperci? întreabă Forty. Nu poți fi în cimitirul ăsta fără ciuperci.

— La dracu', da, mint eu.

Parchez în cel mai îndepărtat colț. Nu văd nicio cameră de supraveghere, dar cana cu pișat pe care am lăsat-o în Rhode Island e cu mine în momente din astea.

— Tare, spune el. Știi, Old Sport, știam că ai în tine șmecheria.

Îi ofer o bancnotă de o sută de dolari, câștigul meu din Vegas.

— Dacă folosești cardul acolo, toată familia dată dracului își va face apariția.

— Crezi că sunt vreun amator?

Râde și scoate o carte de identitate falsă.

— Sunt Monty Baldwin, tâmpitule! Te-ai prins? Fratele Baldwin cel pierdut. La dracu', da.

Și desigur, ăsta ar fi visul lui Forty în viața asta: să fie unul dintre frații Baldwin, înconjurat de frați în loc de Love.

— Frații Baldwin se vor întoarce, zice el.

O ia la pas spre biroul managerului, cu ghiozdanul bălăngănind, iar eu îmi amintesc prima noapte la Chateau, când mă întrebam dacă el și *Joaq* Phoenix sunt prieteni.

Cobor din mașină și intru în cimitir. Soarele apune pe mine și morții nu sunt decât oase îngropate în țărână.

Cauzele morții sunt afișate: suicid, armă de foc, epidemie. Cauza morții lui Forty voi fi eu, dar nu se va spune asta pe piatra lui funerară, și mă întreb câte dintre poveștile astea sunt adevărate.

E o lopată sprijinită de un zid al motelului. Mi-aș dori să îl pot îngropa aici, dar sunt prea mulți oameni în zonă: șoferi de camion, hipioți cu camere GoPro, o familie care se ceartă dacă asta e prea mult pentru copii. Am nevoie doar ca Forty să facă check in-ul, să vorbească cu managerul. Am citit despre manager pe internet și e genul de om care își amintește de *toată lumea*. Și-l va aminti pe Monty Baldwin. Va confirma că părea *luat*. Chiar dacă va spune că Forty vorbea cu cineva în parcare, eu sunt de nerecunoscut în hainele lălâi și tricoul cu Colts și mașina închiriată.

Merg târșâit la mașină, ținându-mi capul plecat. Iau cinci pastile de Percocet. Le strivesc și le arunc într-o sticlă cu apă pe care am cumpărat-o de la benzinărie. În timp ce amestec, Forty iese din biroul managerului și se întoarce la mașină.

— Vrei să mergem la izvoarele termale? sugerez eu când el se pune în scaun.

Am căutat pe Google izvoarele când mă informam despre Motelul Clown. E adevărat. Chiar poți omorî oameni în deșert.

— Par destul de extravagante.

— Alkali, spune el. La dracu', da. Am niște DMT și oh, Old Sport, nu ai trăit până nu ai intrat în apă și ai *văzut* niște căcaturi. Asta ne lipsea.

Își pune centura.

— O excursie fără opriri, scriind ca Kerouac și ca tipul ăla, ăla cu Johnny Deep, ăla în Vegas cu ghiozdanul și

drogurile și ochelarii de soare.

Futu-i Cristoșii mă-sii.

— Hunter S. Thompson.

Bate din palme.

— Hunter S. Thompson.

— Mda, spun și nu mai plec odată din parcarea asta.

Îi întind o sticlă cu apă.

— Uite, spun. Trebuie să ne hidratăm înainte să plecăm la drum.

Desface capacul. Nu a sesizat sigiliul rupt. Înghite.

— Old Sport, zice. Îmi place noul tu. Ducă-se dracului tot căcatul din Hollywood și familia și presiunea și nonsensul. Suntem artiști, omule. Sora mea nu e. Dumnezeu să o binecuvânteze, dar nu e, știi tu.

Dă drumul la muzică, mixul meu de piscină din *Pitch Perfect*. Râde la mine și spune că gustul meu teribil la muzică e o dovadă a geniului meu creativ.

— Asta e, spune. Libertate.

Dau mașina cu spatele.

— Dap, reușesc eu. Libertate.

Își desface ghiozdanul și scoate un *cuțit pentru unt* și scufundă lama ușor ascuțită într-o pungă cu prafuri. Trage pe nas, iar asta poate fi o altă oportunitate gen Fincher. S-ar putea să nu fie nevoie să îl omor pe Forty. În ritmul ăsta, o va face el însuși.

44

IZVOARELE ALKALI sunt dezgustătoare, doar două gropi maro în deșert, ca ceva ce ai vedea în *Căsuța din Preerie* sau în vreun documentar despre Charles Manson. E dezgustător în orice fel ți-ai imagina. E un căcat de prezervativ Magnum pe pământ în apropiere, folosit, uscat. Și ambalajul e aici, lângă o doză de Bud.

Forty șterge doza și ia o gură – s-ar putea să vomit – și se dezbracă, iar pe tricoul lui e sânge – cumva a reușit să se taie cu cuțitul pentru unt –, iar eu mă întorc. Nu intenționam vreodată să îl văd dezbrăcat, dar voiam să îl văd aici, singur, în mijlocul pustietății, lângă Area 51, nimicul cuprinzând kilometri de teren.

Țipă și se bate în piept în timp ce intră în apă.

— Asta e! ovaționează. Fututele de izvoare, puiule! Uuu!

A băut apa cu Percocet pe drum până aici și nu numai că e încă în viață, dar a vorbit tot drumul. Nu e Henderson și aparent e nevoie de o întreagă farmacie ca să ucizi o persoană evoluată farmaceutic ca Forty. Sper să am suficient.

Forty se face comod și fundul altcuiva a fost acolo și probabil animalele s-au băgat și ele aici și oamenii sunt murdari.

— Haide, Profesore, strigă el dând din mână. Știu că ești cu New York-ul și căcat, dar nu e nimic gay să intri într-un izvor cu un tip.

— Sunt bine.

— Haide, spune el. Asta e cada lui Dumnezeu. Aici e acasă, Old Sport. Vino aici. Îmbărbătează-te. Trăiește! Simte focul! Treci aici, așa faci un film. Îți lași mintea liberă.

Își flutură mâinile la pătura de cer albastru și urlă. Mă așez în pământ.

— Știi, spun. Sunt atât de mulți oameni creativi care nu sunt cu genul ăsta de lucruri. Woody Allen nu ar intra niciodată într-o groapă murdară cu apă fierbinte.

Forty râde.

— Ar fute o puștoaică, totuși, zâmbește. El e un artist! Noi suntem ciudați! Profesore, trebuie să îți porți ciudățenia. Nu mai fi așa de precaut. Gândești, minimalizezi, dar vreodată doar *lași* să fie? Sincer, ești un scriitor grozav. Dar cred că ai fi *de aur* dacă ai avea curajul să intri.

Asta venind de la un tip care mi-a vândut scenariile cu numele lui pe ele, iar eu mă întorc la mașină și îi mai pregătesc apă cu Percocet. De câte ori ia cocaină, se luptă cu demonii mei. Face ca asta să fie mult mai greu decât trebuie să fie, iar noi nu putem sta aici pentru totdeauna. Zdruncin sticla și i-o dau.

— Sunt bine, spune el, făcându-mi semn. Intră!

E rândul meu să zic că sunt bine și el încearcă să înoate în mica lui baltă, de parcă ar fi loc. E potrivit să se înece într-o apă de jumătate de metru când sora lui s-a proclamat militant național pentru apele sigure. Îmi beau apa, fără droguri.

— Ești sigur că nu vrei?

— La dracu', da, vreau o gură!

Memoria i se erodează. Am citit despre creierul îmbibat. Poate asta e, Forty înghițind apa pe care a zis că nu o vrea acum un minut. Am nevoie de el mai degradat, mai slab. Henderson nu avea toleranță. S-a dus așa de liniștit la final, dar asta e ridicol.

— Ce altceva mai ai în punga cu minuni? întreb.

— DMT, dragule!

Se întinde după ceai. Bea. Ce băiat bun. Lasă ceaiul ăla să se amestece cu Percocetul. Lasă otrăvurile să se combine. Îmi întinde sticla. Mă prefac că beau. Sunt un băiat bun.

În filmul *Ispita*, Jude Law îi spune lui Natalie Portman, „Asta va durea", și apoi chiar doare. Acolo sunt acum, nu contează cât de labagiu e. Încep să-mi dau seama. Uciderea lui Forty o va omorî pe Love. Într-un fel aiurea, ea nu va ști cum să trăiască fără dramă și asta va fi mai greu decât mi-am imaginat. Dar pe de altă parte, toate schimbările dor. Într-un final, Love va fi o persoană nouă fără fratele ei. Va dormi mai bine. Nu va mai trebui să găsească o cale să îl ierte de câte ori își bate joc de ea. Nu va mai trebui să îl lase în casa ei sau să-și raționalizeze sentimentele. Imaginează-ți ce ar putea face cu puterea, cu toată puterea pe care i-o ofer făcându-l să plece.

Forty se întoarce pe burtă, un pui de balenă. Îți bagă cuțitul pentru unt în pungă.

— Mă simt uhuu, spune. Gen uhuu.

— Simte, îi spun eu. Lasă-te în seama valului.

— Nu ar fi fost mișto dacă ar fi fost valuri aici? întreabă el. Te-ai gândit vreodată la asta? Cum nu pot fi valuri fără multă apă?

Asta e partea din facultate pe care nu am vrut-o

niciodată: un idiot plin de sine care contemplează *marea*. Îmi iau telefonul. Nu pot asculta căcatul ăsta. Va fi mai rău pe măsură ce se îndepărtează și își pierde conexiunea cu creierul, ce a mai rămas din el. Apăs pe link și mă duce pe *Jurnalul Providenței*. E o poză cu Peach Salinger, arătând mai fericită decât a fost vreodată în viața reală. Părinții lui Peach o iubesc mai mult moartă decât atunci când era în viață. I-au albit dinții și i-au mărit ochii, iar acum caută dreptatea.

— Un val, predică Forty. Un val nu dispare niciodată. Gen, cum ar fi dacă oceanul s-ar opri? Ce s-ar întâmpla atunci?

Forty trăncănește. Cuvintele lui nu mai sunt cuvinte, doar sunete, cât citesc știrile, incredibilele știri.

Departamentul de Poliție din Little Compton a primit un pont anonim legat de localnica și absolventa de la Broen, Peach Salinger. Autoritățile nu vor dezvălui detalii legate de pont, dar confirmă că au redeschis cazul. Au greșit când au spus că a fost o sinucidere. Sau cel puțin ei cred că au greșit. Limbajul e delicat, ezitant, dar mesajul e clar. Cred că Peach Salinger a fost omorâtă. Și au început o investigație nou-nouță. Oh, la dracu'. Două miliarde de trilioane de Cristoși. Forty începe să lovească suprafața pentru a crea valuri, iar eu nu mai am răbdare pentru balena din apă. Trebuie să dispar de aici. Trebuie să rezolv cu asta.

Îmi bag telefonul în buzunar și mă duc la groapa din noroi. E pe jumătate dus, pupilele i se duc spre partea din spate a craniului, unde creierul rozaliu otrăvit încetinește spre oprire. Se duce, dar eu nu pot aștepta. Nu pot sta aici, cu o anchetă deschisă în partea cealaltă a țării.

— Hei, prietene, spun.

Iar când înoată spre mine, mă aplec și împing capul lui Forty Quinn sub apă. Mâinile îmi sunt în flăcări. Apa are cel puțin nouăzeci de grade și aerul e fierbinte, iar eu îmi simt corpul devenind un furnal, căldura se ridică, înfășurându-se pe brațul meu ca ceva dintr-un poem de Dr. Seuss. Nu e ca Henderson. Nu opune rezistență. E slab. Pișat galben închis iese din pula lui moale, dezgustătoare. Deshidratare. Mă uit la cer și aștept ca trupul său inert să nu se mai zbată.

Într-un final s-a terminat. Monty Baldwin e mort. Cartea de identitate falsă e îndesată în calupul de cocaină. Ambalajul prezervativului e trimis de Dumnezeu, mai mult ADN, nu al meu. Îmi scot mâinile din apă. Îmi trag răsuflarea. La un moment dat, cuțitul pentru unt a picat în apă și e acolo, sclipind pe fund. Nu am încercat cocaină înainte. Îmi bag degetul în punga lui. Fac cum a făcut el, o liniuță. Mă cutremur. Dar poate ăsta e doar sentimentul pe care îl ai când ești lângă un cadavru nou-nouț.

45

NU AM ce să fac. Trebuie să o mint pe Love. Sunt cu ea la telefon în timp ce aștept în terminalul JetBlue de la aeroportul McCarran. Au aparate cu jocuri și aici și plec din Las Vegas ca să mă duc în Little Compton, dar ei nu-i pot spune asta.

Nu am un plan clar. Probabil e stupid din partea mea să mă întorc la locul crimei, dar nu pot aștepta ca poliția să-l găsească pe Forty și nu mă pot duce în LA, să stau pe canapea cu Love și să reîncarc paginile cu informațiile despre Peach Salinger. Pentru că adevărul e că am dat-o rău în bară. Am lăsat acolo *canacupișat*, singurul punct slab, și nu voi permite ca aia să-mi fie sfârșitul.

În plus, dacă e să fiu prins pentru uciderea acelei viciate și depresive Salinger, aș prefera să se întâmple acolo. De asta tații nu își lasă copiii să-i viziteze în închisoare, de asta cei care mor de cancer nu vor să le fie făcute poze. Investigația asta ar putea expune cana de pișat, iar eu nu vreau ca Love să mă vadă cu cătușe.

Love e la telefon, tăcută, oftând la fiecare câteva secunde, un semnal că vrea să mai rămân. Nu e niciodată de bine când o femeie e tăcută. Trebuie să o tot întreb dacă mai e la telefon.

— Da, spune. De ce?

— Pentru că nu mai spui nimic.

— Și ce vrei să spun? întreabă. Sunt iritată. M-am săturat de tot. Nu pot să fac nimic și acum nici nu știu dacă fratele meu e mort și e de căcat tot.

— Îmi pare rău. Încerc.

— Ai început de la Caesars, cum ți-am spus?

Și spun da și refac iar pașii și îi promit să mai încerc.

— Știii că va apărea, îi zic.

— La ce cazino ești acum?

— Planet Hollywood, o mint.

Oftează.

— Nu-i plac mesele de acolo.

— Știu, spun eu. Îmi amintesc că ai spus asta, Love. Dar încerc totul. Asta dacă nu vrei să vin acasă...

— Nu, spune. Doamne, nu. Îmi pare rău. Sunt încordată.

— Știu, e în regulă, îi spun.

Știu că vrea să rămână la telefon și să nu spună nimic, dar pentru zborul meu spre Providence, Rhode Island, se începe îmbarcarea.

— Mai ești acolo?

— Da! Joe! Nu mă tot întreba! Tu ești acolo?

— Eu sunt aici, răspund. Nu plec nicăieri.

Plânge. Spune-i că e bine și acum trebuie să aștept. Nu mă pot să mă îmbarc cu primul lot. Oamenii sunt niște căcați ordinari când e vorba despre valize și sunt nervos că nu va mai fi loc pentru a mea, dar Love e pe primul plan. Dintr-o dată, începe să râdă.

— Mă uit la *Friends*, spune. Episodul ăla în care...

— Căcat, cred că l-am văzut pe Forty.

Îi închid și mă grăbesc spre poartă. E de căcat, dar să te uiți la *Friends* când stai în telefon cu iubitul tău e tot de căcat. Îi scriu: *Scuze, alarmă falsă, te iubesc.*

Îmi răspunde: *XOXOXOX*

Mi-ar fi plăcut să fi zis că mă iubește și ea, dar, din nou, trebuie să mă pregătesc pentru schimbare. Intru iar pe net, pentru că tot nu-mi vine să cred. Mă uit la o conferință de presă cu părinții lui Peach și mama ei se prezintă ca fiind Florence *Pinky* Salinger. E o versiune veche de Peach, cu buze mai pline și umeri mai lați.

— Am spus în mod repetat polițiștilor că, deși fiica mea se lupta cu depresia, nu a avut niciodată gânduri sinucigașe.

Inspiră.

— În vreme ce acum mă bucur să știu că autoritățile tratează dispariția fiicei mele ca pe o infracțiune, ca pe o crimă, este profund dezamăgitor că poliția a refuzat să investigheze acest aspect până nu a sunat cineva cu un pont anonim.

Femeia asta jubilează. Femeia asta nu are suflet. Nu-i de mirare că Peach era așa groaznică.

— Este trist când instinctul și cunoștințele unei mame nu valorează nimic pentru un anchetator. Dar suntem recunoscători că ucigașul fiicei mele va fi adus în fața justiției.

Își îndreaptă haina, de parcă important e cum arată, și se dă jos de pe podium. Mă întreb cum o fi să fii mamă, să fie nevoie să vorbești pentru reporteri despre fiică-ta moartă și, totuși, să te duci să te coafezi și să te machiezi.

Televiziunea care transmite explică cum familia Salinger intenționează să folosească *toate resursele* pentru a rezolva acest caz de omucidere și video-ul se încheie aici.

Decolăm și e ciudat să mă întorc în Little Compton, să mă gândesc la vremurile când eram atât de îndrăgostit de Amy. Nu m-am gândit la ea sau la mica noastră excursie de multă vreme, nici la Noah & Pearl & Harry & Liam, la Charlotte & Charles și la toată mâncarea aia și la tot sexul. Îmi aduc aminte gustul ei și-mi aduc aminte

așternuturile pătate de afine și sunetul vocii ei când a spus că ar trebui să încercăm să învățăm să avem încredere. Dacă n-aș fi dus-o niciodată pe Amy în Little Compton, am mai fi fost împreună și-acum? Viața e predestinată sau o poți schimba săpându-ți calea prin orașe mici și ciudate pentru că ești fascinat de cât de puțin legat te simți acolo?

E un risc reîntoarcerea în Little Compton. Dar o fac pentru Love; iubirea noastră n-ar fi niciodată în siguranță atâta vreme cât *canacuurină* e acolo, bântuindu-mă. Și sincer, e ca iubirea însăși, ca bătutul. Tuturor ni se frâng inimile. Suntem dați peste cap și vomităm și plângem și ascultăm cântece triste și ne promitem să nu mai facem asta niciodată. Dar să fii înseamnă să o faci din nou. Să iubești înseamnă să riști totul.

ATERIZĂM în Providence și nici un zbor n-a fost vreodată mai rapid. Îi scriu un mesaj lui Love: *Mi-a murit telefonul și pic de somn. Nimic deocamdată, mi-ar plăcea să am vești bune. Te iubesc.*

Îmi răspunde imediat: *Ok.*

Cumpăr căcaturi din aeroport. Un baton de ciocolată care e prea mare, un exemplar din *Mr. Mercedes* și o șapcă Red Sox. Mă duc direct la închirieri ieftine de mașini. Nu am cum să închiriez o mașină fără să arăt un act de identitate și fără un card de credit. Fac aceste lucruri. Ce merge pentru mine: am fost aici în vară cu Amy, ca excursionist. Tipul care a fost aici în iarnă, tipul care și-a făcut praf mașina și a ucis-o pe fata aia? Numele lui era Spencer Hewitt.

Nu iau o decapotabilă. Iau un Chevy. O pornesc și conduc spre viața mea, în trecutul și-n viitorul meu, în codul meu genetic, în greșeli și-n posibila mea salvare, în probabila mea condamnare, Little Căcat de Compton.

46

TEMA vieții mele pare să meargă-n vacanțe. La fel ca atât de mulți americani, par să fiu incapabil să-mi iau o futută de pauză. Și e rău pentru tine. Aici sunt mai sănătoși europenii. Se relaxează. Se odihnesc. Își opresc telefoanele și își lasă munca în birouri și merg pe plajă și își scot bluzele, își arată țâțele și piepturile păroase și beau și se prăjesc la soare și își trăiesc viața. Eu, de cealaltă parte, sunt unul dintre futuții de americani obsedați de muncă care tropăie pe plajă, nu savurez apusul, nu sar în valuri – deși e frig, e toamnă – și muncesc din greu, încercând să decid cum dracu' voi intra în handicapata aia de casă.

După ce m-am cazat în motelul meu de rahat, am intrat în comă de somn. Vegas te fute rău. Cred că au trecut 28 de ore fără să ațipesc măcar un pic. M-am trezit pe așternuturile proaste și rărite într-o baltă de salivă. M-am spălat în dușul mic și găurit și am folosit dreptunghiurile mici de săpun prost, am condus până la cea mai apropiată parcare publică de plaja de lângă casa familiei Salinger. Și am început să mă plimb. De parcă te poți plimba, pur și simplu, la locul unei crime. Chiar înainte de a ajunge acolo, am văzut mișcarea, mașinile de poliție și camioanele televiziunilor de știri, diverși membri ai familiei Salinger, în hainele lor de iarnă, și a trebuit să mă întorc.

Mă prefac că sunt un tip care se plimbă pe plajă, relaxându-se, și între timp casa aia se umple cu oameni care mi-ar putea găsi cana cu pișat. Trebuie să intru, așa că încerc să intru.

Conduc până la Crowther și comand o tonă de mâncare la pachet. Cumpăr și un tricou de la ei. Merg la casa Salinger-ilor și parchez pe cât de aproape pot. Camioanele televiziunilor nu mai sunt – știrile sunt știri o perioadă scurtă de timp – și mai e doar un polițist. Îmi pun șapca cu Red Sox și ridic cutia grea cu mâncare și mă îndrept spre casă, așa cum ar face orice livrator de mâncare. Bat la ușă, cum ar face orice livrator de mâncare. Nu răspunde nimeni, așa că sun, așa cum ar face orice livrator de mâncare.

Vine un tip care nu poate avea mai mult de 20 de ani și arată exact ca Peach. Poartă un tricou cu Yale și se scarpină în cap. Arată de parcă nu a pus niciodată mâna pe o greblă și n-a răzuit un bilet de loterie într-un 7-Eleven.

— Salut, zice.

— Am o livrare de făcut, spun de parcă nu ar fi evident. Pot să intru și să las astea?

Ochii Salinger-ului se rotesc spre lateralul capului lui oval.

— Maaaamăăăăă! strigă.

— Prietene, mă omoară spatele. Dacă aș putea să intru, să las astea jos...

Dar apare mamă-sa.

— Trot, nu mai țipa. Mă privește. Îmi pare rău, spune. Solicităm ca toate florile și mâncarea și cadourile să fie trimise la adăpostul pentru femei din Fall River. Peach era foarte implicată în protejarea drepturilor femeilor și noi nu avem nevoie de mâncare.

Peach nu era pasionată de drepturile femeilor, ci de pizdele lor. Voia să i-o tragă lui Beck, motiv pentru care am omorât-o. *Familia Salinger*. Curva se holbează la mine.

— Vorbești... cumva... engleză? întreabă.

NU, DAR VORBESC LIMBA PIZDELOR PROASTE.

— Vai, ce frumos din partea dumneavoastră, îi spun. Dar șeful meu m-ar face praf dacă aș conduce până-n Fall River. Sigur nu pot intra să vi le las aici, la dumneavoastră?

Însemnând să intru și să fur cheile care sunt, fără îndoială, pe masa din bucătărie, că așa fac bogătașii, mai ales cei de pe Coasta de Est, ăstora chiar le place să-și arunce toate rahaturile pe masa din bucătărie.

Parașuta oftează.

— Of, sărăcuțul de tine.

Întinde mâna spre poșetă. Crede că vreau bacșiș.

— Ia ăștia și păstrează tu și mâncarea.

Îmi strecoară o bancnotă de cinci dolari și îmi oferă un zâmbet fals, genul pe care-l arată oamenii când vor să știi și tu că se prefac. Închide ușa și o încuie și acum știu că m-au văzut doi din familia asta, nu doar unul, deci nu e ca și cum pot să apar mâine într-o uniformă de la UPS. Nu că aș avea uniformă de la UPS. Tot ce am e o cutie cu mâncare care-mi rupe spatele.

Conduc spre camera mea de rahat din motel. Mănânc. Îi scriu lui Love: *Tot nimic și da, sunt dobitocul care s-a lăsat prins ore întregi la o masă de blackjack.*

Îmi răspunde: *Nu sunt responsabilă de eliberarea ta condiționată. Nu trebuie să-mi dai raportul! Știu că îți dai silința. Eu îl ajut pe tata cu niște chestii la Pantry.*

A fost un moment nepotrivit să folosească exprimarea

cu eliberarea condiționată și nu vreau să vorbesc cu ea până nu-mi distrug cana cu pișat. Îmi doresc să pot schimba lucruri. Îmi doresc să fi avut grijă de cana aia înainte de a ne întâlni.

Mi-e dor de tine, îmi scrie, iar majoritatea fetelor s-ar criza isteric dacă iubiții lor ar da-o pe silențios în Las Vegas timp de câteva ore, mai ales când sus-numita fată e în mijlocul unei crize de familie.

Îmi vibrează telefonul, mă sună.

— Voiam să-ți aud vocea, spune când răspund.

— Ce faci? o întreb.

Începe să-mi povestească despre o femeie, Sam, cu care are probleme la muncă, eu casc și-n cameră e frig și merg la fereastră să închid draperiile și văd că am lăsat luminile aprinse la mașină.

— Băga-mi-aș, zic.

— Ce s-a întâmplat? Ești bine?

— Da. Mi-am lăsat luminile aprinse la mașină. E în regulă.

Iau cheile și ies – frig mușcător – și opresc luminile și fug înapoi înăuntru și Love mă întreabă unde sunt.

— La un restaurant. Peppermill.

Spune că se bucură că mănânc și vrea să mă odihnesc. Spune că îi par tensionat. Îi explic că par așa pentru că așa sunt. Îmi spune că, atunci când erau în facultate, Forty a dispărut două luni.

— Chiar după ce m-am căsătorit, spune. Două luni, Joe. Știi că nu poți să stai în Vegas două luni.

— Eu nu o să stau, dar nu pot renunța încă.

— Promite-mi să ai grijă de tine, spune.

Îi promit. Apoi îmi fac o cafea de motel de căcat și intru pe Tinder. Din fericire, nu sunt chiar atât de multe

fete în zonă. Mă uit și mă uit și mă uit. Mă uit când mă piș și mă uit când stau în pat și mă uit când sunt în mașină și-apoi o găsesc. *Jessica Salinger*. O recunosc dintr-o fotografie de familie din articol. E o versiune mai frumușică a lui Peach și e la *mai puțin de un kilometru și jumătate*. Asta aveam nevoie să știu, că e prin zonă; conturile de Facebook și de Twitter sunt private, dar păsărica ei, se pare, e deschisă. Oamenii ăștia. Nu voi înțelege niciodată.

Fac duș. Mă rad. Mă îmbrac. Ies la mașină și slavă domnului că mi-am oprit luminile pentru că bateria încă funcționează și am nevoie ca ea să funcționeze, trebuie să mă duc la Scuppers acum, locul unde am fost cu *Superpizda*. E singurul local din oraș, serios, în această perioadă a anului, intru și primul lucru pe care-l observ sunt scaunele înalte de la bar, maro, în contrast cu cele albe, de piele, de la Bellagio. Și două scaune sunt de mare interes pentru mine pentru că pe unul stă Jessica Salinger, iar pe celălalt stă prietena pe care mă bazez, și la bar e destul loc pentru mine.

E liniște – niște Sade pe fundal; serios, Rhode Island? – și nu am competitori. Mai sunt doi tipi, cred că muncitori în construcții, amândoi cu verighete, mai interesați de știri decât de fete. Nu există un grup care să stea în calea lucrurilor și să se dea la tinere, nu există mulțime, nici măcar acum, cu tot entuziasmul legat de *fata moartă*. Oamenii din New England sunt răi și hibernează noaptea, de parcă doar ieșitul i-ar face curve.

Sigur că nu mă voi da la Jessica Salinger. Ar fi prea ciudat, de vreme ce am fost azi în casa lor. Trebuie să-mi execut mișcările asupra prietenei, cea cu care știam că va fi, pentru că fetele ca Jessica au mereu o prietenă prin preajmă, una care e mereu mai mică de înălțime, mai

beată, un pic mai cu picioarele pe pământ. Prietena asta își ia paiul și-l scoate din cocktail. Prietena asta e plictisită. Prietena asta va fi a mea. Ușor.

A trecut atâta vreme de când m-am dat ultima oară la o fată într-un bar, dar știu cum se face. Tot ce trebuie să faci este să o fixezi cu privirea în reflexia din oglinda din față. Îi dai voie și prietenei ei să observe ce faci. Nu-ți ferești privirea. Îți întâlnește privirea în oglindă și tu te faci mic și îți ceri scuze – e atât de bine să începi cu *scuze* – și îi spui că nu voiai să te holbezi, dar nu te-ai putut abține.

— Ești superbă, de asta, zic. Și nu vreau să o spun la modul de fraier ciudat, nu voi încerca să te agăț când te văd aici, cu prietena ta.

Și apoi îmi scot arsenalul la înaintare și fac cu mâna barmanului și comand un *gimlet* – vreau să aflu de ce e Forty așa topit după ele – și acum fata își pune mâna pe brațul meu.

— Cum te cheamă?

— Brian, spun. *Ca pe Brian din Cabo*. Brian Stanley.

— Eu sunt Dana și ea e prietena mea, Jessica. Ești singur pe-aici?

— Da. Și voi, fetelor? Singure pe-aici?

Jessica își dă ochii peste cap și eu exact asta voiam. Îmi vine băutura. Beau. O întreb pe Dana ce face aici și-mi spune că a venit să-i ofere sprijin moral prietenei ei, Jessica. Jessica se simte imediat invizibilă – nu mai durează mult – și eu beau încet. Dana e colega de apartament a Jessicăi în New York și Dana e studentă la Drept, în anul cinci, și Danei îi place orășelul ăsta drăguț și Danei îi place melodia și îi place barul și Jessica detestă să fie a cincea roată. Se ridică.

— Vă deranjează dacă eu mă retrag?

Îmi cer scuze – sunt Dl. Bune Maniere – și Dana spune că ar trebui să plece și ea, dar Jessica îi zice că-i ridicol. Spune că ea e obosită. Dana nu știe cum va ajunge acasă.

— Aici nu-i New York, unde să chemi un taxi când vrei. Nu, ar trebui să plec.

Jessica o asigură că o așteaptă în mașină. Jessica Salinger nu-mi e de nici un folos. Îi spun Danei că e necreștinesc și prea devreme, dar aș putea să o duc eu acasă, dacă ar vrea să rămână.

— Mulțumesc, spune. Dar nici măcar nu te cunosc.

— Da. Îmi pare rău. Eu încercam doar să...

Două ore mai târziu, Dana e o beție care se clatină și cu mine e pe mâini bune. O ajut la ieșirea din bar. Îi deschid portiera.

— Exact ca-n *Say Anything*! exclamă ea.

Pornesc mașina. Asta e. Va trebui să fiu un gentleman în continuare și să o însoțesc până la casa Salinger-ilor. Și e atât de beată, încât nu va reuși să urce scările singură.

— Deci, unde te duc?

— Of, stai așa. Trebuie să găsesc adresa în telefon.

Aproape fut direcția când îi spun că știu adresa. Dar ea își deblochează telefonul – 1267 – și își mușcă buza și derulează prin e-mail.

— Găsit. Starboard Way, numărul 32.

Îmi pocnește capul. Asta nu e adresa lui Peach.

— Ești sigură?

Își ridică telefonul și-mi arată pagina de Airbnb și sunt futut. O noapte întreagă irosită.

— De obicei stau la Jess, la familia ei. Dar acum li s-a întâmplat ceva oribil. Ai văzut știrile cu fata care a fost *omorâtă* aici? Era verișoara ei.

— Serios, spun și mă uit în ambele direcții și folosesc

semnalizarea și blestem Tinder-ul. Ce înfricoșător.

Când o însoțesc pe Dana în Airbnb-ul ei, încearcă să mă sărute. Îi spun că-mi pare rău.

— Încă mă vindec după cineva. Îmi pare foarte rău. Dar pur și simplu nu pot, știi?

Dana înțelege. Spune că a mai trecut prin asta. Dar habar nu are ea. Mă întorc la hotelul de rahat. Ar fi trebuie să închiriez ceva prin Airbnb.

47

COBOR la micul-dejun dimineața următoare și de ce pizda tuturor morților mă-sii aș vrea să-mi fac eu vreodată singur clătitele? Par belgian? Simt mâncărimi și mă gândesc că am ploșnițe în cameră. Și primul lucru care nu mi-a lipsit de pe Coasta de Est: *umiditatea*. După frigul de ieri, Little Compton, Rhode Island, e în mijlocul unui eveniment natural neplănuit numit *vară indiană*! Fata de la recepție radiază, pârlită de soare, cu mintea ei de găină:

— Ai venit aicișa pentru vara indiaanăăă? E țâță de mâță!

Am venit aici după *canacuurină*, merci frumos de tot, și gaura mea din perete e o zonă fetidă cu bacterii, o știi și tu, iar în dimineața asta, când am făcut duș, am simțit că nu eram singur. Mă simt foarte înghesuit aici, de parcă libertățile mele civile ar fi fost ciopârțite de curva de la recepție, de puștiul de unșpe ani care mi-a intrat în față la coada la clătite.

Sunt agitat. Tatăl copilului gras fluieră.

— Cred că te înjură cineva.

Ridic partea de sus a aparatului de făcut clătite și a mea e neagră și în spate e ditamai coada; aș fi de căcat dacă mi-aș face alta. Îmi iau carbohidrații gratis cruzi la interior, negri pe exterior, din aparatul vechi și-i lipesc pe o

farfurie care e lipicioasă, care sigur nu a ajuns până în mașina de spălat vase. Sunt copii peste tot, vorbesc despre parcuri acvatice și un drive-in de la o oră distanță și nu e *octombrie*? Ce fac toți oamenii ăștia aici? Nu am anticipat mulțimile, discuțiile despre siropul de afine și prețurile la carburanți, New England-ul din toate. Cafeaua e slabă – să mori tu, Sherlock, știu – și tatăl îmi trânțește o clătită în farfurie.

— Pare că ți-ar prinde bine, spune și-mi face cu ochiul și lumea e un loc drept și bun.

Am nevoie de energie. Mănânc, beau cafeaua și apoi fac o tură pe lângă casa lui Peach. Azi e mai aglomerat decât ieri și nici nu mă pot apropia acum că am dat-o în bară cu livrarea specială și când Jessica Salinger crede că numele meu e Brian. Oare cineva găsește cana aia cu pișat fix acum? Ies din mașină. Două bătrâne mărșăluiesc.

Cea slabă:

— Și știi, aparent era *lesbi*.

Cea și mai slabă:

— Crezi că mama aia groaznică a ei a omorât-o? Știi, eu n-aș garanta că nu.

Cea slabă:

— Ai văzut că se îngrașă.

Cea și mai slabă:

— N-ar trebui să umble așa, fără tocuri. Are nevoie să pară mai înaltă.

Cel puțin Peach nu provine din una dintre acele familii fericite, unde nimeni nu poate concepe măcar că a comis crima cineva din familie. Celor din New England le plac crimele cel puțin la fel de mult ca muzica lui Taylor Swift și relicvele familiei Kennedy. Vreau să aduc mai multă hărmălaie ca de parcare publică, așa că merg în

oraș, unde e mai aglomerat.

Intru la Art Café and Gallery și imediat știu că am făcut o greșeală. Se întorc capete. Locuitorii în vârstă se plâng de *gălăgioșii din New York care își bagă nasul peste tot* și mă măsoară din cap până în picioare. Dacă nu ar fi bronzul meu de California, probabil aș fi atârnat pe stâlpul de afară, dar, din fericire, există un element care distrage atenția. Intră o turmă de bărbați îmbrăcați în colanți, *ciclișți*, sunt clienți de-ai casei aici și sunt bineveniți și eu sunt din nou invizibil. Cumpăr o cafea. Mă lupt din greu cu pompa care distribuie lapte și un ciclist mă sfătuiește să o lovesc o dată, tare. Funcționează. Lucrurile se întorc în favoarea mea.

— Mulțumesc, îi spun.

Mă uit la el și norocul meu o ia la vale din nou, în modul în care fiecare sesiune de la o masă de blackjack se încheie în cele din urmă cu dealerul care face 21. Luke Skywalker știe că ar putea muri în luptă, iar Eminem știe că ar putea să rămână prea tare fără aer pentru a face rime și eu, Joe Goldberg, știu că atunci când zbor spre Rhode Island ca să reintru în locul meu de fărădelegi, Little Compton al Curului, este posibil să mă plimb printr-un magazin, să las garda jos și să mă găsesc față în față cu polițistul pe care l-am întâlnit la prima mea vizită. Da, e polițistul Nico, în colanți mov și cu o cască albastră. Deja i se îngustează ochii.

— Te cunosc, spune el.

Și așa e. Mă cunoaște ca fiind Spencer Hewitt, băiatul pe care l-a găsit în adăpostul de bărci de lângă Salinger-i, după ce și-a făcut praf mașina. Știe pălăria mea Figawi. Își va aminti de mine și își va aminti acea noapte rece din decembrie. S-ar putea chiar să citească dosarul despre

Peach Salinger și să-și dea seama că a dispărut în jurul aceleiași perioade în care copilul Hewitt îngheța în adăpostul de bărci.

Fac un pas înapoi.

— Mulțumesc pentru lapte. Îți rămân dator.

El e neperturbat.

— Nu uit niciodată o față, spune el. Stai așa.

Ceilalți bicicliști au nevoie de lapte și el îmi face semn să-l urmez afară – vară indiană! – și chiar și în afara programului de serviciu are autoritatea unui *ofițer al legii*. El este motivul pentru care Robin Fincher nu ar fi trebuit să treacă niciodată de academia de poliție; își mușcă buza și scoate capacul de pe cafea.

— Locuiești pe aici? întreabă.

— Nu, spun eu. Doar ce am ajuns de la Boston.

Este la fel de bun cum îmi amintesc și mă întreb dacă i-a tras-o vreodată acelei asistente medicale din spitalul din Fall River, care părea așa de topită după el. Ceilalți bicicliști se întind pe peluză și sunt mai mult plictisiți, stomatologi albi, își vor înapoi amicul negru polițist. Ridic mâna pentru a-mi pregăti scăparea și mâna ridicată declanșează amintirile polițistului Nico și așa e, aici e *New England*, locul unde oamenii se uită pentru că le place să privească, unde amintirile sunt intacte, pentru că oamenii de aici nu sunt plini de *aspirații*. Singurul lucru pe care Nico aspiră să-l facă este să salveze lumea nenorocită și pocnește din degete.

— Buick, spune el. Tu erai copilul ăla, copilul sărman, ai făcut praf Buick-ul.

Cicliștii sunt interesați acum și eu fac parte din această lume în cel mai rău mod posibil. Dacă mint, dacă spun că nu eram eu, Nico va ști. E un polițist adevărat.

— Tu ești? spun eu și-mi pun cafeaua jos și mă apropii ca să-i scutur mâna. Mi-ai salvat viața.

Nu contează ce absurd sunt eu, un tip alb care a trecut prin cel mai alb loc din America, într-o iarnă albă, fără să-și amintească de ofițerul foarte negru care m-a găsit într-un adăpost de ambarcațiuni și care m-a condus la un spital. Sunt futut. Sau poate nu. Nico îmi scutură mâna cu putere.

— Sunt surprins că îți aduci aminte de ceva de-atunci, spune el. Ai fost făcut praf.

— Îmi amintesc părțile importante, îl asigur. Nu te-am recunoscut din cauza echipamentului. Voi ieșiți periodic la pedalat?

Acum am inclus dentiștii, le-am dat șansa de a spune unuia din afară despre călătoriile lor săptămânale cu prietenul lor polițist, aventurile lor banale, claxoanele cu șoferii proști, mortăciunile de pe drumuri, momentul acela când Barry s-a lăsat prea tare peste ghidon și a căzut și toată lumea râde de tresaltă burțile, *oh, Barry*. Polițistul Nico este relaxat, implicat în câteva conversații, nici una despre mine. Sunt bine. Am scos-o la mal. Voi rămâne un timp pe aici doar pentru a dovedi că sunt în largul meu, și când un tip întreabă ce mă aduce în *cătunul lor însorit de pe litoral*, nu ezit.

— Vara indiană, spun eu, și fac apel la amabilitatea din comportamentul lui Harvey Swallows. Îmi desfac brațele. Am dreptate sau am dreptate?

Am dreptate și în curând este timpul ca cicliștii să meargă mai departe. Nico își ia la revedere făcând cu mâna; speră că șederea mea să nu implice o călătorie la Urgență de această dată. Bat în masă. Rânjește.

— Fiule, spune el. Aia e de metal.

El râde și pleacă și eu găsesc un mesteacăn. Bat în el.

ÎNCĂ simt mâncărimi. Ar putea fi psihosomatic. Dar ar putea fi adevărat. S-ar putea să fi luat ceva de la Dana. Dumnezeu știe ce germeni s-au târât pe mine în Vegas, în avion. Sunt inconfortabil în propria piele în Little Compton. N-ar fi trebuit să merg la Art Café și n-ar fi trebuit să vin aici. Desfac patul. Caut ploșnițe și nu găsesc nimic. Întorc salteaua, dar nu e nimic în neregulă cu ea. E ceva în neregulă cu mine. Dragostea ne ridică, dar ne face și să ne plimbăm aiurea prin Little Compton, de parcă n-am fi ucis-o pe fata de la știri.

Mi-e foame. Motelul nu oferă o cină continentală și eu mor de foame și mă izolez aici, incapabil să-mi găsesc voința să mă ridic de pe jos ca să mă duc la Burger King, cu prea multe mâncărimi ca să pot dormi, posibil prea futut ca să pot încerca să mă relaxez. Dacă nu pot lua cana aceea de urină, atunci o va lua poliția. Dacă poliția face teste și apoi leagă informațiile, eu merg la închisoare și astfel nu mă voi putea duce înapoi în California ca să mă căsătoresc cu Love. Nu mă mai mănâncă pielea. Nu mi-am dat seama până acum.

— Vreau să mă căsătoresc cu ea, spun.

Și brusc știu ce fac aici. Sunt persoana aceea care fuge de iubire, care se auto-sabotează. Nu cred că pot dormi în camera asta, în orașul ăsta, în universul ăsta, și trag așternuturile în baie, singurul vortex steril din această gaură infectă. Mă doare atâta tristețe, blaturile de granit și căcățelele de săpunuri, șampoanele non-organice. Love n-ar vrea nimic din ce e aici, iar eu o vreau doar pe ea.

Arunc așternuturile în cadă și mă spăl pe mini și aud un ciocănit la ușă. Inima mi-o ia la goană, dar restul

corpului îngheață și-mi imaginez fața polițistului Nico. Intru în panică. Bătaia se repetă. Pare sfârșitul. Pe drumul spre ușă, mă împiedic. Îmi lovesc genunchiul de pat. Corpul meu protestează. Întind mâna spre clanță. Îmbărbătându-mă, deschid ușa. Dar persoana care a bătut nu e Nico. E mai rău.

Love.

48

LOVE are brațele încrucișate peste piept.

— Ziceai că ți-ai lăsat farurile aprinse, spune. Dar era doar cinci.

— Love, pot să-ți explic.

— Sper să poți. Pentru că ar trebui și să știi că *Pitch Perfect* nu e și nu a fost niciodată pe Netflix.

Intră în cameră.

— E cineva aici? întreabă.

— Nu, sunt singur.

Se uită la patul desfăcut.

— Ce se întâmplă aici? Distrugi dovezile?

— Nu, spun, și nu pot ține pasul cu ritmul întrebărilor ei. Love, lasă-mă să-ți explic.

Ridică tonul.

— Iuu-huu. Poți ieși acum.

— Love, spun. Nu e nimeni aici.

— Știi, cu toții trăim printre oameni, Joe. Crezi că nu-mi pot da seama că ai zburat spre Rhode Island și că ai închiriat o mașină? Și nu vreau să par o cretină, dar știi cine e tata. Oamenii lui nu l-au putut găsi pe Forty pentru că Forty știe cum să se ascundă. Pentru că am crescut în acest domeniu și știm cum să ne oprim telefoanele și să plătim cu numerar. Dar crezi că nu te pot găsi pe tine?

Iisuse Hristoase. Unde e tipa? Heeei!

— Love, te rog să te oprești.

— Nu.

Poartă un impermeabil, jeanși albaștri cu fundul lăsat și un pulover roz strâmt. Vreau să îmbrățișez fiecare parte a ei chiar și acum, în timp ce mă acuză că o înșel, mai ales acum. Nu merge nicăieri. Nu se teme de mine, chiar dacă știe că o mințeam, chiar dacă am dispărut, în timp ce i-am spus că-l caut pe fratele ei. Ea nu e de la poliție. Ea este Love, de asta plânge.

— De ce nu spui ceva? spune ea. Eu îți spun lucruri, dar tu... tu te închizi, nu îmi spui ce se întâmplă cu adevărat. De ce nu-mi spui cum ai văzut *Pitch Perfect*? Pentru că nu, Joe. Nu l-ai văzut la întâmplare pe Netflix. Nu este pe Netflix și chiar dacă ar fi fost, o minciună se simte altfel. Știu că știi asta. Și mă gândesc la rahatul ăsta, știi, în mijlocul nopții, când dormi, ăsta e genul de rahat pe care îl gândesc. De ce nu-mi spui?

— Love, spun, și nu pot explica, dar vreau să-i spun.

Vreau să știe.

— Știi, spune ea. Când faci ceva pe telefon, vreau să spun încă de la început, gen tot timpul de când suntem împreună, știu că faci *ceva*. Uneori cred că ai cancer. De fapt, mă consolez gândindu-mă că *eh, are el o boală și va muri și nu știe cum să-mi spună ca să nu-mi frângă inima*.

— Nu am cancer, o asigur.

Dar apoi o fac; am *canacuurină*. Este o tumoră răspândită, malignă, infiltrându-se în dragostea mea, în Love a mea. Încă mai are haina pe ea.

— Știu că nu ai cancer, Joe. Asta e ideea. Dar trebuie să știu ce ai. Nu mai pot suporta. Am destule probleme. Am un frate care dispare și un tată care nici măcar nu se

poate preface că-l vrea înapoi și o mamă care-și doresc să nu se fi ajuns aici, în primul rând. Nu pot.

Plânge. Merg spre ea, dar nu mă vrea.

— Nu, spune. Nu poți să-mi fii alături dacă nu poți să-mi fii alături.

Se șterge la ochi.

— Ce mama dracului faci aici? De ce ești în Rhode Island? E fratele meu aici? Cine ești? Pentru că nu pot să te tot întreb, în morții mă-sii. Nu mai pot.

— Îmi pare rău.

Are dreptate. Nu poți fi îndrăgostit, nu complet, nu etern, dacă nu spui adevărul. Se adună toate. Mi-a spus despre cum s-a futut cu Milo la Chateau. Dar cum pot să-i spun și eu adevărul? I-am ucis fratele. Este ca versiunea atomică a acelui adevăr universal: poți vorbi orice tâmpenii despre mama ta, dar nimeni altcineva nu poate, indiferent de ceea ce spui, indiferent de ceea ce face ea. Nu-i pot spune lui Love ce am făcut și să vorbesc cu ea înseamnă să o mint.

— Ar trebui să plec. Nu știu ce fac aici.

Îngenunchez la picioarele ei.

— Te rog, rămâi.

— De ce?

— Pentru că te iubesc.

Scutură din cap.

— Dragostea nu e de ajuns, Joe. Nu este suficient. Vreau mai mult.

— Știu că vrei.

— Nu știu ce altceva să mai spun, spune ea. Dar nu suport felul în care mă faci să mă simt atât de bine, gen, mai bine decât m-am simțit vreodată, și apoi să strici totul, ca și când, în adâncul tău, nu vrei să fiu fericită.

— Sigur că vreau să fii fericită.

— Atunci spune-mi cine ești. Spune-mi de ce ai zis că ai văzut *Pitch Perfect* pe Netflix.

— Love, spun eu, și dacă am fi fost căsătoriți, dacă aș fi lăsat-o să meargă cu mine în Vegas și am fi fugit împreună, nu ar fi putut să depună mărturie împotriva mea în instanță.

Dar nu suntem căsătoriți și sistemul de justiție nu recunoaște relații ca ale noastre. Vreau să mă căsătoresc cu fata asta. Vreau să stau cu fata asta. Vreau ca cenușa noastră să fie amestecată, trupurile noastre să fie îngropate unul lângă celălalt. Vreau să știe cât de rău vreau toate acestea. Nu vreau să trăiesc fără ea. Nu vreau să-i dau drumul. Dacă mă părăsește ea, atunci?

— Asta e tot ce ai de spus. E în regulă. Bine.

Pare rece și se îndepărtează de mine.

— Joe, continuă. S-a terminat.

Mă uit în sus la ea. E ca în *Homeland,* când el va tăia un fir și bomba ar putea exploda. S-ar putea ca eu să ne detonez pe amândoi, tot ce avem. Dar poate că pot trăi cu asta, pentru că fără ea, eu o să mor. Știu sigur asta. Accept că ar putea să mă lovească, să-mi spună în fel și chip, să alerge la polițiști. Ar putea fi sfârșitul. Dar acest lucru ar putea fi și începutul.

Când te botezi, te întorci în apă, cu tot corpul tău. Unii oameni își țin nasul. Unii oameni nu fac asta. Dar nu există nici o cale de a evita procesul; trebuie să te uzi dacă vrei să fii în mâinile lui Dumnezeu.

Iau mâinile lui Love. Eu aleg dragostea. Accept riscul. Respir. Vorbesc.

— Prima dată când am văzut *Pitch Perfect* a fost când am intrat prin efracție în apartamentul unei fete.

CÂND termin, când i-am spus totul – totul cu excepția lui Forty, firește – ea doar stă, pur și simplu. Trec minutele și fața ei nu-mi oferă nici un indiciu, așa cum fața lui Matt Damon nu pare niciodată terminată când e Jason Bourne.

Mă gândesc la ce am făcut, la cum îi par ei. Și n-am făcut o fază dintre acelea când lași deoparte detaliile grotești ca să te faci pe tine însuți să pari un erou nepătat, impenetrabil. I-am spus cum i-am furat telefonul lui Beck și cum am strangulat-o pe Peach pe plajă. I-am spus despre sângele din gura lui Beck în *Codul lui Da Vinci*, când a luat-o razna, cum am îngropat-o în nord. Îi spun despre cana de pișat.

Îi dau ce am, dar e ca diferența dintre film și o carte: o carte îți dă posibilitatea să alegi cât de mult sânge vrei să vezi. O carte îți dă permisiunea să vezi povestea cum vrei, cum ți-o regizează mintea. Tu interpretezi. Alexander Portnoy al tău nu arată ca al meu pentru că avem cu toții perspective unice. Când termini un film, pleci de la cinematograf cu prietena ta și vorbiți imediat despre film. Când termini o carte, începi să te gândești. Love a crescut cu filme, iar eu tocmai i-am citit o carte. Îi las timp să digere.

Mă pregătesc pentru ce e mai rău, pentru cum va face față Love schimbării, pentru cum va fugi de aici țipând. Într-un mod amuzant, toate femeile din viața mea m-au ajutat să mă pregătesc pentru acest moment. Mama mea. Beck. Amy. Femeile mă părăsesc și Love mă va părăsi. Trebuie să o facă. Ea crede în dragoste și își decorează casa cu ea, o poartă pe pașaportul ei, în inima ei. O să iasă din această încăpere și să simtă că a făcut-o din nou, a ales bărbatul nepotrivit, i-a scos și pe cei doi din piscina infinită cu apă sărată în care nu o vom mai intra niciodată.

Nu m-am deschis niciodată așa, nu am spus niciodată totul cu voce tare, și îmi țin genunchii în piept și îmi spun că nu pot controla ce se întâmplă în continuare. Nu o pot face pe Love să mă iubească. Dar am făcut ce trebuia. I-am spus ce voia să știe. Am încetat să mai mint.

Așteptarea durează o eternitate, ea are privirea fixată pe o pată din podea. Mă gândesc la toți oamenii care au stat aici înainte și mă întreb dacă vreunul dintre ei a fost ca mine.

Și apoi, în sfârșit, se uită la mine.

— Bine, spune. O să-ți povestesc despre Roosevelt.

Roosevelt era un cățel pe care l-au avut când erau copii. Forty i-a dat numele. Nu știa atunci de ce, nu știe nici acum.

— Așa ciudat e el, spune ea, ca și cum el ar fi încă în viață. Vreau să spun, ce copil de șase ani îi pune numele cățelușului Roosevelt? Și, de asemenea, nu e ca și cum ar fi fost precoce și implicat în politică sau orice altceva. Îi plăcea cuvântul Roosevelt.

— Este un nume bun, zic.

Ea mă ignoră.

— Oricum, continuă ea. Roosevelt a dispărut. Și l-am căutat peste tot și am pus semne și toate astea. Dar apoi, Forty m-a trezit în mijlocul nopții și m-a scos afară și mi-a arătat că Roosevelt nu lipsea. Era mort.

— Oh, Doamne.

Se uită la mine. Mă prinde de mâini. Acum ea e cea care nu clipește, uitându-se direct la mine.

— L-a legat pe Roosevelt de perete, spune ea. Era supărat pe el pentru că voia să doarmă în camera mea, nu în a lui Forty. Așa că l-a pedepsit. L-a înfometat și l-a legat la gură.

— Love, zic eu. Eu nu am rănit niciodată un animal; nu-mi pot imagina cum e să fii un astfel de monstru. Iisus Hristoase.

Își ia mâinile.

— Nu ai idee ce înseamnă să fii geamănul cuiva care face lucruri de genul ăsta.

Vocea ei tremură când spune *lucruri de genul ăsta* și Roosevelt nu este singurul; mai sunt și alte crime, sunt sigur.

— Love, spun. Îmi pare atât de rău.

— Deci așa stă treaba, spune ea. Îl iubesc pe nenorocitul ăla. Știu că este dement și știu că a legat un câine de un zid, dar știi ce? N-am spus nimănui. Și mai știi ceva? Dă-l în pizda mă-sii de câine, că l-a ignorat. Și Monica să se ducă-n pizda mă-sii pentru că l-a abandonat pentru prietenul ăla fraier al tău și să se ducă dracului toate fetele care se comportă ca și cum ar fi ceva defect la el, care nici măcar nu *se prefac* că vor banii lui. Dă-i dracului pe părinții noștri pentru că nici măcar nu se prefac că ar crede că e talentat și la dracu' cu Milo, pentru că este mai bun la tot. Să sugă pula oricine întreabă, gen, *care s-a născut mai întâi, tu sau Milo* și oamenii care nu sunt niciodată surprinși când zic că eu m-am născut mai întâi pentru că sunt gen, *sigur că da, păreți atât de apropiați*. Toată lumea să se ducă dracului, Joe. Vreau să spun că îmi voi apăra fratele ăsta defect tot timpul, pentru că viața nu e corectă. Nu e. Roosevelt a scâncit când a încercat Forty să-l ia în brațe și Forty a fost cel care l-a vrut pe Roosevelt, în primul rând. Cine face o lume ca asta? Unde nu poți urî pe nimeni, pentru că în cele din urmă toată lumea are un lucru nenorocit cu care se luptă și nu ai cum să știi exact ce este. Adică Forty trebuie să fie Forty, dar eu trebuie să

fiu sora lui nenorocită. Cine-i mai rău? Scutură din cap. Spune-mi. Cine are dreptul să urască pe cineva?

Love respiră greu. Este clar că nu a vorbit niciodată nimănui despre asta; știi când cineva deschide o cutie atât de intimă încât nu există cheie.

Se uită la mine.

— Singurul lucru pe care știu să-l fac este cum să iubesc, spune ea. Deci mă pot descurca cu tine.

— Ouch.

Îmi ia mâna.

— Acesta este un compliment, mă asigură ea. De asta detest când oamenii se căsătoresc de parcă ar fi atât de simplu. Nu e. E special să găsești pe cineva care te înțelege.

Îi sărut podul palmei.

— Ce fel de câine era Roosevelt?

— Golden, spune ea. Roosevelt era golden.

— Te iubesc, Love.

— Te iubesc, spune ea.

Tresar atunci când o mașină frânează afară și aud scârțâitul. Sunt încă agitat, încă nu pot să cred.

Ea zâmbește.

— Uite, Joe, n-aș fi venit aici dacă n-aș fi știut că poate fi rău.

— Rău, repet.

Îmi strânge mâna.

— De asta aveam nevoie. În mod total încurcat, simt că acest lucru va funcționa. Ai făcut toate acele lucruri îngrozitoare, dar te-ai și îndrăgostit de o persoană care te poate ierta.

— Nu știu ce să spun, recunosc eu, și mă gândesc la Love la vârsta de șase ani, privind la acel cățeluș mort.

— Joe, spune ea, iar numele meu îi aparține acum. Mai este ceva.

Spune că știa, când Trey a murit, că dacă va mai găsi vreodată pe cineva, va fi pentru totdeauna și ea se uită la podea și apoi mă privește.

— Sunt însărcinată.

Am auzit bine?

— Însărcinată?

Da, am auzit bine.

— Însărcinată!

Acum există ceva permanent între noi și înseamnă că iertarea ei este completă. Adevărat. Dacă i-ar fi frică de mine la orice nivel, ar fi ieșit din această încăpere și nu mi-ar fi spus niciodată despre copil, bebelușul nostru.

Și apoi mă lovește informația. O să avem un copil! Râdem și-i sărut abdomenul și ea îmi spune despre test – este devreme – și a trebuit să vină să-mi spună personal și se bucură că a făcut-o.

— Și eu, îi mărturisesc.

Acest copil este o forță egalizatoare între noi, definiția viitorului. Indiferent de ce am făcut, o parte din mine este în interiorul lui Love. Este cel mai frumos lucru din lume și Love și cu mine suntem fixați, încuiați împreună, genele noastre se împletesc, un om mic, o parte din mine, o parte din ea, în întregime triumfător. Văzând-o pe Love bucuroasă, mă simt iubit cum n-am mai fost până acum.

— Somn ușor, zic eu, și eu o sărut între sânii adormiți, pe locul tare de deasupra inimii.

Mă duc în baie și pornesc dușul, iar cabina înghesuită mi se pare mai mare acum. Întreaga lume se simte mai mare acum când altcineva știe totul, cineva care mă

iubește. Înțeleg de ce Peach Salinger se afla într-un loc atât de întunecat. Beck o știa. Dar nu o iubea.

Opresc dușul și trag perdeaua, dar când încerc ușa e blocată. Nu am încuiat-o eu și se încuie doar din interior și nu înțeleg. Împing, dar nu se deschide. Începe să-mi sune alarma și încerc din nou clanța, dar ușa este blocată în mod clar din exterior. Intru în panică. Bat la ușă. O strig pe Love și împing în ușă. Nici un răspuns. M-a blocat aici și probabil a inventat povestea cu Roosevelt și pe copilul nostru și toată empatia ca să se poată distanța în siguranță de mine. A funcționat.

49

ACUM sunt un monstru. Trăiesc în baia albă, lipicioasă, și sunt o maimuță pe steroizi. Știu că nu pot ieși afară, dar tot mă împing în ușă. Îmi folosesc corpul și sunt învinețit tot. Sunt albastru. Sunt negru. Sunt umflat. Când coastele tot dor, îmi folosesc picioarele. Lovesc. Am rupt cabina de duș și am sfărâmat capacul de la toaletă. Am strigat după ajutor și este un motel de rahat și cineva trebuie să mă audă. Oamenilor de dedesubt, dacă sunt oameni dedesubt, nu le pasă. Pornesc dușul și când e rece, apa îmi lovește rănile, iar când e caldă, mă frige. Nu există dragoste pentru mine în Little Compton și am știut acest lucru și acesta este gândul care mă pune în genunchii care sunt pătați cu sânge. Mă izbesc în ușă. Joe prost. *Cu blândețe, Joseph*, mă avertiza domnul Mooney când eram băiat, când exista speranță. A fost vreodată speranță?

Nu știu. *Bam* face trunchiul meu și de data asta cred că s-a mișcat un organ. Nu voi folosi sticlă spartă din oglinda aia de căcat ca să mă omor. Vreau să ies cu un BANG și mă izbesc în ușă cu cealaltă parte. Ușa e inamicul meu, mare, mai puternic, mereu gata de loviturile mele, mereu încuiat, mereu dur, mereu NU. Respir. Plâng.

Nu există nici un copil. Știu asta acum. Corintenii

spun că dragostea este răbdătoare și bună, dar e și deșteaptă. Love e mai în vârstă, mai înțeleaptă. A fost căsătorită de două ori. Știe lucruri. Îi știe pe bărbați. Știa cum să-mi câștige încrederea. Și acum este la poliție.

Sunt prost. Eu predau și predau și eu testez și testez și totuși eu sunt cel care nu învață niciodată. Eu aleg greșit de fiecare dată. O văd pe mama în tricoul cu Nirvana, cel în care am îngropat-o pe Beck, și într-un fel este acolo, cum e într-un vis, într-un coșmar. BAM. Mă arunc în ușă și mama mea pariază cinci dolari la masa de blackjack de cinci dolari din Florida, New Jersey, contează unde? Ea râde și îl place pe Forty și el râde și eu am făcut asta. Am venit aici. I-am spus lui Love totul și acum nu mai am dragoste și nu știu ce să fac. Picioarele mele nu funcționează. Picioare proaste. Joe prost. *Încet, Joseph.* Mângâi mânerul. Îl plesnesc. Nu-l pot rupe. Încerc. Trag. Împing. Cad pe spate și ating toaleta și trag apa și o ascult cum curge și cum se umple rezervorul și eu nu sunt așa. Din asta nu îmi mai revin.

Respir și o văd pe Beck în pământ, zâmbind, croindu-și cale spre suprafață, o Mona Lisa, zâmbind, poate zâmbi un schelet? Contează? Îi spune lui Amy: *Doamne-Dumnezeule am nevoie de o băutură, ce nebunie se întâmplă, trebuie să scriu pe Twitter acum.* Ea a dispărut în pădure și eu sunt aici, în baie. Plafonul are o pată galbenă. Nu pot ajunge la ea. Am încercat.

Nu voi ieși din baie. Nu o să fiu tată. Voi muri aici pentru că am fost prost. Am crezut-o. *Să nu te vezi cu o actriță*, a spus domnul Mooney, iar Love e actriță. Mă întreb dacă m-a înregistrat și mă întreb cum se aude și mă întreb cât mai durează până mor și îmi plăcea mai mult când mă izbeam *BAM* în ușă, dar acum doare prea tare

și e greu să mă mișc. Pielea mea este cerul în furtună, cu rafale de negru și albastru și alb, iar roșul este fierbinte și știu că este sfârșitul lumii. Închid ochii. Sângerez pentru Little Compton. Nu sunt tatăl nimănui. Sunt un ucigaș și o să merg la închisoare și nu mai există dragoste în viața mea, nu mai este.

O să mă lase să mă uit la *Al treilea geamăn* și la *Dezastrul* în închisoare? Dl. Mooney îmi va da sfaturi? Îmi vor permite să aleg unde să-mi ispășesc pedeapsa? Mă vor pune în scaunul electric și mâncarea va fi la fel de rea cum arată în *Locked Up* pe CNN? O să mă descurc sau o să devină nasol? Voi ajunge pe Wikipedia? Îmi vor da o poreclă în presă? JoeBro? TaxiDriver? Old Sport? Profesorul? Iubărețul?

Va exista un proces care se va întinde pe luni de zile și Dez își va îngropa rezervele sub pat și își va scoate șapca cu Dodgers și va scutura din cap și-l va liniști pe micul D și va spune la *Dateline* că eram oarecum dubios și nu de gașcă? Harvey o să fie pe IMDB dacă pe Deadline va vorbi despre cum nu am întârziat niciodată cu chiria? Calvin va plânge singur în patul lui, dar va râde despre asta cu alți oameni și va folosi legătura cu mine ca modalitate de a seduce târfele de pe Tinder?

Strig:

— Ajutor!

Lovesc ușa. Mâna îmi sângerează.

LAPD va trimite pe cineva înăuntru să mă bată de sămi regret viața? Debutul meu regizoral la *Love Actually Revolutionary Road* de pe Funny or Die va deveni viral acum, când numele meu va fi făcut public? Voi fi faimos?

Polițistul Nico va apărea la știrile locale în fața cafenelei de căcat cu echipajul său în colanți pe fundal,

spunându-le totul despre cum a dat de mine aici și pe drumul spre spitalul din Fall River, de iarna trecută? Doctorul care m-a îngrijit la spital iarna trecută va vedea totul la știri și va clătina din cap dezgustat? Sau poate nici nu-și va aminti de mine din cauza pacienților mulți pe care-i vede zilnic, eram doar un tip, nu e ca și cum mă cunoștea sau îi păsa de mine. Îmi împing iar corpul spre ușă și, din nou, nu ajung nicăieri.

Este de la sine înțeles că Milo este, acum, într-un avion care se îndreaptă încoace, purtând un tricou *Wianno* și urmărind o variantă brută din *Cizme și cățeluși* și speculând cât timp trebuie să treacă înainte de a se pune în mișcare cu Love. Oare bea sau este atât de fericit să mă știe scos din peisaj și să fie el cavalerul în pasteluri estompate încât nici măcar nu trebuie să bea?

Soția doctorului Nicky îl va lua înapoi când îl lasă să iasă din închisoare? Va dezvălui detalii despre sesiunile noastre de terapie? Forțez ușa, cu coatele și coastele. Nimic altceva decât durere.

Love. Voi mai fi eu vreodată în ea din nou? Love mă va iubi vreodată și va avea încredere din nou sau inima ei deschisă și vaginul ei vibrant vor fi cele mai grave aspecte ale prinderii mele? Cea mai gravă pierdere?

Pun urechea la ușă. Un sunet nou. Stau nemișcat. O cartelă de plastic deblocând ușa. Ușa închizându-se. Inima mea e prea zgomotoasă. Dă-o dracului de întrebare. Dă-o dracului de poliție. Dă-o dracului pe Love. Voi sări. Când se va deschide această ușă, nici o altă ușă nu se va mai închide din nou pe mine și stau de pază. Mă pregătesc. Am mâna pe clanță. Când polițiștii vor începe să o deblocheze, mă voi retrage. Voi lupta. Voi scăpa.

Îi aud mutând biroul pe care Love l-a folosit pentru a

ține ușa închisă și ei sunt aici. Asta este. Simt clanța care începe să se rotească și mă rog lui Dumnezeu să fie cu mine – așa se întâmplă, cum îl găsești pe Dumnezeu în închisoare – și strig și trag de ușă și e... Love. Mă opresc.

Își pune mâna la gură.

— Nu, spune. Ce ai pățit?

Înghit.

— Am căzut.

— Ai căzut rău, hm?

Face un pas spre mine și mă sărută pe piept. Mă privește și înțeleg că m-am înșelat.

Cred că zâmbesc. Nu știu. Mă doare fața. Diferite părți din corp pulsează.

— M-ai încuiat aici.

— Știu, zice. Îmi pare rău. Știam că vei încerca să mă oprești și am vrut să mă asigur că ești în siguranță. Și...

I se frânge glasul. Și atunci observ cât de diferit arată, ca la Halloween, cu buze roz pictate și cu păr de Jennifer Lopez prins într-un coc înalt. Are haina pe ea și dedesubt o rochie cu fiecare culoare din curcubeu amestecată cu celelalte, care se suprapun cu flori. Apoi bagă mâna în buzunarul de la haină și e un magician care scoate un iepure dintr-o pălărie. Este cana din casa Salinger-ilor. Este mai albastră decât îmi amintesc și aș recunoaște-o oriunde și e uscată și este în mâinile mele, libertatea mea, urmele urinei mele granulate și vizibile în interior.

50

VOIAM să plec dracului din Little Compton și am o curiozitate morbidă despre Universitatea Brown din cauza lui Guinevere Beck și e atât de ciudat să vorbești *deschis* despre aceste lucruri. Love parchează în apropierea campusului și arată cum te-ai gândi, ca o școală din Ivy League, un decor idilic cu copaci și clădiri vechi. Pe strada Thayer, principalul punct de atracție din acest campus, există câteva baruri, o librărie universitară, un Urban Outfitters și un rahat de Starbucks – America e America e America – și ne strecurăm într-un restaurant grecesc care inspiră mai mult farmec de New England decât este baclava și ortodoxism. Love comandă pui și salată și eu mor de foame. Simt că am ieșit din închisoare. Comand calamari și spanakopita și pulpă de miel și musaca și Love râde.

— Mai ai nevoie și de ceva mâncare pe lângă mâncarea aia?

O lovesc peste mână.

— Vezi-ți de treaba ta, mamă.

Țopăie fericită și spune că nici nu-i vine să creadă și îi spun că trebuie să vorbim despre bebelușul nostru, dar mai întâi vrea ea să-mi spună cum a luat cana.

— În regulă, spune.

Inspiră profund și începe, mult mai articulată decât fratele ei. Prima chestiune din toată afacerea a fost să se plimbe și să spioneze Salinger-ii, pentru a se prinde care-i atmosfera specifică lor. Apoi a condus până la un butic din Newport pentru a-și lua haine noi.

— Aveam nevoie de o rochie Lilly Pulitzer.

— O ce?

— Chestia aia roz cu verde pe care o purtam, explică ea.

Love pornit-o înapoi spre Little Compton și a parcat la casa Salinger-ilor și-a pus niște *ochelari de soare nesimțit de mari de la Chanel* și a trecut ca o furtună de reporteri, de polițiști. A intrat în casa familiei Salinger. A început să plângă.

— Adică cred că îmi cam place actoria, recunoaște ea. Dar încă nu vreau să o fac profesionist.

— Ei ce au făcut? întreb. Ce le-ai spus, de fapt?

— Le-am spus că am fost iubita lui Peach, desigur, spune ea.

E mândră. Calamarii noștri sosesc. Ea apucă un tentacul și-l aruncă în gura perfectă.

— Am făcut un monolog întreg despre iubirea noastră secretă și despre New York și despre modul în care ea nu m-a lăsat să mă întâlnesc cu familia sau să recunoaștem cu adevărat relația și vreau să spun că am luat-o razna și le-am spus că știu că nu s-a sinucis. Știam că nu se va sinucide niciodată și dacă mă întrebi, vinovata e țâțoasa aia ticăloasă de Guinevere Beck.

— N-ai spus țâțoasă ticăloasă.

Bagă calmarul în sosul cocktail.

— Poate că am făcut-o, poate că nu. Vreau să spun că intrasem așa de mult în rol, știi?

— Iisuse, exclam.

Trebuie să mănânc și eu din calamari, iar Love își linge degetele și îmi spune cât de *uluitor de scorțos e tot rahatul ăsta puritan din New England.*

— În privința asta sunt o fată de la Cali până la os, spune ea. Nouă nu ne pasă, știi? Suntem gen da, bine, în fine. Relaxează-te. Fii gay. Fii hetero. Adică care-i faza? Oricum o să murim cu toții, știi? Cine vrea să-și petreacă viața prețioasă urând?

Acum înțeleg profunzimea iubirii pe care mi-o poartă Love. Am deblocat vreun rezervor de încredere în ea. Nu se mai mulțumește să stea într-o cameră întunecată și să urmărească monitorul. Love *trăiește* și se simte mai conectată cu mine decât cu fratele ei. Ascultă cum vorbește despre înșelătorie și nu există nici măcar o menționare despre Forty și ea îmi atribuie mie meritele acestei noi libertăți, aici, în restaurantul grecesc.

Sosește restul mâncării noastre. O mâncăm. Pe toată.

Love își continuă povestea. Spune că a făcut săpături adânci. Jocurile actoricești are i-au fost inspirație au fost Rosalind Russell în *Auntie Mame* și Goldie Hawn în *The First Wives Club.*

— Știam un lucru, a spus ea. Acești oameni, care urăsc homosexualii și care, în esență, îi urăsc pe *membrii familiei lor* pentru că sunt homosexuali, nu vor să se gândească la faptul că ea a fost cu mine. Nu vor să se gândească la nimic. Vreau să spun că poate merg o dată pe an la o strângere de fonduri și arată toleranță, dar nu vor în casa lor o nenorocită de lesbi care să plângă după corpul frumos al lui Peach.

Își bea apa și continuă. Le-a spus să treacă peste toate, pentru că nu poți să-i persecuți pe cei morți. A spus că Peach era *îndrăgostită incontestabil de Guinevere Beck* și că

Beck o ucis-o, cu siguranță.

— Vezi, spune ea. Magia de-aici este că ei nu vor scoate nici măcar un cuvânt nimănui, pentru că nu vor ca Peach să fie gay, să nu mai vorbim că a fost ucisă de o tipă gay, știi?

— Cam genial ce-ai făcut, spun eu.

Ea aprobă dând din cap.

Ne vine baclavaua. Bag mâna în ea și îi întind prima mușcătură.

— Mm, zice fericită. Ar fi trebuit să le vezi fețele, Joe. Le-am zis gen: *Trebuie să mă duc la etaj sus și să stau un moment în patul nostru.*

— *Patul nostru.*

Dă din cap. Deschide gura. Înfig patiseria grecească densă în ea și abia aștept să o fut.

— Și asta e la fel de genial.

— Și, evident, știam că nu avea cum să vină nimeni sus să vadă ce făcea acolo lesbiana pretențioasă, așa că m-am dus în cameră și am găsit cana și am băgat-o în poșeta mea de la Kate Spade, apoi m-am dus jos și m-am oferit să fac o declarație poliției despre relația mea cu Peach.

Mă sufoc.

— Sfinte căcat, exclam. Asta e nebunie.

— Da, spune ea. S-au pierdut de tot, apoi m-au ajutat să ies pe ușa din spate și m-au întrebat dacă nu mă deranjează să mă întorc la mașina mea din parcarea publică. Știi, ca să simtă ca și cum nimic din toate acestea nu s-a întâmplat vreodată.

— Genial, zic eu. Dar există o problemă.

Își șterge obrajii cu șervețelul.

— Care anume?

— Când o să iasă *Cizme și Cățeluși*...

Își dă ochii peste cap.

— Vrei să spui când e aruncat acolo, pe Netflix?

— Oricum ar fi, spun. Te vor recunoaște.

— Cui pula mea îi pasă? Nu am spus niciodată cine sunt sau cum de o știam Peach, și pot să spun că sunt bi sau ceva de genul. Nu-mi pasă. Fata e moartă și noi am fost iubite în secret. Ce poți să mai faci?

Nu mai este baclava și primesc o alertă Google că familia Salinger se pregătește să ceară departamentului de poliție din Little Compton să oprească investigația *din motive familiale personale care au ieșit la iveală*. O chitară grecească se aude ușor pe stereo, iar cupele de pe toate mesele sunt de un albastru de New England. Pântecele meu e plin. Dragostea mea este reală.

— Ar trebui să vorbim despre lucruri despre copil, spun eu. Nu am idee de nimic.

— Se pare că știi să-i faci destul de bine.

Știu ce vrea și vreau și eu și plătim nota și intrăm în baie și e cel mai dur sex de care am avut parte vreodată.

Afară, trecem de librăria Brown și pe lângă studenți și suntem atât de norocoși că suntem mai în vârstă. Toți sunt beți sau nervoși și nu-mi pot imagina cum e să ai teme. O cuprind pe Love cu brațul și ea mă trage mai aproape.

— Să luăm una dintre cărțile acelea cu *La ce să te aștepți când ești însărcinată*? întreb.

Love spune că da, dar ridică un deget. O sună tatăl ei.

— Bună, tati, spune, și atunci îmi dau seama.

Într-o zi, copilul meu mă va suna și va spune același lucru, *bună, tati*. Semaforul se face verde. E rândul nostru să mergem. Dar nu mergem. Love tremură.

— Tati, tati, stai, spune ea. O secundă.

Își pune mâna peste telefon. Arată de parcă a avut un accident vascular cerebral, iar fața ei e un câmp de luptă. Mușchii feței au spasme.

— Ești bine?

— Joe, spune ea. L-au găsit. L-au găsit pe Forty! Este în viață!

Îl aud pe tatăl ei leșinat prin telefon: *Love*! *Love*!

Și acum simt că am eu un accident vascular cerebral, dar trebuie să mă prefac sau altfel voi părea un psihopat și mă bucur și o trag spre mine, într-o îmbrățișare.

— Da!

Fugim înapoi la mașină, fără cărți, fără timp. Forty e în viață. În viață! La fel de bine aș putea să mă întorc în baia aceea, izbindu-mi corpul de ușă. Trăiește. *Cum*? Îmi imaginez vreo doi studenți care imită *Boyhood* și străbat desertul, care descoperă viața. *E viu*. Îmi imaginez cum unul vede corpul, nesigur dacă e o halucinație sau e real.

Ea îmi spune că-i un miracol.

— L-a găsit o fată și e într-un spital din Reno și e bine, plesnește din buze. E bine. E atât de specific lui Forty, exact ca atunci când a dispărut în Rusia.

— Reno? întreb.

Love dă din cap.

— Se pare că l-a găsit tipa aia în deșert, nu știu unde. L-a luat, el era leșinat, deshidratat, și l-a dus la spital și l-au pus pe perfuzii și o să fie bine.

E cel mai prost diagnostic din lume. Și n-o să fiu bine. Sunt futut. Mă gândesc la manualele de actorie. Nu trebuie să pun întrebări. Love descuie mașina.

— Omul ăsta are nouă vețiș spune. Și *pfiu*.

— Abia aștept să vorbesc cu el, îi mărturisesc.

— Păi, o să vorbești. Tata spune că vorbește continuu.

— Ce nebunie, observ cu vocea cea mai plină de entuziasm.

— Nu-i așa? Adică sigur că nu-și amintește nimic despre cum a ajuns acolo și ultima lui amintire e de la Bellagio, dar știi, așa e frate-miu.

Conducem spre aeroport. Nu vorbim despre bebelușul nostru. Doar flecărim despre Forty. Și e vina mea. Nu i-am verificat pulsul. Nu mi-am dus treaba la bun sfârșit. În ciuda a tot ce am învățat datorită cănii cu pișat, n-am folosit toate cunoștințele. Sunt ca un idiot dintr-un serial de comedie care învață aceeași futută de lecție săptămânal și asta mi-e viața.

Îmi vibrează telefonul. E Forty:

Ne vedem curând, Profesore.

51

E UN ZBOR lung până în Reno. Mă prefac că citesc din *Mr. Mercedes* și vorbim intermitent despre copil, dar în mare parte despre Forty. Love distribuie pe Facebook veștile bune și le răspunde unora dintre prietenii îngrijorați. Îi scrie un e-mail mamei ei îngrijorate, întrebându-se dacă el ar avea nevoie de dezintoxicare. Răspunsul e că nu. Ha.

Nu-l menționez pe Roosevelt; e ca și cum conversația noastră nu ar fi avut loc niciodată. E de nesuportat cum zâmbește când știe că trăiește, că stă într-o cameră din Reno, conștient, el știind că sunt cel care l-a adus acolo, care l-a pus în apă clocotită ca să moară.

Ajungem în Reno și la aeroport ne așteaptă o mașină, iar șoferul ne informează că nu durează mult până ajungem la spital și mă rog să avem accident sau să aibă loc un cutremur și merit un Oscar pentru că sunt foarte bun.

Love spune că n-ar trebui să zicem nimic despre bebeluș deocamdată și eu accept și rugăciunile mele nu primesc răspuns până ajungem la etajul al patrulea. Clădirea nu se prăbușește și nu se clatină și deja îl aud în cameră, vorbind tare și atoateștiutor la telefon:

— Reese e interesat? Nebunieee!

Simt miros de dezinfectant pentru mâini și supă de pui

când intrăm în cameră. Love mă strânge de mână.

— Super!

— Super, spun și eu.

Dottie pășește pe hol și are o reacție întârziată:

— Lovey! exclamă.

Love aleargă spre ea și se îmbrățișează și eu stau pe hol încercând să nu mă uit în salonul din care un bătrân strigă *ajutor*. Dottie fluieră. O îmbrățișez, iar Love dispare în încăperea lui Forty. Îmi bate inima.

— Ești fierbinte, spune Dottie punânu-mi mâna pe frunte. Ești bolnav?

— Nu. E din cauza climei, cred.

— Ei bine, spune trecându-și brațul pe după al meu. *Trebuie* să vorbim. Forty are cea mai grozavă idee despre ce putem face cu tine.

OmoarămăDămăsămămânâncecâiniideviuÎneacămăîntro-piscinăÎnoceanLeagămăundevaLasămăsămordefoame

— Serios, spun. Ce, ăăă, ce aveți de gând și Doamne, el cum se simte?

— Hai să vezi chiar tu, spune și mă conduce spre salonul lui Forty.

Se aude muzică și sunt tăvi cu mâncare din abundență și Ray trebuie să-și fi adus propriul scaun pentru că stă într-un scaun-balansoar și Forty stă pe pat în fund și râde cu Milo, care stă pe celălalt pat.

Mă îndrept spre Forty Quinn și mă privește în ochi și-mi zâmbește.

— Uite-l. Mă bucur să te văd, Old Sport. Ia loc, dacă vrei. Stai jos, e ora poveștilor.

Ray se ridică și cască.

— Nu cred că e nevoie să mai auzim o dată, spune.

Oricare ar fi povestea, e de căcat și Ray preferă să plece

decât să-și suporte fiul. Dottie se așază în locul lui și Love i se alătură lui Forty pe pat. Eu stau pe scaunul pliant prost al spitalului.

— Ei bine, spune Forty. Primul lucru pe care trebuie să-l înțelegeți despre mine, înainte de orice, este că eu sunt *scriitor*.

S-ar putea să vomit.

— Bine.

Forty ia pompos o gură de aer.

— Asta înseamnă că scriitorii scriu. Ne oprim telefoanele. Plecăm. Ne pierdem într-o *narațiune*. Băieți, știu că am făcut niște rahaturi în trecut, dar asta a fost atunci. Acum e altceva. Acum sunt un scriitor care lucrează, ceea ce înseamnă că nu voiam să stau în LA și să mă odihnesc pe lauri și să mă bat singur pe spate. Voiam să mă duc într-o cameră liniștită și să mă *gândesc* și să *lucrez*.

Dottie geme.

— Dragule, sunt de partea ta și te iubesc. Dar ai fi putut suna.

Love:

— Mamă! *Destul*!

Forty:

— Și data viitoare voi și suna. Doar muream de nerăbdare să încep un nou scenariu pentru că știi cum este acest oraș. Ești la fel de bun ca cel mai nou material pe care-l ai.

Milo se bagă acum cu un *amin, frate*. S-ar putea să leșin.

— Ce ai scris? întreabă Love.

Se uită la mine, intenționat. Zâmbește.

— O altă poveste cu răpiri, spune el. Aproape l-am vândut la Paramount cu ceva timp în urmă, dar s-au agitat și s-au răzgândit și acum că sunt super important, știi,

mă vor din nou. Așa că le-am promis că voi avea un scenariu în curând.

Love e perplexă.

— Bine, și cum naiba ai ajuns în deșert? Mama spune că începi să-ți amintești mai multe. Că te-a găsit o fată?

Îmi bubuie inima. Se uită la televizor.

— Am mers într-o călătorie. Aveam nevoie de documentare. Uneori trebuie să ieși și să vezi căcaturile despre care vrei să scrii, știi? Dacă vrei să scrii despre ieșiri în deșert, când n-ai pe nimeni în preajmă, atunci trebuie să vezi cum e.

Poate aș putea pune o asistentă să-l omoare și de ce nu întreabă nimeni ce vrem cu toții să întrebăm: unde e scenariul cel nou? Nu poate explica ce i s-a întâmplat computerului nou sau notițelor lui, pentru că nu a venit nici cu laptop, nici cu notițe. A adus bani gheață și Cola.

Mă doare creierul. Îmi transpiră palmele.

— Cine te-a găsit?

Zâmbește.

— Asta e chestia, Old Sport. E cam încețoșat totul. Acum stau la masă, dând cinci mii unui cuplu de copii nou căsătoriți care pare că nu-și pot permite să mănânce într-un restaurant adevărat – MINCINOSUL PULII – și-apoi bum – MINCINOSUL PULII MELE – sunt în deșert cu blonda.

Oftează. Se clatină.

— Tocmai mi-am amintit de ea.

Dottie traversează salonul în fugă.

— Ce ți-ai amintit?

— Un tricou, spune.

Dottie se roagă de Forty – *încearcă, încearcă să-ți amintești* –, dar el nu-și poate aduce aminte de nimic. O vede

doar pe fată, tricoul ei.

— Și-apoi m-am trezit aici, spune. Lat.

Love îi sărută mâna.

— Trebuie să-i dăm fetei cinci mii de dolari.

— Nu putem, spune Forty. A plecat. Asistentele zic că a plecat. Nici măcar nu a intrat cu mine. M-au găsit aici, înăuntru.

Dottie începe să plângă și Milo o cuprinde cu un braț. Love îl întreabă cum a fost personalul și el zice că *nu e ca la Ritz* și mă privește și întreabă *tu ce ai mai făcut*. Îl privesc fără să transmit nimic?

— Mi-am făcut griji pentru tine, îi spun.

— Ne-am speriat atât de tare, spune Dottie și se ridică.

Apare o asistentă și spune că poate să revină mai târziu, după ce pleacă toată lumea, iar Love aleargă după ea și-am rămas doar eu cu Milo și Forty și Dottie, care face ture, îngrijorată, panicată, cu mâinile pe șolduri. Imaginează-ți ce bine mi-ar fi fost mie în viață dacă aș fi avut o astfel de mamă, genul căreia îi pasă, care e prezentă, fără machiaj, cu pungi sub ochi de la îngrijorare.

— Uite, ține minte asta, îi spune ea. Nu poți să scrii nimic dacă mori și eu și cu tatăl tău trebuie să știm unde ești.

— Am 35 de ani, răspunde el. Unde se termină chestia asta?

— Nu în deșert, spune smiorcăindu-se acum.

Forty mototolește un șervețel de hârtie și-l aruncă lui Milo. Arată spre ușă.

Milo se supune.

— Haide, Dot. Hai să mergem într-o plimbare.

— Joe poate să stea aici cu mine, da, Old Sport? cere Forty.

Mă simt ucis, încet, așa cum obișnuiau să scurgă sângele din oameni mai demult.

— Sigur, spun. Voi luați o pauză.

Dottie își sărută fiul pe cap.

— Nu-mi îngreuna treaba, spune ea. Te iubesc. Tati te iubește. Dă-ne voie să te iubim. Să fim aici pentru tine.

— Mamă, zice el. Au fost câteva zile.

Milo o scoate pe Dottie din cameră și, după ce pleacă, mă întorc spre Forty.

— Închide, îmi cere. Mai întâi ușa, apoi gura.

Mă ridic și merg la ușă și o închid și mă întorc la scaunul meu de rahat. Nu mă încurajează să iau loc și nu-mi sugerează să stau pe pat. Arată spre scaunul de lângă pat.

— Aici, spune. Sufăr de epuizare și de deshidratare și nu trebuie să strig.

Stau pe scaun. La televizorul dat pe mut începe *The Cosby Show*. Forty deschide un sertar din tavă și scoate două pungi deschise de M&M's. Bagă mâna în una și scoate bomboane. O bagă și în cealaltă și scoate pastile. *Forty Fututul*. Deschide o sticlă de *Veuve*. Își toarnă pe jos sucul de mere, de parcă ar fi într-o parcare, și umple paharul cu șampanie.

Nu vreau să vorbesc eu primul, dar nu mă pot abține.

— Asta o să te ajute cu deshidratarea?

— Nu, spune. Nu mă va ajuta nici cu deshidratarea, dar e în regulă, nu eu sunt cel care are de lucru.

Îi privesc direct.

— Ai sunat la poliție?

Îmi ignoră întrebarea. Se uită la televizor. Râde, bolnav nebun ce e.

— Ador episodul ăsta, spune. Îl știi, nu, ăla când Theo vrea cămașa? Niciodată nu se învechește poanta. El vrea

cămașa. Nenorocitul de taică-su, care le știe pe toate, vrea să lucreze pentru tricoul acela, iar soră-sa încearcă să-i facă în casă cămașa, dar la sfârșit singura modalitate de a obține acea cămașă este să ți-o cumperi.

— Forty, spun eu. Poate că putem vorbi.

Cedează și aruncă un M&M în mine. Îmi lovește nasul.

— Idiotul dracului. M-ai lăsat în deșert, în mijlocul pustietății.

— Îmi pare rău.

— Aș fi putut să mor.

— Știu, îmi pare rău.

— *Poate putem vorbi?*

Își umple gura cu M&M's.

— Poate poți tu să te duci la mama dracului.

— Ai sunat la poliție?

— Absolut deloc nu e treaba ta, zice el.

— Uite, îi spun. Evident, amândoi suntem supărați.

El este exasperat.

— Serios acum, tocmai ai spus că avem *amândoi* motive să fim supărați?

— Stai un pic.

— Uite, bolnavule, știu că provii dintr-o familie dezbinată și știu că ai venit aici fără prieteni și fără familie și fără nimic, dar Dumnezeule, *Profesore*, retardat nu ești.

— Nu folosi cuvântul ăsta, Forty.

— Ai dreptate, spune el. Profesorii sunt absolvenți de facultate. Lucrează la facultăți. Tu nici măcar nu te-ai dus la facultate.

Fierb. Forty mănâncă un alt M&M.

— Ce naiba vrei?

— Regula numărul unu al Hollywood-ului, spune el. Căcat pe care l-am învățat când am fost stagiar la CAA,

timp de două săptămâni. Numai Forty ar putea avea un stagiu de practică de două săptămâni. Nu arde poduri.

— Doar spune-mi ce vrei.

— Vreau să asculți, spune el. Nu poți arde podurile deoarece LA nu este ca un spital. Mizerabilul care șterge pe jos la acest etaj nu te va opera luna viitoare. Nu funcționează așa. În această afacere, oamenii avansează și nu știi cum ajung acolo, dar ajung. Și apoi tipul care șterge podelele conduce studioul.

Îl urăsc când are argumente.

— Forty, toți se vor întoarce în orice clipă, spun eu. Ce vrei?

— Întotdeauna am vrut un câine, spune el. *Roosevelt*. Un câine alb, pufos, dar mama e alergică. De fapt, de aici vine titlul de *Cizme și cățeluși*. Am avut un cățeluș foarte puțin timp, l-am iubit de se căca pe el. I-am pus numele Boots și mama ne-a pus să o dăm pentru că era alergică. I-a frânt inima lui Love.

Mincinoșii mint și eu nu o pot trăda pe Love și familiile fac asta. Fiecare persoană ajunge să inventeze un istorie, o versiune a nedreptăților, animalelor de companie, a numelor. Nu îi voi cunoaște niciodată pe cei din familia Quinn așa cum îi cunoaște Milo, Milo care probabil că acum stă prins într-un sandviș Quinn.

— Ce încerci să spui? întreb.

— Că sunt adult, în pula mea, răspunde. Un scenarist sexy și eu sunt singurul responsabil de mine și mi-am făcut propriii bani, așa că îmi iau un câine. Și știi ce nume va avea câinele ăla nenorocit?

Știu cum îl va numi pe câinele nenorocit și nu vreau să o spun cu voce tare. Dar mă gândesc la copilul meu. Asta fac părinții. Se sacrifică.

— Îi spui *Profesorul*, răspund.

El dă din cap.

— Profesor, repetă el. Prof, pe scurt. Iată afacerea, *Profule*. Vei scrie ce îți spun eu să scrii, când îți spun să scrii.

— Forty...

Vorbește peste mine.

— O să scoți chestii la comandă, ca și cum ai fi tipul din *Misery,* legat de pat de tipa grasă, spune. Tu vei scrie și eu voi face bani și dacă măcar te gândești să-i spui vreodată surorii mele ce facem, câine futut, îți voi băga curul în închisoare atât de repede încât nu vei ști ce te-a lovit.

Latră la mine, ca și cum el ar fi câinele, și e pe prea multe pastile și *Veuve* ca să se țină de analogiile făcute.

— Și tu vei fi loial sau praf te fac. Eu te dețin acum. Sfârșit.

Încerc să respir. Forty aruncă un alt M&M la mine.

— Am spus: m-ai auzit? întreabă.

Mă uit la el.

— Te aștepți să te cred că nu te duci la poliție?

— Urăsc polițiștii, spune el. E plictisitor și se pun atâtea întrebări și e nevoie de avocați.

— Ai fi putut să mori acolo și acum vrei să *lucrezi* cu mine? Te aștepți să cred asta?

Scutur din cap.

— Forty, iată la ce mă aștept. Mă aștept să plec din această încăpere și într-o oră să fiu legat în vreun subsol.

Rânjește.

— Uite-o, spune. Imaginația asta.

— Te-am abandonat în deșert, îi zic. Deci nu-mi spune tu mie că vom fi parteneri de *afaceri*.

— Criminal bun nu ești, spune el. Evident. Dar ești al

dracului de bun scriitor.

Psihopatul dracului mănâncă și mai multe M&M's și continuă să-mi spună că valorez mai mult viu decât mort.

— Uite, continuă. Nu-mi pasă de rahaturile astea. Nu-mi pasă dacă mă îmbolnăvesc și dacă mă fac bine și nu-mi pasă de căsătorie, de a avea copii și a fi sănătos.

Se întrerupe. Se sufocă. Își revine.

— Îmi pasă doar de aur. Vreau un Oscar. Toată viața mi-am dorit unul. Nu le poți cumpăra, adică nu din punct de vedere tehnic. Și sigur că nici măcar nu m-am apropiat de a lua unul în ultimii cincisprezece ani și acum tu, nenorocitule, tu îmi vei aduce un Oscar.

Și se întoarce la Cosby de la televizor. Chiar nu-i pasă de Love, de oricare dintre bucuriile umane de pe Hallmark pe care suntem programați să le vrem, familia și sărbătorile, bucuria. Știe ce sunt, ce am făcut. Și totuși îmi permite să i-o trag lu' soră-sa, dar pe de altă parte, sora lui știe și ea despre mine și încă mă vrea și sigur că ea mă vrea. Bineînțeles că și el mă vrea.

— Aș fute-o pe Denise, spune el.

Și bineînțeles că ar face-o. *Gemenii*. Și copilul meu își împarte codul genetic cu ăsta și de aceea avem parte de război, pentru că niciun fond genetic nu este perfect.

O asistentă medicală dă buzna pentru a-i lua semnele vitale lui Forty și este veselă și drăguță și crede că este *atât de uimitor* că Forty are *o familie mare și iubitoare*.

— Mi-ar plăcea ca toată lumea să aibă ceea ce aveți voi, spune ea. E atât de trist când oamenii de aici nu au pe nimeni.

— Știi ce mi-ar plăcea să fac? întrebă Forty.

Asistenta îl încătușează cu mâinile ei. Tensiunea

arterială. Nu-l încătușează pe bune. Aș fi vrut eu.

— Ce? ciripește ea.

— Aș vrea ca tu, când ai timp, să iei toate aceste flori și toate baloanele și să le împarți tuturor oamenilor de pe acest nivel care nu au familia alături.

Ea se uită la mine.

— Să mori de dragul lor! exclamă. Familia asta e cea mai bună, nu? Dacă nu ne aduc sushi, atunci împânzesc tot etajul de flori.

Îi pune un termometru în gură lui Forty.

— Nu-mi place să spun asta, dar aș vrea să rămâi aici, cu noi, pentru totdeauna.

— Și eu, spun.

Forty mă privește. Asistenta spune că nu are febră și că va ieși de-aici *rapiduț*, iar Love și Milo și Dottie și Ray se întorc, iar petrecerea continuă. Forty îi amintește mamei sale despre planul lor pentru mine și spune că vor să înceapă un club de carte la Pantry.

— Vei alege o carte pe lună pentru a fi discutată, spune ea. Putem chiar să te folosim ca imagine pe panoul de informare.

Love îmi strânge mâna.

— Îmi place ideea, spune ea. Nu-ți place?

— Îmi place, spune Forty. Tată, ție îți place?

Ray dă din cap.

— Profesore Joe, spune el și acum familia Quinn discută despre care ar trebui să fie prima carte și Love mă înghiontește cu cotul și spune că ar trebui să fie *Parada de Paște* și eu știu că nu ar fi trebuit să-i spun asta detaliul ăsta despre Amy.

Nu vreau ca ea să se refere vreodată la Amy.. Forty spune că ar trebui să fie *Misery* și Ray crede că este o idee

bună; Dottie doar a văzut filmul și Milo spune că atât cartea, cât și filmul sunt bune și aceasta e viața mea acum. Sau până când memoria lui Forty va reveni, în mod miraculos. Ar putea să-mi facă asta în orice moment, să mă dea pe mâna poliției, să-mi ia totul. Și nu-l pot ucide, nu acum, când Love știe ce sunt, nu când m-ar putea suspecta. Este noua mea cană de pișat, viu și bine și ștergându-și nasul. Love poate că m-a iertat pentru orice altceva, dar nu m-ar ierta niciodată dacă i-aș răni fratele. *Profesorul Joe* e o poreclă groaznică pentru un criminal în serie.

ÎN CAMERA de hotel, în acea seară, Love e mofturoasă, trântește sertare. O întreb ce a pățit.

Se așază pe pat.

— Păi... spune ea. De ce să mă mai deranjez măcar? Vreau să spun... știi ce zice asistenta că s-a întâmplat cu el, de fapt?

Băga-mi-aș, nu.

— Nu, răspund. Am crezut că nu-și poate aminti.

Love plânge. Eu o țin în brațe. Continuă așa ore întregi. Spune că tatăl ei i-a zis că Forty a topit peste o sută de mii de dolari în câteva zile.

— Iisuse, Love. Nu știu ce să spun.

Se uita pe fereastră la Reno, care arată ca Vegas și totuși nu seamănă deloc cu Vegas. E mai puțin, mai mic, mai rău.

— Nu se va termina niciodată, spune ea. Mama va sta acolo și se va purta ca și cum el ar fi nevinovat, iar tata va fugi nervos și nu știu.

Își șterge ochii și mă privește.

— Cum crezi că a scris scenariile astea dacă a fost atât de praf, până la punctul de a ajunge în deșert, ieșit din minți?

— Nu știu.

— Și cine e fata asta? Crezi că este reală sau traficanții de droguri i-au făcut-o?

— Mă îndoiesc că datorează bani cuiva.

Love se uită pe fereastră.

— Michael Michael Motorcycle a spus că este genul de tip care vrea doar să rănească.

— Michael Michael Motorcycle e în închisoare, îi reamintesc. Tu și cu mine, noi doi vom avea grijă de Forty. Și...

Dă din cap.

— Crede-mă.

Trece cu mâna peste burtă.

— Asta mă salvează.

Mă uit în luminile de-afară și-mi văd viitorul – *ham ham* – și cum voi aplauda pentru Forty când se vor aleg actorii pentru filmul lui, când va intra în producție, când va fi nominalizat, când ne va trezi cu un telefon – *am reușit*! – și Love si cu mine ne vom îmbrăca pentru a merge la premieră și noi vom fi familia *scenaristului*. Voi zâmbi și îi voi întâlni pe toți oamenii cărora le place munca mea și nu voi putea să le accept iubirea. Nu voi putea spune povestea despre cum am ajuns să scriu *Dezastrul* sau *Al treilea geamăn* sau povestea de răpire pe care trebuie să o am gata în curând.

Love mă mângâie pe.

— Sunt atât de obosită, spune. E fratele meu, Dumnezeu să-l aibă-n pază, dar uneori mă stoarce de energie.

Se dezbracă. Își aruncă chiloții în coșul de gunoi gol. E prea obosită ca să mă poată fute și eu sunt prea obosit ca să dorm.

Cariera mea s-a terminat. Voi trăi o minciună, la fel ca atât de mulți oameni din LA. Cel puțin în acest pat va exista adevărul care contează, în atât de multe paturi. Și o să găsesc o cale să mă fac cunoscut într-o zi. Voi fi un tată bun; îmi voi crește copiii ca să nu se blocheze așa. La fel ca mulți scriitori mari, nu voi fi apreciat decât după ce voi muri și Love va găsi o cheie pentru o cutie de valori cu o scrisoare înăuntru, explicând cum am ajuns să scriu toate filmele fratelui ei.

În cele din urmă, adorm.

52

ESTE ADEVĂRAT ce se spune despre fericire. Dacă abordezi viața cu recunoștință, devii mai apt să te bucuri de lucruri. Sunt întreg. Nu am nevoie de faimă; nu am dorit-o niciodată și nu m-am mutat aici din cauza aspirațiilor. Pentru mine e destul să scriu și să știu că am dat tot ce aveam mai bun. Mă bucur de viață. Viața *noastră*. Bebelușul nostru! Și ador faptul că e un secret copilul.

Mergem la o premieră și ne întâlnim cu Jennifer Aniston și cu Justin Theroux și mănânc *guac* cu ei și vorbim despre Cabo. Sunt amândoi îngușți și mă tratează ca pe un egal și întreagă experiență e suprarealistă. Cea mai bună parte e ce se întâmplă când se termină petrecerea și stau cu Love în pat și vorbim despre părul lui Jennifer Aniston.

Mă duc la Milk Studios și un fotograf mă pozează pentru promovarea Profesorului Joe. Nu îmi vor folosi fotografia pentru că nu vreau să devin persoană publică – Ray respectă asta –, dar vor modela o mascotă după placul meu. Dottie adoră asta.

Prima carte va fi *Complexul lui Portnoy*, iar Love toacă salată și îndreaptă cuțitul spre mine.

— Abia asta zice un frumos „du-te dracului" fetei ăleia, lui Amy. Sper să vadă materialele promoționale în

ziua în care ies.

Am un partener de viață, mama copilului meu. Mă hărțuiește ca să iau vitamine și îmi spune să mă spăl pe dinți. Îmi suge pula și adoarme înainte să se termine *Cocktail* și ignoră apelurile fratelui ei când *efectiv nu-l mai poate suporta*. Știu codul sistemului nostru de alarmă și mi-e mai confortabil să conduc tot timpul prin LA. Am descoperit că e mai ușor să-ți începi ziua *coborând* un deal decât *urcându-l* și îi povestesc asta lui Jonah Hill la o petrecere și el râde și spune *nu zice asta și gagicii cu care am venit, frate*.

Love a vorbit serios în privința renunțării la cariera în actorie și acum este diferită și este greu să identifici care e sursa puterii ei. Strălucește. Spune că este datorită mie. Eu zic că e meritul ei. Decidem că se datorează *nouă*, amândurora. Copilul.

Mă întâlnesc cu Calvin la bere în vechiul cartier, care nu s-a schimbat. El și Monica au ieșit împreună doar câteva zile; nu știe ce s-a ales de ea, nu-i pasă. E zdrobit de datoriile de la conducerea sub influența substanțelor. E învins acum; continuă să-mi spună că a fost în închisoare timp de douăzeci și opt de ore. A pus câteva kilograme și nu intră pe Tinder. Spune că s-ar putea muta acasă. Îi zic să-și scoată iPad-ul și să lucrăm împreună la conturul *Ghost Food Truck*.

— Bun, bun, bun, spune el. Asta e de bine.

— E, sigur că e, îmi spun. Și știi ce? Doar apucă-te de lucru.

— JoeBro, spune. Simt că m-am comportat ca pula.

— Nu te-ai comportat ca pula.

— Păi da, spune el. Am fost prins cu niște căcaturi. Oricum, cred că ar trebui să ne băgăm împreună în *GFT*.

Îmi beau berea. Îi spun că nici într-un milion de ani.

— E conceptul tău, Calvin, zic eu. E ideea ta și ai lucrat la ea de un milion de ori și tu vei fi cel care o va face să se întâmple.

Mă lovește ușor pe spate. Vrea să știe ce cred despre dispariția lui Delilah.

— Cred că LA e un loc dificil, Calvin. Cred că își dorește să dispărem cu toții și mai degrabă e un miracol atunci când oamenii nu dispar.

— Profund, spune.

Urmărim o reclamă pentru asigurarea automobilelor. Calvin spune că i se pare *nebunie de scump* din cauza amenzii lui. Mă bucur de gustul berii, de muzica din bar – *Take It to the Limit, Eagles*, melodramă care sună bine doar într-un bar, atunci când o pune altcineva – și când terminăm, conduc pe deal în sus spre casă și îmi place și asta.

Acasă, Love face vițel cu parmezan.

— Copiii pentru copil, spune ea. Știi, pentru că și viteii sunt bebeluși. Oh, Doamne. Ce greșit a ieșit. Ne pare rău, vaci mici și nevinovate. Mâine vom avea niște scârbe de găini bătrâne la masă.

Ea este aleasa.

O îmbrățișez și o sărut.

Rupe pastele într-o oală cu apă fiartă.

— Cum merg cărțile?

— Merg, spun, și suntem fericiți.

Îl găsesc pe Harvey. E într-un azil. Îi duc flori și tort de ciocolată și DVD-uri cu Eddie Murphy și îi mulțumește. Mă întreabă dacă l-am văzut pe Henderson aseară. Mi se ridică părul pe mine. Asistenta spune că așa e el, confuz. Îi spun că va fi bine.

— Am dreptate sau am dreptate?

I se contorsionează fața. Vreau să cred că într-un zâmbet.

— Nu știu, spune. Sunt speriat.

Stau cu el până când se întoarce fosta lui soție și ea mă îmbrățișează și plânge. Când ajung acasă, la Love, plâng. Love le trimite un televizor. Ea spune că televizoarele din acele locuri nu sunt niciodată destul de mari. Fosta soție a lui Harvey ne sună. Îi place televizorul. Și lui Harvey îi place.

Nu mă duc să-l văd pe Dez; traficanții de droguri se pot duce cu toții fix la dracu'.

În fiecare duminică mergem în Malibu să-i vedem pe părinții lui Love. Uneori Forty e acolo, alteori nu e. Dar îl văd în mod regulat. De două ori pe săptămână ne întâlnim la Taco Bell, în Hollywood.

Astăzi ajung primul. Intru într-un separeu și când vine el e vizibil prăjit.

— Lasă-mă să-ți aduc o Cola, îi spun.

Îmi ia mâinile într-ale lui.

— Mulțumesc, spune. Old Sport, Profesor, indiferent cine ești, îți mulțumesc atât de mult pentru ce ai făcut. Știi cât de prețios e totul? Vreau să spun, am citit ce am scris și jur, cred că să fiu lăsat în deșert e cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Iau Cola. El o răstoarnă. Plec să iau șervețele și mă oprește.

— Au angajați care fac asta.

— Forty, dar ajută-mă și tu.

Nu l-am văzut așa praf de când am fost în Vegas și am uitat cât de enervant este. Și, în același timp, vreau să-l salvez; Love mă schimbă.

— Vreau să spun că un loc de muncă este un loc de

muncă, spune el. Tu verși, ei șterg.

Mă uit la fața lui umflată.

— Nu mă urăști, nu-i așa?

— Să te urăsc? întreabă. Cum te-aș putea urî? Omule, Amy Adams o să facă *Dezastrul*.

Oare o să scap vreodată de numele? Nu.

— Super, spun. Felicitări.

— Nu este sigur, dă el înapoi. Dar arată *bine*. Amy Adams, în pula mea. Cum te-aș putea urî? Adică, nici măcar nu cunoști nivelul de cururi care mi se oferă. Pizde neplătite, amice. Cum te-aș putea *urî*?

Îmi aduc aminte când m-am gândit că ar fi un lucru groaznic să fiu câine și acum prind chalupa și sosul picant, taco și gordita. *Ham*!

Love câștigă încă un premiu pentru munca ei de caritate și îi scriu un discurs. În drum spre casă, spune că poate ar trebui să ne facem o cramă. După copil, bineînțeles. Nu pot să cred că asta este viața mea, unde posibilitatea de a zdrobi struguri periodic și de a deține o podgorie este reală.

Îl sun pe domnul Mooney de ziua lui de naștere și îi spun despre Love, despre întâlnirea cu Jennifer Aniston și alegerea cărților în rolul de Profesor Joe. Mă întreabă dacă mi se suge pula, dar îmi spune că e încă în Florida. Are un portocal, iar portocalele nu arată deloc precum cele din New York.

— Sunt pestrițe, spune el. Ca jeleurile cu pistrui pe ele, nu mă băga în seamă, mă plictisesc.

Oftează. Conversația pălește și mă duc să o găsesc pe Love. E afară, pe salteaua ei preferată, cea cu aripioare și suporturi pentru băuturi și poartă ochelari de soare. Sar și eu în piscină și îi răstorn salteaua. Ea țipă din nou și

cade în apă. Revine râzând, sărutându-mă cu gust de apă sărată. Plutim.

— Sam mă calcă iar pe nervi, spune ea.

— Sam, cățeaua de la lucru?

— Da, spune ea. Căutăm stagiari și ea zice că trebuie să verificăm să nu aibă cont pe Pinterest pentru că crede că oamenii de pe Pinterest sunt cu toții proști.

— Ea e proastă.

— Știu, spune Love.

— Dacă o urăști atât de mult, de ce nu o concediezi?

Love se rostogolește pe o parte și ajunge la mine.

— Pentru că nu urăsc pe nimeni, spune ea. Chiar nu. Doar că nu merită.

Îi auzim telefonul sunând, îl auzim și pe al meu.

Love se duce la telefonul ei și răspunde.

— Mamă? răspunde.

Și apoi, după câteva secunde, lăsă telefonul să cadă. Mă duc la ea.

Se uită la mine. E diferită. E înghețată. Prima mea presupunere e că a pățit ceva copilul, dar cum ar putea? Nu era doctorul la telefon.

— Forty, spune.

S-a dus la poliție. Nenorocitul. Jegul. Îl omor.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

Apoi începe să plângă. Este sălbatic și înspăimântător și oricare ar fi făcut nenorocitul, va plăti pentru asta. Iau telefonul.

— Dottie? spun și încerc să o îmbrățișez pe Love.

Tremură. Întregul corp are convulsii și acest lucru nu poate fi în regulă pentru copilul nostru.

— Dottie, ești acolo?

— Băiatul meu, zice ea. Băiatul meu este mort.

Mi se înmoaie genunchii.

— Forty e mort?

Când Love mă aude, lasă să-i iasă un alt țipăt și îi spun lui Dottie că trebuie să închid și nu știu dacă va supraviețui copilul, dar știu că noi o vom face. O îmbrățișez pe Love, o țin strâns. Aș vrea să pot îndrepta ceva. Dar nu pot. Forty e mort.

☺

53

FORTY nu a luat supradoză de Xanax sau de gorditas. Nu a făcut cancer și nu s-a înecat în apa sărată din Pacific sau în apa cu clor a hotelurilor pe care le iubea atât de mult sau în apa sărată pe care părinții au plâns-o pentru el. O mașină l-a lovit pe Forty Quinn în timp ce traversa strada în Beverly Hills. Fata care l-a lovit nu era beată – Dumnezeu nu este atât de lipsit de imaginație – și conducea o Honda Civic. Tocmai s-a mutat aici. Numele ei este Julie Santos. Oamenii din spatele ei claxonau. Oamenilor din Los Angeles, în special celor din Westside, nu le place să aștepte. Julie Santos spune că tipul din spatele ei îi stătea în spate și claxona. Colega ei de cameră i-a spus că *în principiu este legal* să facă stânga după ce lumina devine roșie, pentru că altfel nimeni nu va ajunge niciodată nicăieri.

Forty era treaz; nu existau droguri în posesia sau în interiorul lui. Se ducea doar până la Nate'n Al's, pentru a se îndopa cu carne de vită conservată și cartofi prăjiți, conform chelnerului care spune că Forty a venit des aici singur de-a lungul anilor. Nu am știut niciodată asta, niciunul dintre noi. Julie, care pare o persoană blândă, nesigură, genul care nu va trece niciodată peste accident, voia să vadă hotelul din *Pretty Woman* și știe că e o prostie

și că nici nu se mai numește Reg Bev Wilsh, dar... plânge. Rezist îndemnului de a face o glumă despre Forty și prostituate, cum chiar dacă nu aruncă banii pe ele, tot în zona lui rămân, trăi-ne-ar bătrâna Julia Roberts.

O analiză a înregistrărilor de pe camerele de securitate arată că Forty a traversat ilegal. Dinții lui Love clănțăne. Îmi spune că are opt amenzi pentru traversare ilegală. Lui Forty nu-i plăcea nici să aștepte; el voia *acum*, cariera, Oscarul, chiar și să traverseze. Vor fi depuse plângeri împotriva lui Julie Santos și ea spune că se va întoarce la Boston. Spune că nu vrea să conducă niciodată și i se pare semn rău să se mute undeva și să omoare pe cineva imediat.

Nimănui nu-i vine să creadă. Mie nu-mi vine să cred. Mă gândesc foarte mult la Julie Santos. O găsesc pe Facebook și pe Twitter și aș putea să încep o religie bazată pe ea și Dumnezeu are umor; numele ei înseamnă *sfânt*. Nu m-am rugat pentru asta, dar îmi este permis să mă bucur. Nimeni nu va afla vreodată ce s-a întâmplat între noi în deșert. Nimeni nu va ști niciodată despre înțelegerile noastre de la Taco Bell, de cât de malefic era. Sunt la Neiman Marcus și am doi croitori care lucrează pe mine pentru că atunci când ești bogat și cineva cunoscut moare, te duci la Neiman și îți faci costum nou.

Love stă pe scaun, cu picioarele încrucișate. Nu mai plânge.

— Este groaznic dacă spun că arăți sexy? mă întreabă.

— Nu. Spune ce vrei să spui.

Ea dă din cap. Le cer croitorilor să ne lase singuri un moment și ei se conformează și mă duc la ea și oglinzile ne înconjoară și, oriunde mă uit, ne vedem noi. Doar noi. Cel de-al treilea geamăn a dispărut.

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc, spune ea. Promit că-mi va trece.

— Ia-ți oricât timp ai nevoie.

— E ciudat.

Se uită la șervețel.

— Nu știu cum să nu-mi fac griji pentru el.

— Știu.

— El este, gen, zona mea de confort, spune ea. Ce fac? Îmi fac griji pentru Forty. Vreau să spun că nu este vorba chiar de droguri, chiar dacă așa pare, ci e mai mult că eram *gemeni*.

Îi spun din nou să-și acorde tot timpul de care are nevoie și îi promit că sunt aici indiferent de ce se întâmplă și ea se oprește din frământat șervețelul și se uită, în schimb, la mine.

— Ce m-aș face fără tine?

— Irelevant, îi răspund. Nu plec nicăieri.

Mă îmbrățișează și plânge din nou și unul din numeroasele ace din costumul mă înțeapă și nu zic nimic și savurez durerea. E mort. Julie Santos l-a omorât. După tot acest timp, am primit în sfârșit un mic ajutor din partea Bătrânului și îmi strâng prietena și-mi socotesc binecuvântările. Ea mă bate pe spate. Croitorii se întorc și Love se șterge la ochi.

— Chiar arăți sexy, spune.

Costumul va fi gata la timp pentru înmormântare. Milo este prea trist pentru a scrie un elogiu, iar Ray este în șoc și eu sunt prietenul loial, așa că preiau frâiele și nu scot doar niște prostii despre simțul umorului și a inimii lui mari și grase. La dracu', nu. Scriu elogiul ăsta de-l iau toți dracii și e la fel de bun ca *Al treilea geamăn* și ca scenariul meu cu răpirea, cel pe care mă voi oferi voluntar

pentru a-l termina, acum că el nu mai poate, mort fiind.

Love și cu mine ieșim din limuzină, iar covorul care duce în Hotelul Beverly Hills este roz cu verde. Love spune că acesta a fost locul lor preferat de când erau copii și că aici și-au ținut petrecerea de la șaisprezece ani și iar plânge, iar eu o îmbrățișez.

— Eu n-am fost niciodată aici, spun eu.

— Am încetat să mai venim aici cu ceva timp în urmă, nici măcar nu știu de ce. Am crescut aici, practic. Ei au o fântână cu suc și obișnuiam să luăm cheeseburgeri și apoi rămâneam într-o vilă și ne strecuram afară și alergam în grădină.

— Ești adorabilă, îi spun și vorbesc serios.

Când ne-am întâlnit prima oară, nu mă simțeam confortabil. Credeam că toate chestiile astea cu frunzele de palmier și băile multiple au importanță. Dar copilăria te dă peste cap, indiferent de cum arată ea. Acum înțeleg asta. Cu cât ajungem mai aproape de a veni pe lume copilul, cu atât mai puțin simt ostilitate față de părinții mei. Nu am resentimente față de mama pentru că mă ducea la Key Foods, pentru că acolo am găsit căldură. Sărmanul Forty nu a putut găsi căldură aici, în acest paradis roz cu verde, în acest *Beverly Hills Hotel*.

Amintirile sunt toate la fel în esență; doar încercăm să ne menținem în viață, oricum, cele mai bune părți. Toți pretindem că Forty era o persoană minunată, iar Love spune ceva despre *Beverly Hills 90210*, despre Brandon și Brenda Walsh, despre cum l-au numit pe Forty anti-Brandon.

Toată lumea care este cineva e aici. Agenți, directori, producători, *Joaq*, și eu sunt cel de care se sprijină Love, cel care a menținut-o pe linia de plutire, cel care îl va

elogia pe omul care mi-a fost ca un frate. Luminile pălesc. Începe un video, un tribut adus lui Forty și cântă *The Big Top*, de Michael Penn, piesa care închide *Boogie Nights* și există poze cu Forty treaz și clipuri cu Forty beat și un Forty care schiază pe apă și unul care se dă cu skiurile în munți și râde și e copil și apoi e adult și apoi e copil din nou.

Viața.

Plâng. E important să arăt emoție, îmi dau seama de asta, dar e și natural. Cântecul m-a mișcat întotdeauna, sunetele circului, aplauzele, tristețea contondentă și fatalitatea vieții, felul în care melodia nu se termină, ci pălește gradual. Și acum e cântecul lui funerar, așa că nu poate fi al meu. Sau poate că da; poate că înmormântările sunt diferite de nunți și oamenii nu-și amintesc de ele și nu vorbesc despre ele, pas cu pas. Dirijarea orchestrei lui Michael Penn încetinește și melodia alunecă în tăcere. Luminile se reaprind. E rândul meu. Love mă sărută. Mă îndrept spre podium.

— Cred că avem cu toții nevoie de un moment de tăcere, spun.

Este mișcarea potrivită și îmi plec capul și toată lumea face ce fac eu. N-am înțeles niciodată până acum de ce un costum Armani ar costa atât de mulți bani, în timp ce stau aici anticipând, încercând să nu mă uit la Reese Witherspoon, recitindu-mi paginile. Iau microfonul.

— Bună ziua, încep. Numele meu este Joe Goldberg și sunt binecuvântat să cunosc familia Quinn, familia mea surogat.

Elogiez toți dracii din Forty Athol Quinn și ce noroc că m-am pregătit în avans când am crezut că s-a înecat în deșert. A trebuit să fie modificat textul din cauza

sfârșitului său ciudat, dar rescrierea este bună. Chiar mai bună și ar trebui să am un job care să presupună să scriu despre morți. Cele mai bune pun accent pe potențialul persoanei; subliniază contribuția unică a acelei persoane la societate. Vorbesc despre Forty, care mi-a spus Old Sport de prima dată când ne-am întâlnit.

Publicul meu iubește acest lucru și profit de ocazie pentru a-i educa. Le spun despre una dintre cărțile mele preferate și sunt sigur că majoritatea nu au citit-o, deoarece cei mai mulți dintre acești oameni își concentrează energiile asupra citirii narațiunilor ficționale. Dar există și non-ficțiune importantă care e utilă în astfel de vremuri, mai ales pentru Forty Quinn.

— Cartea se numește *Life's Dominion*, încep. Și pune o întrebare filosofică. Oricine ar putea să vină aici și să vorbească despre spiritul fermecător al lui Forty, strălucirea sa înfloritoare, generozitatea sa, mândria sa, pantalonii lui madra și simțul nebun al aventurii, cunoașterea extensivă a domeniului filmului și simțul său idealist de implicare. I-am văzut zâmbetul, bucuria, zic eu, îndreptându-mă spre peretele unde tocmai a rulat viața lui. Dar ceea ce nu puteți vedea în acele poze este filosofia lui Forty despre viața în sine și aici cred că pot să-i plătesc cel mai mare tribut, spunându-vă și vouă despre *Life's Dominion*.

Inspir deliberat, teatral.

— Cartea pune o întrebare cu care ne confruntăm în fiecare zi, toată ziua. Care este alegerea potrivită? Avem un autobuz plin cu adulți, toți au trăit, toți au credite ipotecare și copii, atașamente. Și există un cărucior care traversează strada. Autobuzul poate să sară de pe stâncă, iar toată lumea să moară. Sau poate trece peste cărucior

și copilul dispare.

Amy Adams își înclină capul. Joaq este absorbit.

— Ronald Dworkin a argumentat că nu există nici un bine sau rău universal, deoarece este pertinent să spunem că viața este evaluată pe baza a ceea ce s-a făcut deja. Dar este posibil, de asemenea, să spunem că viața nu poate fi completă când bebelușul ar fi putut ajunge să vindece cancerul, să câștige un Oscar.

Îmi cunosc mulțimea. Văd că oamenii șușotesc, întrebându-se cine sunt.

— Quinn a fost unic. El era copilul în cărucior, cel care avea totul înaintea lui, cu *potențialul* despre care știm cu toții, cu aceste scenarii pe care le-a vândut, după ce a lucrat *atât de mult*, vreme de *atâția ani* pentru a-și construi conexiuni și pentru a deveni tot mai bun. Și-a câștigat succesul și aș fi nepăsător dacă aș spune că i s-a dat ceva pe gratis doar pentru că a crescut în acest mediu, spun.

Amy Adams dă din cap.

— Familia Quinn dăruiește. Și Forty ne-a dat nouă poveștile lui, cele pe care a încercat atât de mult să ni le spună, an de an.

Scutur din cap. Megan Fox își desface picioarele. Mă vrea.

— Menționez *Life's Dominion* și pe Ronald Dworkin pentru că un lucru pe care probabil nu-l știați despre Forty Quinn este cât de mult citea, cât de mult scria, cât de pasionat era de învățare.

Asta e chestia cu șarada iubirii; nimeni nu se supără când nu susții declarațiile voioase despre viața triumfătoare a cuiva cu fapte concrete. Mă uit la Love și ea zâmbește. Îi place această poveste pe care o spun, pentru că adevărul ar fi teribil.

— Mi-a spus cât de mult a învățat de la *Life's Dominion* cu puțin timp înainte să...

Mă opresc. Reese își șterge ochii, iar lacrimile lui Love înmoaie haina tatălui ei.

— Dați-mi voie să spun ce știm cu toții. Forty a fost un gigant. O forță. A fost unul dintre oamenii din autobuz, unul dintre noi, o persoană cu legături strânse în comunitate, o persoană care și-a răspândit bucuria oriunde a mers. Doamnă Quinn, dacă vă acoperiți un pic urechile, pot să spun cât de mult l-au iubit la Taco Bell.

Obțin râsete printre lacrimi și aștept să se facă iar liniște.

— Foarte puțini oameni sunt capabili să încalece aceste cadrane de viață. Forty este singura persoană pe care am cunoscut-o vreodată care putea face asta. Putea să se joace cu jucăriile, putea să te facă să te simți că ce e mai bun în viață avea să vină și să te facă să simți că a meritat ce ai făcut.

Izbucnesc în lacrimi și apoi închei.

— Forty Quinn m-a numit *Profesorul*, dar Forty Quinn a fost profesorul meu.

Joaq zâmbește. Vom fi prieteni.

— Odată l-am întrebat pe Forty cum a fost să crească cu atâta privilegii. Mi-a spus că a fost greu. Mi-a spus că atunci când ai părinți care întruchipează ce e mai bun din iubirea umană, părinți care se iubesc mai mult pe măsură ce trece timpul, care trăiesc pentru a iubi, că era greu să fii constant neînțeles de către oameni care credeau că averea lui era pur financiară. „Chestia cu părinții mei", mi-a spus el, „e că ar fi putut să lucreze la Pantry, în spatele casei de marcat, în magazin, și ne-ar fi oferit, mie și lui Love, exact la fel de multă dragoste".

Fac o pauză. Love plânge acum. Reese Witherspoon se apleacă în față și soțul ei, impresar, are un braț în jurul ei. Câștig, în pula mea.

— Forty Quinn știa că dragostea e tot ce există; totul este tranzitoriu, nu e permanent. Dacă ar fi reușit să traverseze strada aceea, vă pot garanta că ar fi scăpat fără amendă pentru traversare ilegală. Nu-i puteai spune nimic lui Forty Quinn. El a fost celălalt tip de om pozitiv, genul care ne face să vrem să spunem *da*. Odihnește-te în pace, frate.

Când mă întorc la Love, își transferă corpul tremurând din îmbrățișarea tatălui său la mine. Acesta este *Nașul* și ne revărsăm într-o sală de bal cu sticle de *Veuve* pretutindeni și imagini uriașe cu Forty care sunt proiectate pe pereți, schimbându-se mereu. E tânăr, e bătrân, dar oricum, e mort. *Da*!

Toată lumea pe care am vrut să o întâlnesc este aici și ei vor să se întâlnească cu mine și Reese Witherspoon vrea să mă îmbrățișeze – da, o face – și soțul ei vrea să vorbească cu mine și Joaq vrea să bem ceva și Love e mândră de iubitul ei vânzător de carte, e zdrobită și distrusă, dar mândră.

Barry Stein mă ia deoparte.

— Îți plac țigările? întreabă.

— Absolut, spun eu, și el îmi va fi util în negocierile cu Megan Ellison.

Îl voi da lui Stein să-mi cumpere rahaturile și apoi se va ajunge să fac afaceri cu *ME*. Pentru moment, începe cu prietenie.

Forty are dreptate; nu voi arde poduri. Și, mai întâi, trebuie să le construiesc. Trebuie să plec pe gazon și să-l văd pe Barry Stein luptându-se cu papionul și căutând

un mod politicos de a face tranziția spre discuțiile de afaceri, ca și cum ar exista un mod politicos de a face asta. Își mestecă trabucul.

Își mestecă țigara. Scuipă.

— Știi, spune el. Eu și cu Forty am lucrat pe niște idei noi în ultima vreme. Tu și cu mine cred că ar trebui să vorbim.

Dau din cap.

— Absolut.

— Cred că munca lui nu ar trebui să moară odată cu el.

— Absolut.

Fumez un trabuc și Barry vrea să sun la biroul lui și să organizez o întâlnire. Înăuntru, mâncarea este incredibilă. Kate Hudson mă îmbrățișează. Există prăjituri de crab și antipasti și băuturi care nu se opresc niciodată, *gimlets* și vârfuri de fripturi care se topesc și bucăți reci de homar. Se aud cântecele preferate ale lui Forty, cele mai multe despre fututele de droguri care aproape că l-au ucis, dar nu l-au omorât, iar George Clooney dă mâna cu mine – *bun discurs, puștiule* – și cea mai grozavă parte este că acesta e frumosul adevăr.

I-am omorât cu discursul meu și nici nu l-am omorât eu pe Forty.

E prostesc să joci jocuri, să te întrebi cum ar fi putut să trăiască el. Ce făcea Julie Santos în Beverly Hills? Dacă ar fi continuat să meargă direct spre Santa Monica, până la Pacific? Este ca în *Match Point,* cu mingea de tenis și apoi cu inelul. Toată viața este ușor dependentă de magie. La fel și moartea. Dacă trupul lui ar fi fost găsit în izvor, dacă pielea lui ar fi început să se dezintegreze, dacă rahatul ar fi murdărit apa fierbinte, corpul plin cu cocaină, bineînțeles, înmormântarea ar fi fost diferită. Adică tot

i-aș fi omorât cu discursul și aș fi găsit o cale de a aduce lumina la suprafață, dar ar fi fost o zi mai întunecată. Slavă Domnului, dacă există, pentru Julie Santos și pentru că a cotit la stânga pe roșu.

— Joe, spune Susan Sarandon.

Mă îmbrățișează. Se retrage.

— Voiam doar să fac asta.

Sper că a văzut Reese și sper că a văzut și Amy, dar ce contează cel mai mult este că a văzut Love. Își înfășoară brațul în jurul meu.

— Ți-a ieșit așa de bine, spune Love. Măcar știi asta?

Nu este momentul să mă laud, așa că sunt umil, empatic, îi mângâi brațul și-i sărut vârful capului și ea se îndepărtează, o cheamă obligațiile familiale.

Oamenii de genul Forty Quinn sunt propriii lor dușmanii, crescând șansele unei morți premature gâlgâind codeină și, prin moartea lui, eu sunt eliberat. Pot să merg oriunde vreau și mă rătăcesc în hol, în rozul și verdele din toate, libertate. Stau pe o canapea circulară și Love mă găsește. Se plantează în poala mea. Mă mângâie pe păr.

— Să rămânem la Aisles în seara asta, spune ea. Nu vreau să rămânem aici. Îmi vreau patul meu.

Când o fată își dorește propriul pat și te vrea și pe tine în el, atunci știi că e real.

— Orice dorești tu, îi spun eu, și mă gândesc să aștept patru săptămâni până când îi voi spune că sunt inspirat de munca lui Forty și că aș vrea să încerc să scriu ceva singur.

Îi pun mâna pe abdomen. Forty nu-mi poate lua acest moment, dragostea liniștită din sala asta de bal și sunetul imperceptibil al bătăii unei inimi noi.

54

MĂ TREZESC devreme. Fericit. Încă bucuros de la înmormântare, de la fundul lui Kate, ochii lui Reese, intensitatea lui Amy, *copilul* meu. Și mi-a fost dor de Aisles, de terenul de tenis, nisipul și iarba care se întrepătrund mereu, fără a se amesteca niciodată. Acum alerg și plaja îmi pare diferită, utilă. E pista mea. Și ce sentiment minunat este să revii la puzzle-ul vieții tale și să spui, ah. *Știu pentru ce este acolo plaja. Pentru mine.*

Corpul meu nu vrea să doarmă. Cred că are de-a face cu toată schimbarea. Ultima dată când am fost aici, am omorât-o pe Delilah. Love nu avea idee cine eram, dar a vrut să afle, așa că m-a invitat să merg pe platoul de filmare cu ea. A stat pe plajă și m-a privit venind la mal pe Donzi și nu știa de unde veneam sau de ce eram acolo. Miracolul vieții, al fetei din patul meu; acum mă iubește mai mult decât atunci. Și acum există atât de multă dragoste nouă în viața mea, întâlniri și oportunități și scop. Voi avea grijă de Love. Voi respecta moștenirea lui Forty și voi avea grijă ca proiectele sale să fie realizate. Voi fi tare pentru copilul meu și mă voi proteja.

Sunt prea fericit ca să stau locului și Love e ca Frumoasa Adormită. Geamănul ei e mort; va dura o vreme. Îi sărut mica frunte perfectă și-mi pun pantaloni scurți roz cu

balene imprimate peste tot și un tricou și-mi iau ochelarii de soare și ies din camera lui Love. Fredonez *Thunder Road* și merg prin casa prin care Forty nu va mai păși niciodată – pe bune! – și zâmbesc.

Afară merg pe cărare, cu picioarele goale pe iarba cu nisip, pe nisipul cu iarbă. Aud valurile, care sunt încete și lenește și când ajung pe plajă sunt contrariat pentru că e o ceață densă precum zăpada, genul de ceață a la Stephen King, densă și albă. Brusc sunt iar copil și monștrii ar putea trăi în ceață și cât de ireal să auzi apa, dar să nu o poți vedea.

Îmi aduc aminte că am mai fost o dată așa de fericit, în copilărie. Zăpada acoperise străzile și erau perfecte și albe, ca și cum lumea ar fi fost acoperită cu înghețată de vanilie. Mama a spus că școala a fost închisă și am putut ieși afară. Mai văzusem zăpadă înainte, dar a fost ceva diferit la ea în acea zi. Era devreme, înainte ca oamenii să vină și să o distrugă, și am sărit afară și era până la genunchi și am fost primul care a mers prin ea și eram atât de fericit să fiu primul, să-mi văd urmele, uriașe și adânci, să știu că am toată ziua la dispoziție, că nu avea să fie nici școală, nici teme. Există magie într-o zi cu zăpadă și cât de ciudat trebuie să fie să crești în California de Sud fără această posibilitate. Va fi prima mea întrebare pentru Love, când se trezește.

Intru în ceață, mai aproape de apă, și aud un câine lătrând. *Cizme și cățeluși*. Fluier. Câinele latră. Pare înfricoșat.

— E în regulă, strig. Vino aici, băiete!

Dar el doar se smiorcăie, făcând aproape ca un pisoi.

— Hei, micuțule, e în regulă.

Bat cu palma în nisip. Îmi amintesc de cățelușul din

Single White Female, care nu aleargă la Jennifer Jason Leigh, și apoi ea ucide cățelul pentru că nu o iubea. Și apoi mă gândesc la Forty, care l-a ucis pe Roosevelt, în versiunea lui Love, și la Love plângând când părinții l-au dat pe Boots, în versiunea lui Forty. Nu există adevăr, dar există fericire și pot să-mi imaginez uimirea din privirea lui Love dacă îi duc acasă acest câine.

Câinilor le place autoritatea, deci ordon.

— Hai, treci aici, cățel. Acum.

Dar scâncetul se aude mai departe. Încep să alerg, trecând prin albul înviorător și la vreo treisprezece metri mă împiedic și-mi izbesc degetul. La dracu'. Nisipul e mai dur decât crezi.

— Ai venit? Haide, că nu-ți fac rău! continui să merg și cățelușul încă mai plânge acolo, undeva. E în regulă! Sunt aici.

Oceanul strălucește și curge dincolo de ceață, iar eu îl aud pe câine din nou și mă ghemuiesc. Vreau să fiu pregătit să-l îmbrățișez, să mă îmbrac în bale de cățeluș, să fiu iubit – de aceea oamenii din Franklin Village au câini – și cred că îl văd. E la fel de alb cum e ceața, cu o mică gură neagră și ochi negri și o limbă roz care iese în evidență. Câinele gâfâie, aleargă și mă întreb ce nume îi vom spune. Arată ca un Charlie sau un Cubby sau un George. Îl fluier. M ignoră. Nenorocitul.

Râd. Ce e în neregulă cu mine? E un cățeluș. Nu e un nenorocit. Dar poate că e. Bebelușii pot fi dobitoci și cățelușii pot fi nenorociți. Dar accepți riscul atunci când faci un copil, când adopți un câine. Cred că o să scriu ceva despre un bebeluș dobitoc și un cățeluș nenorocit și va fi ca unul dintre acele desene animate vechi, *Peanuts*, unde nu poți auzi ce spun adulții, pentru că e

doar zgomot de fundal,.

Bat din palme și atunci când văd o strălucire de lenjerie albă, o cămașă galbenă strălucitoare și îmi dau seama că nu e singur câinele. Câinele se smiorcăie și omul aruncă ceva, o minge electrică de tenis verde. Omul fluieră și omul e femeie. Îi văd părul în ceață – blondă, încurcat – și-i văd umerii ascuțiți și două picioare lungi și...

Amy? Amy. Amy? Amy?

Ia în brațe câinele care avea să ne aparțină mie și lui Love. Pupă cățelușul și apoi se uită în sus. Se sperie.

— Joe? întreabă.

Arată înspăimântată, vinovată. Timpul se oprește. Sunt în stare de șoc.

Strânge câinele prea tare și câinele se luptă, câinele are gheare, câinele câștigă. Ea îl scapă și el fuge și ea stă acolo, înghețată, și curva asta mi-a tras-o. A furat de la mine. M-a păcălit. M-a mințit. M-a folosit. Mi-a greșit mie și celor dragi din Rhode Island – Liam & Pearl & Harry & Noah – și am iubit-o. Eu am iubit-o, dar ea nu m-a iubit.

Amy? Amy.

— Ce faci aici? întreabă ea și crede că e drăgălașă și deșteaptă, dându-și părul în spatele urechii, prefăcându-se că are încredere în mine, dar oamenii nu se schimbă și eu o văd că se pregătește să fugă. Acum nu poate să fugă de mine așa cum a făcut atunci, nu după ce a făcut. Se întoarce, cu părul în zbor, și instinctul preia controlul. I-o iau înainte. Ea aleargă, dar eu sunt mai rapid și o trântesc la pământ. Țipă și-mi pun mâna peste gura ei și privesc în ochii pe care-i cunosc prea bine.

Mă lovește cu genunchiul în vintre și reacționez, slăbind strânsoarea, dar reușesc să o iau de păr și să o țintuiesc în nisip. Îi acopăr gura din nou și se bate ca un pește

și nu pot să cred că, după atâtea luni, Amy este aici.

Fața ei s-a schimbat de la soare, mai mulți pistrui, piele mai fină, păr mai lung, rimel întărit în jurul ochilor, a fost în oraș aseară. Ea e cea pe care am iubit-o. Pe care o doream. Pe care am vrut să o ucid, dar despre care am uitat să-mi fac griji după ce m-am îndrăgostit de Love. Mă lovește din nou și-i dau o palmă.

— Nu țipa, îi cer. Înțelegi?

Spune da din priviri. Ochii sunt la fel de strălucitori cum mi-i aminteam, chiar și în ceață. Îmi iau mâna.

— Iisuse, Joe, ce faci?

— Taci, comand.

Îmi strâng mâna peste gura ei.

— Nu trebuie să țipi. Înțelegi?

Ea dă din cap cu înțelegere.

— Joe, te rog, începe ea.

Încă mă reobișnuiesc cu fața ei, ce nebunie sunt fețele umane, cât de diferite sunt nasurile, unele bulboase, unele ascuțite. Al lui Amy este acvilin. Îi iubeam nasul. Îi sărutam nasul. Acum iubesc nasul lui Love.

— Joe, spune ea. Legat de bani...

— Bani?

Nu pot să mă abțin. A trecut atât de mult, dar totul îmi revine în minte. Umilința pe care am simțit-o când mi-am găsit calculatorul în cușcă, cheile pe care le-am făcut pentru ea, notița din *Charlotte & Charles*.

— Cum poți să crezi că e vorba despre bani?

— Că ți-am luat cărțile, gâfâie agitat. Pot să-ți dau banii înapoi.

— Nu-ți vreau banii, în pula mea, Amy, zic eu. Eu nu sunt ca tine. Nu-mi pasă de *bani*.

— Am înțeles, bine? Sunt de căcat. Dar te rog, lasă-mă

să plec, mă imploră.

O țin în continuare.

— Chiar ești de căcat. Ești o pizdă goală și stricată.

— Te comporți nebunește, spune ea. Dă-mi drumul.

O scuip. Ea clipește.

— Să te duci dracului, îi spun.

— Joe. Te rog, oprește-te.

Îmi strâng mâna în jurul gâtului ei. Ar trebui să termin cu ea. Ar trebui să-i storc toată viața din ea pentru toate lucrurile pe care le-a făcut. În schimb, îi permit să vorbească, să povestească ce a făcut.

— Am luat câteva cărți, mărturisește ea. Și e de rahat și știu că e. Și știu că trebuie să fi fost groaznic să afli. Dar știi, Joe. Știai că așa sunt eu. Știu că știai.

Nu știam. Și asta mă doare. Am iubit-o și ea nu m-a iubit. Ea nu a crezut că era real, nu a crezut niciodată. Obrajii îmi devin roșii. Trebuie să o omor pentru că spune lucruri de genul că *doar ne futeam* și *era vară* și *nu te-am jefuit pe tine, am jefuit magazinul.* Nu era îndrăgostită de mine și de fiecare dată când îmi promite că îmi poate aduce banii înapoi, știu că trebuie să o omor. Mi-a irosit inima, timpul. Mă roagă să o las să plece și poate să obțină *un avans în numerar* și poate *să-ți aducă orice vrei* și e menajeră și are *obiecte de artă pe care aș putea să le vând, o mulțime de obiecte artă* și ea e o fiară afaceristă.

Nici Beck nu m-a iubit niciodată și dacă Love ar ști despre asta, adevărul umilitor și întunecat, că iubesc femei care nu mă iubesc la rândul lor, nu știu cum aș putea să o mai privesc în ochi. Nu știu dacă aș mai putea continua, pentru că adevărata frică a vieții mele nu este că am ucis niște oameni îngrozitori. Adevărata groază este că oamenii pe care i-am iubit nu m-au iubit la rândul

lor. La fel de bine aș fi putut să mă masturbez în cușcă, povestind cărților despre fete, pentru că toate fetele dinainte de Love nu erau acolo, cu mine, nu cu adevărat, mai ales asta, pizda asta înaltă și blondă care imploră să-i cruț viața și care-mi promite că-mi poate returna totul, *până la ultimul bănuț*.

— Nu, nu pricepi. Nu mai ai ce face.

— Dă-mi drumul, se roagă, se zvârcolește.

Totul în tonul ei și în limbajul și ochii ei pare confuz. Se comportă ca și cum ar fi un tip pe care-l cunoștea mai demult și eu mă uit la ea ca și cum mi-a frânt inima. Dar ea vorbește doar despre ce chin a fost să vândă cărțile online. Chiar crede că e vorba despre *Complexul lui Portnoy*, despre Yates?

— Dar tot ce ai scris în *Charlotte & Charles*?

Înghite.

— Ce?

— *Charlotte & Charles*, izbucnesc. Mi-ai citit-o pe plajă și o zi mai târziu fugi și îmi scrii o scrisoare în ea și vreau să știu de ce.

— Pentru că era în geanta mea de plajă când m-am întors la magazin, exclamă, și eu nu asta am întrebat.

— Mi-ai citit cartea pe plajă și mi-ai lăsat un bilețel în carte și acum vrei să-mi spui că nu-ți *amintești*.

— Joe, spune ea. Ți-am spus. Te și uitai în telefonul meu. Adică nici tu nu aveai încredere în mine.

— De ce mi-ai lăsat cartea? o întreb.

Îmi cere să o las să plece. O rog să-mi povestească despre carte. Aerul este rece și puternic de la apă și ea geme din nou.

— Pentru că ești așa de trist și de singuratic! spune ea.

Iisuse, dacă asta e, bag picioarele. Plesnește din buze.

Își drege glasul.

— Dă-te de pe mine, spune. Dă-mi drumul și-ți voi spune.

— Nu, spun eu. Spune-mi acum.

— Ți-am lăsat acea carte pentru că *chiar* m-am simțit prost, spune ea. Ești trist și singur și ar trebui să-ți iasă mai bine chestia asta cu singurătatea. Ești atât de deprimat și porți asta ca pe o insignă, în felul în care stați singur în librărie și ești evident disperat să vină cineva și să îți schimbe viața și e atât de enervant, în căcat. Gen, ai grijă de căcaturile tale. Revino-ți. Nu mai fi atât de conștient de muzică și de orice lucru mic pe care-l spui. Ți-am dat cartea pentru că uriașii ăia sunt penibili, nu se pot descurca cu ei înșiși și se așteaptă ca toți să fie la fel de decenți ca și ei. Nu au nici un drept să fie șocați când oamenii îi atacă. Așa e viața. Treci peste. Nu poți să te aștepți ca toată lumea să fie ca tine. Asta e ideea.

Cuvintele ei înțeapă.

— Dacă sunt atât de deprimat și penibil, atunci de ce ai mai ieșit cu mine?

Își dă ochii peste cap.

— Joe, spune ea. În ziua în care ne-am întâlnit, am folosit cartea de credit a fostului meu iubit și tu n-ai sunat la poliție.

— Nu judec oamenii.

— Trebuie să vezi lucrurile așa cum sunt, spune ea. Adică nu am încercat să te păcălesc sau orice altceva. Știi, am fost gen, bun, tipul ăsta nu are o problemă cu rahaturile mele dubioase. Evident, are propriile lui rahaturi dubioase. Nu există altă explicație.

— Nu sunt deloc ca tine.

Am rănit-o, în sfârșit, și se schimbă.

— Bine, toate felicitările din lume, în pula mea, spune ea. Pot pleca acum? Pe bune, revino-ți. E ridicol. Ce ai de gând, să mă *omori*?

Amy Adam nu mă cunoaște. Crede că sunt o persoană singuratică tristă, cu slabe abilități de înțelegere. M-a folosit. Nu este destul de inteligentă să mă iubească sau să mă cunoască și brusc îmi pare rău pentru ea. Nu înțelege că *Charlotte & Charles* este despre perseverența spiritului uman, că oamenii o iau razna și înoată spre o altă insulă și o iau de la capăt. Amy nu este un artist care fraudează și nu e un hoț rău intenționat. E o fată tristă și singură. A purtat după ea o carte pe care nici măcar nu a înțeles-o și dorește ca lumea să fie ca o carte a lui Richard Yates, cu finaluri triste. Singura carte de Philip Roth pe care a terminat-o este *Complexul lui Portnoy*. Nu este fata care credeam că este, vorbindu-mi acum despre șeful ei, despre cum are grijă de câine, și nu o voi ucide.

În mod ciudat, Amy Adam are dreptate. Sunt incapabil să omor pe cineva acum. O am pe Love. O să fiu tată. M-am schimbat. Mă dau de tot de pe ea și ea se șterge de nisipul de pe brațe, de pe cămașă. Își scutură picioarele.

— O chestie e nasoală pe plajă, zice ea. Nisipul.

Din perspectiva ei, asta a fost o ceartă între îndrăgostiți, așa că facem ce fac toți foștii iubiți: ne reamintim împreună de trecut. Dar amintirile noastre sunt atât de diferite. Eu aduc în discuție ultima seară petrecută în Little Compton.

— Îți aduci aminte de noii noștri cei mai buni prieteni, Noe și Pearl și Harry și Liam? o întreb.

Este siderată.

— Tu îți amintești numele lor? Cum de îți amintești numele lor?

Ea nu este ca mine, ca Love. Nu este împovărată de o inimă sensibilă. A ei doar bate. Râde.

— Îți amintești când te-am prins că te uitai în telefonul meu?

În stomac simt clipocitul umilirii.

— Mhâm, spun. Erai supărată.

— Da, spune ea. Paranoică. Pusesem deja câteva cărți online și căutasem ceva de subînchiriat aici. Eram gen: băga-mi-aș, a aflat.

— Wow, spun, și mă gândesc la *Match Point*, unde Woody Allen ne reamintește că cei mai buni jucători de tenis au și noroc.

Amy avea o mulțime de ferestre Safari deschise pe telefon în acea zi. Am văzut-o doar pe cea cu Henderson. Dacă ar fi trebuit să aștepte la coadă, dacă s-ar fi spălat mai mult pe mâini, dacă s-ar fi dat cu ruj, aș fi găsit și celelalte ferestre. Am avut ghinion cu ea. Dar, din nou, fără ea, nu aș fi găsit-o niciodată pe Love.

— Știu, spune ea. Vreau să spun că m-am speriat că știi ce fac și că o să vrei să *vorbești* despre asta și toate cele.

Mă întreabă ce fac în LA și îi spun că m-am mutat aici pentru că aveam ceva de făcut, pentru că era timpul să ies din New York. Spune că s-ar putea muta în Austin. Îi zic că mi se pare că mulți neisprăviți vorbesc despre mutare în Austin. Râde.

— Ești amuzant, spune ea. Încă ești, Goldberg.

Nu simt nimic. Nu tânjesc după ce am avut, felul în care tot ce puteam face era să ne batem joc de toți ceilalți. Mă uit la ocean, dar nu văd nimic prin ceață. Își trage părul peste umărul stâng. Gâtul ei este învinețit, dovadă a violenței mele, o cană nouă de pișat. Inima începe să îmi bată repede și poate că trebuie să o omor. Am rănit-o. Eu

am făcut asta. Și dacă o voi termina și cu ea, nu va mai trebui să îmi mai fac vreodată griji în legătură cu ea. Nu va fi un sfârșit lăsat la întâmplare, o altă *canăcuurină*. Aș putea s-o fac. Face o linie cu degetul în nisip. Ar putea fi ultima ei acțiune pe pământ. Apoi, valul se strecoară peste noi și se retrage, iar linia dispare, la fel ca roșeața de pe gâtul ei. Natura este o fiară inerent orientată spre înainte; urmele dispar, trecutul se estompează. Nu o voi ucide pe Amy. Nu voi elimina viața de pe această planetă în timp ce Love și cu mine suntem în curs de a aduce viață în această lume. Mi-am mărturisit deja trecutul lui Love și nu vreau să-mi mărturisesc și prezentul.

Mă ridic și îi ofer lui Amy o mână, dar ea se ridică fără ajutorul meu.

Întreabă dacă sunt sigur că nu vreau bani pentru cărți. Spun că sunt în regulă așa, iar ea zâmbește, apoi se întoarce și intră înapoi în ceață. Își ține capul în jos și brațele încrucișate. Mă așez înapoi pe nisipul unde a stat, rece și umed, și simt cum greutatea se îndepărtează, de parcă ar ieși din mine de fiecare dată când respir, de fiecare dată când clipesc.

Nu pot să-ți spun momentul exact în care nu o mai văd, pentru că dispare pe bucăți. Mai întâi, ceața ia picioarele goale, apoi partea din spate a bluzei galbene. Părul ei revine pentru o vrajă scurtă, blond, încâlcit, apoi dispare și dispare și ea, cu totul, în ceață, aproape ca și cum nu ar fi fost niciodată aici.

55

ESTE atât de diferit să fiu la Taco Bell cu Love. Deja are pofte de la sarcină și a vrut să se porcească cu niște enchiladas și gorditas. *Gemeni.* Dar nu comandăm tot ce e în meniu, doar gorditas și doi taco cu pui. Vrea suc, deși se simte prost din cauza zahărului din el, și-i spun că de mâine ne punem pe o dietă mai potrivită.

Îmi cere să aleg un separeu și îl aleg pe cel de la fereastră, departe de cel unde stăteam odată cu Forty. Ea ne umple paharele cu gheață și amestecă puțină bere în Cola.

— Îmi place locul ăsta, spune.

— Și mie, îi răspund. Poate că ar trebui să ne căsătorim aici.

— Tocmai m-ai cerut de soție într-un Taco Bell, fără inel?

Dau din cap. Ea râde. Crede că s-a pișat puțin pe ea, dar eu îi explic că nu te poți pișa-n pantaloni când ești însărcinată doar în câteva *săptămâni*. Ne ținem de mâini peste masă.

— Deci vrei? o întreb.

— Da, zâmbește ea. Dar nu-mi face inel dintr-un pai sau ceva, bine?

— Așa facem, spun eu.

Așteptăm ospățul și vorbim despre camera copilului, unde să locuim și când să le spunem oamenilor. Îi spun că cred că vreau să scriu ceva, poate chiar această idee pe care o am despre un *ghostwriter*, numit *Fakers*. Spune că îi place titlul – pula mea, sigur că-i place – și spune că Forty și-a dat seama că sunt scriitor din ziua în care ne-am întâlnit.

Urmărim mașinile care trec pe PCH și rememorăm funeraliile și ea spune că elogiul meu a fost cea mai tare chestie și vrea să se uite la filmare în seara asta.

— E ciudat? întreabă.

— Deloc, îi răspund. Moartea este ciudată.

Când mâncarea este gata, mă duc la tejghea și îi mulțumesc tipului. Este nou. Nu mă cunoaște și nu îl va ști niciodată pe Forty. Love mușcă din gordita și jumătate din ea îi cade pe bluză și acum cred că mă piș eu de râs și iau un taco cu pui și-l împing în gură, astfel că jumătate din el îmi cade pe cămașă, intenționat, și acum râde ea.

Mă strecor afară din separeu și ea are ochii pe mine și numai Love e sexy cu gordita pe haine. Mă mut pe partea ei de masă și simt cum reacționează. Simt, de fapt, dragostea înăuntrul ei, în picioare, în modul în care se îndreaptă spre mine, așa ușor, ca petalele la soare. Când o sărut, freamătă ca și cum abia ne-am întâlnit și mă atinge pe spate de parcă ne-am cunoaște dintotdeauna.

— Te iubesc, îi spun.

— Și eu, îmi răspunde.

Zâmbesc de la o ureche la alta. Dacă așa suntem după moartea șocantă a fratelui ei și cu sarcina surpriză, imaginează-ți cât de bine ne va fi atunci când nu vom avea vreun stres în viața noastră.

— Bun, acum chiar trebuie să fac pipi, spun eu, și îl

salut pe tipul de la tejghea dând din cap în drum spre baie.

Este una dintre băile acelea cu oglinda permanent aburită care este, în mare parte, doar crăpături și graffiti și nu-mi pot vedea reflexia. După ce trag apa, mă spăl pe mâini mai mult decât a făcut-o Amy la Deli în acea zi din mai. Apăs butonul ca să iasă aerul din uscătorul de mâini, dar e stricat.

Într-o zi, dacă mă întâlnesc cu proprietarul Taco Bell, îl voi sfătui să renoveze băile astea. Îi voi explica că soția mea și cum mine – *soția*! – adorăm să venim aici des. Îi voi spune că am merge mai des dacă băile nu ar fi atât de dezgustătoare.

Împing ușa, încântat să-i spun lui Love despre planurile mele de renovare a băilor și mă opresc. Gordita ei stă acolo la fel de umflată cum era atunci când am plecat, dar ea nu e la separeu. Și tipul de la tejghea a dispărut. Bucătăria este silențioasă și afară e gol. Nimic. Nici măcar un BMW. Părul mi se ridică pe tot corpul și intru în baia femeilor, dar fiecare cabină e neocupată.

Îmi sună telefonul, cu ecou în tăcerea vastă a acestui pustiu Taco Bell. Este Love și dau apelul pe silențios deoarece știu acum ce e asta. Love a recuperat cana mea cu urină, dar cana cu urină nu a fost singura mea greșeală. Sunt sigur de asta. Singura explicație posibilă pentru vidul tăcerii este o explozie nucleară, caz în care cerul ar trebui să fie portocaliu.

Pornesc robinetul. Săpunul de aici este mai nou, roz. Mă întreb dacă copilul meu va fi băiat sau fată. Îmi spăl mâinile cu apă fierbinte și clătesc cu apă rece. Aceasta este ultima mea călătorie la spa pentru o vreme și apăs uscătorul și aerul cald pornește. Îmi închid ochii și-mi las mâinile să primească fierbințeala.

Telefonul îmi sună iar. Love. O pun să mă sune ca să vadă de ce stau atât de mult. Fac căcaturi dintr-astea în cărțile lui Dennis Lehane. Dar nu le poți reproșa asta; treaba lor este să mă prindă.

Și probabil că mă vor al dracului de tare, de vreme ce au golit perimetrul. De asta nu e nimeni la casă și nici o mașină pe PCH. Dacă aș fi fost un gentleman, aș fi lăsat-o pe Love să meargă mai întâi la baie și eu aș fi fost cel care ar fi văzut polițiștii dând buzna, încrezători și tăcuți.

Trag ușa și ies din toaleta pentru femei. Memorez plăcile de pe podeaua acestui Taco Bell și iau o ultimă mușcătură din gordita lui Love și asta a fost. Trag de prima ușă și intru în hol. Deschid a doua ușă și ajung în parcare. Soarele îmi străpunge ochii. Pe acoperișul de deasupra mea e un polițist.

— Ridică mâinile, spune.

Le ridic.

Îmi citește drepturile și polițiștii apar de peste tot, din spatele mașinilor parcate, de pe marginea clădirii, din tufișuri. Nu-mi pasă de ei. Nu-mi pasă că sunt arestat pentru uciderea lui Guinevere Beck și pentru asasinarea lui Peach Salinger.

Îmi pasă de Love și ea apare cu fața inundată de lacrimi. Încearcă să alerge la mine, dar ei o țin. Dacă pierde sarcina din cauza sistemului federal de justiție ridicol și antic al Statelor Unite, voi ucide pe fiecare dintre oamenii ăștia.

Tot căcatul evoluat gen *Charlotte & Charles* despre încredere și optimism este bun și toate cele, dar nu atunci când soția ta gravidă plânge în parcarea de la Taco Bell și ea are gordita peste tot pe haine cămașă și tu nu poți să faci nimic pentru că trebuie să te duci la *închisoare*. Dar nu

trebuie să-mi fac griji. Acum sunt unul dintre oamenii bogați, de neatins. Pișații ăștia nu mă pot lua. Voi avea cei mai buni avocați care pot fi cumpărați. Și îi las să încerce să demonstreze că eu am omorât vreuna dintre acele fete fără o urmă de dovadă, fără *canacuurină* pe care a luat-o Love.

Îmi fixez privirea pe Love. Îi spun că o iubesc. Ea dă din cap. Și eu. Polițistul mă întreabă dacă sunt gata și, înainte să răspund, deschide portiera și mă înghesuie pe bancheta din spate. E pe bune. Nu e o infracțiune minoră în trafic, când îți dau avertisment și te întreabă despre New York. Nu e o amendă pentru traversare prin loc nepermis dată de un polițai flămând. Asta e *acuzație de două crime, suspectul în custodie, încheiat*.

Morții tăi, stație. Nu s-a încheiat. Nici pe departe.

56

POLIȚIA e atât de fixată pe trecut și eu vreau să le spun că totul a dispărut. Sunt un alt om. Am văzut-o pe Amy pe plajă, Amy, motivul pentru care m-am mutat aici, persoana care a furat de la mine și care mi-a frânt inima, și n-am ucis-o. Nu mai sunt tipul ăla și acest lucru pare relevant, dar, din punct de vedere legal, nu este. Creierul se luptă cu apărarea mea, cea pe care nu o pot dezvălui, deoarece cazul împotriva mea nu are legătură cu Amy, al naibii, deși mi-aș fi dorit.

Iată care-i șpilul. Detectivul Peter Brinks și Departamentul de Poliție din New York nu sunt ca bloggerii feminiști. Au luat în serios plângerile doctorului Nick Angevine. Una dintre plângerile sale se referea la pacientul X, *Danny Fox*. Nu au reușit să-l localizeze pe Danny Fox. Era ca și cum nu ar exista.

Între timp, în Little Compton, Rhode Island, polițistul Nico petrecea mult timp în casa familiei Salinger. În munca polițiștilor, există mult timp de staționare, mult stat pe loc, o mulțime de cafea, multă așteptare și, în timp ce stătea și nu făcea nimic, polițistul Nico s-a gândit că ar fi interesant să frunzărească o revistă cu ambarcațiuni. Și în revista aia a văzut poza unui tip pe o barcă. Tipul era prezentat ca fiind Spencer Hewitt.

— M-am uitat la poză, spune el. Și m-am gândit: care sunt șansele să existe doi tipi pe nume Spencer Hewitt?

Chiar dacă familia Salinger a insistat să închidă cazul despre Peach, polițistul Nico a mers la garajul care mi-a lucrat la Buick. Să întrebe: au înregistrat tranzacția, poate au numărul de pe o plăcuță de înmatriculare? Și aveau un număr de plăcuță de înmatriculare pe o chitanță. Polițistul Nico a constatat că mașina era înregistrată la domnul Mooney. A citit despre librărie într-un articol din BuzzFeed despre vechile librării din New York. A văzut numele *Joe Goldberg* și apoi m-a găsit pe Facebook-ul morților mă-sii.

Căca-m-aș pe Facebook.

M-a recunoscut și a dus fotografia la familia Salinger și ei mă cunoșteau, bineînțeles, ca băiatul de la livrarea de mâncare și ca tipul din bar. Deci steaguri roșii ridicate peste tot. Polițistul Nico nu este vreun fraier și știa că *prietena* lui Peach, Beck, și-a cunoscut, de asemenea, sfârșitul prematur. Aproape că-mi doresc să fi fost acolo în ziua în care polițistul Nico l-a vizitat pe dr. Nicky în închisoare și i-a arătat fotografia mea – *lua-te-ar toți dracii, Facebook* – și i-a spus:

— El este Danny Fox?

Deci așa s-a stârnit tornada asta, ca orice sistem de furtuni din natură, o confluență a circumstanțelor. E la fel de absurd ca atunci când am dat de Amy pe o plajă din Malibu după ce am vânat-o luni de zile la Hollywood. Cum se întâmplă lucrurile în acest univers, cum nu se întâmplă, este nedrept. Am fost atât de înțelept cu Amy. Am lăsat-o să plece. Nu am pedepsit-o. Cred că sistemul de justiție ar trebui să vadă unde sunt acum, cât de departe am ajuns, tot binele pe care trebuie să-l pierd. Ar fi

trebuit să se oprească din scormonit în trecutul meu. E o măsură atât de răzbunătoare, de școală generală, cum vor să-mi fută toată viața din cauza celor două moarte.

Și n-am avut parte nici de un avertisment despre viitoarea furtună, dar datorită lui Love, am reușit să strâng pânzele. Am un avocat pe nume Edmund și el stă alături de mine la fiecare interogatoriu. El este sfătuitorul meu. Aprobă din cap când e bine să răspund și își scutură capul când vrea să tac. Edmund spune să mă concentrez asupra faptelor și îmi amintește că polițiștii nu au încă dovezi care să dovedească faptul că am făcut ceva. Tot ce știu sigur este că îmi place să folosesc pseudonime. În prima noastră conversație, i-am reamintit detectivului Leonard Carr că o mulțime de oameni folosesc pseudonime.

— Uitați-vă la autori, am spus. Uitați-vă la persoanele celebre care se cazează la hotel.

Au trecut trei zile și viața nu este niciodată așa cum te aștepți să fie. Mâncarea de aici nu e rea. Nu este bună la propriu, dar nu mor de foame. În ziare mi se spune *Joe Asasinul* și este dezamăgitor eșecul mass-media moderne, lipsa de originalitate. Love mă vizitează. Și tatăl ei. Noaptea îmi fac griji. Mă întreb dacă mai sunt și alte căni de pișat, dacă am uitat de ele. Mă gândesc la *Charlotte & Charles*. Visez la Love cu ochii deschiși. Mă gândesc la copil, alergând de la Love la mine și din nou înapoi. Visez la copilul care învață să meargă și mă trezesc pregătit să fac față zilelor lungi cu cafea ieftină și interogatorii.

Leonard Carr e *polițistul bun*. Spune că sunt prea deștept ca să îmi bat capul cu *polițistul rău* și spune că nu mă va plictisi cu jocuri psihologice. Dar, desigur, mă plictisește cu jocuri psihologice. Crede că mă voi relaxa și voi admite accidental că am ucis pe cineva. Are copii. Ar

trebui să știe mai bine. Dar apoi, e om. Toți suntem așa.

După prânz, se întoarce în camera fără ferestre unde discutăm. Îmi oferă apă și își pune picioarele pe birou.

— Deci, spune el. M-am gândit la *Wolf of Wall Street*.

Există ceva de primăvăratec la el și îmi încalc regula de a privi direct în camera de filmat, cea care stă pe mine tot timpul, toată ziua, o orbită demonică din sticlă care înregistrează cum mă incriminez. Edmund mă împinge în picior, un memento de a rămâne calm. Detectivul Carr are informații noi. Știu. E entuziasmat, încercând atât de mult să nu arate ce arată. Dar din nou, poate că asta face parte din strategia sa.

— Iată ce îmi place la film, spune. Îmi place când omul mănâncă peștișorul auriu. E atât de simplu. E ceva aici. Mi-a rămas în minte imaginea. N-am mai văzut pe nimeni să mănânce un peștișor auriu. Tu ai văzut?

— Nu, spun și mă întreb ce știe.

Mi-e sete, dar nu beau apa.

— Niciodată? întreabă.

— Nu, răspund.

Aș vrea să-i deschid craniul și să aflu ce știe, astfel încât să putem evita persiflarea asta și să pot ieși de aici și să-mi pot continua viața. El dă din cap.

— Nu ai văzut așa ceva în Cabo?

Mă uit la Edmund. El dă din cap.

— Nu, spun eu. N-am văzut pe nimeni să mănânce un peștișor auriu în Cabo.

Fincher. Ce dracu' știu despre Fincher? Inima mea bate tare. Îi spun să se oprească. Nu mă ascultă. Nu-mi controlez inima. Nimeni nu mi-o controlează. Detectivul Carr încă dă din cap. Mă torturează. Se scarpină pe gât.

— Hei, spune el. Cum e prietenul tău, Brian?

Fututul de căpitan Dave. Înghit.

— E de treabă.

— Acum uite, mie îmi pare un animal petrecăreț, așa-i? râde. Un tip ca ăsta pariez că ar înghiți un peștișor auriu, da?

— Nu știu, zic eu.

Detectivul Carr se uită la perete. Edmund se uită la mine. Există o tăcere unică în această cameră și știu ce s-a întâmplat. Căpitanul Dave este un om de temut – *Regulile sunt reguli, Joe* – și când polițiștii l-au întrebat despre timpul petrecut la Cabo, el a spus fiecare detaliu. Le-a povestit despre prietenul meu imaginar Brian, cel pe care l-am inventat când încercam să-i iau barca pentru a scăpa de trupul lui Fincher. Acum, poliția va dori să vorbească cu Brian și probabil vor exista și alții în acest caz, polițiști care avântă peste înregistrările companiilor aeriene, înregistrările pașapoartelor, polițiștii încercând să-l găsească pe Brian, americanul care s-a dus la Cabo San Lucas. Nu îl vor găsi pe Brian. Dar vor vedea că un polițist numit Robin Fincher a zburat la Cabo. Vor vedea că a dispărut în timp ce eram în Cabo și o iubesc pe Love, dar asta e America. Dacă ucizi un polițist, nu îți mai dau drumul. Polițiștii îi protejează pe ai lor. Ei sunt familia absolută, loiali până la sfârșit.

— Cum l-ai cunoscut pe Brian? întrebă detectivul Carr.

— La o petrecere, spun eu.

— Petrecerea lui Henderson?

Frumoasă încercare, boule.

— Nu, spun. Nu l-am cunoscut la petrecerea lui Henderson.

Henderson, desigur, este subiectul lor preferat de discuție pentru că eram acolo, eram în casa lui, se vede pe

YouTube, în noaptea în care a murit. Ei cred că e o coincidență prea mare. Dar nu au nici o dovadă.

— Sună ca și cum nu sunteți apropiați, băieți, spune.

— Nu suntem, răspund.

Zilele sunt lungi aici. Nu mă voi plânge când voi fi liber, rămânând în permanență treaz ca să ajut la îngrijirea copilului.

— De ce-l urăște Love atât de mult?

Mă uit direct la el.

— Ha?

Zâmbește. Am dat-o în bară. A fost greșit să spun *ha*.

— Asta o întreabă și pe ea acum colegii mei, zice. E doar unul dintre acele lucruri, știi, legat de care avem curiozități în privința ta, Joe, genul de oameni cu care umbli și tot.

— Nu știu de ce-l urăște, spun.

Și despre asta era emisiunea-concurs *Newlyweds*, înainte de a mă naște, unde îți testau cunoștințele despre partener. Dar nu e corect. Nu concurăm pentru o vacanță nenorocită la Cabo. Jucăm pentru viața mea, pentru dreptul meu de a fi tată copilului meu. *Copilul meu*. Love și cu mine nu ne-am înscris, dar trebuie să joc.

— Fă o presupunere, spune.

Primește un mesaj. Îl citește. Dă din cap.

— Ha, exclamă.

Mă imită. Știe răspunsul lui Love și eu nu îl știu și nu știu ce ar spune.

— Joe, nu trebuie să răspunzi, îmi amintește Edmund, dar se înșelă, trebuie să răspund.

Detectivul Carr nu va părăsi încăperea până nu răspund la o întrebare despre cineva care nu există sau voi fi cu un pas mai aproape de o viață fără Love. Milo îmi va

crește copilul. Copilul meu va alerga în brațele lui.

Mintea mea se încolăcește. Brian nu există. Nu există Brian. Dar Love a răspuns la întrebare. Ce a spus? E ca în *Magnolia,* când copilul cedează. Mă sparg sub presiune și detectivul Carr știe asta. Își aruncă telefonul pe masă și acesta este sunetul vieții mele care se termină.

— Ți-e sete?

Detectivul Carr împinge apa spre mine.

— Servește-te, spune. Ai încredere în mine, nu am pus nimic acolo.

Mă uit la el și o fac din nou, îmi sap propriul mormânt. Știe despre cactus? A fost o cameră de filmat în casă? A fost o cameră de filmat în cer? O dronă? El își bea apa.

— Love când a făcut cunoștință cu Brian? L-a cunoscut înainte să plecați din oraș ca să faceți filmul? Sau l-a întâlnit în Palm Springs?

Ar putea minți. Love ar fi putut să refuze să răspundă la întrebare. Ar putea juca și ea același joc ca mine. Încerc să-mi imaginez că sunt Love, însărcinată, îndrăgostită, și că există un om care îmi pune întrebări și, dacă spun ceva greșit, omul pe care îl iubesc atât de mult va dispărea. Inima mea bate mai repede și mai repede, și aș vrea să o pot purta după mine într-o valiză. Este enervant modul în care este conectată la celelalte funcții ale corpului meu, felul în care micii pori cretini permit transpirației să-mi curgă pe frunte, modul în care mi se contractă și se extinde anusul și nu-l pot controla. Nu sunt un sociopat.

Detectivul Carr își pune picioarele pe birou din nou.

— Joe. Care era numele de familie al lui Brian? Love nu-și amintește. Tu îți amintești?

Edmund mă privește cu subînțeles.

— Nu. Nu-mi amintesc.

Nu-mi amintesc. Cuvintele magice, conform avocatului meu, conform lui Love. Dacă eu spun în continuare că nu-mi amintesc, voi ieși curând de aici. Nu o să-l las pe detectivul Carr să mă destabilizeze. Love și cu mine nu ar trebui să jucăm *Newlywed Game*. Nici măcar nu suntem căsătoriți. Îmi doresc ca inima să o ia mai ușor și beau apa și abia aștept să se încheie această sesiune. Aștept cu nerăbdare să mă întorc în cușca mea. Mă simt puternic când sunt acolo, închis.

Love este cheia fericirii mele în viață și nu mă îndoiesc că mă va elibera. Love și Edmund, asta e tot ce-mi trebuie și am totul și știu că dacă cred în Love și joc după reguli – *nu spune nimic, nu-ți amintești nimic, spune cât de puțin posibil, nu spune nimic* – știu că voi ieși de aici în curând, uitându-mă cum îmi iese copilul din vaginul lui Love, locul meu preferat din toată lumea.

Dacă Love ar fi aici, în această cameră, și-ar înfășura brațele în jurul meu și mi-ar spune de ce îl urăște pe Brian, care este numele lui de familie, ar împărtăși cu mine toate detaliile elaborate și specifice despre când și unde s-au cunoscut, cum a jignit-o. Știu că este ridicol să spun așa ceva. La urma urmei, Brian nu există. Nu s-au întâlnit niciodată. L-am inventat pentru a putea avea acces la una dintre ambarcațiuni. Deci, pentru că nu există Brian, Love nu are nimic de știut. Și totuși știu că ar ști pentru că asta e chestia de a te simți atât de conectat cu cineva, atât de prins, atât de atașat. Cred că ea mă cunoaște mai bine decât mă cunosc eu, și sper că și eu o cunosc și ea.

— Joe, spune el.

— Da?

— Cum s-au cunoscut Love și Brian?

Nu spun nimic. Ce ar spune Love?

— Care este numele lui de familie?

Nu spun nimic. Ce ar spune Love?

— De ce îl urăște pe tipul ăsta?

Nu spun nimic. Ce ar spune Love? O cunosc pe Love și trebuie să cred în mine acum. Trebuie să pornesc pe scândură și să sar. Nu mai transpir. Inima mea își revine și porii nu mai elimină nimic. Asta este.

— În primul rând, încep, abia de-l știu pe tipul ăla, Brian. Și chestia este că Love nu-l urăște.

El înghite și este un semn inconfundabil că am trecut testul. Love le-a spus polițiștilor același lucru și îmi amintesc cuvintele ei exacte din piscină, în acea zi, când vorbeam despre Sam, parașuta de la muncă, conversația noastră din Little Compton despre Forty. *Nu urăsc pe nimeni*, a spus ea. Când iubești pe cineva, asculți. Îți amintești totul.

— Love nu urăște pe nimeni, de fapt, completez.

Își încleștează fălcile.

— Mda, așa se pare.

Strâng din pumni în interiorul meu. Știam eu. O știu eu pe ea. O iubesc.

Dar majoritatea oamenilor îndrăgostiți se confruntă cu obstacole și iată-l pe al nostru, detectivul Carr, trăgând din nou:

— Dar i-ai spus căpitanului Dave că Love îl urăște pe tipul ăsta. De ce?

— Nu am vrut să merg acolo. Ray și Dottie au trecut prin destule...

Mă chinui să scot niște lacrimi. Avocatul meu cere un minut de pauză, dar eu spun nu.

— Uitați, domnule detectiv, nu pot sublinia acest lucru suficient. Aș prefera ca Ray și Dottie să nu știe că

Forty a fost implicat în asta, dar... Brian era prietenul lui Forty, spun eu, și este lovitura câștigătoare, cel care ar fi trebuit să-mi fie cumnat mă salvează de dincolo de mormânt. L-am întâlnit la Cabo. El și Forty s-au făcut praf de tot, iar Forty nu a vrut să-l lase acolo, dar era prea praf să se ocupe de el însuși. Încercam doar să-i fac un bine.

— De ce să nu-l lăsați să doarmă la petrecere? La Groceria are câteva dormitoare de rezervă.

Detectivul Carr este cel care transpiră acum, bătând cu degetele în masă. Și aceasta este frumusețea unei îndoieli rezonabile. Poate suspectează că inventez totul, dar, în sfârșit, nu poate dovedi asta și Forty nu este în zonă să-i spună altceva.

— Pentru că a fost petrecerea noastră, spun eu. Nu a fost una deschisă pentru toți.

— Cine altcineva l-a mai întâlnit pe Brian? Oricine este *în viață*, vreau să spun? întrebă el.

Ridic din umeri.

— Nu-mi amintesc.

Eram îngrijorat că sună sarcastic, ca un fiu de senator la un proces de viol, dar nu e așa. Am scos-o la capăt. M-am aruncat cu încredere și am făcut o presupunere inteligentă despre ce a spus Love și am ghicit corect. Am reușit. Noi am reușit. Detectivul Carr stă în picioare, iritat. Spune că este ciudat cum cunosc eu atât de mulți oameni *care nu mai există* și îl las să se enerveze. Nu-i spun că ultima persoană care mi-a spus asta a sfârșit tot moartă.

Îmi pun ordine în priorități: dragostea vine mai întâi, mai presus de toate. Ea este răbdătoare și bună, cum spun Corintenii, și eu aduc răbdare și bunătate în această încăpere, pe măsură ce îl privesc pe acest sărman fraier agitându-se. E mai în vârstă decât mine, mai obosit;

probabil că trăiește în Torrance, într-o casă plină de Bud Light și vouchere expirate, arme de foc și scutece murdare. Nu poate fi ușor să fii polițist în California și nu este prea fotogenic sau articulat. Pun pariu că nu a vrut niciodată să fie actor și pariez că nici măcar nu era îndrăgostit de soția lui când i-a cerut mâna. Pun pariu că a fost doar cu ea și pariez că ea îi tot făcea apropouri și pariez că era unul dintre acei tipi care o cere de soție pentru că are treizeci de ani, pentru că arată că este timpul să se căsătorească și să se așeze la casa lui. Pun pariu că nu era pic de dragoste în inima lui când s-a lăsat într-un genunchi și i-a cerut fetei să se căsătorească cu el, nu mai mult decât de obicei, adică.

— Nu poți să-mi spui *nimic* altceva despre Brian?

— Îmi pare rău, zic eu. Din ce știu, s-ar putea chiar să nu fie numele lui adevărat.

— Nu te juca cu mine.

— Nu mă joc, zic. L-am întâlnit scurt. Era prietenul lui Forty, iar Forty știa niște oameni dubioși, știți și dumneavoastră. Se droga, umbla aiurea.

— Aduce ghinion să vorbești de rău despre morți.

— Nu vorbesc de rău, îi explic. Încerc să vă ajut pe voi.

Detectivul Carr stă pe scaun. Într-un fel cred că ar fi teribil să trăiești în LA fără aspirații. Cum ai putea? Cum ai suporta traficul și monotoniei soarelui, felul în care oamenii folosesc cuvântul *helău* și mint cu atâta ușurință? Cum să suporți locul ăsta dacă nu te lupți pentru o viață mai bună? Oh, așa e, i-a plăcut *The Wolf of Wall Street*. Aspiră să prindă pe cineva ca mine, pe un criminal în serie. Dar și-a ales greșit omul. Eu am terminat-o cu d-astea. Nu las trecutul să-mi dicteze viitorul.

Se freacă pe frunte.

— Știi, Joe. Toți ofițerii noștri îl caută pe Brian. Știi că-l vom găsi. Ne vom asigura că e bine. Căutăm înregistrări de la hoteluri și vom afla tot, cine era, ce ai făcut cu el și de ce.

— Bine.

— Bine, spun și-mi pare rău pentru el.

E atât de aproape. Și se va apropia și mai mult. Va veni aici mâine vorbind despre *The Godfather III* și mă va întreba dacă am auzit despre un polițist care a dispărut în Mexic, un tip pe nume Fincher care a vizitat, de asemenea, platoul de filmare de la *Cizme și cățeluși*. Dar chestia e că toate dovezile sunt circumstanțiale. Nu suficiente ca să mă ții aici. Am fost foarte bun la ucis oameni când a fost nevoie.

A fost. Timpul trecut. M-am retras.

Și într-adevăr, când crești și treci peste ideea de sine, când dai naibii narcisismul și lași hashtag-urile la ușă, vezi ce contează cu adevărat în viață. Ceea ce contează este ceea ce faci în continuare. Înțeleg. Și asta e America. Trebuie să dovedești că cineva a făcut ceva, iar ei nu pot dovedi că eu am făcut ceva.

În *Fast Five*, Dom se află într-un autobuz de închisoare, zgomotos. Prietenii lui fac autobuzul să derapeze ca să-l elibereze. Dar echipa mea nu trebuie să facă asta pentru mine. Nu vor putea să mă condamne sau să mă urce într-un autobuz, pentru că nu există dovezi ale acțiunilor mele anterioare. Ei bine, în afară de copilul care crește în interiorul lui Love. Închisoarea nu este chiar atât de rea și prețuiesc singurătatea. Din tot ce știu despre parenting, mă aștept ca în câteva luni să mă bucur că am putut petrece niște timp singur înainte de a deveni tată. Cu toții avem nevoie să stăm cu gândurile noastre. Celor din

Los Angeles le place să mediteze și să se holbeze la statui scumpe de-ale lui Buddha, iar eu mă holbez în beton. Aceeași diferență. Învăț să zâmbesc la toată lumea și simt că lumea îmi oferă același lucru.

Gardienii sunt politicoși. Când nu sunt singur, sunt în camera de audieri. Cumva, îmi place acolo, modul în care detectivul Carr mă provoacă în fiecare zi. Avocatul meu spune că reacționez *al naibii de bine* sub presiune. Totul înseamnă super documentare pentru cariera mea de scenarist și mă văd scriind un film a cărui acțiune are loc în timpul unui proces. Folosesc tot acest timp pentru a învăța cum să devin cel mai bun tată posibil, să-mi dau seama cum să-mi susțin financiar familia. Într-o zi, Love și cu mine vom fi îngropați împreună sau incinerați, nu m-am hotărât încă, iar detectivul Carr își va petrece fără îndoială o eternitate într-un scenariu gândit doar de soția lui obsedată de control.

— Nu te mișca, spune detectivul Carr.

El pleacă și acesta este momentul cel mai ciudat pentru mine, când mă tem cel mai mult pentru siguranța mea, când știu că mă urmăresc, studiindu-mi fața, încercând atât de mult să mă descifreze, vorbind despre mine, speculând. Nu am un telefon pe care să mă joc, nici un televizor la care să mă uit. Mă uit în orbita care mă conectează la ei. Aștept. În capul meu, recit din Corinteni; *Dragostea este îndelung răbdătoare, dragostea este blândă.*

Așa te scapi de acuzația de crimă, cum ieși din camera de interogatoriu – o polițistă vine după mine și spune *bine, hai să te mutăm înapoi* – și așa te escortează în siguranța celulei tale, încuiat, lăsat singur să te recuperezi după ziua grea, să visezi ce s-ar putea întâmpla mâine sau poimâine. Să crezi în dragoste. Este într-adevăr tot ce îți

trebuie, deși da, un avocat bun e și el de mare ajutor. Eu cred în dragoste și-n Love, iar când va veni momentul, voi ține în brațe copilul nostru. Gândul mă liniștește și salteaua pare mai moale.

Viața te pune în cușcă pentru ca tu să-ți prețuiești libertatea, să vezi cât de norocos erai când alergai pe plajă, felul în care iubita ta s-a uitat peste umăr la tine, inelul pe care nu l-ai făcut dintr-un pai de băut. Orice clipă este bună. Nimic nu e greu, nu dacă te gândești mereu la clipă ca la un prilej de a sărbători iubirea.

Mă rostogolesc în poziție fetală și mă gândesc la copilul meu, aflat în aceeași poziție, atât de tânăr, inconștient, în gestație, petrecând timp, ca și tatăl lui, în așteptare. Încă nu există pe deplin, dar Love și cu mine am creat un om, un băiat sau o fată, nu știm, nu putem ști. E prea devreme. Ai putea spune același lucru despre soarta mea. Viitorul este o frontieră pe care nu o putem explora pe deplin până când nu ajungem acolo, dar când ajungem, orizontul îndepărtat devine altceva, ceva mai puțin romantic. Există doar prezentul – salteaua care mi se pliază pe spate, barele din celula mea, Love care mă așteaptă să revin acasă.

Te gândești la chestii de acest fel în închisoare ca să nu te înnebunești. Îți dai seama că intuiția ta este mai puternică decât știința, mai reală decât o moleculă. O simt în interiorul meu îngrădit. Voi fi liber în curând. De asemenea, știu că o să avem o fetiță. Nu trebuie să închid ochii ca să o văd, e o mică versiune a lui Love, cu irișii întunecați pe fața ei în formă de inimă. Zâmbesc. Noi existăm. Suntem amândoi într-o călătorie și amândoi suntem îndrăgostiți și asta e tot ce își poate dori oricine în viață.

MULȚUMIRI

Este timpul să mulțumesc tuturor celor care au lucrat cu zel pentru a aduce această carte în mâinile voastre. Tuturor de la Emily Bestler Books, Atria și Simon & Schuster, vă mulțumesc. Editorii mei, Emily Bestler și Megan Reid, care pun întrebări inteligente. Rând cu rând, vă pasă și investiți. Sunt uimită constant. Îmi număr binecuvântările pentru Josh Bank, Lanie Davis și Sara Shandler, de la Alloy Entertainment. Ochii și urechile voastre înseamnă totul pentru mine. Înțelegeți voi. ☺ Sunt recunoscătoare pentru Les Morgenstein, Judith Curr, David Brown și Jo Dickinson. Sunteți campioni. Natalie Sousa, îți mulțumesc pentru abilitatea uluitoare de a spune o poveste cu imagini. Santino Fontana, mulțumesc pentru vocea ta.

Mulțumiri mari echipei WME. Jennifer Rudolph Walsh, Claudia Ballard, Laura Bonner, Maggie Shapiro și Katie Giarla, faceți să se întâmple lucruri minunate.

Pentru mama: M-ai făcut mereu să simt că tot ce scriu este un eveniment, că e important. Ești curajoasă și onestă. Mulțumesc că ai spus *hmmm*.

Tatălui meu: Mulțumesc pentru vocea ta. Ești întotdeauna cu mine. Claritatea și chutzpa ta, natura ta poetică și dragostea ta de cuvinte, trăiești în continuare.

Îmi place lumea cărților. Este o bucurie să te conectezi

cu cititorii, bloggerii, bibliotecarii, cărți de carte, autori, jurnaliști și podcasteri. Partea bună a tehnologiei este un tweet de la cineva care a fost treaz toată noaptea citindu-ți cartea. Vă iubesc pe toți pentru ați cerut mai mult Joe.

În cele din urmă, ridic paharul de vodcă în cinstea prietenilor și a familiei mele iubite. Mă faceți să râd. Mă faceți să mă gândesc. Mulțumesc că ați crezut în mine. Mulțumesc pentru dragostea voastră.

DESPRE AUTOARE

Caroline Kepnes este din Cape Cod, Massachusetts. Primul ei roman, *TU*, a fost tradus în peste 20 de țări și a fost nominalizat la CWA New Blood Award. Cel de al doilea roman publicat, *CORPURI ASCUNSE*, este o continuare pe care Booklist a descris-o ca fiind „copilul din flori dintre Holden Caulfield și Patrick Bateman". Caroline a absolvit cursurile de Civilizație Americană la Universitatea Brown și a lucrat ca jurnalist cultural la Entertainment Weekly și ca editor TV la 7th Heaven. În momentul de față se ocupă doar de scris și locuiește în Los Angeles. Cea mai recentă carte a sa este PROVIDENCE. Serialul original NETFLIX după romanul *TU* a avut un succes răsunător, cel de al doilea sezon fiind în pregătire, ecranizare a acțiunii din CORPURI ASCUNSE.

El așteaptă. O privește. O urmărește.

Caroline Kepnes

TU

Herg Benet Passport

TU

de **Caroline Kepnes**

Atunci când o tânără și frumoasă scriitoare aspirantă intră în librăria din New York în care lucrează Joe Goldberg, el face ceea ce ar face oricine în situația lui: îi caută pe Google numele pe care l-a aflat de pe cartea de credit.

Este doar o singură Guinevere Beck în întreaga metropolă. Ea are un profil public de Facebook și postează pe Twitter neîncetat, dezvăluindu-i lui Joe tot ce ar avea nevoie să știe: se recomandă pur și simplu Beck, pentru prietenii ei, a urmat cursurile la Universitatea Brown, locuiește pe Bank Street și va fi la un bar din Brooklyn diseară – locul perfect pentru o întâlnire "întâmplătoare".

Pe măsură ce Joe capătă în mod invizibil și obsesiv controlul asupra vieții lui Beck, el orchestrează o serie de evenimente pentru a se asigura că Beck nimerește în brațele lui primitoare. Trecând de la statutul de hărțuitor din umbră la cel de iubit oficial, Joe se transformă în bărbatul visurilor lui Beck, totul în timp ce, pe tăcute, înlătură orice obstacol care i-ar putea sta în cale. Chiar dacă asta ar însemna să ucidă.

„Un thriller excepțional, cu atitudine, fără jenă și cu o adevărată intuiție asupra naturii obsesiilor." — Sophie Hannah —

„Hipnotizant." — Stephen King —

„Un roman captivant pe de-a întregul." — Revista Closer —